IMOGEN KEALEY

Eliberare

Spioană. Eroină. Soldat

O femeie luptă pentru libertate și
pentru dragostea ei

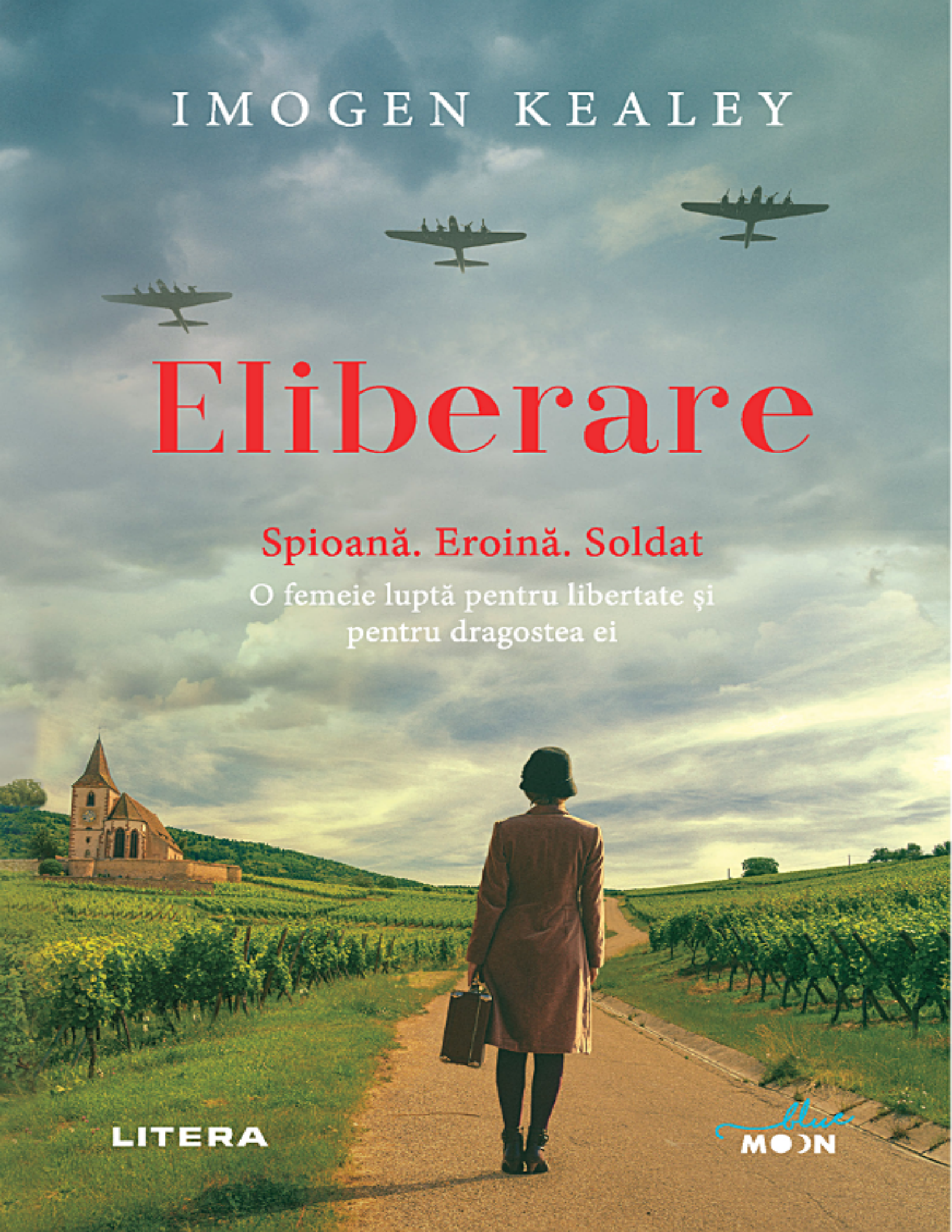

LITERA

blue MOON

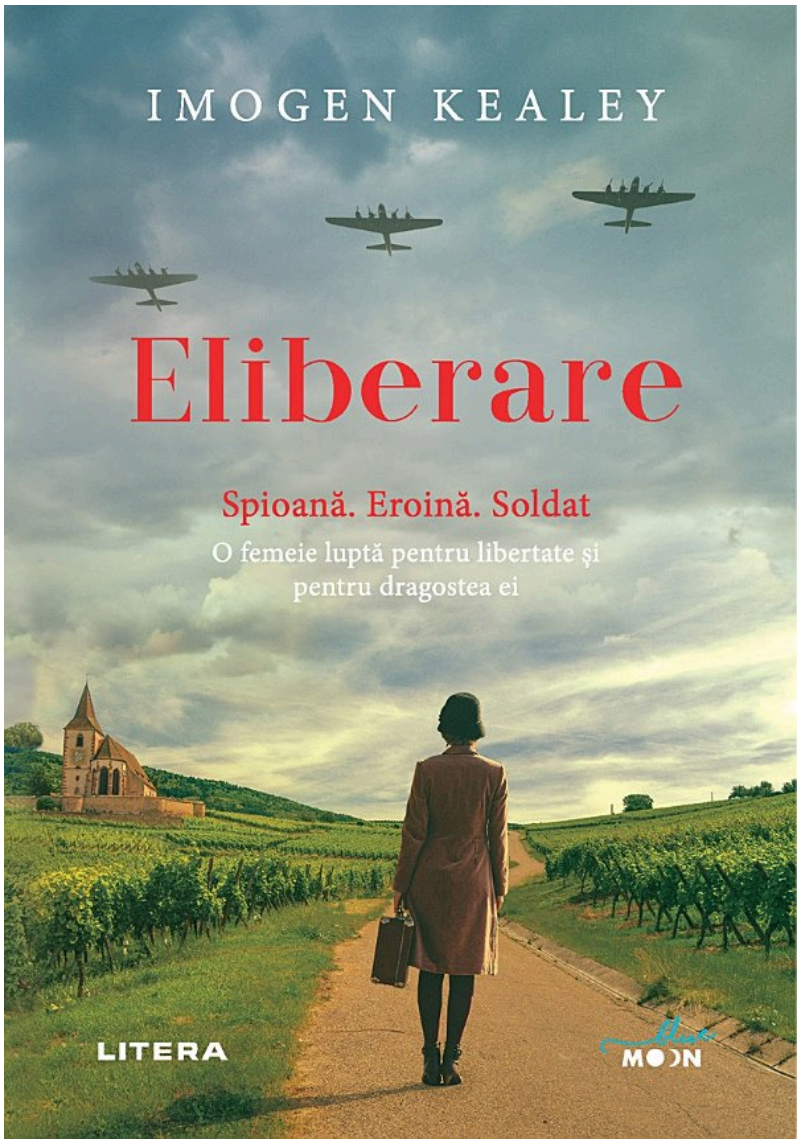
IMOGEN KEALEY
Eliberare
Spioană. Eroină. Soldat
O femeie luptă pentru libertate și
pentru dragostea ei
LITERA
MOON

PARTEA I. MARSILIA, IANUARIE 1943
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
PARTEA A II-A. ARISAIG, INVERNESS-SHIERE, SCOȚIA, SEPTEMBRIE 1943
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27

Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
PARTEA A III-A. IUNIE 1944
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55
Capitolul 56
Capitolul 57

Capitolul 58
Capitolul 59
Capitolul 60
Capitolul 61
Capitolul 62
Capitolul 63
Capitolul 64
Capitolul 65
Capitolul 66
Notă istorică

blue
MOON

IMOGEN KEALEY

Eliberare

Spioană. Eroină. Soldat

O femeie luptă pentru libertate
și pentru dragostea ei

Traducere din limba engleză și note
LAURA COMĂNESCU

LITERA
București
2020

Liberation

Imogen Kealey

Copyright © 2020 Heliotrope Entertainment

Roman scris de Imogen Robertson, bazat pe scenariul de Darby Kealey

Ediție publicată pentru prima dată în Marea Britanie în 2020 de Sphere, un imprint al Little, Brown Book Group

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Eliberare

Imogen Kealey

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Gabriela Cojocaru

Corector: Păunița Ana

Copertă: Cătălin Ancoreanu

Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României KEALEY, IMOGEN

Eliberare / Imogen Kealey; trad. din lb. engleză: Laura Comănescu – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-5630-8

ISBN EPUB 978-606-33-5568-4

I. Comănescu, Laura (trad.)

821.111

Imogen Kealey este pseudonimul lui Darby Kealey și al lui Imogen Robertson.

Darby Kealey este scriitor și producător în Los Angeles. Filmografia sa include *Patriot,* un serial pentru Amazon bine primit de critici, și numeroase proiecte de film și televiziune în derulare. Scenariul său de lungmetraj, *Liberation*, a fost nominalizat pentru Blacklist în 2017. Kealey deține o diplomă de masterat în scenaristică de la UCLA și o diplomă de licență în științe politice de la UC Santa Cruz.

Imogen Robertson este scriitoare de ficțiune istorică. S-a născut și a crescut în Darlington, a studiat rusă și germană la Cambridge. Acum locuiește la Londra. Înainte să devină scriitoare, a regizat pentru TV, film și radio. Este autoare a câtorva romane, inclusiv seria Crowther și Westerman. Imogen a fost inclusă pe lista scurtă a CWA Historical Dagger de trei ori (2011, 2013 și 2014) și, de asemenea, pentru cel mai prestigios premiu, Dagger in the Library. A scris și *King of Kings*, în colaborare cu legendarul autor de bestselleruri, Wilbur Smith.

PARTEA I. MARSILIA, IANUARIE 1943

Capitolul 1

A fost o idee proastă. Foarte, foarte proastă. La naiba!

Nancy închise ochii o secundă, se ghemui în spatele ruinelor unui zid și trase adânc aer în piept. Mirosul clădirilor în flăcări o zgâria pe gât, iar fumul îi ardea ochii, infiltrându-se în spațiul îngust în care se ascunsese. Mușchii i se crispaseră din cauza efortului de a încăpea în locul acela mic. Auzea limpede vocile nemților care patrulau.

Auf der linken Seite. Se auzea din stânga.

Cu o zi înainte, zidul în spatele căruia se ascundea acum făcuse parte dintr-o casă. Fusese unul dintre miile de blocuri înghesuite la marginea Marsiliei, unde locuitorii mai puțin respectabili ai orașului se băteau, făceau escrocherii și își negociau traiul de la o zi la alta.

Acum se adăpostea printre dărâmăturile unei foste camere murdare. Era îmbrăcată într-unul dintre paltoanele ei bune și purta niște pantofi cu toc destul de buni, dar care o strângeau. Locul era însă îngrozitor de strâmt. Cerul senin de iarnă se vedea prin rămășițele etajului de sus, dar camera în care era avea doar o singură ușă. Făcuse o mare prostie că se ascunsese aici de patrula germană. Germanii își croiau drum printre ruine, în timp ce colegii lor continuau să monteze explozibil sus pe deal, pentru a-i alunga pe foștii locuitori ai Cartierului Vechi. Mergeau din casă-n casă. De pe deal răsunau tunete surde și se auzea cum cad bucăți de tencuială, însoțite de ecoul rafalelor ocazionale.

– Au mai găsit niște șobolani, băieți, spuse un bărbat mai în vârstă, probabil ofițerul.

– Dar eu vreau un șoricel, răspunse unul dintre oamenii lui și izbucniră cu toții în râs.

Nici unul dintre prietenii bogați ai lui Nancy n-ar fi putut concepe să vină vreodată în partea asta a orașului, nici măcar înainte de război. Era prea periculos. Prea ciudat. Cu toate astea, în prima ei zi în Marsilia, în urmă cu cinci ani, Nancy se aventurase pe străzile înguste și abrupte ale Cartierului Vechi și se îndrăgostise de el și de nelegiuiții, bețivii și jucătorii de noroc pe care îi întâlnise aici. Îi plăcea atmosfera apăsătoare și amestecul de culori. Se simțise în largul ei din capul locului. Avea un mare talent să meargă în locuri în care nu se cuvenea, ceea ce însemna că-și putea câștiga existența ca jurnalistă în Franța. Și mai știa că, fiind australiancă, putea scăpa basma curată din niște situații la care franțuzoaicele, care țineau atât de mult la reputația lor, nici n-ar fi îndrăznit să se gândească. De atunci, Nancy continuase să se plimbe pe străduțele și aleile întortocheate fără teamă, fumând cot la cot cu băieții de la colț și făcând schimb de înjurături cu șefii lor. Chiar și după ce se logodise cu unul dintre cei mai bogați industriași din oraș, Nancy continuase să meargă oriunde avea chef. Nu i se întâmplase niciodată nimic. După ce începuse războiul și nu se mai găseau provizii nici măcar în teritoriile Vichy, se împrietenise deja cu jumătate dintre bișnițarii din oraș.

– Căpitane, nu e nimeni aici!

– În regulă. Mai departe, băieți.

Veniseră naziștii însă, cu urâțenia și violența lor gratuită, iar toate poveștile cum că ar mai fi fost zone neocupate în Franța se năruiseră. Naziștii deciseseră apoi că cea mai bună cale să scape de agitatorii, de contrabandiștii și de hoții din Cartierul Vechi e să le ardă casele și să-i împuște pe cei care încă nu fugiseră.

Așa că, ghemuită în spatele zidului, auzind patrula cum se apropie, Nancy fu nevoită să recunoască faptul că fusese o idee proastă să vină într-o ultimă misiune aici, când trupele SS scurmau printre ruine după supraviețuitori și fugari. Nu fusese deloc o idee inteligentă când ea era chiar persoana pe care voiau cu disperare s-o găsească sadicii cu pumnul de fier, ea era curierul Rezistenței, cea care transporta clandestin oameni, ea era Șoarecele Alb. Ea, domnișoara Nancy Wake, fostă jurnalistă și prințesa răsfățată a înaltei societăți din Marsilia.

Nu că ar fi avut de ales. Fiecare misiune în care mergea era importantă, dar cea de acum era vitală și trebuia să se întâmple astăzi, chiar dacă germanii făceau prăpăd în jurul ei. Plecase hotărâtă din vila luxoasă în care locuia cu Henri, se strecurase pe lângă patrule, identificase persoana cu care trebuia să ia legătura, îl apostrofase pe șmecherul acela împieliţat și agitat să se țină de cuvânt precum se înțeleseseră și pusese mâna pe lucrul pentru care venise. Ținea cu grijă pachetul sub braț. Era învelit în foile unor publicații pro naziste ale tipografiei Vichy. O costase o mie de franci și meritase fiecare bănuț – *dacă* reușea să se întoarcă teafără.

Acum însă trebuia să scape de aici. Nu ar fi avut nici o șansă să ajungă la timp la întâlnire dacă o prindeau și o luau la întrebări, chiar dacă puneau botul la „Cine, eu, domnule ofițer? O, m-am rătăcit când mă întorceam de la spa. Ce bine vă stă în uniforma asta! Sunt convinsă că mama dumneavoastră e tare mândră". Doar Dumnezeu știa de câte puncte de control trecuse în ultimii doi ani flirtând și fluturând din gene, c-un strop de ruj pe buze, în timp ce ducea comunicate secrete și piese de radio pentru Rezistență, ascunse în căptușeala de la poșetă sau prinse strâns de interiorul coapsei. Dar *trebuia neapărat* să ajungă la întâlnire.

Doi din patrulă ajunseseră deja în hol. Fir-ar să fie! Dacă ar fi putut să-i scoată din nou în stradă, ar fi putut-o zbughi prin spatele clădirii. Dacă nu, era nevoită să tragă.

Băgă mâna în poșetă, își pescui revolverul și își umezi buzele. Nu era timp pentru procese de conștiință. Trebuia să rezolve problema. Își ridică capul și privi în stânga și în dreapta străzii peste marginea sfărâmată a ferestrei. Casa de pe partea cealaltă a drumului, spre est, încă mai avea pereți în picioare la etajul de sus. Cineva se zgârcise la explozibil. Nancy văzu o masă cu o vază așezată cu grijă în mijloc, într-o cameră care nu mai avea nici pereți, nici tavan. Unicul trandafir înflorit din vază unduia în adierea curenților făcuți de flăcări. Superb.

Nancy deschise butoiașul revolverului și-l goli de gloanțe, pe care apoi le azvârli de cealaltă parte a străzii înguste. Unul dintre soldații din stradă se răsuci încruntat, simțind mișcare. Nancy se lipi din nou de zid și își ținu respirația. Unu, doi... Apoi urmă o pocnitură. Focul ajunse la primul glonț, apoi la următorul.

– Foc de răspuns!

Cei doi soldați din hol se întoarseră în stradă și începură să tragă în clădirea care ardea. Nancy simți mirosul de cordită din uniformele lor. Se strecură din cameră și dispăru în spatele casei. Patrula continua să tragă în fantome. Nancy deschise ușa din spate, alergă prin curtea îngustă și plină de dărâmături, după care se afundă în labirintul de străduțe dosnice și anonime până când ajunse în relativă siguranță pe Rue de Bon Pasteur. Acolo nu era nimeni. Alergă drept în jos pe deal, chiuind triumfal, cu pachetul încă sub braț, în timp ce cu o mână acoperită de mănușa de catifea își ținea pălăria elegantă de paie, încercând din răsputeri să nu râdă și pătrunzând în piață ca un copil pe bicicletă.

Nimeri drept în altă patrulă. Sau era cât pe ce. Stăteau cu spatele la ea. Se lipi de cel mai apropiat perete și o luă tiptil în sus pe deal. De la fereastra de sus a casei de peste drum, o pisică se uită la ea și clipi.

Nancy o privi și își duse degetul la buze, sperând că animalul nu va pricepe de la distanța aceea că e genul de persoană care preferă câinii. Jumătate de metru mai încolo văzu umbra unei deschizături din strada pustie. Era o alee pe care de-abia dacă încăpea o persoană, plină de Dumnezeu știe ce mizerii.

Reuși să se strecoare pe lateral, încercând să nu se atingă cu marginile paltonului de zidurile suspect de soioase. La fel păreau și dalele de sub picioarele ei. Doamne, ce miros! Nici măcar gurile de canalizare din târgul de pește în miezul verii nu miroseau așa. Nancy respira pe gură, asurzită de bătăile propriei inimi. Spera ca servitoarea să reușească să-i salveze pantofii, chiar dacă o strângeau. Auzi din nou vocile patrulei. Înșfăcaseră un amărât. Îi auzea cum țipau la el, iar el le răspundea timid. Părea disperat și înspăimântat.

– Nu le arăta că ți-e frică, prietene, șopti ea printre dinți. Nu faci decât să-i întărâți.

– În genunchi!

Nu era de bine. Nancy se uită în sus la fâșia îngustă de cer limpede și albastru de deasupra și se rugă. Nu că ar fi crezut în Dumnezeu, dar poate francezul credea, sau neamțul cu pușca. Oare câți oameni se ascundeau acum în casele din jur și ascultau, prea îngroziți însă pentru a face vreo mișcare? Poate și ei se rugau. Poate conta. Poate nu.

Auzi pe cineva armând o pușcă, iar apoi un strigăt și zgomot de pași venind de sus dinspre deal, alergând către locul în care stătea ea ascunsă. Idiotul încercase să fugă. Pocnitura focului de armă răsună în pereții înalți.

Când glonțul nimeri, Nancy auzi un suspin gutural foarte aproape de ea. Se uită în lateral exact la timp ca să-l vadă cum cade, cu brațele întinse în față, paralel cu locul în care era ea, în mijlocul drumului abrupt. Avea fața întoarsă spre ea. Iisuse, era doar un copil de cel mult optsprezece ani! Avea tenul neted și măsliniu al unui băiat născut sub soarele marsiliez, ochi de un căprui profund și pomeți înalți. Purta o cămașă de in fără guler cum purtau toți muncitorii din zonă, subțiată de atâtea spălări, dar de un alb imaculat. Cu siguranță munca unei mame devotate. Doamne! Mama lui unde o fi fost? Sângele începuse să-i bălțească sub piept și să se prelingă între pietrele rotunjite ale caldarâmului. Buzele i se mișcau de parcă încerca să-i șoptească un secret. Apoi, imaginea lui fu acoperită de bocancii unui soldat german. Se întoarse spre piață și strigă ceva. Nancy nu reuși să înțeleagă. Se auzi un răspuns scurt.

Soldatul își dădu arma jos de pe umăr, trase piedica și o ridică. Se dădu jumătate de pas în spate, astfel încât Nancy putu să vadă din nou fața puștiului. Universul se îngustase în peticul acela de alee pietruită, în peretele cu tencuială galbenă înfiorat de lumina soarelui și în mișcarea buzelor băiatului muribund. *Poc*! Sânge și creier țâșniră pe caldarâm. Corpul lui zvâcni și apoi se liniști, iar lumina din ochi i se stinse brusc, total.

Nancy simți o pală de furie cum se ridică din ea. Dobitoci nenorociți și criminali! Băgă mână în poșetă și-și încleștă degetele în jurul revolverului, înainte să-și aducă aminte cu amărăciune că era gol.

– Ah, căcat! spuse soldatul încet, ștergând o dâră de sânge de pe marginea tunicii.

Stătuse prea aproape. Era învățătură de minte. Soldatul se uită spre fereastra unde fusese pisica, apoi în susul și-n josul străzii. Nancy nu avea încotro s-o ia. Încă o secundă și ar fi văzut-o și nu ar fi avut ce să facă. Dacă nu putea să-l omoare, trebuia să-l facă din vorbe. Începu să pregătească scuze și lingușiri. Să o facă pe fetița speriată? Sau poate pe casnica franțuzoaică indignată care putea să-l intimideze până și pe un ofițer SS cu discursul ei despre soțul bogat și prietenii sus-puși? Uneori atacul e cea mai bună apărare. I-ar fi făcut foarte mare plăcere să-i urle în față, chiar dacă o împușca la final.

Încă un strigăt din piață și soldatul se întoarse. Coborî dealul, aruncându-și arma peste umăr și lăsând Șoarecele Alb, tremurând de furie, în

ascunzișul său.

Trebuia să aștepte, așa că numără până la 50 și privi fața mortului. *Unu*. Hitler vorbind la Berlin. Nancy în mijlocul unui mic grup de jurnaliști, neînțelegând cuvintele, dar simțind entuziasmul sălbatic, grotesc al mulțimii. Privise în jur, la prietenii ei, toți corespondenți străini, toți din Paris, ca și ea, toți, ca și ea, veniți în Germania ca să vadă cu ochii lor ce făcea omulețul ăsta caraghios. Erau mai în vârstă și aveau mai multă experiență, dar absolut toți păreau la fel de speriați și de scârbiți ca și ea. *Doi*. Huligani din Viena în cămășile maro ale Sturmabteilung-ului spărgând geamurile magazinelor evreiești, târând de păr proprietarii în stradă și bătându-i în fața vecinilor; vecinii întorcând privirea în altă direcție; vecinii râzând și aplaudând. *Trei*. Polonia invadată, declarația de război și lunile de așteptare care au urmat. *Patru*. Nancy înghesuind refugiați în ambulanța ei când Franța capitulase. *Cinci*. Luptători germani secerând cu mitraliera șiruri de femei și copii. *Șase*. Henri întors de pe front dezamăgit și umilit de viteza cu care Franța fusese înfrântă. *Șapte*. Ziua în care Parisul capitulase.

Imaginile apăreau într-o procesiune organizată. Nancy își încleștă pumnii. În acea zi, la Viena, își jurase că, dacă vreodată va avea ocazia să le facă rău naziștilor, o va face, iar toate lucrurile prin care trecuse începând de-atunci îi întăriseră convingerea. Se hrănea cu ura pe care le-o purta. Se bucura de fiecare mică victorie. Era convinsă că Hitler era nebun și că totul se va termina când se va izbi de măreața stâncă a Rusiei. Va face orice pentru a grăbi măcar cu o clipă prăbușirea regimului său monstruos și bolnav de ură. Știa că ar fi trebuit să-i fie teamă, să-și țină gura, să stea cuminte și să aștepte implozia lui Hitler și a brigăzii lui dezgustătoare, dar era prea furioasă ca să fie speriată și nu prea îi ieșea treaba cu ținutul gurii.

Cincizeci. Acest om. Acest băiat, prins de cei care ocupaseră și distruseseră Cartierul Vechi al Marsiliei, omorât cu sânge-rece de un invadator cu pușca. Lumina care îi dispăruse din priviri. Nancy ieși din nou în stradă și merse până în piață fără să se uite la cadavru. Nu-l va uita niciodată. Își desfăcu bicicleta de la gardul fântânii, puse pachetul în coșuleț și ieși din cartier pedalând.

Când ajunse la faleză, la marginea Mării Mediteraneene ce strălucea ca o bijuterie sub cerul rece de iarnă, își scoase o mănușă, se aplecă în față și tăie hârtia de ziar cu manichiura ei perfectă, drept, de parcă ar fi folosit un cuțit.

În pachet era o sticlă de Rug din 1928, aceeași șampanie pe care Henri o comandase în noaptea în care se cunoscuseră la Cannes. Nancy întoarse pachetul ca să nu se vadă tăietura și continuă să meargă spre zona cochetă a orașului, unde locuia cu Henri de când începuse războiul. Șocul pe care îl simțise când văzu omul murind începea să se stingă. Își ridică fața spre soare și lăsă adierea să-i răcorească pielea. Să-i ia dracu' pe nemți! Oferiseră o recompensă de o sută de mii de franci pentru capturarea Șoarecelui Alb, deci făcea bine ce făcea. O sută de sticle de șampanie excelentă de pe piața neagră. Ar fi închinat un pahar pentru asta, dar acum se ducea acasă să se pregătească de nuntă.

Capitolul 2

Henri Fiocca o privi de la fereastra camerei sale cum urca pe alee. Simți cum i se ridică o piatră de pe inimă și senzația familiară de admirație, frică și furie. Chiar și în ziua nunții trebuise să se ducă într-o misiune. Scrisori pentru Rezistență probabil, documente false pentru vreun refugiat care voia cu disperare să fugă din Franța, componente de radio pentru celulele Rezistenței din Marsilia, Cannes sau Toulouse. Nancy era mereu pe drum riscându-și viața ca să ducă bani sau mesaje câte unui prieten dubios al altui prieten. Ura lucrurile astea. Structura laxă și improvizată a rețelei Rezistenței o obliga să aibă încredere în străini, iar în perioada asta nu puteai să ai încredere nici măcar în propria familie. Henri era patriot – îi ura pe germani cum îi ura și Nancy, cu aceeași furie oarbă. De aceea își împărțea averea și masa cu oricine ar fi putut să-i facă vreun rău dușmanului. Dar tot își dorea din tot sufletul să nu trebuiască să-și împartă și logodnica. Nancy părea că se născuse fără frică, dar Henri știa ce înseamnă frica. Dragostea pe care i-o purta îl învățase asta.

Își puse mâna pe marginea ferestrei și îi șopti numele, în timp ce Nancy dispăru în casă. Intrase în viața lui ca un meteorit și împrăștiase în drumul ei, în egală măsură, lumină, magie și haos. Se îndrăgostise de ea dintr-odată, total, în seara în care se cunoscuseră. Era de parcă ar fi sărit de pe marginea

prăpastiei în îmbrățișarea zguduitoare a oceanului, dar nu era sigur ce voia ea de la el. Era mult mai în vârstă ca ea, iar viața lui, în ciuda luxului, era mult mai plictisitoare decât a ei. După un an, descoperise că ei nu-i păsa de banii lui. O, îi plăcea să-i cheltuie, la fel cum îi plăcea orice altă bucurie, dar o făcea cu încântarea unui copil. Încetul cu încetul, aflase despre copilăria oribilă a lui Nancy, despre fuga ei din Australia în America și, la șaisprezece ani, la Londra; nevoia ei disperată de a pune un ocean, o jumătate de lume între ea și copilăria ei nefericită se transformase într-un apetit sălbatic pentru plăcere și într-o autonomie aprigă. După încă un an, Henri își dăduse seama că până și Nancy avea uneori nevoie de sprijin și îl alesese pe el.

Pe el.

Inima i se umplu de mândrie.

În seara aceea îi va deveni soție. Știa că nu o să înceteze să-i cheltuiască averea și că o să se expună în continuare unor riscuri nebunești pentru Rezistență, chiar dacă se căsătorea cu el, nu-și făcea nici un fel de iluzii în privința asta, dar măcar în acea zi și în acea seară o să știe unde e, o să știe că e a lui.

– Poate că ar trebui să vorbesc *eu* cu Nancy, se auzi din spatele lui o voce subțire și nazală. Dacă nu poate să ajungă la timp la întâlnirea cu coafeza nici măcar în ziua nunții, poate că nu vrea să se mărite.

Henri se uită peste umăr. Sora lui stătea semeață pe marginea patului, ca un cocor bătrân. Fusese frumușică în tinerețe, chit că avea o față lungă și buze subțiri, dar într-un fel sau altul, în ciuda averii, devenise o acritură, iar lui i se părea că asta o urâțise. Insistase să vină cu el când se dusese să se îmbrace, într-o ultimă încercare disperată să-l convingă să nu se căsătorească.

– Poți să încerci dacă vrei, Gabrielle. Dar o să-ți spună să pleci și s-o lași în pace. Și adu-ți aminte că pe ea n-o constrânge dragostea frățească. Eu poate că nu o să te dau afară, dar ea te va da.

Gabrielle ignoră aluziile, oricât de clare ar fi fost. Continuă cu vocea ei subțire și tânguitoare de țânțar:

– Măcar atâta lucru pot să zic despre ea. Înjură în franceză ca un marinar înainte de îmbarcare. Unde a învățat asemenea cuvinte, Henri? E dezgustător.

Henri zâmbi. Era una dintre marile lui bucurii s-o audă pe Nancy înjurând cu poftă în limba ei adoptivă.

– Este un lingvist înnăscut, Gabrielle.

– Prostii! Nu are nici un pic de zestre! Nu vrea să se convertească la catolicism! Crede în Dumnezeu măcar?

– Mă-ndoiesc.

Tânguielile deveniră și mai pițigăiate.

– Cum ai putut, Henri, cum ai putut să întinezi familia noastră cu târfulița asta australiancă?

Întrecuse măsura; până și iubirea de frate avea o limită. Henri își ridică sora de umeri și o împinse ferm spre ușă.

– Gabrielle, dacă mai vorbești în felul ăsta despre soția mea, nu mai ai ce căuta la mine în casă. Dacă ar fi să renunț la bani, la afaceri și la familia mea dragă pentru o oră în compania lui Nancy în cea mai murdară speluncă din Montmartre, aș face-o fără nici o ezitare. Ieși!

Gabrielle își dădu seama că exagerase, iar acum tonul ei deveni rugător.

– Mă gândesc numai la binele tău, Henri, reuși să-i zică înainte ca acesta să-i trântească ușa în față.

Slavă Domnului că nu știe despre ceea ce face Nancy pentru Rezistență, se gândi Henri. S-ar duce țup-țup imediat la Gestapo. Amestecul de ură pentru Nancy și lăcomia pentru recompensă i-ar face ghearele dornice de sânge.

Se întoarse spre oglindă și își netezi părul. Prietenii îi spuneau că arăta de parcă întinerise de când începuse războiul. Nu le putea spune că ei erau cei care îmbătrâneau prea repede. Nu voia să-i jignească spunându-le că Nancy, o puștoaică fugară din celălalt capăt al lumii, îi dăduse speranță și un scop în viață, pe când ei, loiali cum le erau soțiilor lor, încă erau năuciți de șocul înfrângerii Franței, de fuga soldaților britanici de la Dunkirk și de îngrozitoarea bombardare a flotei franceze la Mers-el-Kébir de pe coasta Algeriei franceze, la ordinul lui Churchill însuși. Peste o mie de francezi fuseseră uciși de bombe britanice. Asta-i zguduise complet pe compatrioții săi, așa încât mulți se retrăseseră în casele lor. Nemții credeau acum că toată țara e a lor. Dar nu era. Franța avea să se ridice din nou. Nancy îl convinsese de asta. Cum ar fi fost viața fără ea? Îl trecu un fior. Ar fi fost un chin.

În plus, Nancy părea că se cunoaște cu toți speculanții de pe piața neagră de pe Riviera. Masa lor era mereu doldora de carne proaspătă, pe care o

împărțeau cu prietenii lor care nu aveau nici bani, nici pile. Henri era sigur că nu mai stătuse la masă doar el cu Nancy de vreun an.

Auzi un ciocănit în ușă.

– Ce e? răspunse morocănos, gândindu-se că sora lui își făcuse curaj pentru un ultim asalt.

Nancy intră tiptil ca o pisică. Nu avea cum să fi trecut mai mult de zece minute de când intrase în casă și deja avea părul ondulat și adunat într-o coafură înaltă care îi încadra fața în formă de inimă, cu buzele pline, roșii-vișinii, cu fața albă, pudrată și rochia albastră unduind și șerpuind pe curbele pline ale sânilor și ale șoldurilor.

– Așa o să mă-ntâmpini de fiecare dată când îți bat la ușă de acum încolo, Henri?

Făcu un pas spre ea cu o sclipire în ochi, dar ea ridică mâna.

– Nu mă răvăși, monstrule! Voiam doar să-ți spun că sunt gata să mă faci femeie cinstită, asta dacă nu te-a deturnat Gabrielle. Îi făcu cu ochiul. Deși am văzut-o smiorcăindu-se în batistă jos, în hol, mai devreme, deci bănuiesc că a eșuat.

El îi puse mâinile pe șolduri, simțind cum se mișcă mătasea albastră a rochiei pe pielea ei, dar nu încercă s-o sărute.

– Cum ai putut să ieși azi, Nancy? În mijlocul haosului. În ziua nunții noastre.

Ea îi puse mâna pe obraz.

– Îmi pare rău, nu mârâi la mine, Moș Martin. Era important, cel puțin pentru mine. Sunt acasă acum.

– Ai văzut noile afișe care oferă o recompensă de o sută de mii de franci pentru Șoarecele Alb? Pare-se că nu a trecut neobservată șmecheria ta cu scos prizonierii din Puget.

– A meritat, spuse ea, dându-i cu blândețe la o parte mâinile de pe șolduri, înainte ca strânsoare lui să-i strice mătasea delicată și extrem de scumpă. Oamenii aceia pot face ceva acum. Deși pilotul britanic era un dobitoc. Se plângea de mâncare și de înghesuiala din ascunzătoare, de parcă noi nu ne-am riscat viața ca să-l salvăm pe el.

Henri se dădu un pas în spate. Gabrielle mereu îi vorbea despre femeile cu care s-ar fi putut însura, franțuzoaice frumoase, elegante, ascultătoare. I-ar fi ținut afacerile în ordine și ar fi stat cuminți acasă. Dar toate celelalte femei din lume dispăreau când se gândea la Nancy. Spiritul ei aprig, vorbele ei

feroce. Felul în care refuza să fie intimidată. Se lupta parte-n parte cu lumea, ca un pugilist de talie mondială. Contrastul dintre aceste două imagini, boxerul masiv, brăzdat de vânătăi și această tânără superbă în mătase albastră, cu ruj roșu, îl făcură să pufnească în râs, iar ea îi aruncă o privire întrebătoare.

– Șoarecele Alb nu e un nume potrivit pentru tine, Nancy. Tu ești o leoaică. Bine, mergem să ne căsătorim?

Își puse pe el sacoul, iar ea se apropie să-i ajusteze cravata. Simți mirosul de Chanel de pe pielea ei caldă.

– Desigur, *monsieur* Fiocca. Mergem.

Petrecerea, dată la Hotel du Louvre et Paix, fu un succes fulminant. Nici măcar privirile acre ale rudelor lui Henri nu putură știrbi victoria triumfală a momentului. Oricât de curios ar fi fost cineva despre cum reușise noua *madame* Fiocca să pună mâna pe o asemenea avere, nimeni nu scoase nici un cuvânt pe acest subiect și cu toții se lăsară în totalitate pradă plăcerii.

Nancy era extrem de fericită. Știa că petrecerea o să rămână în istorie și că Henri era mândru de ea. Fiecare oră pe care o petrecuse contrazicându-se și certându-se cu bucătarii, florarii și croitorii meritase. Ce mai zici acum, Marsilia? Îl luă de mână pe sub masa împodobită din capătul sălii de bal. El era întors cu spatele la ea, glumind cu unul dintre șefii șantierului naval, dar îi strânse vârfurile degetelor și îi masă podul palmei cu degetul mare într-un fel care îi dădu fiori.

– *Madame* Fiocca, se auzi o voce chiar lângă ea. Era Bernard, managerul hotelului, unul dintre prietenii cei mai buni ai lui Nancy. Se dădu un pas în spate pentru a permite unui ospătar să așeze frapiera de argint la cotul ei și pahare curate în dreptul ei și al lui Henri, după care ridică sticla rece din gheață, i-o arătă și, când ea îi făcu semn, o deschise. Sticla eliberă un sfârâit în mâinile sale experimentate. Le turnă amândurora în pahare.

Henri se întoarse cu spatele la prietenul său, văzu eticheta și anul și începu să râdă în hohote.

– Cum ai reușit una ca asta, Nancy?

– Ți-am spus că plec într-o misiune foarte importantă azi, Moș Martin.

El scutură din cap și luă paharul cu un zâmbet șovăitor.

Nancy se ridică în picioare și lovi cu furculița în paharul plin. Cu coada ochiului o văzu pe Gabrielle cum stătea țeapănă alături de tatăl ei, Claude,

un om la fel de neprietenos. Cum să țină mireasa un toast la propria nuntă? Scandalos! Ba bine că nu, dar asta n-o împiedica pe Nancy să țină un toast.

Gesticulă din mâini.

– Liniște, scandalagiilor!

Liderul trupei îi opri pe muzicieni în mijlocul cântecului, iar prietenii lui Nancy își făcură semne unii altora să tacă din gură, într-un cor de șușoteli și râsete înfundate. Nancy ridică paharul.

– Vă mulțumesc! Tatăl meu nu a putut să fie astăzi aici, dar vă transmite salutări din Syndey. Era doar o bănuială. Nancy nu-l mai văzuse de când avea cinci ani. Iar mama nu a fost invitată. Dacă ați cunoaște-o, v-ați da seama că ăsta a fost darul meu pentru voi toți. Femeia aia rea și încuiată, în casa ei rea și încuiată, cu Biblia într-o mână și o nuia în cealaltă. Las-o să putrezească. Voi încerca eu să țin un discurs așa cum se cuvine. Închin un pahar pentru soțul meu în această seară – se opri o secundă pentru urale și chiuituri – cu un Rug din 1928, pentru că asta a comandat el în seara în care ne-am cunoscut, când Franța era încă liberă. Fie că e război sau nu, fie că sunt naziști în stradă sau nu, eu vă spun că în seara asta, cât încă suntem liberi în sufletele noastre și Franța este liberă. Henri, știu că sunt un soi de nevastă dificilă, scump de întreținut și problematică, dar tu ești stânca mea și împreună vom construi o viață demnă de această șampanie. Jur.

Henri se ridică în picioare și își ciocni paharul de al ei, iar pentru o secundă, când ochii lor se întâlniră, se simțiră de parcă erau singurii doi oameni de pe pământ.

– Doamnei Fiocca, spuse Henri și luă o gură de șampanie.

Cineva din mulțime oftă adânc și până și Nancy simți înțepăturile lacrimilor în spatele pleoapelor. Dar, nu! În seara asta trebuia să fie petrecere.

– S-o ia naiba de decență! spuse ea și dădu paharul pe gât, după care se întoarse spre mulțime și zâmbi șarmant, larg și irezistibil.

Mulțimea îi felicită cu un urlet gutural de fericire și sfidare. Liderul trupei simți momentul și începu o versiune rapidă a lui „When the Saints Go Marching In“. Ospătarii începură să strângă mesele și să le dea la o parte ca să se poată dansa, cu ajutorul împiedicat și stângaci, dar entuziast al prietenilor mai puțin respectabili ai lui Nancy.

Henri își puse paharul pe masă și o sărută. Cu coada ochiului, Nancy o văzu pe Gabrielle cum se ștergea la ochi cu o batistă de in, așa că îl sărută și

ea la rândul ei, apăsat, și se lăsă purtată în brațele lui ca o divă înamorată de la Hollywood. Aplauzele și chiuiturile erau atât de puternice că puteau fi auzite de oriunde de pe faleză.

Capitolul 3

Mai trecu o oră până când Nancy reuși să le povestească lui Philippe și lui Antoine despre ce văzuse în timpul distrugerii Cartierului Vechi.

Antoine, brunet și slab, dar cu o forță formidabilă în umerii săi înguști, era cel mai de succes cărăuș din sud. Lucrase cu Nancy, cu un scoțian pe care îl chema Garrow, pe care ea nu-l cunoscuse, și cu un membru belgian al Rezistenței, O'Leary. De zeci de ori îndrumaseră refugiați în case izolate și tocmiseră ghizi să-i treacă Pirineii pentru a ajunge în Spania, unde ar fi fost relativ mai în siguranță. Philippe, mic de statură, cu o față pătrată, bronzată, care mereu arăta de parcă tocmai venise de la câmp, chiar și atunci când era îmbrăcat în frac, era un extraordinar falsificator de acte. Zi de zi, permise, vize de ședere și pașapoarte fără cusur ieșeau din atelierul lui de la subsol și îi duceau pe cei care aveau norocul să aibă prieteni în Rezistență pe șinele întortocheate de cale ferată sau în autobuzele de țară, într-o obscuritate anonimă sau din ascunzătoare în ascunzătoare de-a lungul Franței, până ajungeau pe un vapor spre Anglia.

– Pur și simplu l-au împușcat, spunea Nancy. Fix acolo în mijlocul drumului. Nici nu se mai prefac că respectă vreo lege. Imaginea împușcăturii fatale, a jetului de creieri și sânge îi licărea în fața ochilor. Dădu restul paharului peste cap. Undeva, în apropiere, un dop de șampanie pocni cu zgomot și Antoine se încordă, după care ridică din umeri.

„Sunt prea obosiți ca să se mai înfurie", gândi Nancy și ridică paharul. „Trebuie să-mi controlez furia."

Un ospătar în trecere o văzu, iar ea auzi șampania fâsâind în pahar. Suna ca sâsâitul propriului sânge când se gândea la băiatul mort. Gri. Roșu. Galben. Albastrul cerului. Retrăia fiecare secundă din acel moment.

– Sunt îngrijorat, spuse Antoine. Luna trecută, ghizii mei au fost nevoiți să se întoarcă din drum de trei ori din cauza patrulelor, exact când aveam oameni de dus. Poate ar trebui să ne dăm la fund. Suspendăm operațiunea, s-o lăsăm mai moale o vreme. Cineva ciripește. Sau cineva nu are suficientă grijă.

Nancy îi simți privirea.

– Nu te uita la mine! Eu nu-ți spun nici măcar de unde am luat fripturile alea pe care le mănânci la masa mea. Sunt discreția întruchipată, îi făcu ea cu ochiul peste marginea paharului.

– Antoine are totuși dreptate, spuse Philippe aspru, ținând cupa de șampanie cu mâinile sale imense de parcă stătea să explodeze. A apărut un nou vânător de spioni al Gestapoului în Marsilia, Nancy. Un bărbat pe nume Böhm. A distrus cea mai bună rețea pe care o aveam în Paris în doar câteva săptămâni. Aproape nimeni nu a scăpat. A fost o vreme și în est, acum e aici. A venit pentru Șoarecele Alb. A venit pentru tine. Trebuie să avem grijă.

Grijă. Toată lumea voia ca Nancy să aibă grijă, să fie politicoasă, să stea frumos pe scaun cu genunchii apropiați și mâinile în poală și să nu se uite în ochii nimănui. La naiba!

– Relaxați-vă, băieți. N-o să mă găsească. Toată lumea știe că sunt doar o fată cu gusturi scumpe și cu un soț bogat. Cine o să vadă Șoarecele Alb când o văd pe *madame* Fiocca la cumpărături?

– Nancy, nu glumi cu asta, spuse Antoine. Nu e un joc. Chiar dacă Gestapoul nu te suspectează, cum rămâne cu bărbații din viața ta? Crezi că Henri o să poată să-și toace jumătate de avere pentru cauza noastră fără să atragă atenția?

Asta o duru. Dar Henri era bărbat în toată firea și putea să ia decizii pe cont propriu, își spuse ea. Da, de acord, și el îi tot spunea să aibă grijă, dar ea continua să forțeze nota...

– Nu poți să bați un bătăuș decât dacă îi dai un pumn în nas, spuse ea. Oricine a fost vreodată în curtea școlii știe asta, adăugă cu o sclipire enervată și periculoasă în priviri.

Simți o mână pe umăr și se întoarse. Soțul ei. Cum putea să arate atât de relaxat, atât de calm după ce băuseră un ocean de șampanie? Toți ceilalți bărbați din cameră erau rumeni la față și arătau penibil pe lângă el. Toată furia ei dispăru sub un val de mândrie.

– Nancy! Mi-ai promis! Nu vorbim de muncă azi.

Îi privi pe Philippe și pe Antoine. Ei se fâstâciră ca niște băieței.

– Încercam să o convingem pe Nancy să aibă mai multă grijă, *monsieur* Fiocca, spuse Antoine.

Henri zâmbi spre ei.

– Multă baftă! Sper să aveți mai mult succes decât mine. Iubito, dansăm?

Nancy îl luă de mână, după care le făcu cu mâna celor doi, peste umăr. La naiba cu grija! Henri era un erou și putea să-și poarte singur de grijă, iar ea nu o s-o lase mai moale dacă va avea ocazia să le învinețească naziștilor ochii încă o dată.

Invitații lor făcură loc mirilor să valseze. Henri era un dansator excelent. Nancy se putea relaxa complet și se putea lăsa condusă de el pe podeaua de lemn lustruită. Se sprijini de brațul care o cuprinse; se simțea de parcă zbura. Când deschise ochii, el o privea intens, într-un fel care o făcu atentă.

– O să mă certi?

El o strânse mai tare de mijloc.

– Cred că ar fi cazul. Stai cu membrii Rezistenței la recepția nunții noastre. Îți riști viața pentru o sticlă de Rug.

Ochii ei se măriră. Se aflau încă la limita jocului, războiul și pericolul păreau încă distractive. El, soțul înțelept și sfătos, care scutura din cap la excesele tinerei lui soții.

– Sunt prietenii mei și am luat sticla de Rug pentru *tine*, dragul meu.

– N-am nevoie de șampanie, Nancy. Am nevoie de tine, îi spuse el serios.

O strânse mai aproape. De afară se auzi un sâsâit, ca o rafală de mistral pe timp de vară, după care o explozie surdă care îi îngheță. Candelabrele se clătinară și o pală fină de ipsos se scutură de pe tavan.

Henri îi eliberă mijlocul și ridică mâna în aer.

– Bernard, *mes amis*, să curgă șampania și *Vive la France!*

Mulțimea prinse din nou curaj și aplaudă. Orchestra se avântă într-un ritm rapid și frivol, iar dansatorii ridicară praful de pe podea cu piruetele lor. Nancy începu să râdă cu poftă, cu capul pe spate și se lăsă purtată de lumini, de băutură și de mâinile lui Henri.

Chiar și după patru ore de dans, Henri nu se plângea de nimic. Voia să-și treacă soția în brațe peste cel puțin un prag în seara aceea. O luă pe Nancy în brațe și o duse în dormitor, unde o așeză cu blândețe pe covorul gros.

– Henri, îi spuse ea, punându-i mâna pe piept. Trebuie să te întreb ceva foarte important. Am nevoie de ajutorul tău.

Henri se încruntă. Asta era metoda lui Nancy, să găsească momentul potrivit, după care să ceară ceva absurd și periculos. Mai mulți bani. Să facă din casa lor din Alpi un refugiu pentru prizonieri. Să se folosească de afacerea lui ca să transporte arme și oameni ilegal. O creanță cu care să cumpere libertatea încă unei familii de evrei în Anglia. Ea se uită la el cum se pregătește pentru asalt și zâmbi înainte să se întoarcă.

– Nu ajung la fermoar...

Henri râse încet și întinse mâna foarte ușor spre capsa delicată, o deschise, după care trase cu blândețe fermoarul în jos, trecându-și degetul îndoit peste pielea ei. Se apropie și o sărută pe ceafă.

– Henri, nu am de gând să-mi cer scuze pentru ceea ce sunt. Știai cu cine te căsătorești, spuse ea, lăsându-se pe spate și sprijinindu-se de el.

– Nici nu ți-aș cere așa ceva. Vorbea înfundat, cu vocea șoptită, plină de dorință. Își plimba mâinile peste talia ei, apăsându-i burta cu palmele.

Nancy îl dorea. Atingerea degetelor lui o durea.

– Îmi pare rău, îmi pare rău că nu pot să fiu ca alte neveste. E groaznic gândul că te fac să suferi, dar la fel e și gândul să-i las pe ticăloșii ăia să câștige. Nu au voie să câștige. Așa că nu pot să te mint și să-ți promit că o să mă opresc. Nu pot.

El oftă și îi întoarse fața spre el.

– Promite-mi, măcar, că o să încerci să ai grijă. Poți să faci asta? Vocea lui era din nou caldă, împăciuitoare.

Ea dădu din cap.

Henri o duse spre canapeaua și măsuța din colțul camerei de lângă fereastră și o așeză lângă el.

Nancy se răsuci și își ridică rochia să se așeze peste el. Își eliberă părul din cleștele de diamant și lăsă mătasea să alunece de pe corpul ei și să i se adune în jurul mijlocului.

– Henri Fiocca, te iubesc al dracului de mult!

El o prinse de păr, o trase spre el și o sărută cu pasiune.

Capitolul 4

Maiorul Markus Fredrick Böhm puse receptorul în furcă. Fusese înștiințat că va primi rapoartele finale cu privire la operațiunile din Cartierul Vechi pe biroul său, în Rue Paradis, în dimineața următoare, dar era clar că operațiunea fusese una de succes.

Înainte ca Böhm să ajungă în Marsilia, părea că forțele germane pierdeau în fiecare zi oameni în cuibul acela de șobolani. Dacă urmăreai un suspect pe-acolo, plecai, dacă reușeai să pleci, cu mâna goală sau acoperit de rahat aruncat de la o fereastră, spre deliciul muncitorilor care stăteau degeaba pe străzi. Böhm ascultase rapoartele și plângerile oamenilor, precum și scuzele autorităților franceze, după care dăduse ordine.

Probabil jumătate din locuitorii Cartierului Vechi își strânseseră păturile și ulcelele și plecaseră când anunțul oficial de evacuare fusese afișat pe pereți. Majoritatea celor care rămăseseră fuseseră arestați și urcați în trenuri, iar apoi preluați mai departe în lagăre. Numărul mare de evrei străini și francezi era dovada finală a modului repezit în care fuseseră aplicate noile legi în lunile anterioare. Cei care se luptau sau fugeau erau împușcați. Böhm era Hercule care curățase orașul de rahat în trei zile.

Aruncă o privire spre oglinda cu ramă de mahon și își netezi părul. În spatele său, în reflexie, văzu că ușa camerei fiicei lui era întredeschisă. Se apropie în liniște și se uită înăuntru.

Telefonul nu o trezise. Sonia era ghemuită sub pături, cu un iepuraș de pluș în brațe, visând în continuare. Trăsăturile ei moi și palide aveau o expresie de ușoară concentrare, aceeași expresie pe care o avea când stătea la masa din sufragerie în liniștea orei de dinainte de cină desenând sau compunând scrisori pentru prietenii ei din Berlin, cu scrisul ei mare și rotund. Inocența fragilă a unui copil. Böhm își asumă riscul că ar putea-o trezi și intră în cameră, îi dădu părul fin ca o adiere pe după ureche și o sărută pe frunte. Să fie în siguranță, să trăiască protejată și în pace.

Închise ușa de la cameră cât putu de încet și se întoarse în sufragerie. Când ajunsese în Marsilia împreună cu soția și cu fiica lor, le fusese repartizat acest apartament cochet aproape de sediul Gestapo din Rue Paradis, un lux care trebuia savurat în comparație cu condițiile în care se chinuiseră în Polonia. Micuța familie împărțea cinci camere mobilate confortabil, un

semn de recunoștință pentru succesul cu care zdrobise grupurile de spioni străini în Paris și pentru că disciplinase *Einsatzgruppen* în est. Și nu-i era rușine să admită că la toate astea se adăuga și faptul că soția lui avea pile în partid.

În lumina palidă, stând lângă șemineu și lucrând la un goblen elaborat, soția lui arăta aproape ca un copil. Când îl văzu intrând pe ușă, puse lucrul deoparte și se duse la servantă să-i toarne un pahar. El se așeză în fotoliul de pe cealaltă parte a șemineului, admirându-i în tihnă silueta subțire și picioarele frumoase.

– Căpitanul Heller m-a rugat să-ți transmit că-și cere scuze că a sunat atât de târziu, Eva. Speră că nu ne-a deranjat.

Ea îi aduse paharul de whisky și se aplecă să-l sărute.

– E foarte frumos din partea lui, dar nu mă deranjează deloc. Știi și tu asta.

Vocea ei fusese primul lucru de care se îndrăgostise; era gravă și puternică, sigură pe ea, dar fără a fi prea sonoră. Îi luă mâna și îi sărută delicat degetele subțiri.

– De ce zâmbești așa? îl întrebă ea, în timp ce se întorcea să-și ia goblenul din coșuleț.

– Sunt recunoscător sorții că mi-a trimis un asemenea ajutor de nădejde.

Gustă din whisky. Căpătase obiceiul să bea whisky pe vremea când lucra la doctorat în Anglia. Aroma lui îi aducea aminte de camerele din cămin, de conversațiile pe care le avea cu colegii lui până noaptea târziu.

– Eu sau Heller?

Ea își ridică ochii spre el, privindu-l pe sub gene.

El înălță paharul.

– În cazul ăsta, tu, draga mea.

Ea dădu din cap, mulțumită de compliment, după care păru că devine brusc gânditoare.

– Cred că Heller e un adjunct bun, totuși.

Böhm se gândi la adjunctul său în timp ce sorbea din pahar. Heller purta niște ochelari mici și rotunzi, dar de altfel arăta ca un tânăr sănătos. Ten curat, musculos și fără să dea semne că ar avea tendințe de îngrășare. Böhm lucra cu el de când ajunsese în Marsilia, iar el se dovedise extrem de capabil până acum. Heller învățase franceza excelent pe vremea când studiase dreptul la Grenoble și desigur credea cu îndârjire în țelul nazist. Ochelarii

lui mici și rotunzi îi dădeau un aer de intelectual, dar era un interogator feroce și inventiv. Böhm admira asta – un om care părea atât de moale, dar care avea un izvor nesecat de violență în el. Când descoperiseră că acest tânăr mărunțel cu alură de tocilar putea să producă asemenea dureri îngrozitoare, mulți prizonieri erau atât de șocați că începeau să vorbească, probabil mai mult din cauza șocului decât a durerii în sine.

– Chiar este. Foarte bun.

Eva tăie un fir de ață și scutură goblenul. Din câte vedea el, părea imaginea unei mici ferme cu găini în curte, dealuri și copaci în fundal. Îi amintea de peisajul din împrejurimile Würzburgului. Poate că după război, dacă nu se întorcea la Cambridge, ar fi putut să-și termine cercetarea acolo și să ia o căsuță modestă asemănătoare pentru Eva și Sonia.

– Ar trebui să facem ceva frumos pentru el, nu crezi? întrebă ea. O să-i scriu unchiului Gottfried și o să-i menționez numele. Își dădu seama că soțul ei se uita la ceea ce lucra. Este cea mai recentă capodoperă a Soniei, eu doar o aranjez un pic. Vrea s-o pună într-o ramă și să ți-o dea, să nu uiți să pari surprins.

– Așa o să fac.

Începu să strângă lucrul, iar vocea ei căpătă o notă ușor ezitantă.

– Am primit o scrisoare de la Gottfried azi, dacă tot a venit vorba. Spunea că nu mai e nici o speranță pentru Armata a VI-a la Stalingrad. Să vezi cum scrie despre sacrificiul lor. E tare emoționant.

Böhm goli paharul. Ce sacrificiu îngrozitor fusese! Puse paharul gol pe marginea lustruită a mesei. Nu avea însă nici o îndoială că în final vor câștiga războiul. Britanicii își vor da seama că singura cale să învingă comuniștii era să se alieze cu Germania împotriva Rusiei. Orice eșec militar în țara aceea vastă și sălbatică nu putea să fie decât temporar. Slavii nu puteau fi salvați, singurul lor atu era capacitatea lor de a îndura suferința.

– Crezi că e greșit din partea mea, întrebă Eva, evitându-i în continuare privirea – că sunt recunoscătoare că suntem împreună în Franța și nu acolo?

Simți un nou val de afecțiune pentru ea.

– Nu, iubita mea. Putem să le onorăm sacrificiul fără să ne dorim să-l împărtășim.

– Mai vrei ceva de băut?

Suna tentant.

– Nu, mulțumesc. Trebuie să am mintea limpede, mai sunt multe lucruri de făcut.

O spuse cu un surâs în voce, dar era adevărat. Curățarea Cartierului Vechi era un început excelent, dar știa că rădăcinile Rezistenței erau înfipte adânc și răspândite prin tot orașul. Poate că francezii încă mai puteau fi salvați, dar cu siguranță erau din ce în ce mai decadenți și mai corupți. Germanii asimilaseră învățăturile Orientului Îndepărtat și le folosiseră ca să-și înțeleagă destinul, dar francezii se prăbușiseră în viziuni luxuriante despre Orient – visuri senzuale, febrile, care îi făcuseră putrezi pe dinăuntru.

– Cina o să fie gata în curând. Crezi că ai reușit să prinzi șoricelul?

Șoricelul legendar, care reușise să ducă atât de mulți fugari și refugiați în Spania și care rosese atât de multe găuri în plasa pe care o aruncaseră germanii peste sudul Franței.

– Posibil. Vom vedea în timp.

Capitolul 5

Luna poleia marea cu argint. Nancy nu prea avusese un cuvânt de spus în ceea ce privea momentul desfășurării operațiunii, dar avuseseră noroc. Era o noapte senină, luna lumina suficient de bine drumul spre mare încât să nu trebuiască să folosească lanternele.

Antoine le transmisese mesajul persoanei de contact din Toulouse. Un submarin britanic urma să se strecoare pe lângă coastă, pregătit să ia prizonierii evadați pe care îi aduceau ei. Submarinul putea să preia maximum cincisprezece oameni și urma să ajungă la plajă ca să-i ridice în ziua și la ora indicate. Ei trebuiau să dea un anume semnal și să aștepte un anume răspuns.

Din momentul acela totul era o chestiune de încredere. Că mesajul era autentic și că nu se strecuraseră erori, că primiseră informații corecte în privința locului, orei și codurilor, că nici unul dintre cei cu care vorbise Nancy ca să contacteze oamenii care urmau să fie salvați și cărora le dăduse instrucțiuni despre unde și când să se întâlnească nu îi turnase.

O, și mai spera și că atunci când britanicii spuseseră că pot să ducă cincisprezece oameni, avuseseră în vedere și o marjă de eroare. În întuneric, la marginea plajei, așteptau împreună cu Nancy douăzeci de oameni care trebuiau să plece al naibii de repede din Franța. Majoritatea erau britanici și câțiva aviatori americani, băieți de la țară din Iowa, cu un simț al umorului contagios care o făcuse pe Nancy să-i adore. Trei dintre britanici rămăseseră blocați într-o ascunzătoare undeva în împrejurimile Montpellierului timp de o săptămână, vorbind în șoaptă și încercând să nu se miște prea mult prin apartament, ca nu cumva să-i audă vecinul, care era clar de partea regimului Vichy. Majoritatea celorlalți scăpaseră dintr-un lagăr de tranziție înspre nord-vest. Nancy, Philippe și Antoine se așteptau la șase oameni, dar vestea se răspândise în lagăr și restul încercaseră să profite de ocazie. Pe ultimul om îl luaseră dintr-o ascunzătoare chiar din Marsilia, deși nici o casă nu mai părea atât de sigură de când venise omul ăsta, Böhm, în oraș. Pe prizonier îl chema Gregory. Era britanic, mama lui era franțuzoaică, iar englezii îl parașutaseră în spatele liniilor inamice ca să ajute francezii loiali sau ceva de genul ăsta, dar Gestapoul îl săltase de pe stradă în a doua săptămână. Mai târziu se aflase că persoana lui de contact din oraș avea o înțelegere cu autoritățile.

Era musafirul Gestapoului de o lună când, în timpul unui interogatoriu, își încercase nebunește norocul și se aruncase pe fereastră de la etajul întâi, în fața gardienilor înmărmuriți. Reușise cumva să se piardă în mulțimea din piață, iar ei îl salvaseră. Un bărbat îi dăduse șapca lui, altul o haină albastră, cum purtau majoritatea fermierilor, altul saboții din picioare. Ofițerii Gestapo care ieșiseră valvârtej din sediu se treziseră că drumul era blocat, întâmplător desigur, de câțiva tarabagii confuzi care se certau în legătură cu o roabă plină doldora. Vestea evadării ajunsese și la urechile membrilor Rezistenței care mai rămăseseră în libertate în oraș, așa că îl luaseră pe sus și i-l trântiseră lui Nancy în brațe.

Gregory îi mormăise povestea asta lui Nancy printre dinții sparți. În mod normal l-ar fi trimis spre Pirinei, dar n-avea nici o brumă de șansă să ajungă până acolo. Nu mai avea nici o unghie la mâna dreaptă, avea coaste fracturate și încheietura ruptă. Fiecare părticică din el era mov de la vânătăi. Nancy habar n-avea ce să facă cu el, putea doar să-l hrănească și să-l țină ascuns, până sosea mesajul de la Marina Regală privind ridicarea fugarilor. Slavă Domnului! Îl luase în grija ei și amândoi se plimbaseră la braț pe

străzile din Marsilia, el cu fața distrusă înfășurată în fularul lui Henri, corpul lui firav părând mult mai solid într-un palton de-al lui Henri, mijind ochii către lumea de afară de sub borul unei pălării împrumutate de la același Henri. Luaseră autobuzul spre coastă ca să se alăture celorlalți, iar el îi mulțumi. Încet. Cu sinceritate. După care nu prea mai vorbi.

Nancy se uită la ceas în lumina lunii. Fir-ar să fie! Marina Regală întârzia. Nu dezastruos de mult, e clar că nu aveau de gând să întârzie mult, dar tot întârziau. Cât puteau aștepta aici? Cum ar fi putut ascunde toți oamenii aceia până la răsărit dacă britanicii nu veneau? Pe partea aceea, la est de Marsilia, faleza era stâncoasă și abruptă, în mare parte formată din pietre calcaroase care arătau ca niște fantome în întuneric. Plaja era micuță, străjuită de salvie sălbatică și pini și era unul dintre puținele locuri în care o barcă putea să acosteze. Speră că nu se întâmplase nimic rău. Dacă totul mergea conform planului, undeva acolo, la jumătate de milă de țărm era un submarin, întunecat și silențios, așteptând s-o zbughească prin strâmtoarea Gibraltar cu toți acei oameni și să-i ducă înapoi în Marea Britanie, pentru a se regrupa, reînarma și relua lupta.

– Întârzie, spuse Antoine încet peste umărul ei.

– O să vină, răspunse ferm Nancy.

Din întuneric se auzi un foșnet. Era Philippe, care veni lângă ei.

– Se vede ceva? Întârzie.

Iisuse Hristoase!

– Ești sigură de semnal, Nancy? întrebă Antoine. Să le facem noi semn?

– Calmați-vă, băieți, șopti ea. Nu o să facem semne cu lanternele tuturor patrulelor germane care trec pe aici. Ei ne dau *nouă* semnalul mai întâi.

– Poate mesajul era fals, șopti Antoine. Dacă mesajul era de la nemți? Le-ar fi ușor să ne ridice pe toți, prizonierii, pe noi și pe faimosul Șoarece Alb. Toți aici pe malul mării de parcă suntem la un picnic nocturn. Slavă Domnului, mesajul a picat la țanc! Oare era prea frumos ca să fie adevărat?

Îi trecuse și ei asta prin cap, normal. Cu toții auziseră zvonurile: nemții furau stații radio și trimiteau mesaje false înainte și înapoi la Londra, după care luau pe sus luptători ai Rezistenței, prizonieri, provizii, la fel de ușor cum ar fi șutit niște copii mere dintr-o livadă.

– Dacă veneau nemții, le spuse ea clar, cu o precizie furioasă, ar fi ajuns la timp.

Philippe mormăi ceva, dar Nancy reuși să-i vadă zâmbetul scurt și ezitant.

– Bine, Nancy, spuse el. Dar nu poți să spui că nu e din ce în ce mai greu. Căpitanul Böhm a prins zeci de oameni de care știu eu. Cât crezi că o să mai dureze până o să ridice pe cineva care știe de noi? Sunt prea mulți oameni implicați acum. Omul ăla cu care mi-a zis Henri să vorbesc la fabrică, Michael – nu-mi place. E prea impulsiv.

– Acum te plângi că francezii încep în sfârșit să-și miște curul și să lupte? spuse ea. Chiar începea s-o scoată din sărite. Dacă Henri ți-a zis să vorbești cu el, e în regulă.

– Henri e un om bun, dar e un idealist, continuă Philippe. El crede că în sufletul lor toți francezii sunt luptători ai Rezistenței. Nu vrea să accepte că avem și noi fasciștii noștri. Unul dintre jandarmii ăia pe care îi mituim cu banii soțului tău o să ne dea în gât până la urmă. N-ar fi trebuit să-i plătim să se asigure că avem drum liber în seara asta. Mai bine riscam cu patrulele de poliție.

Antoine pufni, dar Philippe avea dreptate. Dar nu ajuta la nimic. Antoine se hotărâse și plătise șpagă fără să le spună. Jura că omul pe care îl plătise era de încredere, un francez patriot adevărat, dar dacă era așa de patriot, de ce a trebuit să-l plătească?

– Nancy!

Ea se uită în bezna nopții și văzu lumina unei lanterne la vreo sută de metri de mal. Trei fulgerări scurte și una lungă. Aprinse și ea lanterna și o ațintì în întuneric. Două fulgerări lungi. Închise lanterna și așteptă.

Păru să treacă o veșnicie până să audă clipocitul apei și să vadă pietrișul mișcându-se pe plajă, în vreme ce o barcă de lemn era trasă spre marginea lină a țărmului. Echipajul era format din doi vâslași și un bărbat care Nancy presupuse că era ofițer, toți trei cu pantaloni de lână și salopete de pânză, ca pescarii din partea locului.

– Gata pentru paradă? întrebă ea.

– Mama a trimis baloane, răspunse el. Doamne, ești englezoaică?

– Australiancă. E o poveste lungă.

El dădu din cap. Nu era momentul de stat la șuetă.

– Câte pachete?

– Douăzeci. O livrare specială de la Gestapo, iar mătușica a trimis și ea ceva din lagăr. Puteți să-i luați pe toți?

El ezită. După care spuse ferm:

– Ne descurcăm. Și ne cerem scuze de întârziere, s-au îndesit patrulele de-a lungul coastei. Ruta asta nu o să mai funcționeze pe viitor. Marina nu poate să riște să trimită submarine aici ca să ridice fugari.

Ea se întoarse și le făcu semn oamenilor să iasă din ascunzișurile de la marginea plajei, după care răspunse:

– Jigodiile au făcut și drumul prin Pirinei de netrecut. Grăbiți-vă sa câștigați războiul ăsta odată!

– Facem ce putem.

El dădu din cap în semn de apreciere spre oamenii care ieșeau ordonat din stufărișul scund de deasupra apei și fură ajutați să urce în barcă.

– Bună treabă, dragă.

Părea că durează o veșnicie să vină toți, doi câte doi. Ofițerul se uita la ceas o dată la cinci secunde. Oamenii lui îi aranjau în barcă pe cei veniți pentru a face loc și ultimilor trei fugari. Gregory se urcă ultimul. Când trecu pe lângă Nancy, o prinse de mână și i-o strânse. Echipajul îl trecu peste marginea bărcii. Dintr-odată îi lovi o lumină de pe coastă. Era un reflector. O rază puternică. După care strigătele entuziasmate ale germanilor, venind de deasupra lor.

– E timpul să plecăm, spuse rapid.

Un om din echipaj sări în apă și împreună cu ofițerul împinse cu umerii barca supraîncărcată înapoi în apă, în întuneric, făcându-și drum prin nisipul și pietrișul ud.

Gloanțele începură să șuiere și să sară în apă în jurul lor tocmai când săriseră în barcă. Ofițerul le ordonă să tragă tare.

Nancy făcu stânga-mprejur spre pădure când marginea razei o ajunsese și se rugă să n-o urmărească. Nu o urmăriră, slavă cerului! Urmăreau barca. Din umbră, îl zări pe Antoine, întins pe spate, trăgând spre reflector.

Ce-a fost aia? Un lătrat? Dă, Doamne, să nu aibă câini! Se lăsă pe vine între tufele de salvie și se întoarse să vadă dacă cei de la Marină se descurcau. Erau încă în lumina razei și cel puțin o persoană din barcă era aplecată într-un mod nefiresc la pupă. Erau ca niște mielușei duși la tăiere.

– Hai odată, Antoine, murmură ea printre dinți, uitându-se la el, dar încă neîndrăznind să se miște. Oare se putea urca înapoi pe drum? Să ajungă în spatele patrulei și să spargă reflectorul cu revolverul?

Antoine respiră încet și apăsă pe trăgaci. Sticla se sfărâmă deasupra lor și lumina se stinse.

– Frumusețe mică, spuse ea cu voce tare. Plecăm odată de aici?

La fix, pentru că tocmai atunci auzi țipetele soldaților cum veneau buluc în jos spre ei. Era un drum greu dacă nu reușeau să găsească poteca întortocheată care șerpuia până la apă. Margini abrupte și spini. Spera ca toți să-și rupă gâturile.

Philippe o prinse de braț. La est, de-a lungul malului, se vedea o cărare, așa că toți trei începură să alerge, aplecați și cu capul în jos. Nancy își simțea bătăile alerte ale inimii. Era mai bine decât atunci când trebuia să flirteze ca să treacă de punctele de control. Picioarele ei păreau că-și găsesc singure calea pe poteca îngustă, fără a fi nevoie să mai gândească. Gloanțele care zburau în beznă pe lângă ea scoteau un zgomot ca un mieunat de pisoi. Gândul ăsta o făcu să chicotească.

Patrula, pentru că nu putea să fie decât o patrulă militară care-și încerca norocul – dacă ar fi fost o capcană, erau morți deja – încă își mai concentra focul pe barca ce se îndepărta, chiar dacă nu o mai puteau vedea, idioții. Bănuia că erau doar vreo doi care se împiedicau prin hățișul de iarbă, ienupăr și laur. Apoi raza unei lanterne trecu pe deasupra lor, de undeva de sus. Un strigăt și o împușcătură. Nancy îl auzi pe Antoine icnind și se întoarse către el în timp ce el se prăbușea pe cărarea subțire ca un ac. S-ar fi rostogolit în apă de pe stânca joasă dacă nu ar fi fost ținut de o încurcătură de bălării. Avea mâinile pe lângă el.

– Philippe, ajută-mă, sâsâi ea în întuneric și-i văzu umbra cum se întoarce în loc.

– Pe-aici! Ne scapă! îi spuse un soldat colegului său pe cărarea de deasupra.

Philippe ținti spre voce și spre lumină, după care apăsă pe trăgaci. Lanterna se stinse, oprită cu grijă pentru ca Philippe să nu-și poată găsi ținta, iar bărbatul își chemă din nou prietenii. Părea că tremură de fericire.

Antoine o împinse la o parte.

– Fugi, Nancy!

– Pe dracu' fug!

Se aplecă să-i cuprindă umerii cu brațul în timp ce Philippe trase iar orbește în direcția din care se auzea vocea.

– Ajută-mă să-l ridic, spuse Nancy, dar Antoine fu mai rapid decât ea. Își scoase revolverul din haină, un revolver pe care îl plătise Henri, un revolver pe care Nancy însăși i-l dăduse lui Antoine, își băgă țeava în gură și trase.

Se întâmplă atât de repede că Nancy nici nu înțelese ce se petrecuse. Era împietrită, prea șocată ca să țipe. Philippe urlă și mai trase o dată în întuneric. Acum veneau mai multe lanterne de-a lungul potecii de deasupra lor. Atunci Philippe o apucă de braț, o ridică în picioare și o împinse în fața lui, trăgând încă două focuri de armă în întunericul din spatele lui. Ea se împiedică. Brusc, picioarele nu-i mai răspundeau. Ce făcuse Antoine? Arma aia nu trebuia folosită împotriva lui. I-o dăduse ca să împuște naziști, nu pe el, fraierul. Să vezi ce o să-l muștruluiască.

– Hai, Nancy, mișcă-te!

Continua să meargă, cu gândurile disparate și confuze. Ce ciudat e să fii aici la ora asta noaptea! Cum ajunsese aici? Cât de plăcut și extraordinar de englez fusese ofițerul acela. Oare n-ar trebui să-l aștepte și pe Antoine? Philippe o împingea înainte, până când gândurile ei începură să se lege și să capete sens. Începu să alerge, și tot alergă până când zgomotele hăituitorilor dispărură și singurele sunete pe care le mai auzea erau propria respirație sacadată și cântecul ca un zornăit al cicadelor.

Nu se opriră până când noaptea nu deveni densă și tăcută în jurul lor.

Capitolul 6

Nancy rămase în pat a doua zi, se dădu jos de-abia seara ca să facă un duș și să se îmbrace când trebuia să ajungă Henri acasă. Dacă menajera lui Nancy, Claudette, observase cumva sângele de pe haine, nu spusese nimic. Nancy deschise servanta de pe hol în drum spre sufragerie ca să-l întâmpine pe Henri și își văzu paltonul din păr de cămilă atârnat cu grijă pe umeraș. Era perfect curat, dar avea pe o parte o zonă pe care cu siguranță se întinsese sângele lui Antoine, o pată umedă și mirosind a oțet.

Henri vorbi cu ea ca de obicei: despre cum merseseră treburile în ziua aceea, despre muncitori, iar apoi stătură aplecați peste radio ca să asculte

buletinul de seară de la BBC, despre cum mergea războiul. Hitler pierduse o armată la Stalingrad, iar Aliații câștigau în nordul Africii. Nancy îi povesti ce se petrecuse în noaptea de dinainte de-abia când se așezară să mănânce.

– Am fi putut să-l salvăm, încheie ea cu privirea fixă în farfurie.

Henri îi umplu paharul.

– Mănâncă ceva, iubito.

Obișnuiau să mănânce în sufragerie când erau acasă și, indiferent ce mâncau, foloseau cele mai bune porțelanuri. De când sosise Böhm și Cartierul Vechi fusese distrus, cinau singuri din ce în ce mai des. Prietenii care nu erau membri ai Rezistenței puneau prea multe întrebări, iar prietenii din rețea păstrau distanța unii față de alții pe cât posibil.

Claudette reușise să gătească un soi de *parmentier* cu carne tocată de care Nancy făcuse rost de pe piața neagră. Era păcat de mâncare, se gândi Nancy, uitându-se în farfurie. Apoi îl vedea iar pe Antoine punându-și țeava pistolului în gură imediat ce băga furculița cu cartofi și carne tocată în gură. Dacă nu s-ar fi uitat Henri la ea, ar fi scuipat totul înapoi în farfurie. Reuși să înghită.

– Dacă nu îl vedeau pe Gregory, omul ăla pe care îl prinsese Gestapoul... Am avut ghinion, asta e, spuse ea.

Henri ridică paharul cu vin. Moș Martin, dragul de el, se chinuia să nu se holbeze la ea de parcă voia să se asigure că nu înnebunise, dar tot se simțea de parcă se afla sub lupă.

– O să mă asigur că familia lui are de toate, știi asta, spuse el.

– Mulțumesc, Henri. Nancy puse furculița jos și își duse mâna la ochi. Am fi putut să-l salvăm.

Henri o luă de mână.

– Draga mea Nancy, nu ar fi mai bine să-l ascultăm pe Philippe? Să avem mai multă grijă?

Ea își trase mâna.

– Nu, ți-am spus! A fost ghinion! Nu ne-a trădat nimeni, nu era o capcană germană! Am reușit să-i scoatem pe oamenii ăia și pe urmă un neamț cu ochi de vultur ne-a zărit barca în lumina lunii probabil. Se uita drept la el. Ei sunt *aici*, Henri. Au distrus Cartierul Vechi. Au trimis oameni în mizeriile alea de lagăre de muncă. Adună toți evreii! S-a dus orice iluzie că Franța ar mai fi independentă. Suntem prinși sub bocanc. Nu poți să-mi ceri să mă

opresc din luptă. Tu nu te poți opri din luptă. Începu să-și atace din nou mâncarea. Trebuie să privim situația în față. Trebuie să ne luptăm. Nu o să stau deoparte să-i las pe alții să se lupte în locul meu.

Henri își puse cotul pe masă și își sprijini obrazul în palmă. Mereu se bărbierea și înainte de cină, nu doar dimineața, chiar și acum când era un chin să faci rost de un săpun decent. Cum de se căsătorise ea cu un bărbat atât de corect în obiceiurile sale? Noroc. Un noroc pe care nu îl merita.

– Dar nemții nu mai au cum să câștige! De ce nu se cară dracului odată?

Henri începu să râdă la replica asta, iar ea îi aruncă un zâmbet chinuit.

După care el căzu pe gânduri.

– O fiară sălbatică e mai periculoasă când e rănită, răspunse el.

Ea puse cuțitul și furculița la un loc și îl luă de mână.

– Suntem amândoi acasă în seara asta?

El dădu din cap, îi duse palma la buze și i-o sărută. Ce ciudat era să simți fiorii iubirii pentru un om lângă care te trezeai în fiecare dimineață, lângă care te întindeai în fiecare noapte.

– Inventează-mi un cocktail, spuse ea. Intenționez să-ți câștig toată averea la cărți după ce beau.

– Poți să încerci, doamna mea. Poți să încerci.

Nancy încheie seara într-o uitare fericită, mai îndatorată față de el decât fusese vreodată.

Capitolul 7

Biroul maiorului Böhm era tapetat cu cărți. Când cuferele ajunseseră pe Rue Paradis, cu trei zile înaintea maiorului, caporalul care le deschisese crezuse inițial că era o greșeală. Era adevărat că cei cu grade înalte în Gestapo erau de obicei oameni citiți – educați la nivel universitar, mulți avocați –, dar nu aveau atât de multe cărți. Era gata să raporteze că livrarea fusese eronată când găsi, lipit de al treilea cufăr, un set de instrucțiuni dactilografiate despre felul în care trebuiau organizate cărțile în biblioteca din biroul maiorului. Instrucțiunile erau foarte precise. Ăsta mai aducea a

om al Gestapoului. Caporalul urmă instrucțiunile întocmai și cu foarte mare grijă.

Böhm avea și alte motive să fie mulțumit când se așeză la birou în dimineața aceea și petrecu o oră sau două cu aranjatul vrafurilor de hârtii, a mandatelor de arest și a cererilor de informații de pe birou. Din Rusia veneau vești mai bune. Se cucereau teritorii în Harkov și se luase decizia să fie lichidat ghetoul evreiesc din Cracovia. Era o muncă necesară, dar dură și neelegantă. Simți cum mintea i se înăsprise pe când își efectuase serviciul în Polonia. Se dovedise că unii dintre oamenii mai mici în grad nu aveau tăria de caracter necesară și nu reușeau să rezolve treburile zilnice decât dacă erau beți sau năuciți de „vitaminele" pe care ofițerii le împărțeau ca bomboane. Böhm ascultase cu interes zvonurile despre metode mai eficiente de a scăpa de popoarele indezirabile și era convins că aceste metode vor face mai puțin dificil procesul de epurare a Reichului.

Slavii, la fel ca și evreii, nu mai puteau fi mântuiți. Singura soluție umană era să-i stârpească de pe fața pământului cât mai rapid și cât mai eficient cu putință. Europa de Est era un loc în care trebuia să lucrezi cu ciocanul; în Franța, munca era mai potrivită pentru un bisturiu, iar Böhm asta era. O lamă fină, foarte precisă, foarte bine antrenată.

Își ridică privirea când căpitanul Heller bătu la ușă și intră.

– Da?

– Voiam să vă arăt asta.

Heller puse pe biroul lui Böhm o foaie de hârtie ieftină, iar el se uită la ea. Totul era scris cu majuscule, o încercare stângace de a masca identitatea celui care o scrisese și spunea: „HENRI FIOCCA ÎȘI CHELTUIEȘTE PROFITUL PE ARME, NU PE MUNCITORII LUI. TOATĂ LUMEA ȘTIE".

Böhm nu atinse foaia.

– Cine a scris asta?

– Un om pe nume Pierre Gaston, domnule. Dat afară din fabrica lui Fiocca acum o lună pentru că venea beat.

Böhm oftă. Era trist cât de mulți cetățeni francezi încercau să se folosească de Gestapo ca să se răzbune pentru nimicuri. Dar ultimele cuvinte, „Toată lumea știe", puteau să însemne ceva.

– L-ai interogat pe *monsieur* Gaston?

Heller dădu din cap. Obrazul îi zvâcni, semn că procesul fusese neplăcut, nu pentru că violența i s-ar fi părut de prost gust, ci pentru că îl disprețuia pe cel împotriva căruia o folosise.

– Un bețiv și un netot, dar nu și-a schimbat povestea, spuse Heller. Mi-a spus că se aud multe discuții inflamatoare în fabrică. Și-a auzit de multe ori colegii lăudându-se în șoaptă că șeful lor lucrează cu cei din Rezistență.

Böhm îl studie pe Heller. Era clar că voia să mai adauge ceva, ceva de care era foarte mulțumit.

– Și? Hai, spune!

– După cum ați sugerat că ar fi bine de făcut în aceste circumstanțe, am verificat în listele noastre numele suspecte pe care mi le-a dat Gaston și am găsit o persoană cu condamnări legate de piața neagră. L-am luat foarte discret și a fost dornic să coopereze după ce i-am explicat care erau alternativele. Cu siguranță Fiocca finanțează Rezistența în acea zonă, iar Michael, sursa mea, mi-a dat câteva nume din rețeaua extinsă. Oamenii sunt sub urmărire. Michael susține că fac parte din grupul Șoarecelui Alb. A mai spus și că Fiocca a finanțat personal operațiunea de evadare a douăzeci de prizonieri de pe plaja de est a Marsiliei săptămâna trecută.

Böhm era impresionat. Cu un pic de pregătire, Heller putea să ajungă departe. Era un exemplu perfect de om pe umerii căruia se va clădi Reichul Milenar.

– Ai transcrierea interogatoriului cu Michael?

Heller puse cu grijă un dosar plic peste scrisoarea anonimă, cum așază o pisică un șoarece la picioarele stăpânei sale. De data aceasta, Böhm luă dosarul și începu să citească, dând din când în când din cap.

– Nu știe nimeni că vorbim cu acest Michael?

– Nu, domnule, spuse Heller. Doar dacă nu a zis el.

– Foarte bună treabă, Heller.

Căpitanul radia.

– Ce ordonați?

Böhm puse la loc dosarul și zâmbi spre Heller ca un profesor blajin.

– *Tu* ce ai face, căpitane?

Heller clipi rapid din spatele ochelarilor micuți.

– Păi, nu aș vrea să ne dăm de gol arestând imediat oamenii pe care îi urmărim, dar am putea să-l aducem pe Fiocca să-i punem niște întrebări, să

dăm de înțeles că bețivul ne-a dat informații și să vedem ce putem să stoarcem de la el.

– Foarte bine. Cred că trebuie să ies să-mi întind puțin picioarele, Heller. Adu-mi mașina și mergem să-l luăm pe *monsieur* Fiocca împreună. O! Rapoartele legate de acea evadare să fie la mine pe birou când ne întoarcem. Aș vrea să mă mai uit o dată peste ele.

Böhm întinse mâna și Heller îi înmână un formular de autorizare a arestului lui Fiocca și de confiscare a arhivelor lui. Îl semnă cu o înfloritură.

Capitolul 8

Henri lucra în liniște de la șapte dimineața. Își făcuse un obicei de când preluase afacerea familiei cu vreo zece ani în urmă să-și petreacă fiecare dimineață de vineri parcurgând teancurile de hârtii care se sedimentau pe biroul lui în timpul săptămânii. Transcria o bună parte din ele în notițe pentru secretara lui, *mademoiselle* Boyer: copii care trebuiau arhivate, întrebări pentru avocați și contabili, toate înainte ca oamenii lui să înceapă să umple atelierele din spatele birourilor, iar liniștea acelor prime ore să fie înlocuită încet de țârâit de telefoane, sunete de pași și zăngănit de cărucioare pe coridoare. Agitația aceea îi plăcea. Era dovada faptului că lucrurile mergeau cum trebuie.

O mare parte din afacerea lui presupunea să călătorească în sus și-n jos pe coastă, să întâlnească oameni de afaceri în hoteluri, fabrici, birouri de avocatură, de aceea avea foarte mare nevoie de o dimineață liniștită în fiecare săptămână, în care fiecare chichiță putea fi gândită și pusă la punct, astfel încât roțile industriei să se învârtă în continuare fără întrerupere. Nu vedea de ce ar fi schimbat ceva pe timp de război, deși era adevărat că soția lui nu putea lua prânzul împreună cu el, la ora la care el se elibera de sarcinile de dimineață. Înainte de căderea Franței lucrurile stătuseră cu totul altfel.

Era, așadar, destul de neobișnuit să-și audă secretara că bate la ușă, cât timp cafeaua era caldă încă, iar documentele neterminate. O chemă

înăuntru.

– *Monsieur* Fiocca, spuse ea.

Corpul ei subțire, care de obicei stătea drept ca un paratrăsnet, părea că tremură. Ținea clanța ușii de parcă își căuta ceva de care să se sprijine.

El își dădu jos ochelarii de citit și îi zâmbi, încercând să o liniștească.

– Ce s-a întâmplat, *mademoiselle* Boyer?

– Sunt niște... oameni aici.

El se ridică imediat și se duse la fereastră respirând sacadat. Trei mașini negre erau parcate lângă clădire. Unul dintre șoferi se dăduse jos, dar nu ca să se relaxeze sau să fumeze o țigară ca un soldat obișnuit. Stătea cu mâinile strânse ușor la spate, uitându-se drept înainte. Gestapo.

Mademoiselle Boyer se sprijinea în continuare de ușă.

– *Monsieur* Callan tocmai a venit și m-a anunțat. Deja interoghează oamenii din ateliere și se uită prin documentele din camera cu contracte. Ce facem?

Henri își luă ochii de la mașini și se uită peste portul Joliette, peste vapoare și docuri, peste albastrul cețos al Mediteranei din depărtare.

– Întoarce-te la muncă, domnișoară, îi spuse. Sunt sigur că o să ajungă și la noi.

Se reașeză la birou, iar tânăra se retrase, închizând ușa. După ce termină de citit contractul pe care îl examina și semnă ambele copii, își privi semnătura. Nimeni nu ar fi putut bănui că îi tremurau mâinile. Puse ambele copii în teancul de hârtii pentru domnișoara Boyer. Apoi se apucă să citească cererea de schimbare a unei comenzi primite de la unul dintre furnizorii lui, schimbare impusă „din păcate, de lipsurile din această perioadă". Simți schimbările de ritm din clădire. Un telefon suna fără să răspundă nimeni le el, pașii de afară erau mai grăbiți. Bufniturile și sâsâiturile îndepărtate care pluteau spre el dinspre ateliere se opriseră. Aștepta, încercând să citească, fără însă să vadă nimic. Ușa se deschise iar și un german înalt, îmbrăcat cu tunica gri-verzuie și însemnele de pe guler ale unui maior SS, intră în cameră, urmat în mod respectuos de un căpitan. În spatele lor, Henri o văzu pe domnișoara Boyer. Gura ei era deschisă într-un mic „o..." de groază.

Henri se ridică din nou în picioare.

– Mulțumesc, domnișoară Boyer, spuse el răspicat, ca și când musafirii ar fi fost prezentați așa cum se cuvine.

Maiorul se uită peste umăr de parcă vedea femeia pentru prima dată, după care se uită din nou la Henri zâmbind.

– Mă numesc Böhm, *monsieur* Fiocca, spuse el într-o franceză excelentă, dar nu dădu mâna cu el. El este căpitanul Heller. Ne cerem scuze că am dat buzna neanunțați.

– Nu face nimic, răspunse Henri aplecându-se ușor. Vă rog, luați loc, domnilor. Cu ce vă pot fi de folos?

Böhm ignoră invitația lui de a lua un loc și se duse încet spre fereastră, admirând priveliștea pe care o admirase și Henri mai devreme.

– Nu e nevoie, *monsieur* Fiocca. În locul dumneavoastră nu m-aș obosi să mă așez. Vrem să vă punem niște întrebări. Luați-vă haina. Vă invităm în Rue Paradis pentru scurt timp.

Henri se îndreptă de spate.

– Întrebați ce doriți. Puteți să vorbiți cu secretara mea, cu contabilul meu, dar mi-e teamă că sunt prea ocupat ca să-mi irosesc o după-amiază cu dumneavoastră.

Böhm continua să studieze priveliștea.

– Vom discuta, desigur, cu amândoi. Dar, din păcate, insist că trebuie să veniți cu noi acum, domnule Fiocca.

Atât de repede? Părea atât de ciudat și de brusc ceea ce se întâmpla, chiar dacă se așteptase la asta de luni întregi. Mai conta pentru cineva reputația lui sau a familiei sale? Henri nu se mișcă.

– De ce ați venit până aici dacă aveți de gând să mă interogați la sediul vostru? Din câte știu, când vrea să discute cu cineva, Gestapoul trimite niște grupuri anonime de bătăuși cu țintă precisă. De obicei noaptea.

O inutilă încercare de sfidare. Henri respira încet. O să folosească legea, o să-și folosească banii și influența și, dacă se ajungea până acolo, o să-și folosească trupul ca să-și apere oamenii și ca s-o apere pe Nancy de oamenii ăștia. Maiorul Böhm nu păru deranjat de întrebare. Se întoarse, în sfârșit, de la fereastră și se apropie de birou, aruncând o privire peste hârtii, înainte să dea din cap politicos.

– La fel ca și dumneavoastră, domnule Fiocca, și eu stau mult la birou. Voiam să mă mai dezmorțesc.

Încerca să citească una dintre scrisorile pe care le scrisese Henri în acea dimineață.

– Ați studiat psihologia, *monsieur* Fiocca? Eu da. La Cambridge, înainte de război. M-am gândit de multe ori că ceea ce am învățat acolo, să înțelegem oamenii, comportamentul lor și ceea ce îi motivează, ar fi fost foarte util într-un mediu de afaceri. Presupun că și dumneavoastră ați învățat lucrurile astea din moment ce vă bucurați de un asemenea succes în aceste vremuri de restriște. Cred că o să avem multe de vorbit.

Ochii lor se întâlniră, iar Henri simți ceva rece în sânge. Înțelese în acel moment că nici legea, nici banii, nici influența nu-l vor putea apăra.

Capitolul 9

Nancy urca cu pași mari treptele superbei vile de pe Rue Paradis, lovind cu tocurile treptele de marmură. Își făcea curaj, lăsându-se pradă furiei și chiar alimentând-o. Învățase un lucru de când începuse să lucreze pentru Rezistență, și anume că până și ofițerii Gestapo se gândeau de două ori înainte să se pună cu o nevastă franțuzoaică furioasă.

Ce știau ei? Ce știau? Poate auziseră zvonuri despre cum dispăreau banii din conturile lui Henri și, având în vedere că Rezistența avea resurse financiare, au pus lucrurile cap la cap. *Mademoiselle* Boyer care o sunase să-i spună despre arest, auzise că un bețiv care fusese dat afară cu câteva săptămâni înainte răspândea zvonuri și jura că o să se răzbune. Domnișoara Boyer o asigurase că registrele de contabilitate ale companiei „sunt corecte“, cu o mândrie agitată, dar cu un ușor tremur în glas. Dacă Henri Fiocca, unul dintre cei mai respectați și respectabili oameni de afaceri din oraș, era reținut doar pe baza vorbelor unui bețiv răzbunător, avea șanse să-i facă pe nemernicii ăștia să se simtă atât de prost încât să-l elibereze. Dar dacă știau mai multe? În cel mai rău caz – li se spusese că Nancy este Șoarecele Alb și îl foloseau pe Henri ca pe o bucățică de cașcaval. În regulă. O să se predea, ambalată în hârtie de cadou, dacă era nevoie. Numai să-l scape. Până nu era sigură însă, o s-o facă pe aristocrata indignată.

Dădu ușile în lături și o luă cu pași întinși pe podeaua de marmură, fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta. Parcă se vedeau siluete de bărbați și de femei așteptând pe băncile de pe marginea încăperii. Toți erau morți de frică sau de îngrijorare. Lângă ușă erau doi nemți în uniformă. O franțuzoaică bogată, arogantă și nevinovată, soția unui om puternic, i-ar fi ignorat, așa că asta făcu și Nancy. Când ajunse la ghișeu, care arăta ca recepția unui hotel, era convinsă că asta era.

Se uită de sus la funcționarul blond și spilcuit care rânjea la un bătrân agitat, un tip pătrățos, de vreo șaizeci de ani, îmbrăcat într-o salopetă de muncitor. Acesta din urmă ținea în mâinile masive fotografia unui tânăr. Grija pe care o avea față de imaginea aceea aproape că o paraliză. Oare băiatul dispăruse? Fusese deportat să muncească în Germania, era în închisoare sau luat ostatic? Bietul puști fusese probabil prins cu un pliant antifascist în buzunar, după care dispăruse.

Gata, Nancy. Unei aristocrate indignate nu-i pasă de băiatul unui muncitor. Trebuia să se concentreze.

Își trânti poșetuța extrem de scumpă pe tejghea, iar muncitorul se dădu umil la o parte.

– Cum îndrăzniți să-mi arestați soțul? spuse ea cu cea mai bubuitoare voce de care era capabilă. Ați înnebunit de tot? Doamne Dumnezeule, este bun prieten cu primarul! Cer să-l eliberați în secunda asta și vreau să vă cereți scuze, în scris, imediat!

Funcționarul îi aruncă o privire scurtă, după care își întoarse privirea spre formularul pe care îl completa.

– Luați un bon de ordine de la funcționarul de la ușă, *madame*, spuse el într-o franceză acceptabilă, dar cu un accent foarte pronunțat.

Funcționarul de la ușă venise umil după Nancy prin foaier, încercând să-i dea un bon de ordine. Îi zâmbi servil. Nancy se uită la el de parcă omul i-ar fi oferit batista lui folosită.

– Nici gând! Aveți idee cine sunt eu?

Se aplecă peste ghișeu, cu palmele lipite de lemnul de trandafir lustruit.

– Luați un bon și voi afla imediat, răspunse funcționarul imperturbabil, continuând să scrie.

Nancy se întinse spre el, îi înșfăcă stiloul din mână și îl aruncă peste umăr. Stiloul alunecă și se învârti pe podea.

– Uită-te la mine când vorbesc cu tine, băiete! Așa făcu. Sunt doamna Henri Fiocca și vreau să-mi văd soțul imediat. Să nu – *să nu* cumva să mă faci să-ți zic a treia oară.

Adevărul era că bărbatul era clar mai în vârstă decât ea, dar nu asta era problema.

– E imposibil, soțul dumneavoastră este interogat...

– Interogat? Cum îndrăzniți să-l interogați? țipă Nancy.

– *Madame!*

– *Henri!* strigă ea cât putu de tare.

Ferestrele vibrară. Funcționarul se uită peste umărul ei, iar ea auzi sunetul bocancilor lustruiți ai gardienilor cum se apropie. Oare exagerase? Asta era, ori la bal, ori la spital. Dacă o luau pe sus și o aruncau pe scări, putea să facă paradă prin oraș cu dresurile rupte și onoarea ofensată, în fața fiecărui funcționar din oraș. Ar fi fost un coșmar pentru Gestapo și asta i-ar fi obligat să-l elibereze pe Henri și să-l trimită acasă. Perfect. Trase aer în piept și se pregăti să se dea în spectacol.

O ușă din dreapta ghișeului se deschise și un ofițer ieși în foaier, mergând încet. Nancy nu reușise niciodată să înțeleagă gradele acelea, dar era clar că era cineva important. Pașii care se apropiau în spatele ei se opriră brusc și tipul spilcuit din spatele ghișeului țâșni în picioare. Ofițerul le făcu semn gardienilor să plece și apoi făcu un semn din cap funcționarului care se așeză la loc și luă un alt stilou din sertarul din fața lui.

– Nu e nevoie de istericale, *madame* Fiocca, spuse ofițerul, în franceză. Sunt maiorul Böhm, la dispoziția dumneavoastră.

Nancy clipi. Bărbatul avea vreo patruzeci de ani și era suplu. Dacă n-ar fi purtat uniforma aia dezgustătoare, ar fi fost arătos. O dezarmase, jigodia.

– Soțul meu? spuse Nancy, uitându-se arogant la el.

El făcu o reverență.

– Vă duc la el de-ndată. Veniți cu mine.

Se întoarse în biroul din care ieșise și lăsă ușa deschisă pentru ea. Nancy își luă poșeta, își îndreptă umerii și îl urmă. Își pierduse publicul acum. La naiba! Böhm o conduse pe un hol, departe de foaier. Mergea cu pași întinși. Fusta lui Nancy era strâmtă, după cum era moda și-n plus era și pe tocuri, astfel încât putea face doar pași mărunți. Era nevoită să meargă la trap pe lângă el, ca un cățeluș de jucărie. Era timpul să preia inițiativa.

– Domnule maior Böhm, este absolut scandalos, cum îndrăzniți să-l ridicați pe Henri ca pe un criminal oarecare? Nici nu vreau să-mi imaginez ce o să spună primarul.

Böhm nu îi răspunse, ci se opri în fața unei uși oarecare, o deschise și o invită înăuntru.

Nancy intră. Era o cameră micuță, curată și ordonată. Probabil fusese biroul unui membru superior al personalului administrației înainte ca naziștii să ocupe clădirea. Fereastra avea obloanele trase, dar lumina după-amiezii tot se strecura înăuntru. Pereții erau vopsiți într-un verde pal și decorat cu tablouri alb-negru reprezentând faleza. Mobila veche fusese însă scoasă și în centrul cămăruței se afla o masă de lemn nefinisată și două scaune pliante amărâte. Pe unul dintre ele, cu spatele la geam, stătea Henri.

Își ridică capul și zâmbi spre ea blând și trist. Pentru prima dată de când îl cunoscuse Nancy, arăta bătrân. Inima i strânse de parcă cineva storsese tot sângele din ea. Era conștientă de prezența maiorului Böhm în spatele ei. *Joacă-ți rolul, Nancy*.

– Henri, ce-i cu toate prostiile astea? *Mademoiselle* Boyer m-a sunat de la fabrică, părea că mai avea puțin și își dădea sufletul. Mi-a spus că monștrii ăștia te-au luat cu forța din biroul tău. Este de-a dreptul scandalos!

El își ridică mâna, cu palma spre ea și dădu din cap.

– Draga mea, nu te impacienta. Avocații mei sunt pe drum și știi că sunt cei mai buni. Toți prieteni foarte buni ai guvernului Vichy.

– De ce ești acuzat?

Așa era mai bine. Începea să-și intre în rol.

– E o neînțelegere, sunt convins. Nu te îngrijora.

Se uita fix la ea, o sorbea din priviri, deși vorbele lui erau firești și banale. Asta o speria.

Se întoarse spre Böhm, care intrase în cameră și închisese ușa în spatele lui.

– Care sunt acuzațiile împotriva soțului meu, domnule maior?

Böhm o făcu să aștepte câteva momente, dând din cap de parcă ea ar fi continuat să vorbească, iar când răspunse, vocea lui sună calm și rezonabil.

– Unul dintre angajații soțului dumneavoastră ne-a alertat în privința unei conspirații la firma de transport Fiocca. Se pare că o sumă mare de bani a dispărut.

Nancy își ridică bărbia.

– Sunt convinsă ca Henri nu are nici un amestec în chestiunea *asta*.

Expresia lui Böhm deveni interesată. O întrebă politicos:

– Să-nțeleg că sunteți familiarizată cu finanțele dumnealui?

– Nu-mi place tonul dumneavoastră, spuse Nancy, încercând s-o invoce pe sora înțepată a lui Henri, recunoscătoare, pentru prima dată, că exista femeia aceea.

– Avem motive să bănuim că banii au fost trimiși Rezistenței.

– E total absurd, spuse Nancy dând capul pe spate.

Böhm o studia cu capul într-o parte, de parcă îl amuza faptul că fusese întrerupt.

– Singurul lucru pe care îl știe soția mea despre banii mei e cum să-i cheltuiască, spuse Henri oftând.

Nancy se întoarse și se uită din nou în ochii soțului ei.

– Du-te acasă, draga mea, continuă el. Lasă-ne pe mine și pe domnul maior să rezolvăm chestiunea asta ca între bărbați.

Dacă așa decisese el să joace, trebuia să meargă pe mâna lui. El nu voia ca ea să fie muierea furioasă, ci nevasta frivolă de societate, prea prostuță, frumușică și cheltuitoare, care nu știa nimic despre afacerile soțului ei. Reuși să facă o mutriță ușor bosumflată.

– Tu știi cel mai bine, Henri.

Maiorul Böhm își drese glasul.

– Și încă ceva, *madame* Fiocca. Vă rog, nu părăsiți Marsilia. S-ar putea să am niște întrebări și pentru dumneavoastră.

Deschise din nou ușa, pregătit s-o conducă afară. Nu. Era prea repede. Nu putea să-l lase pe Henri acolo.

– Aveți impresia că sunt genul de femeie care pleacă în vacanță în timp ce soțul ei este hărțuit de Gestapo? Henri, nu plec nicăieri fără tine.

Asta îi dădu ocazia să se mai uite o dată la el. Stânca ei. Refugiul ei. Soțul ei. Henri al ei. El îi zâmbi cald și încurajator.

– Firește că nu, draga mea.

Bine. Știa ce face. Își făcuse griji degeaba. Henri avea zeci de avocați și tone de bani ca să mituiască pe oricine, de aici până la cei mai mari în Gestapo. Se îndreptă spre ușă.

– Nancy?

Se întoarse. Dragul de el. O să-i gătească cina în seara asta de una singură, indiferent dacă îi convenea sau nu. Și mai avea ceva vin bun în beci.

– Spune-i mamei să nu-și facă griji.

Nu. Nu asta. Asta stabiliseră că o să fie semnul dacă... Nu era bine. Era foarte, foarte rău. O cuprinse panica. Nu se mai putu mișca. Se gândi să țipe, să recunoască totul, să-i scuipe-n față pe nenorociții ăștia... O, dar știa că Henri ar fi fost distrus dacă ar fi văzut-o luată pe sus de gorilele astea. După câte pătimise din cauza ei, nu putea să-i facă una ca asta. Era alegerea lui. Dar nu, nu, nu! *Asta nu se putea întâmpla și nici nu se întâmpla*. Vocea-i sună răgușit.

– O să-i spun c-o iubești.

Se uitară unul la celălalt timp de o bătaie, două, trei a inimii ei, încercară să-și spună tot ce putea fi spus, să împartă și să sărbătorească o viață întreagă, să-și facă promisiuni și să se țină de ele. Unu, doi, trei.

– *Madame* Fiocca?

Böhm aștepta. Trecu pe lângă el și ieși în hol. El o urmă, închizând ușa în spatele lui. Dacă îi spusese ceva în timp ce o conducea spre foaier, ea nu auzi.

Capitolul 10

Menajera o aștepta când descuie ușa grandioasă de la intrare. Stătea în mijlocul holului, cu valijoara de carton lângă ea, deja îmbrăcată în cel mai bun palton al ei.

– *Madame* Fiocca, eu...

Nancy își scoase tacticos mănușile. Nu se putea uita la fată.

– Desigur că vrei să pleci, Claudette. O să te duci la mama ta în Saint-Julien?

Nancy scoase din poșetă o altă cheie și deschise unul din sertarele micului birou din hol. Henri ținea acolo un portofel de piele netedă, plin cu bancnote. Luă câteva mii de franci și i le întinse fetei.

Claudette se holbă la bani, scuturând din cap.

– Nu pot, *madame*. Nu dacă asta înseamnă să vă abandonez.

– Ba poți foarte bine, i-o tăie Nancy. Ia-i!

Claudette apucă timid banii dintre degetele lui Nancy și murmură un mulțumesc, îndesând bancnotele în buzunarul de la palton.

– Ieși prin curtea din spate, Claudette. Și ține capul aplecat.

– Mult succes, *madame*. Mi-a făcut foarte mare plăcere să lucrez pentru dumneavoastră.

Nancy reuși în sfârșit să se uite la ea. Oricine l-ar fi putut trăda pe Henri, dar nu fata asta. Simțea că ar trebui să-i dea niște sfaturi, să-i spună ceva frumos și deștept de care Claudette să-și amintească toată viața, niște învățăminte care s-o facă să fie o persoană mai bună și pe care să le transmită copiilor și nepoților ei. Ceva care s-o inspire. Nu îi veni nimic în minte. Avea nevoie să bea ceva. Oricum, pe ea n-o sfătuise nimeni ce și cum înainte să fugă de acasă. Era vina lor.

– Mă bucur. Acum, fugi, draga mea.

Claudette își ridică valiza.

– Prietenul dumneavoastră, Philippe, este în bucătărie, *madame* Fiocca.

– Mulțumesc.

Claudette o porni spre spatele casei, lăsând-o pe Nancy în hol, încă îmbrăcată cu paltonul din păr de cămilă și cu poșeta de lac atârnată de braț. Pe masă erau flori proaspete, balustrada de lemn strălucea, tablourile în ulei cu imagini din Marsilia și vapoare pe mare atârnau ordonat. Nu le mai observase până acum. Tablourile erau pasiunea lui Henri. Porni grăbită spre sufragerie, se duse direct la servantă, luă decantorul și își turnă un pahar mare de brandy. Îl dădu pe gât, după care luă decantorul și încă un pahar și se duse la bucătărie.

Philippe se ridică în picioare când intră. Așeză paharele și decantorul pe masa curată de lemn, turnă de băut, se așeză, își scutură haina de pe umeri și își puse picioarele unul peste altul. Își bău paharul. Philippe era tot în picioare.

– Stai, dracului, jos, spuse ea, întinzându-se după decantor.

El tresări.

– Ce? N-ai mai văzut o femeie bând?

Philippe se așeză ușor, dar scârțâitul scaunului pe gresie se auzi ca un țipăt.

– Îmi pare foarte rău, Nancy.

Ea începu să tremure. Era oare de furie sau de vină? Habar n-avea ce simțea, dar indiferent ce era, îi făcea mușchii să tremure și dinții să-i clănțăne pe pahar.

– E vina mea. El mereu mi-a spus să am grijă, dar eu nu m-am oprit, am cerut și mai mulți bani.

Tremura de vină, deci. Philippe își ținea paharul cu grijă și dădu din cap.

– Henri a luat propriile decizii. Nu-l absolvi de asta, Nancy.

– Dar...

– Acum este momentul să le iei și tu pe ale tale, spuse el.

Știa la ce se referă și nu voia să audă. *Taci din gură! Taci! Din gură!* Mâna-i tremura atât de tare că de-abia putea să ducă paharul la buze.

– Trebuie să te scoatem de aici. Urgent.

– Nu-l pot lăsa cu ei.

Trânti paharul pe masă, făcând tacâmurile să zornăie în sertar.

– O să-mi dau foc pe treptele lor. O să le bag o grenadă în cur. O să intru și o să-l împușc pe funcționar. Henri nu mă poate obliga să plec!

Philippe puse paharul pe masă cu un clinchet ca de glonț încărcat pe țeavă.

– Știu că nu ți-e frică de moarte, Nancy. Dar trebuie să pleci. Dacă nu pentru tine, măcar pentru el. Îl vor forța să se uite la tine cum suferi *și o să suferi*. Te vor prinde și vă vor tortura pe amândoi până veți da de gol toată rețeaua. Știu că nu le va spune nimic cât timp va fi în stare, dar știu și că le-ar spune orice ca să te salveze pe tine. Deci, pentru binele tuturor, dispari.

Ea închise ochii de parcă s-ar fi putut ascunde de adevăr.

– Are avocați. Avocați scumpi. Poate ei o să-l scape...

Philippe lăsă privirea în jos și răspunse încet.

– Când o s-o facă, o să-l scoatem din Franța. O să-l trimitem după tine. Dar tu trebuie să pleci acum.

Ea clipi ca să-și oprească lacrimile.

– Juri?

– Jur că o să fac tot ce-mi stă-n putere, Nancy. E suficient? răspunse el.

În sfârșit ea dădu din cap. Nu-i putea promite mai mult, știa asta.

– Ăsta a fost primul meu cămin adevărat.

El își termină băutura.

– Să fii gata când se lasă întunericul, Nancy. Au pus doi oameni să te supravegheze, în fața și în spatele casei, dar o să-i distragem. Ieși prin față. Ia

ultimul autobuz spre Toulouse. Știi adresa casei de acolo?

Ea doar dădu din cap, temându-se că, dacă ar mai fi fost ceva de spus, nu și-ar mai fi putut opri lacrimile.

Capitolul 11

Lui Böhm i-ar fi plăcut de Fiocca dacă s-ar fi cunoscut pe timp de pace. Era evident un om sofisticat și rafinat, un om cu care ai fi putut discuta idei moderne. Ăsta era un lucru rar, din experiența lui Böhm. Se ținuse tare în primele etape ale interogatoriului, răspunzând la toate întrebările de bază calm și încet, fără să ofere informații în plus și fără să se fâstâcească atunci când era întrebat de date precise. Spunea doar că nu-și aduce aminte, dar că ar fi bucuros să le explice orice nelămurire când o să aibă în față arhivele necesare.

Era chiar păcat că toată inteligența aceea calmă nu-i va fi de folos în orele care urmau.

Volumul de muncă era presant. Regimul de la Vichy, atât de slab și de nehotărât, le permisese teroriștilor francezi, comuniștilor și evreilor să opereze în tot sudul Franței. Oamenii, care imediat după șocul înfrângerii militare totale, fuseseră ascultători, erau acum din ce în ce mai agitați. Își puneau speranțe în americani și ieșeau precum gândacii când gospodarul uita să pună otravă pe urmele lor. Un șoarece în mod special.

Böhm nu fusese de acord să li se confere agenților inamici asemenea nume, de parcă erau titluri de onoare. Pentru el, Șoarecele Alb era pur și simplu Agentul A și insista să nu i se spună altfel în clădirea aceea. Sperase că distrugerea cuiburilor de șobolani din Cartierul Vechi l-ar fi forțat să iasă la iveală, dar zvonurile legate de activitățile lui doar se întețiseră. Prizonierii și aviatorii care fuseseră doborâți, dispăruseră în ascunzători, primind documente false pe drum și apăreau din nou în Spania sau Anglia sau nordul Africii. Dubele de detectare reperaseră mieunatul codat a zeci de radiouri care șopteau în Londra sau Algeria, iar omul ăsta părea că le ducea

pe toate – documente, mesaje, componente de radio, prizonieri – prin toate punctele de control.

La început presupuse că era un pescar sau un țăran care știa coasta și drumurile lăturalnice. Dar poate că se înșelase.

Începu să citească rapoartele legate de evadarea de pe coastă pe care i le lăsase Heller pe birou. Teroristul care fusese împușcat se numea Antoine Colbert, un avocat, iar firma tatălui său se ocupa de finanțele bogaților din Marsilia de ani întregi. Pentru o clipă, Böhm sperase că printr-un miracol prinseseră chiar șoarecele. Însă, în următoarele zile, familia lui Colbert dispăru prea elegant și eficient ca să fie treaba unei organizații panicate de pierderea conducătorului ei.

Șoarecele Alb era tot în libertate.

Citi din nou rapoartele. Despre soldatul ager care văzuse mișcarea de pe malul abrupt și stâncos și îl convinsese pe liderul patrulei să pornească reflectorul; despre laudele, mai mult ca sigur exagerate, despre câți oameni dintre cei îngrămădiți în barca cu vâsle împușcaseră înainte să le fie spart reflectorul; despre încercarea de a prinde gașca care ajutase evadații de pe mal. După care, văzu în mijlocul raportului un rând al celui care îl rănise pe Colbert, făcându-l să se sinucidă. Acesta văzuse alți doi oameni lângă mort și i se păruse, judecând după imaginea rapidă în lumina legănată a lanternei, că unul era o femeie.

O femeie? Cu siguranță nu. Femeile nu se luptau cot la cot cu bărbații. Operatoare radio, ocazional studente care pictau slogane pe pereți, da, dar nu se putea ca Rezistența să fi ajuns într-un asemenea hal, încât să pună o armă în mâna unei femei. Pe de altă parte, chiar el interogase câteva femei operatoare de radio în Paris și unele dintre ele dăduseră dovadă de un entuziasm pentru luptă foarte nefeminin. Începuse să se gândească la asta. Dacă Șoarecele Alb era o femeie? Oare francezii ar fi acceptat instrucțiuni de la o femeie? Ar fi fost neobișnuit poate, dar nu imposibil. Ușurința cu care acest – sau *această* – Șoarece Alb își croia calea prin puncte de control și prin gări, felul în care dispărea de la întâlniri și se topea ca negura pe străzi părea mult mai puțin miraculos dacă luai în considerare faptul că cei care căutau se uitau după un bărbat în toată firea, nu după o femeie.

Se lăsă pe spate în scaun, își împreună vârfurile degetelor și rămase nemișcat, uitându-se fix în aerul din fața lui, până când știu exact ce voia și

ridică receptorul greu de pe birou.

– Căpitane, vino, te rog.

Acesta veni imediat.

– *Heil Hitler!*

– Heller, documentele pe care le avem despre populația civilă a Marsiliei. Vreau să te uiți din nou la toate femeile despre care am auzit chiar și cele mai vagi zvonuri. În special la cele care vizitează frecvent piața neagră. Excludele pe cele care au copii sub vârsta de zece ani și pe cele care au peste cincizeci de ani. Vreau să primesc rapoarte cu fiecare dintre ele, aranjate în ordinea averii familiei.

Heller clipi din spatele ochelarilor.

– Desigur, domnule. Pot să vă întreb de ce?

Böhm fu încântat să-și explice teoria și foarte mulțumit când văzu ochii lui Heller cum se luminează de admirație inteligentă.

– Și de ce vă concentrați pe femeile înstărite?

Era o întrebare de bun-simț.

– Pentru că, oricine ar fi, operează cu mare siguranță și libertate. Am crezut că era vorba de siguranța cuiva din straturile de jos, neîngrădită de o educație civilizată. De o libertate născută din familiaritatea cu fiecare gaură de șobolan din oraș. Dar ce altceva îi dă unei femei siguranță și libertate, Heller?

Heller nu ezită.

– Banii.

Böhm dădu din cap.

– Documentele, Heller, te rog.

– Desigur.

Dar omul nu se mișcă; gura i se deschidea și închidea de parcă ar fi fost un pește.

– Ce este?

– Vă aduc imediat documentele. Doar că eu cred... domnule, eu cred că dosarul lui *madame* Fiocca o să fie mai mult ca sigur în vârf.

Böhm se încruntă. *Madame* Fiocca părea exact o nevastă franțuzoaică răsfățată. Gălăgioasă, stridentă, sigură pe ea.

– Spune-mi ce știi despre ea, dacă se poate, ceru el cu o voce severă.

Heller vorbi repede.

– Născută în Australia. A fugit de acasă și a lucrat ca jurnalistă în Paris, la publicația Hearst. Se știe că frecventează piața neagră și că își aprovizionează prietenii... Se opri. Călătorește des și vizita în mod regulat un prizonier din Mauzac înainte ca acesta să evadeze.

Böhm își strânse buzele până deveniră o linie.

Heller, care privea fix în spațiul de deasupra capului său, continuă.

– I-a cerut soțului să-i trimită cincizeci de mii de franci la hanul de lângă închisoarea la care stătea. Firește, cazul a fost investigat pentru suspiciuni de dare de mită pentru ca bărbatul să evadeze, dar ea le-a spus polițiștilor locali că a folosit banii ca să-și plătească datoriile la bar și s-a plâns de încălcarea grosolană a confidențialității din partea Poștei. I-au trimis o scrisoare oficială în care își cereau scuze.

Böhm nu era obișnuit să-și iasă din fire, dar acum își ieșise. Furia îi galopa fierbinte prin oase.

– Unde e?

– Am pus-o sub urmărire, domnule. După ce a plecat de aici, s-a dus direct acasă.

Böhm scrâșni din dinți.

– Pune mâna pe ea. Acum.

Heller salută și se retrase. În timp ce ușa se închidea în spatele lui, Böhm țâșni în picioare, după care se aplecă peste birou. Ar fi trebuit să-și dea seama. Fusese atât de plină de ea când venise și atât de îmbufnată și de copilăroasă în fața soțului. Dar el se uitase la Henri, nu la ea.

După ce plecase Philippe, Nancy se aștepta să cadă din picioare, dar nu o făcu. Își luă paharul și începu să se plimbe prin casa pustie, uitându-se în fiecare cameră, încercând să și le întipărească în memorie.

Sufrageria avea mobilă elegantă, minimalistă și un vraf de reviste de modă de dinainte de război pe măsuța joasă de cafea pe care o comandase la Paris. Lui Henri îi plăcea să o necăjească punându-și picioarele pe măsuță când se întorceau acasă dimineața devreme de la vreun club.

Biroul lui Henri era mai de modă veche. Ea îl numea Peștera Ursului. Era tapetat cu cărți și avea un birou din lemn de stejar unde el obișnuia să ofteze privind facturile venite de la croitoreasa ei, în timp ce ea îi zâmbea candid de lângă șemineu, așezată într-unul din fotoliile de piele roșie. Pe birou erau o fotografie de-a mamei sale și una de-a lui Nancy. Bătrâna *madame* Fiocca

murise cu un an înainte să se cunoască ea cu Henri. Îi spusese de multe ori că mama lui ar fi apreciat-o. Era foarte drăguț din partea lui că spunea asta, dar Nancy era de părere că fusese mai bine că nu testaseră această teorie. Deschise rama pozei și găsi două rânduri de acte de identitate false, unul pentru ea, unul pentru Henri. Puse actele ei în buzunar, iar pe ale lui le așeză cu grijă la loc, să fie acolo când va avea nevoie de ele.

La etaj, se opri o vreme pe palier înainte să intre în dormitor. Patul era făcut, cosmeticele erau aranjate cu grijă pe măsuța de toaletă, toate loțiunile și poțiunile, cremele și culorile, periile de argint și pămătufurile cu mâner de fildeș. Se uită spre ușa de la dressing. N-avea rost să intre acolo. Nu își putea lua o valiză precum făcuse Claudette; nu putea să ia nimic ce nu ar fi încăput în cea mai mare, dar nu suspect de mare, geantă de mână. Își puse pe ea două bluze de mătase, dar nu putea să riște cu două fuste, un fular pe care putea să-l poarte ca șal, paltonul din păr de cămilă și pantofii care, deși erau destul de eleganți, îi permiteau să meargă confortabil. Avea nevoie de bani, desigur. Luă briceagul cu mâner perlat, bijuterii, crema de față, un pieptăn și actele ei originale. Actele false le băgă în căptușeala de la geantă. Ce ar mai fi? O fotografie de la nuntă? Nu, ar fi putut stârni suspiciuni. Sau poate unul dintre bilețelele pe care i le lăsa Henri când se ducea la muncă dimineața, ca să-i amintească să ia hainele de la curățătorie sau că venea cu o cunoștință de la muncă la cină? Ar fi fost suficient de nevinovat, cu siguranță, și în felul ăsta ar fi avut ceva care să fi fost atins de el până când se vor reîntâlni. Găsi unul în sertarul măsuței de toaletă, semnat așa cum erau toate, *Cu toată dragostea, Henri*.

Îl băgă în geantă, după care se întoarse în hol, sprijinindu-se de pereți, în umbră. Vedea prin vitraliu și zăbrelele de metal de la ușă una din mașinile negre și solide ale Gestapoului parcate vizavi. Oare ce plănuia Philippe? Cerul începuse să se întunece, iar ultimul autocar spre Toulouse pleca în 40 de minute. Spera din tot sufletul că o să se grăbească. Își numără respirațiile. Unu. Doi. Era o șmecherie pe care o învățase de la un pasager pe vaporul dinspre Australia către New York, când avea șaisprezece ani și era singură și panicată de atâta libertate. Își aduse aminte de primele săptămâni în New York, primii ei prieteni, primul ei apartament și primul ei loc de muncă, prima gură de gin făcut în casă. Cum luase decizia să devină jurnalistă imediat după ce văzuse o femeie îmbrăcată elegant, pe treptele tribunalului,

luând la întrebări un avocat în costum închis la culoare, fără să-și ceară scuze și fără considerație. Hai, Philippe! Ținea mâna pe ușă. Să fugă pur și simplu? Să riște? N-avea nici o șansă.

La început fu doar un firicel de fum – Nancy clipi să se asigure că nu are vedenii – după care fereastra de sus a magazinului de pește de vizavi fu aruncată în lături și o pală de fum negru se ridică în noapte. *Madame* Bissot ieși în fugă și începu să lovească cu pumnii în mașina Gestapoului, arătând spre magazin. Doi oameni coborâră. Unul se duse după ea, celălalt rămase sprijinit de portiera deschisă pe partea pasagerului și privea la limbile de foc. Nancy deschise ușa și o închise în urma ei, merse pe poteca dinspre poartă cât putu de repede, uitându-se fix la spatele omului de la Gestapo. Inima i se urcase în gât. Pe poartă. Oare fusese deschisă sau închisă când ajunsese la ea. Gândește-te! Trecu doar o clipă. Deschisă. Henri mereu o certa că o lăsa deschisă, iar ea fusese ultima care venise de pe stradă. Dar, pe de altă parte, Claudette ar fi închis-o când plecase. Nu, ea ieșise prin spate. Nancy o lăsă pe jumătate deschisă, se întoarse spre magazin, convinsă că omul de la Gestapo revenise cu fața până acum și trecea deja drumul spre ea. Nu. Încă se holba la flăcări. Porni repede spre est, de-a lungul drumului. Fiecare pas pe care îl făcea îi suna ca un foc de armă și se simțea de parcă avea lumina unui reflector în ceafă. Își îngădui să mai grăbească puțin pasul, după care nu se mai putu abține, o luă la fugă, făcu prima la dreapta, apoi la stânga, după care se opri și se uită după colț să vadă dacă vin. Huruitul unui motor făcu ca inima să-i stea în loc. Dar nu, era doar un jeep care se auzea pe drumul principal, apoi strada rămase goală.

Când Heller ajunse în fața casei Fiocca, își dădu imediat seama că ceva nu era în regulă. Rămășițele unui incendiu erau udate cu apă la magazinul de pește și cu toate că unul dintre oamenii pe care îi trimisese s-o supravegheze pe *madame* Fiocca era încă în mașină și se uita atent la ușa principală, celălalt ajuta la stingerea ultimilor tăciuni.

Heller îl ignoră pe cel care ajuta și bătu în geamul mașinii. Omul din mașină păli și coborî geamul.

– Ei bine, Kaufman? spuse Heller.

– Nu se vede nici o mișcare din interiorul casei, spuse Kaufman cu speranță. După care arătă pe diagonala străzii. Bauer supraveghează de acolo

poarta din spate și nu am observat pe nimeni venind sau plecând. S-a întâmplat ceva, domnule?

– Când a izbucnit incendiul?

– Cam acum o jumătate de oră. Urâtă văpaie. Am crezut că o să se facă scrum toată clădirea.

– Cât te uitai tu la incendiu, cine supraveghea ușa din față?

Kaufman amuți, făcând ochii mari.

– Eu... am ieșit din mașină să mă uit la flăcări doar pentru un minut. Mai puțin de un minut.

Heller închise ochii.

– Și nu ți s-a părut ciudat că, în timp ce casa de vizavi ardea în flăcări, nici *madame* Fiocca, nici menajera ei nu au ieșit să vadă ce se întâmplă?

Omul clipi.

Heller simți cum i se face rău de la stomac. Apoi o apucă spre casă, strigând peste umăr.

– Kaufman, vino după mine! Adu levierul să forțăm ușa!

Plecase. Evident că plecase.

Capitolul 12

În gări era prea riscant de mers, dar Gestapoul mereu ajungea greu în autogări și, având în vedere că majoritatea celor care luau autobuzele erau oameni din clasa de jos și francezi de origine italiană, era puțin probabil că o vor căuta pe *madame* Fiocca acolo.

Nancy se simțea de parcă ar fi fost goală pușcă atunci când își cumpără biletul și ocupă un loc în spate, la fereastră, lângă o doamnă foarte în vârstă, încotoșmănată în zeci de șaluri, și nepoțica acesteia, o fetiță frumușică și cârlionțată, de vreo șase ani.

Cu siguranță autobuzul era plin deja. Trebuia să plece. Se uită la ceas. Bunicuța o observă și ridică din umeri.

– Moș Claude face ruta asta în fiecare marți, *madame*. Mereu întârzie. Pun pariu că încă își bea ultimul coniac în barul din stație. Și după aia tre' să se

pișe.

– Aș vrea să plec, murmură Nancy.

Bătrâna o măsură încet din priviri.

– Chiar așa? Călătorești singură?

Apoi se uită peste Nancy pe geam.

– Aoleu, dobitocii ăia!

Nancy aruncă o privire. Doi oameni în uniforme SS o interogau pe fata de la casa de bilete de lângă poarta care ducea în curte și se uitau spre șirul de autobuze gata să plece. La dracu'! Ar fi fost imposibil să coboare și s-o rupă la fugă. Autobuzul era plin ochi. Bătrâna de lângă ea își trase nasul foarte zgomotos.

– Julie!

Fetița cârlionțată se opri din jocul cu numere pe care îl juca pe degete.

– Stai în brațe la doamna și cântă-i ceva până plecăm!

Cu un mic oftat de parcă era o rugăminte frecventă și ușor iritantă, Julie se cocoță în brațe la Nancy și începu să-i cânte o versiune șoptită, ușor improvizată, a cântecului *Alouette*. La început Nancy avu de gând să protesteze, după care își dădu seama că bătrâna îi oferea o deghizare. Dacă Gestapoul căuta o femeie singură, nu ar fi observat o mamă cu fiica ei.

Cu coada ochiului, văzu oamenii Gestapoului apropiindu-se împreună cu un grăsan rumen la față, îmbrăcat în uniforma companiei de transport și care gâfâia pe lângă ei. Urmă o discuție aprinsă, după care cei doi nemți începură să meargă în sus și-n jos pe lângă autocar, uitându-se înăuntru pe geam. Nancy își lăsă capul pe spatele copilei. Un ciocănit scurt în geam o făcu să se uite peste claia cârlionțată a lui Julie, clipind către ochii unui om de la SS. Oare era unul dintre cei care fuseseră în foaier de dimineață? El se uită la ea confuz.

Bătrânica se aplecă peste ea și bătu cu pumnul în geam.

– Marș de-aici! țipă ea. Fiică-mea a stat toată noaptea trează cu bebelușul și acum că apucă și ea să moțăie cinci minute tre' să veniți voi s-o treziți? Marș, am zis!

Nu era clar cât de mult înțelesese neamțul. Dar în mare prinsese ideea, așa că mormăi niște scuze și plecă. Câteva clipe mai târziu, motorul se trezi la viață și, cu un suspin metalic, autobuzul o luă din loc.

– Vino înapoi pe podea, Julie, îi spuse bătrâna, și fetița se dădu jos de pe Nancy.

– Mulțumesc, spuse Nancy. Ați făcut un lucru minunat.

Deschise poșeta și scoase o bancnotă. Bătrâna se uită la ea și își trase iar nasul.

– Le-ai făcut-o jegoșilor ălora, draga mea?

– Da.

– Și vrei s-o mai faci?

– Ba bine că nu, răspunse Nancy.

Bătrâna dădu din cap cu înțelepciune.

– Atunci suntem chit. Acum, stai cu ochii pe asta mică, să dorm și eu puțin.

Marie Dissard, femeia al cărei apartament din Toulouse îl foloseau pe post de ascunzătoare, o primi cum se cuvine. Era un loc micuț, patru cămăruțe pătrate, trei dintre ele fără ferestre, într-o alee îngustă din centrul orașului. Nancy cunoștea și casa și gazda foarte bine. Marie avea în jur de șaizeci de ani, trăia doar din cafea și țigări. Avea o pisică mare și neagră pe nume Mifouf și nervi de oțel. Se înțelegeau suficient de bine. Ascultau BBC aplecate deasupra radioului și apoi vorbeau despre ceea ce auziseră. Marie nu o întrebă pe Nancy de Henri, nici nu insistă să discute ce se întâmpla cu el și nici Nancy nu o întrebă de nepotul ei închis într-un lagăr de prizonieri de război de trei ani încoace. Vorbiră despre război și despre când o să-și miște britanicii fundul să invadeze Franța. Din clipă în clipă. Era timpul.

Când se urcă în trenul spre Perpignan, Nancy își luă de trei ori la revedere de la Marie. Acolo se duse într-o cafenea micuță la marginea orașului. Privi în zare la vârfurile Pirineilor și încercă să risipească cu ochii norii de furtună care se adunau. Dacă existau șanse să înceapă călătoria prin munți, Albert urma să pună o mușcată la fereastra apartamentului său. Nu apărea însă nici o floare.

După a treia călătorie, primi un mesaj din Marsilia printr-un curier, o fată tânără, pistruiată, cu gene palide, care îi spuse că o cheamă Mathilde și că Albert fusese ridicat de Gestapo – și, chiar mai rău, la fel și Philippe.

– Când? o întrebă Nancy în timp ce pielea îi era tot mai rece în căldura bucătăriei din ascunzătoare. Cum?

Fata sorbea câte puțin din cafeaua lui *madame* Dissard, de parcă încerca s-o facă să dureze cât mai mult.

– A doua zi după ce ați plecat, *madame*.

Mathilde avea ochii mari și un aer de o simplitate absolută. Nu era de mirare că o trimiseseră pe ea. Nemții ar fi putut-o opri și s-ar fi putut holba la ea, dar nu ar fi putut bănui că e spion. Cea mai bună deghizare pe care o avem este ceea ce cred alții despre noi. Nancy știa asta mai bine ca oricine.

Slavă Domnului! Preț de o clipă dezgustătoare se gândi că poate Henri... dar nu. Fuseseră arestați prea repede pentru ca Henri să fie sursa de informații a Gestapoului.

– Cine i-a trădat? Știi ce s-a întâmplat?

– Eram acolo, *madame*.

Fata observă cum Nancy se încruntă.

– La masa de lângă. Aveam detalii despre o evadare pe care trebuia să i le transmit lui Philippe, părea însă că văzuse ceva. Nu mi-a dat semnalul să mă apropii. După care, un om s-a așezat lângă el. Un francez, îi spunea *Michael*. Au vorbit un minut sau două, iar apoi oamenii de la masa din spatele lui Philippe s-au ridicat, au scos armele și l-au luat.

– Dar pe Michael nu l-au luat? întrebă rapid Nancy.

– Nu, căcăciosul ăla a rămas acolo rânjind, să-și termine vinul, răspunse fata cu repeziciune.

– O știu pe fata de la cafenea, *madame*. E o franțuzoaică de încredere. O să-i scuipe în mâncare lui Michael ăsta de fiecare dată când va mai mânca la masa ei.

Nancy dădu din cap. Totuși, era ceva...

– Îl cunosc, spuse ea. A lucrat pentru soțul meu.

Mathilde dădu din cap cu amărăciune.

Marie își zdrobi țigara în scrumieră și aprinse alta.

– A mai fost cineva săltat de atunci? întrebă ea.

– Doar Albert, în aceeași zi.

Nancy îi aruncă o privire lui Marie și o surprinse pe bătrână dând din cap cu satisfacție. Știau ce înseamnă asta. Nici Philippe, nici Henri nu se dăduseră încă bătuți. Stomacul lui Nancy se făcu ghem când îi trecu prin minte imaginea mâinilor rupte ale lui Gregory. Iisuse! Oare ce-i făceau lui Henri? Își întoarse privirea și bău din cafea.

Marie își drese glasul.

– Cu planurile de evadare din închisoare ce se mai aude, Mathilde?

Fata zâmbi spre ea.

– Le vor pune în aplicare. În seara asta. De aceea sunt aici. Trebuie să vă așteptați să apară la un moment dat în cursul nopții. Apoi plecați împreună în Spania, *madame* Fiocca.

– Albert era persoana mea de contact din Perpignan, iar Antoine e mort, răspunse Nancy. Cu cine să vorbesc de un ghid?

Mathilde se frecă la ochi și căscă înainte să-i răspundă.

– O să vă dau eu un loc de întâlnire, știu o cafenea de la marginea orașului.

– Și plan de rezervă?

Fata dădu din cap.

– Nu mai avem.

Mifouf sări cât era de mare în brațele ei și miorlăi în semn de simpatie. Mathilde o mângâie și pisica începu să toarcă.

– Am lucrat cu un scoțian pe care-l chema Garrow, spuse Marie. A trebuit să fugă luna trecută, dar am fost împreună în Perpignan odată. Am o adresă. Fără parole, fără nume. Doar o adresă. Ăsta o să fie planul tău de rezervă, Nancy.

Mai luă o gură de cafea, după care bătu cu degetele în masă.

– Acuma că Philippe nu mai e, trebuie să folosim alt falsificator să facă documentele pentru prizonieri.

Nancy se gândi la toți oamenii pe care îi ajutase să evadeze mai demult.

– Hainele lor vor trebui spălate, spuse ea. Măcar e ceva de făcut.

Oamenii, șapte la număr, ajunseră la ora 2 și jumătate noaptea. Nancy nu putu pricepe cum naiba reușiseră să treacă prin Toulouse în starea în care erau. Aveau hainele rupte, fețele trase și puteau. Pentru prima dată Nancy era recunoscătoare că Marie fuma, dar totuși, duhoarea aia...

După ce îi povestiră cum evadaseră – somnifere în vin, un gardian mituit, un camion cu paie și un drum de cinci kilometri pe jos cu o hartă desenată pe spatele unui pachet de țigări – Nancy le ordonă să se dezbrace, să-și trântească hainele în cada lui Marie și să se spele bine. Se întoarseră în bucătărie unul câte unul, rozalii și bine săpuniți, înfășurați în cearșafuri și pături vechi. În zori, începură să se audă sirenele. Jandarmii, miliția și

germanii făceau ravagii prin oraș căutând distribuția piesei *Iulius Caesar* care stătea laolaltă, în tăcere, în bucătăria lui Marie.

– Dragă doamnă, îi spuse un aviator englez înalt lui Nancy în timp ce patrulele treceau prin fața casei. Nu pot să dau ochii cu Gestapoul într-un cearșaf. Se poate să-mi recuperez pantalonii?

– Nu, îmi pare rău, Brutus. Nu înainte de a fi spălați, răspunse Nancy. După aia o să mai treacă cel puțin o zi până se usucă – nu putem să-i atârnăm la geam așa, pur și simplu, nu-i așa?

– Brutus? Se uită în jos la el însuși. O, da. Corect.

Apucă mai bine cearșaful și se duse târșâit înapoi în bucătărie.

În tren se despărțiră. Patru dintre prizonierii evadați vorbeau franceză destul de bine, restul nu. Nancy îi împărți în grupuri, le spuse la ce oră să vină la punctul de întâlnire din Perpignan și îi învățâ o serie de mișcări din cap, ridicat din umeri și cuvinte ciudate care să-i ajute să treacă de punctele de control obișnuite. Documentele n-ar fi făcut față la un control mai amănunțit.

Acum se afla într-un vagon înghesuit de la clasa a doua, cu poșeta în brațe și se ruga să fie vreme bună în munți. Doi dintre englezi erau cu ea, omul care-și voia pantalonii înapoi și un roșcat pe care Nancy nu-l plăcea. Strâmbase din nas la mâncarea pe care i-o oferise Marie și se plânsese că Nancy nu reușise să-i scoată toate petele de pe cămașă. Aproape că-i trosnise una. Luaseră trenul de seară. Era adevărat că asta însemna să ajungă la ora la care străzile din Perpignan să fie aproape goale, dar mai aveau câteva ore până se dădea stingerea. Dacă norocul ținea cu ei.

Dar nu ținu.

Capitolul 13

Cu o jumătate de oră înainte să ajungă în Perpignan, când peste văi începuse să se lase întunericul, conductorul își băgă capul în compartiment.

– Mișcați-vă, le spuse el, uitându-se drept la Nancy. Nemții opresc trenul. Fac percheziție.

Nu avu timp să-i mulțumească sau să înțeleagă cum de știuse că au nevoie de avertisment. Bărbatul plecă imediat după ce termină de vorbit.

– La naiba, acum ce facem? întrebă roșcatul în engleză.

Unul dintre pasagerii din compartiment, o franțuzoaică, își făcu cruce de parcă îl auzise pe Satana însuși vorbind.

Nancy coborî geamul.

– Documentele voastre sunt false, spuse ea. Trebuie să fugim sau o să fiți înapoi la închisoare înainte de răsărit. Asta dacă nu vă împușcă pur și simplu.

Celălalt englez, Brutus, miji și el ochii pe fereastra de lângă cea a lui Nancy.

– Cam la doi-trei kilometri, pe deal, e un pâlc de copaci. Propun să ne vedem acolo.

Era clar că răspândea ceva mai multă autoritate, acum că avea pantalonii pe el.

Nancy se întinse spre mânerul ușii exact când trenul frână și începu să încetinească. Ușa se deschise și ea se aplecă în față. Nu se mai auzi nimic în afară de scrâșnitul zguduitor al roților. Se opri din cădere ca printr-o minune și se agăță de cealaltă parte a tocului ușii cu mâna stângă. Se trase înapoi gâfâind. Un francez mai în vârstă înghesuit într-un colț al vagonului o prinsese de colțul paltonului și îi salvase viața. Reuși să-i surprindă privirea și, încercând să-și controleze respirația, dădu din cap în semn de mulțumire. Trenul încetini aproape de tot.

N-avea timp să aștepte să se oprească. N-avea timp să se gândească. Era o binecuvântare oricum, se gândi, uitându-se în jos la distanța pe care o aveau de sărit. Slavă Domnului că nu era pe tocuri azi.

– Hai! le strigă celorlalți și sări.

Nancy ateriză în regulă, după care se lăsă să alunece pe pietriș și căzu în întuneric pe terasamentul abrupt.

Două figuri apărură în spatele ei, undeva mai departe. Se vedeau la lumina ce venea din vagoane. Trenul se opri în sfârșit. Văzu o altă ușă cum se deschide și un alt grup de persoane săriră unul câte unul în beznă. Urmară apoi țipete, în timp ce o siluetă apăru în cadrul ușii deschise și ridică pușca. Împușcătura bubui în liniștea provincială și un zgomot brusc se auzi deasupra lui Nancy. Metalul fierbinte al roților scrâșni.

Soldații se dădeau jos din tren acum. La dracu'. Era momentul s-o ia la fugă. Se împiedică de zidul scund de piatră de la baza terasamentului. Dăduse peste o viță-de-vie. Doamne! Ce noroc! Potecuțe pe care să alergi și frunziș în care să te ascunzi. Dacă ar fi fost pe o pășune, soldații i-ar fi secerat ca pe niște spice de grâu.

Să meargă repede sau încet? Dacă mergea încet printre umbre, s-ar fi putut să n-o observe, dar dacă trimiteau destui oameni, ar fi putut-o prinde în timp ce ea încă se furișa. Dacă alerga, erau șanse mai mari s-o vadă. Încă mai ezita printre șirurile de viță-de-vie, când auzi pentru prima dată zornăitul fatal al mitralierei.

Repede în cazul ăsta.

Alergă drept și repede, ținându-se cât mai în umbră. În spatele ei auzi strigăte în germană și lătratul câinilor. Gloanțele loveau țărâna uscată din spatele ei, aruncând în aer bucăți de pământ care aterizau printre frunze ca picăturile de ploaie.

Dinspre răsărit veneau și mai multe strigăte și lătraturi agitate. Prinseseră pe cineva, se gândi. Jigodiile. Hai, mai repede, Nancy! Terenul începu să urce. La vest se vedeau lanterne, se răsuci și o luă spre est, croindu-și drum prin vie. Apoi se îndreptă din nou spre nord. Își dădu seama că sângerează. Oare se zgâriase în viță sau era un glonț? Mai conta? Trebuia să meargă mai departe. Oare aveau de gând să împuște oamenii pe care îi recapturau? Posibil. Pe ea cu siguranță ar fi împușcat-o. Durerea care o ardea la picior era insuportabilă, dar nu se putea opri să-și tragă răsuflarea.

Continuă. Urcă dealul.

Ieși din vie, se împiedică de un gard de sârmă și căzu cu fața în jos într-un petic de iarbă. Se întoarse pe spate și încercă să se ridice în coate, uitându-se în jos pentru prima dată. La poale, unde începea via, lanternele se bălăbăneau aproape de terasament, ca licuricii, dar nu păreau să urce dealul încă. Deasupra lor, pe șine, trenul încă aștepta.

Stătu întinsă acolo pe pământul rece o secundă, uitându-se în sus la lună și gâfâind. Apoi se chinui să se ridice în picioare și o luă pe lângă gard, spre est, către capătul câmpului. Sârma o lua spre nord, așa că se luă după ea. Pădurea era pe dreapta. Continuă să urce.

Nu-i plăcuseră niciodată plimbările la țară. Era fată de oraș până-n măduva oaselor și când prietenii ei îi povesteau, cu un soi de religiozitate, despre bucuriile hoinăritului prin superba zonă rurală a Franței, ea era

sigură că erau nebuni. De la țară veneau mâncarea și vinul, dar nu erau magazine, cafenele. Cât puteai fi de entuziasmat să vezi aceeași priveliște ore sau chiar săptămâni în șir? Nu avea de gând să-și schimbe părerea acum.

Ajunse în vârful dealului. Ăsta părea să fie dealul pe care îl indicase englezul. Era liniște totală. Se așeză la marginea pădurii și se uită în jos. Luminile erau încă acolo, săltau prin toată via, dar în timp ce se uita la ele, se retraseră către tren și se stinseră. Într-un final, geamurile luminate ale vagoanelor se puseră din nou în mișcare. Nancy scăpă un oftat lung văzând cum trenul dispărea spre Perpignan.

Își dădu atunci seama că-și pierduse geanta. Simți un fior rece în stomac, care i se ridică în gât și o sugrumă. Actele ei. Banii ei. Bijuteriile, inelul de logodnă. *Inelul ei de logodnă, la naiba!* Îl purtase pe toată durata ocupației, dar era prea elegant ca să-l poarte prin apartamentul lui Marie, așa că-l ascunsese în căptușeala genții. Oh, bilețelul! Avusese atâta grijă, luase atât de puțin cu ea, dar până și acea fărâmă din scrisul lui Henri dispăruse acum.

Pentru prima dată de când apăruseră nemții în Franța, izbucni în plâns. Frigul, epuizarea... Inelul... Bilețelul. Cum putuse să scape geanta fără să-și dea seama? Fir-ar! Fir-ar! Fir-ar!

Un foșnet din desiș o sperie și se întoarse pe jumătate. Îi văzu pe Brutus și pe roșcovan cum se apropiau cu grijă de ea. Roșcovanul rămăsese la o oarecare distanță, dar Brutus îngenunche lângă ea și îi oferi batista.

– V-ați lovit, *madame*?

Ea scutură din cap.

– Nu, sunt în regulă. Îmi pare rău. E o prostie. Mi-am pierdut geanta, iar inelul meu de logodnă era în ea. Și toate actele mele.

– Să mă întorc s-o caut? o întrebă încet.

– Nu fi imbecil, șopti roșcatul cu obidă. Sigur au lăsat nemții un pluton acolo jos. Doar pentru că și-au oprit lanternele nu înseamnă că au plecat. Dacă proasta asta vrea, las-o să se ducă singură după geantă.

Brutus îl ignoră.

– Aș face-o cu plăcere.

Nancy ezită, după care scutură din cap.

– E prea periculos. Trebuie s-o luăm din loc.

Își șterse ochii cu dosul palmei.

– Sunt mai obosită decât credeam, asta-i tot. În noaptea asta nu ne oprim, găsim un loc în care să poposim în timpul zilei și plecăm spre Perpignan când se lasă întunericul.

– N-avem mâncare! N-avem apă! protestă roșcatul.

– Dacă ți-e dor de rațiile din pușcărie, du-te și predă-te Gestapoului, i-o trânti Nancy.

Brutus o bătu încurcat pe umăr.

– Normal că nu putem să mergem decât noaptea. O să ajungem noi acolo.

Capitolul 14

Nancy ciocăni iar la ușă.

– Hai, hai odată...

Se deschise, doar un pic și o fâșie subțire de lumină căzu pe strada pavată în piatră.

– Numele meu este Nancy Fiocca, spuse ea. Marie Dissard m-a trimis; a lucrat cu Garrow. Eu am lucrat cu Antoine. Am doi bărbați cu mine și avem nevoie de ajutor ca să trecem munții.

N-avea nimic în afară de speranță. Speranța că persoana potrivită o să deschidă ușa, speranța că o să recunoască numele și că o să-i ajute.

Le luase două zile să ajungă până aici. Nu îndrăzneau să meargă decât noaptea, pe timp de zi stăteau în hambare abandonate sau îngrămădiți în tufișuri. În fiecare zi vedeau patrule trecând pe lângă ei, uneori la câțiva centimetri distanță, dar nu-i văzuse nimeni. Odată dăduseră nas în nas cu un fermier din partea locului, care se ducea la câmp înainte de răsărit, și nu reușiseră decât să se holbeze la el pe cărare, prea surprinși ca să fugă, până când bătrânul își dădu rania jos de pe umăr și le dădu prânzul lui, pâine, brânză și o butelcuță de vin îndoit cu apă. Era prima dată când mâncau de când plecaseră din apartamentul din Toulouse.

Când ajunseră la marginea Perpignanului, discutară următoarea mișcare. Roșcatul, care se dovedi că vorbea fluent franceza, plecă primul, precum corbul de pe arca lui Noe, să vadă ce șanse aveau să întâlnească o față

cunoscută la punctul de întâlnire original. Se întoarse cu buzele strânse și descurajat.

Mergea vorba prin cafenea că persoana lor de contact se dăduse la fund. Trei oameni dintre cei din tren fuseseră recapturați sau omorâți. Persoana lor de contact fugise din oraș și se îndrepta spre munți cu ceilalți doi fugari. Băieții isteți, reușiseră cumva să se întoarcă la tren în timpul căutărilor prin vie și își reluaseră locurile de parcă nimic nu se întâmplase. Voiseră să aștepte să ajungă și Nancy și ceilalți, raportă roșcatul cu vocea plină de sarcasm, dar persoana de contact se speriase și insistase să nu stea și să aștepte Gestapoul. Îi obligă să aleagă, iar ei au ales să plece cu el.

Acum era rândul lui Nancy să încerce să găsească un loc sigur, precum porumbița lui Noe, pe baza unei adrese pe jumătate uitate și cu speranța că cine se uita la ea înțelegea, cumva, că nu minte.

Ușa se deschise un pic mai mult. Nu-l cunoștea pe cel care o întâmpinase, părea speriat, însă prietenos.

– Ar fi mai bine să intri.

Nancy numără din nou. Pașii ei de data asta. Drumul era abrupt și ducea spre cel mai înalt vârf pentru că la altitudinea asta, prin aerul rarefiat, câinii pe care îi foloseau germanii mai la vale nu puteau să-i miroasă. Cărarea era atât de accidentată că era imposibil să intri într-un ritm, un-doi... unu... doi. Îi era dor de nenorocirea aia de camion cu cărbuni care îi dusese din Perpignan până în zona specială ce se întindea pe o distanță de douăzeci de kilometri dinspre granița cu Spania. Ce nostim! Nu-i plăcuse atunci, dar acum, hurducăitul ăla pe drumuri lăturalnice, ba sub un sac de cărbuni, ba trântiți aiurea unul peste celălalt, părea o binecuvântare.

Avea nevoie de o vacanță, se gândi într-o doară în timp ce număra, după care chicoti. Vedea totul limpede: Henri așteptând-o în mașină la următoarea cotitură, gata s-o ia s-o ducă într-o stațiune balneară. Își imagina cum o să-i cadă în brațe și o să se plângă de pățaniile pe care le suferise. O să-i spună că spălase în cadă hainele prizonierilor, că se trăsese în ea, că murise de foame, că fusese aruncată în spatele unui camion. Își imagina compasiunea lui, chicotitul lui cald, promisiunile că o să se revanșeze.

Își imagina cum îi povestea, cum exagera făcând totul mai comic și mai penibil, îmbufnându-se și înjurând pe tot parcursul poveștii până când el o ruga să se oprească pentru că îl durea burta de râs.

– Tu de ce dracu' ești așa fericită? întrebă roșcatul.

Nu își bătu capul să-i răspundă. Îi era dor de Brutus. Plecase din Perpignan cu o zi înaintea lor. Hainele lui erau într-o stare mai bună, iar pantofii încă mai puteau fi folosiți. Roșcovanul și Nancy fuseseră nevoiți însă să aștepte până când cei care mai rămăseseră în rețeaua Rezistenței din Perpignan le făceau rost de haine groase.

Roșcatul presupuse că liniștea ei era o invitație să vorbească. Nu atât să vorbească, cât să se plângă. Mergeau prea repede, nu aleseseră cel mai bun drum, de ce nu reușise Rezistența să-i facă rost de mai multe șosete? Două perechi nu erau de ajuns.

Nancy îl ignora, nu îl auzea. Nu își asculta decât propria voce cum număra. El nu părea să observe.

– Acum ne odihnim, le spuse Pilar.

Pilar și tatăl ei erau ghizii. Nu vorbeau foarte mult și nici nu prea se odihneau. Zece minute la fiecare două ore, nimic mai mult. Cărările erau întortocheate și șerpuiau peste țarcuri. Uneori, în acele zece minute, Nancy se uita în jurul ei și se minuna. Erau prinși între piscurile înzăpezite ca niște călători dintr-un basm, ca niște pelerini care priveau la această ispravă exuberantă a naturii, alinierea nesfârșită de vârfuri de munți care dispăreau în aerul albăstrui al primăverii. Părea că Pilar voia să se asigure că urcă fiecare vârf nenorocit.

Înaintau pe cărări pe care doar Pilar putea să le vadă. Ăsta era alpinism, nu drumeție. Nancy trase aer în piept și continuă să meargă. Roșcatul continua să dea din gură. Voia să știe de ce nu aduseseră mai multă mâncare și cum vor reuși să înainteze prin frig dacă zăpada era din ce în ce mai adâncă în jurul lor. Vocea lui devenise stridentă.

– Nu mai pot să merg. Nu mai vreau.

Rămase pironit pe cărare.

Pilar își întrerupse tăcerea și se întoarse spre Nancy, bolborosind cu voce scăzută.

– Spune-i să tacă și să meargă. Nu știe cât de bine se aud sunetele aici sus?

– Ce zice? întrebă roșcatul pe un ton plângăreț. Spune-mi.

Nancy îi spuse. Roșcatul nu se mișcă din loc.

– Nu mai pot merge azi și nimeni nu poate să mă oblige.

Asta fu tot. Visurile plăcute și calde cu Henri dispărură. Nancy pierdu socoteala pașilor, iar Pilar și tatăl ei se uitau la ea cu o expresie

inconfundabilă care spunea clar „rezolvă chestia asta“. Așa făcu.

Îl împinse pe roșcovan atât de tare că acesta căzu pe spate drept într-un pârâu repede, cu o apă rece ca gheața care-i ajungea până la genunchi.

– Ce mama naibii? urlă el la ea, agitându-se să iasă din nou în zăpadă. Nebuno!

Dar nu făcu nici o mișcare să o lovească. Probabil știa că bătrânul ar fi dat cu el de pământ dacă făcea asta. Pilar rânji.

– E alegerea ta acum, spuse Nancy foarte calm. Dacă stai pe loc, o să îngheți în jumătate de oră. Așa că mergi. Și taci din gură!

– Vaco, mormăi el din nou, dar continuă să meargă.

Nancy începu să numere din nou.

A doua zi dimineață ajunseră la graniță. Pilar le arătă o cărare clară care cobora abrupt spre Figueras, dădu mâna cu Nancy, după care, împreună cu tatăl ei, făcură pur și simplu stânga-mprejur și se întoarseră în munți. O oră mai târziu, fură ridicați de patrula spaniolă. Nancy îi consideră cele mai drăguțe ființe pe care le întâlnise vreodată. Scăpase.

Capitolul 15

Sosirea la Londra o descurajă pe Nancy. Orașul, brăzdat de rănile bombardamentelor pe care le suferise, era atât de diferit de cel pe care îl cunoscuse înainte de război. La fiecare colț dădeai brusc peste un loc gol în care știai că fusese o casă sau un bloc de apartamente. Era un oraș al absențelor. Și oamenii! Majoritatea bărbaților erau în uniforme, iar femeile se mișcau mult mai repede ca înainte, dacă nu cumva stăteau la coadă, pline de speranță, cu coșurile pe braț și cartele de rație ținute strâns în mână. Erau femei care conduceau tramvaie și compostau bilete; afișe care încurajau oamenii să economisească mâncarea și să-și păstreze calmul erau lipite peste reclamele vechi. Aproape toată lumea dădea impresia că se grăbea undeva și că ar fi trebuit să ajungă cu cinci minute în urmă. Toată lumea, în afară de Nancy.

E drept că durase foarte mult până să rezolve cu actele și că, înainte de toate, avea nevoie de ele. Când poliția spaniolă îi găsise rătăcind prin munți, le spusese că era americancă. Din cauza asta o separaseră de roșcat, ceea ce fusese o binecuvântare. Apoi le spusese americanilor că era englezoaică, după care îi spusese unui englez exasperat și sceptic că, tehnic vorbind, ea era australiancă, dar că avea bani la Londra și că voia să meargă să-i cheltuiască. În plus, era Nancy Wake, cunoscută și ca Șoarecele Alb, iar cei de la Gestapo erau foarte dornici să stea de vorbă cu ea. Englezul îl sună pe avocatul lui Henri din Londra, care confirmă, după un lung șir de telegrame costisitoare, că putea fi vorba într-adevăr de *madame* Fiocca și că avea suficiente fonduri în Regatul Unit ca să se întrețină și să-i dea Guvernului Majestății Sale banii înapoi pe un bilet și un avans ca să poată să-și cumpere ceva decent de purtat în drum spre casă și mâncare ca să nu moară de foame înainte să ajungă acolo.

Avocatul lui Henri, domnul Campbell, o întâmpină în port și o ajută să treacă de vamă. Nancy se mai întâlnise o dată cu el, când ea și Henri vizitaseră Londra. Serviseră ceaiul în biroul lui în timp ce ei discutau afaceri. Se cam plictisise atunci, era nerăbdătoare să ajungă la teatru, la cafenelele și cluburile de noapte din West End. Acum se dovedea că acea conversație era salvarea ei. Henri deschisese un cont într-o bancă londoneză și depusese o sumă mare de bani.

– A reușit să-mi transmită asta chiar înainte de nunta dumneavoastră, îi spuse Campbell, în timp ce o conducea afară din clădirea vămii, spre un vagon de clasa întâi al trenului către Londra.

– Cum? întrebă Nancy.

Era atât de confuză după călătorie, că-i era greu să se bucure de scaunele confortabile sau de chelnerul atent. Campbell îi comandă un scotch.

– Un contrabandist spaniol, pe care îl știa în oraș și care era în drum spre Brazilia la momentul respectiv. În orice caz, mesajul a venit de acolo. A trebuit să plătim mult pentru timbre – se pare că omul nu folosise nici pe de parte suficiente. Își mută privirea de la ea. Cu părere de rău, de atunci nu am mai primit vești de la domnul Fiocca.

Chelnerul le aduse băuturile și Nancy dădu pe gât tot paharul. Campbell clipi, apoi înlocui paharul lui neatins cu paharul ei gol și îi făcut semn chelnerului să mai aducă un rând.

– În orice caz, doamnă Fiocca, scrisoarea era clară. Henri este foarte meticulos când vine vorba de afacerile lui. Ni s-au dat instrucțiuni că dacă vreodată veți avea nevoie, să vă punem la dispoziție toate fondurile din cont și să vă oferim asistență.

Ea ridică paharul de whisky, ignorând cu nonșalanță privirea ușor suspicioasă a ospătarului.

– Ceea ce, desigur, vom face cu plăcere.

Simpatic bătrânelul. Nancy se lăsă pe spate și oftă. Nu-i mai sufla în ceafă Gestapoul, nici gloanțele nu mai zburau pe lângă ea. Mai avea nevoie doar să știe că Henri ajunsese în Spania și ar fi fost în Paradis.

Era tipic pentru Henri să fie prevăzător. Pusese bani deoparte în Anglia chiar înainte să înceapă războiul. Ea nu se gândise niciodată mai departe de ziua următoare, aruncându-se pur și simplu în activitatea Rezistenței, iar dacă rămânea în viață a doua zi sau peste o săptămână, cu atât mai bine. Henri, însă, făcuse planuri, inclusiv planuri despre cum să scape ea singură dacă era nevoie.

Din al doilea pahar încercă să bea puțin câte puțin. Campbell continua să vorbească. Arăta ca o caricatură de avocat edwardian: guler înalt, păr alb, vesta crem cu lanțul de la ceasul de aur trecut pe deasupra. Nancy îl privi din nou. Hainele lui erau un pic prea mari pentru el și i se păru că vede la cusătura vestei semne că mai fusese micșorată deja cel puțin o dată. Deci până și bogații începeau să slăbească în Anglia. Asta nu spuseseră la radio.

Încercă să fie atentă.

– ... suficient încât să trăiți confortabil vreo trei ani. Desigur, suntem cu toții convinși că războiul nu va dura mai mult de atât. De când am fost anunțați de sosirea dumneavoastră în Gibraltar, ne-am interesat și am găsit câteva căsuțe adorabile în câteva orășele de provincie, unde veți fi ferită de bombardamente și veți putea aștepta sfârșitul războiului în liniște.

„Ce? Nu. Să aștept sfârșitul războiului în liniște? La naiba!“

– Domnule Campbell, n-am de gând să stau să beau ceai cu doamnele din provincie până când vine Henri.

Campbell se încruntă.

– E vorba de siguranța dumneavoastră, doamnă Fiocca. Deja ați făcut atât de multe. Cu siguranță sunteți cu nervii la pământ. Odihniți-vă câteva luni!

O, la naiba cu sorbitul! Dădu pe gât ce mai era în paharul.

– Nu cred că mai am nervi, domnule Campbell. Și credeți-mă. Trei săptămâni în provincie cu nimic altceva de făcut în afară de servitul ceaiului o să mă facă să-mi zbor creierii de față cu vicarul și o să-i distrug milieurile.

El se uită fix la ea, după care colțul gurii îi zvâcni.

– Mda. Asta ar fi destul de neplăcut. În cazul ăsta, doamnă Fiocca, am un prieten care caută chiriaș pentru apartamentul său din Picadilly. Sună mai bine?

– Pot să-l închiriez azi?

Capitolul 16

Nancy se uită la ceas. O făcuseră să aștepte. Le luase douăzeci și patru de zile să-i rezolve actele, cu douăzeci și trei de zile mai mult decât avea nevoie pentru a începe să se plictisească de noua ei libertate și a începe să plănuiască întoarcerea în Franța. Henri nu ajunsese la Londra încă. Nancy se asigură că apartamentul era pregătit pentru când ajungea el. Avea coniacul lui preferat și o sticlă de șampanie în bar, o pereche de papuci și o cămașă bună. Totul era de pe piața neagră, normal, și îngrozitor de scump, dar voia să se simtă confortabil imediat ce ar fi ajuns. Nu putea însă să-l aștepte. Nu putea sta degeaba cu ochii pe pereți.

La nouă dimineața fix era la sediul Forțelor Franceze Libere în Carlton Gardens. Alergase tot drumul de la apartamentul ei din Picadilly până aici, încălțată cu cea mai bună pereche de pantofi cu toc și îmbrăcată într-un costum bine croit, care îi punea în valoare formele fără a părea că fusese gândit pentru a-i pune în valoare formele. Fluturatul genelor o ajută să treacă de paznici și să ajungă până în camera de așteptare sau mai degrabă până la scaunul din holul de marmură, sub privirea unei franțuzoaice care purta ochelari de citit. Băbătia cu mutră de păstrăv se încruntă la Nancy, dar era pregătită să zâmbească servil fiecărui bărbat în uniformă care trecea prin hol cu mâna plină de hârtii și o expresie care spunea „sunt aici pentru a salva Franța".

Nancy se uită la ceas, apoi la femeie și din nou la ceas.

– *Madame*..., spuse.

Femeia era prea zbârcită și înceată ca să fie păstrăv. Ridică mâna și Nancy se gândi că arăta mai mult ca o țestoasă care dirija traficul.

– Ei știu că așteptați, *madame* – își aranjă ochelarii de citit și se uită în carnețel – Fiocca.

– Dar...

– Mai aveți și alte întâlniri urgente? spuse țestoasa, făcând ochii mari.

Nancy își încrucișă brațele și se trânti în scaun. Nu, nu avea. Fix asta era nenorocita de problemă. După luni în care fiecare clipă fusese plină de treburi și pericole, chiar nu avea nici un loc în care trebuia să fie.

– *Madame* Fiocca?

Nancy se uită în sus. Un bărbat slăbuț, cu ten măsliniu, îmbrăcat în uniformă de locotenent o privea șovăitor. Pantofii lui erau la fel de lustruiți ca podeaua de marmură. Ea dădu din cap.

– Vă rog să mă urmați.

Biroul în care o conduse fusese probabil cămara în care-și ținuse menajera măturile pe vremuri de pace. Cu toate astea, ofițerul reușise să înghesuie un birou vechi supradimensionat și un scaun potrivit pentru el. Nancy primi un scaun pliant de metal care scârțâi când ea se așeză. Rafturile pe care menajera le folosise pentru fărașe și cârpe de praf erau acum pline cu teancuri de dosare. Se uită atent în jur.

– Am crezut că e criză de hârtie, spuse ea.

El ignoră remarca și continuă să citească dosarul deschis pe masă. Dosarul ei.

– Sunt chiar aici, să știți, spuse ea după vreo cinci minute. Dacă vreți să știți ce am făcut în Franța, puteți să mă întrebați.

El îi aruncă o privire.

– Da, am primit rapoarte cum că ați fost de ajutor. Gestapoul v-a dat și o poreclă. Ce drăguț!

– Drăguț? Vi se pare drăguț?

El zâmbi. Mare greșeală. Frustrarea care se acumulase în tot timpul cât așteptase izbucni.

– Vi se pare drăguț și faptul că Gestapoul îl ține captiv pe soțul meu? Vi se pare drăguț că și eu, și el ne-am riscat viața de mii de ori în Marsilia, că am trei ani de experiență în a scăpa din mâinile naziștilor, în timp ce

dumneavoastră ați aranjat hârțogăria? Când ați fost ultima dată la luptă? *Eu* am fugit de gloanțe luna trecută și trebuie să mă întorc acolo. Acum. Înscrieți-mă și vă las să completați hârtii.

Zâmbetul lui îngheță.

– *Madame*, Forțele Franceze Libere nu acceptă femei. Prin natură, nu sunteți făcute pentru război, e un fapt științific.

– Sunteți și om de știință? Incredibil. Tocmai v-am spus că *am fost* implicată în război de când s-au instalat naziștii în Franța, deci cred că știința a greșit.

– Dar natura dumneavoastră feminină...

– La ce anume vă referiți? La vaginul meu? Dacă am vagin înseamnă că nu pot să țin o armă în mână? Să fac rost de o ascunzătoare? Să aduc bani, oameni și muniție în secret? Să traversez un lanț muntos? Vaginul meu nu înseamnă decât că am învățat să fac toate astea și chiar mai multe. Și încă pe tocuri.

Locotenentul se lăsă pe spate în scaun, își uni vârfurile degetelor și se uită de sus la ea.

– Îmi pare rău, *madame*. Operațiunile Forțelor Franceze Libere nu pot fi compromise de o persoană atât de clar dezechilibrată emoțional, având în vedere felul în care vorbiți de...

Se înroși până-n vârful urechilor.

– Vagin, vagin, vagin – un termen științific, dracu' să-l ia! țipă Nancy.

El se uită speriat în jur, de parcă se aștepta ca pereții să se prăbușească de uimire, și încercă să se adune.

– Având în vedere cunoștințele dumneavoastră de anatomie, poate ar trebui să fiți asistentă, să-i alinați pe bravii noștri luptători.

– Aș face-o dacă *aș găsi* vreun luptător curajos!

Sări în picioare, răsturnând scaunul de metal și deschizând ușa care ducea spre holul de marmură.

Ofițerul tresări.

– Și mi-ar plăcea să vă iau biluțele cu bisturiul, dar bănuiesc că v-au fost extirpate deja!

Vocea ei răsună foarte satisfăcută pe holul înalt. Trânti ușa în urma sa. Țestoasa se holbă la ea cu gura căscată.

– Îi ții coaiele în sertar, lângă ascuțitoare, așa-i? spuse Nancy și ieși valvârtej în Carlton Gardens, dădu colțul spre parcul St. James și nu se mai uită înapoi.

După ce timp de o oră dădu ocolul parcului de nenumărate ori pe lângă grădinile de zarzavat improvizate și tunurile antiaeriene, începu să vadă partea comică a lucrurilor. Se duse cu pași întinși spre Red Lion, pe Duke Street. La jumătatea drumului până la apartament, luă de băut pentru toți bărbații în uniformă și le spuse povestea. Pentru fiecare persoană nou-venită trebuia să asculte, povestea din nou, iar barmanița chicotea la fiecare detaliu pe care îl adăuga pe măsură ce înflorea povestea. Când valul de clienți veniți pentru prânz atinse apogeul, femeia țestoasă devenise un monstru înfiorător, iar ofițerul era o epavă de om înspăimântat, cu palme transpirate și un tic nervos la ochi.

– După care i-a zis *natura mea feminină*! spuse Nancy, ridicând paharul.

– Încep să cred că acolo îți ții toată băutura, mormăi un sergent, încercând să-și aprindă o țigară cu bricheta care se bălăngănea în mâna unuia dintre prietenii săi.

– Eu mă ofer voluntar să sondez terenul, spuse un american tânăr, încercând curajos să facă cu ochiul.

– Câți ani ai, nouăsprezece? întrebă Nancy, suflând în flacăra timidă și oferindu-i sergentului foc de la propria ei bricheta, cu o mână sigură. Nici n-ai și unde să-ți plantezi steagul!

Oamenii râseră și îl bătură pe american pe spate până ce acesta se înecă cu bere. Nancy se uită la bricheta din mâna ei. Nu fumase niciodată – pe vremea când trăia la Paris dintr-un salariu de jurnalist îi fusese foarte frică să nu-și ardă găuri în rochia bună –, dar mereu avea o brichetă la ea. Îi dădea posibilitatea să intre în vorbă cu oamenii. Era ceva care-i făcea pe oameni mai dispuși să vorbească cu tine, când acceptau focul pe care îl ofereai, aplecați peste mâna ta. Le câștigai încrederea. Henri râsese cu poftă când îi spusese asta, numind-o vrăjitoare. Săptămâna următoare îi dădu o brichetă Cartier de aur, gravată cu prenumele ei. O pierduse, împreună cu celelalte bijuterii și acte, când fugise din tren.

Parcă-l auzea cum râdea, printre toate strigătele acelor necunoscuți și se întrebă oare ce ar fi gândit el despre interviul din Carlton Gardens. O, cu siguranță ar fi râs și el până i s-ar fi făcut rău, după care, fără îndoială că s-ar

fi lăudat la prieteni cu nevasta lui imposibilă. Dar i-ar fi înțeles și frustrarea și furia pe care le simțise când se confruntase cu prostia obtuză a oamenilor ălora. Cât de inutilă și furioasă se simțea!

– Și apoi ce s-a întâmplat, Nancy? Trebuie să auzi asta, George, spuse sergentul. I-a spus că ar trebui să fie asistentă, îți vine să crezi? Nu așa a zis, Nancy?

Nancy se uită la fețele lor, îl văzu pe Henri, îi văzu pe Antoine și pe Philippe. Bărbații din bar așteptau, un pic nesiguri de ce va urma. Continuă către ei.

– Da, exact așa a zis. Mildred?

Barmanița lăsă din mână paharul pe care-l ștergea.

– Ce să fie, Nancy?

– Șampanie la toată lumea! Bem pentru cariera mea în medicină!

Mulțimea aclamă iar.

Cârciuma trebuia să închidă între două și șase, dar nimeni nu voia să plece acasă și, după ce îl aduseră înăuntru unul dintre sticleții din partea locului ca să se încălzească și să bea un brandy, nimeni nu-i mai obligă să plece. Când ieși clătinându-se în întunericul care începuse să se lase, Nancy își mai făcuse câțiva prieteni pe viață, dar se simțea incredibil de singură. Nu acceptase însă nici o ofertă, galantă sau plină de speranțe, de a fi condusă acasă.

Simți aerul rece și umed al nopții londoneze. Nu era ca răcoarea sărată a Marsiliei, ci era o umezeală mlăștinoasă, îmbibată de cărbune, care îți intra în oase dacă o lăsai. O siluetă se mișcă în spatele ei, nescăpând-o din ochi. Nancy își pierdu echilibrul, dar se îndreptă de spate și traversă piața, uitându-se la pavajul din fața ei și legănându-și geanta. O luă apoi la pas vioi pe o scurtătură lăturalnică, cântând un cântec pe care îl învățase de la sergentul scoțian.

Bărbatul care o urmărea grăbi pasul, nedorind s-o piardă în întunericul care tot creștea. Intră pe alee și se opri. Ținta lui dispăruse. Imediat apoi îngheță simțind înțepătura rece a unei lame chiar sub mărul lui Adam.

– Mă urmărești de la Carlton Gardens, îi șopti Nancy la ureche. Cine naiba ești?

– Chiar ții la băutură, nu glumă, spuse bărbatul. Avea un accent scoțian. Când te-ai împiedicat, te prefăceai de fapt, nu?

Nancy îi apăsă lama pe gât, nu chiar atât de tare încât să-i taie pielea, dar aproape.

– Te-am întrebat ceva, spuse ea. De ce m-ai urmărit toată ziua?

– *Madame* Fiocca, v-am urmărit toată săptămâna, spuse calm bărbatul, după care o călcă cu putere pe vârful piciorului.

Durerea i se ridică pe gambă. În același moment el îi apucă antebrațul, i-l răsuci și o aruncă pe Nancy peste umăr. Ea căzu pe un șold, iar cuțitul îi zbură din mână de cealaltă parte a aleii.

– Vită ce ești, mi-ai rupt ciorapii! icni Nancy imediat ce își recăpătă răsuflarea și putu vorbi.

Se ridică în coate. Omul râse și îi întinse o mână.

– Mii de scuze. Numele meu este Ian Garrow.

Ea se holbă la umbra lui o clipă, apoi îl luă de mână și el o ridică în picioare.

– Te cunosc, spuse ea, frecându-și șoldul. Ai lucrat cu Marie. Ai scăpat, deci?

– Am scăpat, răspunse el. Chiar la timp. Din ce am auzit, Marie e încă în siguranță, dar o mare parte din rețea a fost deconspirată. Foarte puțini mai operează acum. Făcu o pauză. Pilar mi-a povestit de isprava ta, cum l-ai împins pe băiatul ăla în râu. Aparent, a povestit mai multor oameni. Lucru remarcabil, având în vedere că ea nu prea zice nimic niciodată.

– Se smiorcăia.

Garrow scoase o țigară și așteptă o clipă. Nancy nu-i oferi bricheta, așa că aprinse un chibrit și, în secunda cât stătu aprinsă flacăra, Nancy îi văzu obrajii scofâlciți și nasul lung. Simți un val de speranță în coșul pieptului.

– Mai ai și alte vești din Marsilia?

– Da, dar nimic despre soțul tău, din păcate.

Dintr-odată, Nancy simți cum o dor toate oasele. Era obosită și nefericită din nou. Poate era de la ginul ăla de contrabandă pe care îl băuse la New York când plecase prima dată din Australia. Dintr-un motiv sau altul, Nancy nu rămânea beată prea mult timp. Amețeala de la șampania de la bar, bucuria râsului și a conversației, chiar și entuziasmul confruntării scurte și umilitoare cu Garrow o părăsiră.

– Doamnă Fiocca, spuse Garrow încet, chiar vreți să luptați?

– Doamne Dumnezeule, cred că aș înnebuni dacă n-aș lupta, Garrow! răspunse ea.

El băgă mâna în buzunar, scoase un bilețel și i-l întinse. Părea a fi o carte de vizită, dar nu putu citi nimic în întuneric.

– Vino la adresa asta mâine, pe la trei, să zicem.

Apoi își duse mâna la pălărie și se îndepărtă.

Capitolul 17

Cartea de vizită o duse pe Nancy la o clădire de birouri urâtă, deasupra unei reprezentanțe auto cu obloanele trase. Erau mai multe sonerii, ca într-un bloc de apartamente. Doar soneria cea mai de jos avea etichetă. Era ca o mică rugăminte metafizică. „Vă rugăm, sunați."

Sună și așteptă... Doamne, o să fie asemenea Forțelor Franceze Libere. Brusc se auzi un bâzâit și Nancy deschise ușa. Un rând de trepte joase ducea către un hol larg. Poate că, cu douăzeci de ani în urmă, fusese un bloc Art Deco destul de șic, dar atunci totul arăta cam ponosit. Era liniște. Nu văzu decât pereți cu lambriuri de stejar deschis la culoare și o ușă de lift pe care scria „Defect". Nu erau ofițeri care să-și dea importanță. Nancy nu reușea să-și dea seama dacă asta era de bine sau de rău.

Femeia din spatele biroului era mai tânără de data asta și îi rânji lui Nancy într-un exces de fericire. Era dată cu un ruj de un roșu foarte aprins.

– Cumpărați obligațiuni de război?

Nancy îi strecură cartea de vizită pe care o primise și fata apăsă imediat și discret un buton de sub birou.

– Îmi place foarte mult rujul dumneavoastră, spuse Nancy. În ceea ce privește motivul pentru care sunt aici, n-am nici cea mai vagă idee.

– Aceasta este condiția umană, se auzi o voce de bărbat în spatele ei. Nancy se întoarse și îl văzu pe Garrow cum deschide o ușă ascunsă în spatele unui lambriu. Îi întinse mâna.

Ea ridică bărbia.

– Îmi cer scuze că nu dau mâna, Garrow. Un bărbat dubios m-a agresat aseară și sunt un pic timidă.

– E bine și așa, răspunse Garrow, invitând-o, cu o plecăciune respectuoasă, să intre în birou. Înseamnă că nu o să auzim despre vaginul dumneavoastră astăzi.

Fata de la birou pufni în râs, dar mască asta, nu foarte bine însă, într-un acces de tuse.

– Mulțumesc, domnișoară Atkins, spuse Garrow și o grăbi pe Nancy să intre.

Biroul prin care trecură ducea spre un alt culoar. Bărbatul se întoarse spre dreapta și ajunseră într-un alt culoar, lucru care părea imposibil, având în vedere forma clădirii. Apoi mai urcară niște trepte. El bătu la o ușă și deschise fără să aștepte răspuns, invitând-o înăuntru.

Camera nu avea ferestre, iar pereții erau tapetați cu hărți ale Franței. Era totuși mai mare decât cușca de iepuri în care fusese intervievată în Carlton Gardens, deși biroul îndreptat spre ușă era dintr-un placaj grosolan și toate scaunele erau nenorociri din alea pliante din metal și pânză. Unde dracului dispăruseră toate scaunele ca lumea după ce începuse războiul?

Singura persoană din cameră era un bărbat înalt și îngust în umeri, cu o mustață deasă, care stătea în spatele biroului, cu o ceșcuță în mână. În spațiul dintre el și perete era un cărucior cu un ceainic, încă o ceșcuță cu farfuriuță și o farfurie cu niște biscuiți amărâți. Studia un dosar și își ridică privirea scurt ca să se uite la ea. Nu o invită să ia loc. Aerul duhnea a tutun stătut.

– Garrow, ți-am spus că am nevoie de recruți, nu de bețivani bătuți.

Nancy clipi.

– Războiul i-a căsăpit pe ăia mai buni, domnule, răspunse Garrow.

Se duse spre cărucior și își turnă o ceașcă de ceai. Cum pot englezii să bea atâta ceai?

– Nici nu e așa drăguță ca-n poze, spuse omul din spatele biroului, întorcând încă o foaie.

– Sunteți foarte simpatici, băieți, răspunse Nancy, zâmbind dulce.

– Poate o valorificăm ca secretară, mai adăugă omul de la birou, oftând. Mai știe cum să stenografieze?

Întoarse încă o pagină, iar asta o enervă pe Nancy. Dosarul o enervă. Scoase bricheta din poșetă și se duse la birou, se aplecă peste el și, cu același

zâmbet dulce încremenit pe față, dădu foc dosarului. Omul care îl ținea în mână se uită alarmat la el vreo trei secunde bune, astfel încât flăcările îl cuprinseseră bine, apoi îl aruncă pe jos în fața lui Garrow. Acesta îl călcă cu piciorul, apoi luă ceainicul și îl vărsă peste paginile fumegânde. Frunzele de ceai căzură pe podea cu un pleoscăit plăcut.

Urmă o lungă pauză în care ambii bărbați se uitară la rămășițele ude și carbonizate ale dosarului. Nancy își băgă bricheta la loc și închise poșeta cu un clic.

– N-a mai făcut nimeni asta până acum, spuse omul de la birou. Se ridică în picioare și îi întinse mâna. *Madame* Fiocca, bine ați venit la Departamentul pentru Operațiuni Speciale. Eu sunt colonelul Buckmaster, directorul Secțiunii Franceze.

– Franța este pierdută, în cazul ăsta, răspunse Nancy. Pe de altă parte, având în vedere că Henri este reținut de Gestapo momentan, o să folosesc numele de dinainte de căsătorie. Wake.

– Cred că i-am rănit sentimentele, domnule, spuse Garrow. Ia un loc, Nancy.

Nancy simți o undă de râs în vocea lui. Ezită, dar se așeză, ce altceva putea face.

– Garrow îmi spune că vreți să luptați, zise Buckmaster, așezându-se din nou. E adevărat?

– Da.

– Bun. Scoase o pipă lungă din buzunar și începu s-o umple. Spre deosebire de Forțele Franceze Libere, noi suntem dispuși să-ți dăm o șansă. Churchill vrea ca DOS să dea foc Europei și, având în vedere mica dumneavoastră demonstrație, cred că v-ați potrivi foarte bine.

Nancy nu spuse nimic.

– Deci, ați locuit în Franța de când aveați douăzeci de ani...

– Am fost reporter pentru publicațiile Hearst.

Buckmaster dădu din mână.

– Da, proză cam slăbuță, dar e clar că ați călătorit mult prin țară. După care v-ați folosit de averea soțului dumneavoastră, Henri Fiocca, pentru a dezvolta o rețea în Marsilia și v-ați spus Șoarecele Alb.

Faptul că dosarul devenise un gunoi umed pe podea nu părea să-l pună pe Buckmaster în dificultate. Nancy avea senzația inconfortabilă că memorase

tot dosarul înainte să vină ea.

– Nu-mi spuneam Șoarecele Alb, naziștii îmi spuneau așa.

– Ați omorât vreodată pe cineva, domnișoară Wake? O întrerupse Buckmaster.

– Nu, dar...

– Trebuie să învățați cum să faceți asta, domnișoară Wake. Aveți multe de învățat. Ce credeți că presupune lupta în Franța? Să-i muștruluim bine pe naziști? Oftă cu un zâmbet enervant de trist pe buze. Dacă treceți de antrenament...

– Și asta n-o să fie ușor, adăugă Garrow.

– Corect, nu o să fie.

Ăștia doi erau un duet în toată regula.

– *Dacă* treceți de antrenament, o să vă trimitem să lucrați cu una dintre celulele Rezistenței din Franța. De-a lungul perioadei scurte în care veți reuși să supraviețuiți va trebui să vă murdăriți de sânge pe mâini și să vă uitați la alții cum mor în chinuri groaznice fără să puteți face nimic ca să-i ajutați. Sunteți absolut sigură că nu preferați să fiți secretară?

Chiar se așteptau să bată în retragere? Să înceapă să tremure-n pantaloni și să lase bărbații să se lupte? Naziștii îi distruseseră viața. Era o viață pentru care se luptase din greu și pe care o iubea, la fel cum iubea Franța și cum îl iubea pe Henri, trup și suflet. Ce era să facă, să stea acolo să aștepte până când cineva îi aducea totul înapoi, în timp ce ea era ocupată cu dactilografiatul? Se gândi la băiatul din Cartierul Vechi, la Antoine cu pistolul în gură.

– Aș fi mai de folos în Franța.

– Cui, Nancy? Buckmaster renunță la tonul prietenos și se transformă într-o fiară furioasă. Dădu atât de tare cu pumnul în masă, încât ceșcuța zornăi. Nancy nici nu tresări. Mie? Angliei? Soțului tău? Nu e o misiune de salvare dintr-un basm. E o luptă brutală pe viață și pe moarte.

Iisuse Hristoase! Cu unii oameni pur și simplu nu te poți înțelege!

– Nu trebuie să-mi spui mie asta, dobitoc condescendent ce ești, spuse Nancy calmă, dar sigură pe ea. Am fost acolo. Cunosc Franța, îi cunosc pe francezi și îi cunosc pe nemți. Știu cum e să te uiți la un om cum moare, să-ți ștergi mâinile de sângele lui și apoi să continui misiunea. Mai știu și că

aveți mai mare nevoie de agenți pe teren decât de o secretară nouă, așa că nu mă mai duceți cu zăhărelul și lăsați-mă să-mi văd de treabă.

Bărbatul o studie o clipă și pentru prima oară Nancy se gândi la bărbații și femeile care stătuseră pe scaunul ăla înaintea ei și care spuseseră același lucru. Oare era pe undeva vreo socoteală cu câți dintre ei muriseră, câți rămăseseră în viață, câți dispăruseră pur și simplu în negura războiului? Apoi colțul gurii lui Buckmaster tresări. Deveni unchiul Bucky din nou.

– Bine, Nancy. Te luăm.

Ridică un alt dosar din teancul de lângă el și începu să-l citească.

Garrow se ridică.

– Hai, Nancy, să ne apucăm de acte.

Și cu asta, basta! Nancy îl urmă pe Garrow afară din cameră spre biroul lui de lângă ușa de la intrare. Luă încă un nenorocit de dosar de pe birou și scoase vreo zece foi dactilografiate. Ea luă un stilou și semnă unde i se arătă, fără să citească, în timp ce el vorbea.

– Oficial, vei fi angajată ca asistentă medicală. Vei primi documentele la adresa din Picadilly și e foarte probabil că o să pleci din Londra într-o săptămână, așa că să nu-ți faci planuri.

Puse apoi foile împreună și aproape că o împinse în holul mic și mohorât. În timp ce închidea ușa, Nancy observă că dăduse scurt din cap către domnișoara Atkins de la recepție. Indiferent ce mai dorise să adauge, care dintre miile de întrebări sau replici istețe care îi zornăiau prin cap, nu află niciodată. Ușa se închise, iar Nancy, ușor confuză și fără nici cea mai vagă idee despre ce altceva să facă, se îndreptă spre scări.

– Hei, Nancy!

Se întoarse. Domnișoara Atkins îi aruncă ceva, iar Nancy îl prinse. Era un ruj.

– Se cheamă V de la Victorie, Elizabeth Arden. Bine ai venit la noi!

PARTEA A II-A. ARISAIG, INVERNESS-SHIERE, SCOȚIA, SEPTEMBRIE 1943

Capitolul 18

Prima zi de antrenamente fu cea mai grea pentru că se bucurase teribil de tare să fie acolo. Săptămânile care trecuseră de la interviul cu Buckmaster fuseseră ca o tortură – așteptase, tot asaltându-l pe poștaș, și îi fusese frică să iasă din casă ca nu cumva să sune telefonul.

Într-un final, hârtiile – mai multe hârtii – sosiseră. Își făcuse bagajul conform instrucțiunilor, completase cuponul de călătorie și, după ce îi trimisese lui Campbell o înștiințare cu noua ei adresă de contact, așa cum i se indicase, spunându-i să-i păstreze apartamentul, plecase în Scoția.

Sosirea fusese în regulă. Instructorul cu care se întâlnise în gară o dusese cu mașina la ora asfințitului de sfârșit de vară scoțiană. Părea de treabă. Tabăra era cabana de vânătoare a unui aristocrat, la marginea unui lac, înconjurat de piscuri grandioase, albastre în ceață, iar apusul – cu cerul pătat de nuanțe de roz și mov – era spectaculos. Era singura femeie din grup, îi spusese instructorul, uitându-se la ea pieziș, iar ea ridicase din umeri. Se obișnuise să fie singura femeie într-un grup de bărbați după ce fusese corespondent la Paris. Înțelegea bărbații. Încercase să protesteze când o conduseseră la o cameră de cazarmă goală, dar ei nu se sinchisiseră. Era exclus s-o lase să se tragă de șireturi cu băieții.

Totuși, a doua zi dimineața la ora șase, când se prezentă la primul antrenament, în echipament sportiv, o făcuse cu bucurie. Apoi îl văzu pe roșcat și el pe ea. Vreo doi bărbați dădură mâna cu ea sau o salutară destul de prietenos. Însă înainte ca sergentul care dirija antrenamentul să sosească, roșcatul adunase deja o bisericuță în jurul lui, care se uitau la ea și râdeau.

Roșcovanul se freca la ochi de parcă plângea.

– Of, vai, mi-am pierdut poșeta, îl auzi zicând într-o miorlăială pițigăiată. Vă rog, nu mergeți voi să mi-o aduceți?

După care mai scoase câteva sunete plângăcioase, la care râseră cu toții.

Ar fi trebuit să se ducă și să-i mute rânjetul ăla la spate fix în secunda aia și să le spună ce căcăcios plângăreț fusese când traversaseră munții, dar exact când începu să-și încleștеze pumnii, apăru sergentul. S-o facă oricum? Nu, ar da-o afară înainte să înceapă. Apoi ar fi trebuit să meargă la Buckmaster și să se roage de el să-i dea de lucru ca secretară, iar asta ar fi distrus-o. *Răbdare, Nancy.*

– Domnule Marshall, sunteți gata? întrebă sergentul, iar roșcatul rânji și se liniști.

Deci așa îl chema.

Nancy știuse că o să doară la alergat, dar nu își putuse imagina că atât de rău. Crezuse că toată hoinăreala și tot mersul pe bicicletă cu componente de radio și mesaje o antrenaseră, dar jumătate din cei de acolo erau în armată deja și făceau antrenamente de ani buni. Ea de-abia reuși să țină pasul, ieși a treia din coadă – niciodată ultima, dar suficient de în urmă încât să-l audă pe sergent țipând la codașii din spatele ei. Sergentul era un omuleț ciudățel, pătrățos, cu vreo cinci centimetri mai scund ca Nancy, dar aparent fusese făcut de Dumnezeu ca să alerge pe dealuri de parcă se plimba liniștit pe stradă. Cum putea omul ăla să aibă atâta aer în plămâni?

După vreo douăzeci de minute, sau poate trei, sau poate o oră și jumătate – Nancy pierdea foarte repede socoteala minutelor când nu putea respira – observă că Marshall, care începuse în capul coloanei, se prelinge spre coadă, lăsându-i pe alții să i-o ia înainte. Curând, ajunse să alerge lângă ea. Îi aruncă un rânjet scurt și preț de o clipă imbecilă Nancy crezu că o să-i ceară scuze.

– Deci, numele tău e Nancy? spuse el. Ești bine?

– Bine.

Era un chin să vorbească, dar măcar atât reușise să zică.

– Probabil ți-e foarte greu... Dobitocul nici măcar nu gâfâia. Mai trebuie să cari și țâțele alea imense cu tine.

Spusese asta destul de tare încât să atragă privirile și rânjetele celorlalți bărbați din jur. Apoi își duse mâinile în față, îmbrățișând o pereche de sâni

imaginari cu o expresie de durere și chin, cu limba scoasă și făcându-și sânii imaginari să sară.

– Du-te dracu', îi spuse Nancy.

Nu era o replică foarte originală, dar măcar era scurtă.

Îi puse piedică, prinzând-o în aer și aruncând-o în nămol. Nancy căzu rău, cu fața la pământ. I se tăie răsuflarea. Își săltă capul și îl văzu alergând cu ușurință înapoi în fruntea grupului. Ceilalți alergători trecură pe lângă ea.

– Hai, sus, Wake!

Sergentul veni deasupra ei. Fugea pe loc.

– Eu...

– Ridică-te odată!

Ea se ridică în genunchi, iar apoi în picioare. Avea tricoul negru de noroi și îi stătea lipit de ea. Părul i se lipise de față și simțea sânge pe obraz.

Sergentul o privi cu un ochi critic.

– Hai, că nu mori. Acum, aleargă.

Așa făcu. Termină ultima, desigur. Nu putuse să recupereze timpul pe care îl pierduse, iar apoi, pentru că trebuise să facă duș, întârzie la primul curs. Își ceru scuze și se duse să caute un loc liber. Marshall și noua lui clică de lingușitori zâmbăreți strânși în jurul lui își ștergeau lacrimile imaginare de la ochi.

Ăsta fu doar începutul. La cursele cu obstacole care urmară se găsea mereu cineva care să o dea jos de pe bârnă din greșeală sau care să o calce pe mână când se înghesuiau să urce plasa de sfoară. Chicotitul deveni un bâzâit constant în urechile ei, o urmărea din sala de mese până la terenul de antrenament și la sala de cursuri. Strângea din dinți și îndura.

După a treia alergare, pe care reuși s-o termine fără să fie acoperită de noroi, sergentul o chemă deoparte și îi întinse o rolă de bandaje și niște ace de siguranță.

– Anul trecut am mai avut o fetișcană aici care fusese binecuvântată cu sâni mari, Wake, îi spuse el. Se bandaja înainte să iasă la alergat. Zicea că asta îi dădea mai multă susținere decât un sutien.

Se înroșise până în vârful urechilor când spusese sutien, dar avea dreptate. Ajuta.

Camera fusese golită de toată mobila antebelică. Zonele decolorate de pe perete indicau locurile în care fuseseră tablouri în acele zile inimaginabile. Lui Henri locul i-ar fi plăcut. Probabil fusese cândva plin de fotolii de piele

și cărți vechi. Acum, singurele piese de mobilier erau o masă de metal, scaunele pliante de metal și două dulapuri de acte gri metalizat, ca de obicei. Și individul ăsta. Ținea o foaie mâzgălită cu cerneală și se uita la ea pe deasupra.

– Ce vedeți?

– O pată de cerneală și pe dumneavoastră cum vă holbați la mine, răspunse ea, băgându-și mâinile în buzunare și întinzându-și picioarele în față.

Nu era foarte confortabil, dar nu voia să stea ca o școlăriță cuminte în fața omului ăstuia. Un psihiatru. „Aburistologi" li se spunea aici. Până și instructorii le spuneau așa.

Dădu drumul unui colț al foii, ca să-și noteze ceva.

– Acum chiar că irosiți cerneala.

Se întoarse să se uite pe geam. Un grup de bărbați erau conduși spre parcare, îmbrăcați în echipament de sport. Doamne, ar fi preferat să meargă cu ei în sus pe munte prin pișatul ăla de ploaie decât să fie aici.

– Acesta este un test, Nancy, spuse psihiatrul. Sănătatea mintală e la fel de importantă ca și cea fizică. Poate chiar mai importantă când ești pe teren. Ce vezi?

– Un dragon.

El zâmbi fără căldură și lăsă jos foaia. Ești al treilea recrut din secțiunea ta care spune asta. N-ai destulă imaginație încât să inventezi altceva?

Ea dădu din umeri și își încrucișă gleznele.

– Bine atunci. Hai să-ncercăm metoda tradițională. Povestește-mi despre Australia. Despre copilăria ta.

Nancy clipi. De câte ori nu-i spusese instructorul să aibă o poveste de acoperire, iar ea uitase complet să se pregătească pentru tipul ăsta. La naiba! Era acolo, din nou, în casa mamei ei. Frații ei mai mari plecaseră, așa că rămăseseră doar ele două. Nu-și vorbeau. Nu putea să-și amintească nici măcar o conversație cu mama ei. Doar predici. Cum că Nancy era urâtă, proastă, păcatul cu față de om.

– Eram foarte fericită.

– Aveai prieteni mulți? o întrebă Timmons, luând notițe în continuare.

– O mulțime, răspunse Nancy.

Simțea arșița soarelui pe drumul spre casă și cum mergea din ce în ce mai încet pe măsură ce se apropia de casa ponosită cu șindrile. Maică-sa o

aștepta. Nu cu dragoste sau căldură, ci cu încă un monolog de plângeri și acuzații, piperat cu citate din Biblie. Totul era vina lui Nancy, iar Nancy era o pedeapsă de la Dumnezeu, deși doamna Wake nu putea să înțeleagă ce făcuse ca să merite un copil atât de urât, de nenatural și de obraznic.

– Și ce poți să-mi spui despre părinții tăi?

Timmons își ținea capul într-o parte ca papagalul macaw din magazinul de animale din drum spre școală. Lui Nancy mereu i se păruse că și papagalul o judeca.

– Foarte, foarte fericiți, spuse Nancy cu cel mai bun accent englezesc al celor din clasa de sus.

Timmons oftă.

– Și-atunci de ce tatăl tău și-a abandonat soția și cei șase copii? Tu câți ani aveai? Cinci? L-ai mai văzut de atunci?

– Ea l-a alungat, spuse Nancy înțepat. Ceilalți plecaseră deja de-acasă și ea era rea și bigotă și el n-a mai suportat.

– Deci, a fost vina ei?

Ce treabă aveau toate astea? Toate antrenamentele alea de tragere instinctivă și de la șold mergeau bine. Ar fi vrut rău de tot să-l împuște pe dobitocul ăsta; simțea o mâncărime în vârful degetelor.

– Normal că a fost vina ei. Tati era un prinț. Era haios și blând și mă adora.

Asta era adevărat. Simțise iubirea lui și doar cu ajutorul acelei amintiri rămăsese întreagă la cap până îl cunoscuse pe Henri.

Timmons scria din nou.

– Dar nu suficient încât să te ia cu el.

Asta o lovi ca un pumn în stomac.

– A rămas până când toți ceilalți copii au plecat de acasă, dar n-a putut să facă la fel și pentru tine, așa-i?

Unu. Doi. Două pocnituri. Dobitoc blondin, mic și chelios. Nu spuse nimic.

– Ți-ai luat proverbialul zbor la șaisprezece ani, ți-ai convins doctorul de familie că ai optsprezece ani ca să-ți poți lua pașaport și ai fugit. Deci, erai o fetiță foarte întreprinzătoare, te pricepeai să învârți bărbații pe degete.

Cum dracului descoperiseră lucrurile astea? Și ce dacă făcuse asta? Chiar făcuse un succes din asta. Își făcuse prieteni, învățase o meserie, se distrase pe cinste și după aia se îndrăgostise de Henri, cireașa de pe tortul vieții ei.

– Numai un fraier ar fi stat în casa aia să fie chinuit.

Medicul își puse mâinile la ceafă și își trase coatele înapoi ca să-și întindă spatele. Avea gâtul complet expus, la fel și părțile din lateral. Cu ce învățase Nancy în ultimele săptămâni, putea să-l omoare într-o clipă, iar acel oftat trist și obosit să fie ultima lui gură de aer.

– Și totuși, iată-te aici, Nancy.

– Ce?

– Jumătate din oameni te urăsc și te chinuie în continuu. Și totuși, rabzi.

Ea își trase picioarele sub ea din nou și se aplecă peste birou spre el.

– Pentru că vreau să-i văd pe naziștii ăia de rahat pedepsiți. E simplu. I-am observat. În Austria, în Franța. Sunt niște jeguri. Trebuie stârpiți, eu trebuie să-i stârpesc. Îi puse un deget pe carnețel. Acum ștergeți „rahat", mai băgați niște pompă și patriotism, notați și haideți să-ncheiem. *Sunteți mulțumit?*

O privi fix în ochi și Nancy dădu înapoi.

– *Tu* trebuie să stârpești naziștii, nu-i așa, Nancy? Bănuiesc că toți o să-ți fim foarte recunoscători. Dar tu faci parte dintr-o echipă, dintr-o armată, dintr-o țară.

Oftă iar. La dracu', era enervant rău.

– Poate ești un agent bun, Nancy. Secțiunea D are nevoie de oameni care să gândească independent, dar trebuie să înțelegi că faci parte din ceva mai mare decât tine. S-ar putea să te șocheze, dar războiul nu e despre tine.

Of, hai, gata odată!

– Crezi că fac asta pentru că sunt nervoasă că tati m-a părăsit și mami credea că sunt un broscoi întunecat care stă tot timpul cu fundul pe viața ei?

El se uită pieziș la pata de cerneală.

Chiar arăta un pic ca un broscoi, nu-i așa? Ce chestie! Iar își notă ceva.

– Nancy, ascultă-mă. Cred că tu *simți* că ai nevoie de suferința de aici, de suferința care, cel mai probabil, te așteaptă în Franța, poate nu o faci conștient, dar o faci. Că o meriți. Că ești un monstru așa cum îți spunea mama ta.

Nancy își încleștă pumnii în buzunare. Simțea cum i se strâng mușchii în maxilar.

– Chiar vă plătesc pentru asta?

Când era mică și lucrurile se înrăutățeau, se ascundea în spațiul îngust de sub casă și citea *Anne de la Green Gables,* în lumina aprigă a soarelui, filtrată printre scândurile verandei, până când se scurgea toată durerea și furia din

ea. În continuare era romanul ei preferat. Singurul roman care îi plăcuse vreodată, de fapt. Lăsa jos cartea și le lăsa acolo pe toate, toată furia, și frica, și ura de sine, sub casă. Era sigură că într-o zi o să arunce casa în aer; toate acele sentimente putrede pe care le lăsase să se împută sub verandă o să se aprindă și BUUUM! Dispărea tot. Apoi împlinise șaisprezece ani și o mătușă îi trimisese din senin un cec, iar ea decisese că nu mai poate aștepta explozia, așa că lăsase toate rahaturile alea în urmă. Acum, luase tot ce-i spusese Timmons, le pusese pe toate într-o pungă de hârtie și le îndesase acolo.

Își umezi buzele, după care vorbi încet, rezonabil, de parcă ea și doctorul Timmons aveau o conversație despre autobuzele din Londra la un cocktail.

– V-ați gândit vreodată să vă ridicați de la birou și să luptați, doctore Timmons?

El ridică o sprânceană.

– Deci, așa, Nancy? Bine, bine. Își notă iar ceva și mai oftă o dată. Fă-mi măcar un favor, Nancy. Încearcă, te rog, să nu omori pe nimeni cu rahaturile tale egocentriste. Poți pleca.

Capitolul 19

Ieși de acolo cu capul sus, normal, dar se simți cumva goală pe dinăuntru tot restul dimineții. Unul dintre instructori, despre care credea că o place, o făcu cu ou și cu oțet după ce identificase greșit însemnele unui ofițer de tanc german. Mai rău, instructorul profită de greșeala ei ca să le explice tuturor cum genul ăsta de greșeli îi poate costa viața. De-abia reuși să-și păstreze calmul în timp ce el tot turuia despre cum se aștepta la mai mult din partea ei, cum toți se așteptau la mai mult și despre morțile macabre și chinuitoare care îi așteptau pe ea și pe toți cei care vor lucra cu ea dacă mai face greșeli din astea.

La cină, stătu singură. Marshall îi lăsă o foaie de hârtie alături, cu un desen primitiv și infantil, înfățișând un bărbat ce purta o șapcă de ofițer de Gestapo și către care era îndreptată o săgeată pe care scria cu litere mari

„NAZIST RĂU“. Jigodie ridicolă! Mototoli hârtia și o aruncă în el, iar el și bisericuța lui începură să chicotească. Urmară șoapte, râsete, priviri fixe. Își dorea cu ardoare să-i scoată ochii ăia de șarpe. Se întoarse la mâncarea ei. Un cotor de măr trecu pe lângă capul ei și ateriză în sosul rece al chestiei pe care o mânca, ce o fi fost. Ce lături erau în locul ăsta! Se întoarse roată, dar Marshall și haiducii lui plecaseră deja. În schimb, un bărbat ceva mai în vârstă, înalt și slăbuț, care stătea pe banca din spatele ei, ridică din umeri către ea.

– Cred că aruncă cu mere pentru că sunt încă supărați pe Eva. Îi întinse mâna și făcură cunoștință. Eu sunt Denis Rake, dar prietenii îmi spun Denden.

Nici o remarcă deșteaptă, nici un râs înăbușit, nici o privire vicleană care s-o măsoare din cap până-n picioare. Era bine.

– Bei ceva, Denden?

Nancy fu surprinsă cât de ușor era să aduci alcool aici și cât de ușor era să faci rost de și mai mult. De-abia în a treia săptămână în nord își dădu seama că instructorii încercau să-i îmbete pe toți ca să vadă cine începe să vorbească primul. Ei îi convenea.

Îl duse pe Denden în cazarma ei și scoase sticla de brandy franțuzesc bun, cea pe care i-o vânduse barmanul de la Café Royale înainte să vină aici, în nord. Denden studie cazarma goală.

– Măcar ai parte de niște intimitate în izolarea asta, dragă. Presupun că s-au gândit că băieții n-o să se poată controla dacă stai cu ei în cameră.

– Cam așa ceva, spuse și aduse două pahare din baie. Ofițerului care se ocupa de cazarmă i s-au înroșit urechile când i-am spus că vreau să rămân cu băieții. A mormăit ceva despre dușuri.

– Dar se așteaptă ca eu să mă controlez! spuse Denden, dând ochii peste cap.

Nancy se încruntă puțin. Era un bărbat arătos, subțirel și musculos, dar pe de altă parte toți erau așa după șase săptămâni de marșuri forțate și alergat prin munții Scoției, plus nenorocirile alea de curse cu obstacole. El se uită la ea o clipă, în liniște, cu curiozitate.

– Da, sunt spectaculos de gay. De-aia nu ne plac unii dintre băieți, că amândurora ne place cocoșelul. Asta dacă nu cumva ești o iubitoare a farmecelor femeiești?

Nancy cunoscuse destul de mulți bărbați gay în Paris și i se păreau în mare parte o companie plăcută. În plus, mama ei îi ura mai mult decât pe Nancy însăși.

– Doar a farmecelor mele proprii. Hai să mergem să găsim un loc mai bun de băut.

La ușă se opri și se întoarse iar.

– Denden, cum poți să fii atât de...? Ce vreau să zic e că eu nu pot să ascund faptul că sunt femeie, dar tu ai putea să te ascunzi.

– Da, aș putea, dar dacă nu pot să fiu cine sunt... Oricum fanfaronii ăia deja mi-au pus bocancul pe gât. În plus, toate prostiile cu venerarea masculinității, jumătate din nemțălăii ăia îmbrăcați în piele sunt la fel de fătălăi ca mine.

Nancy râse și își dădu seama că era prima dată când făcea asta de săptămâni întregi. Un râs adevărat, nu unul de complezență, nu un râs fals de „fă-te frate cu dracul". Era plăcut.

Ieșiră în curte și după ce vorbiră o vreme și se rătăciră de câteva ori, se suiră pe bara înaltă a cursei cu obstacole, își înfășurară picioarele în jurul plasei de funie ca să fie în siguranță și se puseră serios pe băut.

Denden se pricepea al dracului de bine la imitat, vocea lui creștea dramatic cu agresivitate când repeta mantrele luptei fără arme, dădea pe dinafară de dispreț extenuat în accentul cockney al instructorului de sabotaj și tresărea nervos la vocalele lungi din Norfolk ale paznicului parcului regal de vânătoare de la Sandringham, care îi învățase cum să prindă iepuri și păsări ilegal.

– Nu știu ce părere ar avea regele George de toate lucrurile astea, spuse el, imitând atât de bine vocea și felul în care acesta dădea din cap încât Nancy aproape căzu de pe bară.

– Ar trebui să faci teatru, Denden!

– O, am jucat, răspunse el, luând o gură din sticlă – nu mai apucaseră să folosească paharele. Mă rog, la circ de fapt. Acrobat, clovn.

– Mă iei peste picior.

El își descrucișă picioarele de pe plasă și dintr-o singură mișcare se ridică până ajunse să stea pe bârna de lemn, ținând în continuare sticla de brandy pe jumătate goală în mâna stângă. Apoi își ridică brațele deasupra capului și făcu o piruetă în loc, după care se aplecă în față, cu un picior ridicat drept în spate, brațele întinse în față, rămânând așa o secundă, două, trei. Nancy de-

abia mai respira. Denden aruncă sticla în aer, făcând-o să se învârtă. Nancy țipă, dar până să se prindă ce se întâmplă, el se așezase din nou lângă ea exact ca la început și prinse în aer sticla care se învârtea, fără să verse o picătură măcar.

Nancy chiui și aplaudă. Apoi, cât el făcu o reverență, ea îi șuti sticla din mână.

– Cum ai ajuns la circ? îl întrebă, bând cu sete din sticlă.

– Mama nu mă voia pe lângă ea, spuse el, uitându-se în întunericul argintiu. A știut că sunt diferit de când aveam patru ani, așa că atunci când a trecut circul prin oraș, m-a dus la maestrul de manej și i-a spus „E un ciudat, e al tău".

Nancy mai luă o gură din sticlă.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că a făcut asta, continuă el. S-au purtat foarte frumos cu mine la circ. M-au învățat să fac trucuri, dar s-au asigurat că știu și să scriu și să citesc. Ghicitoarea m-a învățat istorie, iar artistul de la trapez m-a învățat franceză și spaniolă. Mergeam des în turnee prin Franța. Mi-am petrecut jumătate din ierni acolo, de când aveam opt ani.

Nancy simți un val de gelozie cum îi urcă prin vene. Denden îi smulse din nou sticla din mână.

– Îmi va face bine. Nu prea sunt sigur că o să mă lase ăștia să mă întorc în Franța.

– De ce nu?

Nancy se întoarse spre el.

– Urăsc armele. Nu vreau să folosesc nenorocirile alea. Dar asta n-ar fi așa rău. Mă descurc excelent la radio, dacă pot spune asta despre mine, însă Timmons e problema. Zice că nu sunt apt pentru că refuz să-mi ascund „boala homosexualității". Mai mult ca sigur c-o să mă pice. Mersi, aberantule, dar nu, mersi, mai bine cară-te înapoi la fătălăii tăi.

Durerea pe care o simțise Nancy la propriul interviu i se urcă în gât. Dobitocul ăla de „aburistolog".

– Denden, vrei să faci o prostie?

Dacă chiar ar fi vrut să țină dosarele în siguranță, nu le-ar fi lăsat în spatele a două lacăte destul de simple, într-o casă plină de studenți pe care îi antrenau să se strecoare printre măsuri de securitate mult mai complexe decât astea. Cel puțin așa gândea Nancy.

Odată ajunși în biroul lui Timmons, traseră draperiile negre, aprinseră lampa de birou și se făcură confortabili. Dulapul cu dosare era încuiat, iar Timmons chiar avusese bunul-simț să pună hârtiuțe în sertare, hârtiuțe care ar fi căzut dacă le deschidea cineva. Denden le strânse pe toate să le pună la loc mai târziu, după care își scoaseră dosarele.

– Eu am note excelente la lupte, tactici, explozibil, *intrare prin efracție*...

Nancy își citea notele cu oarecare mândrie, așezată în scaunul lui Timmons.

Denden se sprijinea de un dulap.

– „Rake e unul dintre cei mai buni operatori radio pe care i-am întâlnit vreodată, dar...“ Iisuse Hristoase! Nota unu la tras cu arma.

– Ei, eu am luat doi la antrenamentul de sărit, spuse Nancy, în timp ce mândria i se scurgea din voce.

– Dă-le dracu', spuse Denden și își lăsă dosarul pe birou lângă al ei.

Examină stilourile, așezate într-un șir îngrijit în partea dreaptă a biroului.

– Da, ai să faci asta, spuse el, luând unul dintre stilouri.

– Denden?

– Ce? întrebă el. M-au trimis și la un curs de falsificare. Doar mă antrenez puțin.

Cu o mișcare rapidă, nota de unu la tir deveni un șapte, iar doiul lui Nancy de la sărituri fu mărit ca prin minune într-un opt.

Nancy îl aplaudă fără zgomot pe Denden care rânji timid, iar apoi dădu pagina.

– Minunat. Raportul marelui doctor Timmons însuși. „Perver-siunea nerușinată a lui Rake pune în pericol coeziunea trupelor.“ Ba, dimpotrivă, eu aduc bărbații mai aproape.

Nancy chicoti și, fluturând din gene, citi din raportul ei, cu o intensitate care te lăsa fără respirație.

– „Wake este extrem de motivată să se întoarcă în Franța...“

– Dragul de el, cred că așa încearcă să fie drăguț, spuse Denden. Mai avem brandy?

– Taci, Denden, n-am terminat. „... dar această bravadă maschează o profundă lipsă de încredere în sine. Vinovăția pe care o resimte pentru.... pentru capturarea soțului ei...“

Brusc nu mai era nostim. Deloc chiar. Unde era Henri? Oare ce simțea acum?

– „... cuplată cu traumele din copilărie rezultă într-un mare pericol de instabilitate gravă."

Denden îi puse mâna pe umăr.

– Gata, dragă, e de ajuns.

Era, dar nu se putu abține. Îi scutură mâna de pe umăr.

– „Concluzia mea este că ea nu este pregătită pentru un rol de comandă și, în ciuda angajamentelor ei, s-ar putea pune atât pe sine, cât și pe ceilalți în pericol."

Se făcuse foarte liniște în cameră, iar afară, în curte, o bufniță cânta în lumina lunii.

– Psiho-blabla de căcat, spuse Denden ferm. Cum rămâne cu „Tot ce nu te omoară te face mai puternic"? Și, Doamne! chiar *trebuie* să pui oamenii în pericol pe teren! Trebuie să poți să trimiți oameni să saboteze fabrici naziste, să prindă convoaie! Ei au impresia că nu e nici un risc când arunci în aer trenurile inamicului?

Era un discurs bun și foarte frumos din partea lui, dar nu ajuta. Aveau de gând s-o lase de căruță și urma să rămână blocată într-un birou de dactilografiere, o să moară pe dinăuntru în fiecare zi și o să bea până nu mai știe de ea în fiecare noapte, în timp ce naziștii făceau ce-i tăia capul cu Franța, cu prietenii ei, cu Henri. Dar ce era mai rău era că ar fi putut avea dreptate să o dea la o parte. Așa nu ar fi putut să facă atâtea pagube. Clipi.

– Denden, ce faci?

Denden dăduse jos mașina de dactilografiat portabilă a lui Timmons de pe raftul de sus al dulapului și o așezase pe masă, după care găsi formulare de raport goale în sertarul de sus.

– Dă-te mai așa, drăguță, și aruncă o privire pe hol, te rog, în caz că vine cineva. Cred că a sosit momentul să ne scriem singuri poveștile.

Douăzeci de minute mai târziu, Nancy se simțea mult mai bine. Îi trecu o idee prin cap.

– Denden, spuse, în timp ce băga la loc hârtiuțele lui Timmons, ca să nu se prindă că-i scormonise cineva prin lucruri, ai ceva planuri mâine-seară?

Capitolul 20

Încuietoarea se deschise c-un zornăit, iar Henri se uită încet în jur. Durerea nu mai înceta acum. Era biciuit și bătut din oră-n oră, zi de zi, rănile nu-i erau lăsate să se vindece, singurul lui sentiment era de epuizare și o dorința aprigă să se termine totul. Speranța se dusese și, în lumina albă a durerii, uneori chiar și dragostea, credința și chiar el însuși dispăreau.

Adesea, Böhm spunea ceva care îi amintea că la un moment dat fusese Henri Fiocca, un bărbat bogat și fericit, cu o nevastă frumoasă, care trăia zi de zi în lux și lumină. Era doar un vis. Ușa se dădu de perete. Henri se aștepta să-l vadă pe torționarul cu mutră de șobolan și ochelari – era uimitor cum reușea omul ăsta să scoată noi valuri de durere din el, din cârpa de om care ajunsese –, dar era Böhm.

– *Monsieur* Fiocca, aveți un musafir, spuse Böhm în franceza lui ezitantă, cu accent englezesc.

Böhm studiase psihologie la Cambridge înainte de război, își aminti Henri și, ocazional, când mai stăteau de vorbă, îi povestea cu lux de amănunte despre clădirile remarcabile și oamenii extraordinari cu care se întâlnise acolo. Böhm nu era niciodată în cameră când Henri era biciuit până îi cădea pielea de pe spate. Venea doar după.

„Un musafir?“ Asta însemna că lumea de dincolo de ziduri încă mai exista. Ce ciudat! Se gândi la Nancy. Dacă o prindeau, oare erau suficient de sadici încât să-i pună împreună? Da. Ar fi torturat-o în fața lui. Fără îndoială că studiile lui Böhm îl învățaseră că o astfel de întâlnire l-ar fi făcut să cedeze în sfârșit. Dacă Böhm o capturase pe Nancy, dacă îi aducea dovezi că o capturase, Henri i-ar fi zis numele tuturor membrilor Rezistenței, numele fiecărui evadat cu care împărțise o pâine, fiecare ascunzătoare pe care o cumpărase cu banii jos la începutul războiului, ca să o scutească de măcar un pic de durere. Nu ar fi eliberat-o, cu siguranță. Böhm îi dăduse de înțeles în discuțiile lor că se prinseseră ca ea e Șoarecele Alb. Dar dacă Böhm ar fi adus-o pe Nancy și ar fi zis: „Spune-ne tot ce știi și pur și simplu o împușcăm, fără tortură, fără viol“, Henri ar fi acceptat.

Böhm aduse două scaune pliante de metal din hol și le așeză lângă patul lui Henri.

– Îmi cer scuze, *monsieur* Fiocca, ar fi trebuit să spun doi musafiri.

Se uită peste umăr.

– *Monsieur*, *madame*...

Timid, târșâindu-și picioarele, tatăl și sora lui Henri intrară în cameră. Gabrielle icni scurt și își duse batista la gură și la nas, apoi înaintă încet spre el cu mâna întinsă. Tatăl lui rămase în spate, lângă ușă, cu gura întredeschisă, tremurând din umeri.

– Vă las să stați de vorbă, spuse Böhm cu un zâmbet cald și închise ușa în urma lui.

Henri nu putea să se miște, nu avea chef să vorbească.

Sora lui veni spre marginea patului clătinându-se și se prăbuși în genunchi, urlând.

– Ce ți-a făcut femeia aia? O, Doamne, ai milă!

Tatăl lui se trânti greoi pe unul dintre scaune. Henri o studie pe Gabrielle cu singurul ochi cu care mai vedea. Ea își ridică fruntea din nou și reuși o clipă să-i pună mâna pe umăr. Henri nu era sigur dacă e îmbrăcat sau nu. Mereu îl dezbrăcau înainte să-l biciuiască, uneori îl îmbrăcau la loc, alteori nu. Încetase de mult să-i mai pese.

– Spune-le ce știi, Henri. Asta era vocea tatălui său sau, în orice caz, o variantă spartă a vocii lui. Böhm zice că deja a capturat mare parte din rețeaua Rezistenței din Marsilia. Vrea doar să-i zici despre Nancy, unde ar putea fi, ce știi de planurile ei.

– După aia o să-ți dea drumul, chițăi Gabrielle. O să ne lase să te ducem acasă și să te îngrijim. Doamne, Henri, nu ai suferit destul pentru ea?

Henri își linse buzele, înțelegând în final despre ce era vorba. Ei *dădeau vina* pe Nancy. Credeau că e vina ei că era închis aici, semiconștient, sfâșiat de bici, cu degetele rupte, cu unghiile smulse, cu fața de nerecunoscut. Ei credeau că e vina ei. Cum putea să se tragă din asemenea oameni? Gestapoul îi făcuse asta. Dorința de putere a unui grup de fanatici smintiți care reușiseră cumva să-și otrăvească propriul popor și își răspândiseră otrava și în afară. Naziștii care se foloseau de frică și de lingușeli pentru a ține glorioasa Franță, iubita lui Franță, sub bocanc.

Nu avea puterea să le explice toate astea. O să lase treaba asta în seama altor bărbați și a altor femei sau poate în seama lui Dumnezeu.

– Lăsați-mă-n pace.

Gabrielle se întoarse spre tatăl lor. Părea dusă.

– Papa! Fă-l să-nțeleagă! Ce mai contează acuma, că oricum târfa a fugit?

– Henri, trebuie să te gândești la familia ta, spuse tatăl.

Deci ea scăpase. Henri nu fusese sigur când Böhm îi spusese că le-a scăpat printre degete. Se gândise că poate era vreo șmecherie de-a lui ca să-l facă să vorbească, să-i spună secretele lui Nancy. Și slavă Domnului, voia să vorbească despre ea! Dar Gabrielle nu ar fi putut să-l păcălească așa, nu era o actriță bună, Nancy *chiar* scăpase.

Durerea era încă acolo, dar Henri mai simțea ceva. Liniște, poate. Da, asta era. Nu fusese cine știe ce credincios, iar Nancy nu putea să suporte nimic legat de Dumnezeu, dar Henri simțea *ceva* dincolo de durere acum, un loc răcoros și liniștit, care avea să-l primească la momentul potrivit. Și poate că nu mai era mult.

– Nu ești demnă să atingi poalele fustei soției mele, îi spuse el. Spera că asta spusese – îi era din ce în ce mai greu să formeze cuvinte inteligibile. Lăsați-mă, amândoi, lăsați-mă-n pace.

Gabrielle începu să plângă, tatăl lui se înfurie și se rugă de el, dar asta nu însemna nimic pentru Henri. Îi observa de la o mare înălțime, cuvintele lor sunau înfundat și erau lipsite de sens.

Închise ochii și, când îi deschise din nou, plecaseră. Böhm stătea pe unul dintre scaunele pliante, uitându-se fix la el.

– Ce dezamăgire! începu el. Stătea aplecat în față, cu coatele pe genunchi. Familia ta, adică. Speram că o să reușească să te înduplece, măcar un pic. Le-am spus să-ți povestească despre patul moale care te așteaptă acasă, despre cum Nancy și-ar dori să vorbești cu mine, că n-ar mai fi contat oricum, doar a scăpat.

Pleoapele lui Henri tresăriră, însetate după orice strop de informație. Böhm își încreți nasul.

– Da, a ajuns în Londra. Am auzit că a fost recrutată de niște sabotori și criminali amatori. Oficial, este membră a unității auxiliare de infirmiere, dar pare exact genul de femeie pe care armata britanică o trimite aici ca să le facă treaba în locul lor. Teroriști nenorociți!

Se lăsă pe spate în scaun și își încrucișă picioarele.

– Zâmbiți, *monsieur* Fiocca? Mi-e greu să-mi dau seama. Nu aș fi atât de încântat în locul dumneavoastră. Știți ce le facem spioanelor când le

prindem. Se roagă de noi să le împușcăm la final. Am văzut-o cu ochii mei de multe ori.

Se uita țintă la peretele gol de deasupra patului lui Henri în timp ce vorbea.

– Rezistă cel mult câteva săptămâni în spatele liniilor inamice și reușesc, în cel mai bun caz, să ne încurce un pic, după care le prindem și le strângem cu ușa până-și vomită toate secretele. Asta se va întâmpla și cu Nancy a dumneavoastră.

Ultimele cuvinte ieșiră prea înfocat, prea pline de venin. Preț de o clipă, masca se crăpă și cu o curiozitate distantă, Henri văzu omul din spatele ei. Böhm o ura pe Nancy, o ura pentru ce făcuse, pentru cine era, ce reprezenta. O femeia care făcea ce voia și ce credea ea că e bine.

Nancy.

Böhm se aplecă în față stârnit, înfometat și foarte curios.

– Ce ai spus, Henri?

– Am spus, Henri articula fiecare cuvânt cu mare grijă, că va trebui s-o prindeți mai întâi.

Böhm se ridică atât de repede în picioare că dărâmă scaunul de metal care se prăbuși în spatele lui. Asta i se păru foarte amuzant lui Henri. Merse cu pași repezi spre ușă și strigă în hol.

– Heller! *Monsieur* Fiocca e pregătit!

Și asta i se păru atât de amuzant lui Henri, încât râse printre dinții săi sparți când plecă Böhm. Doi dintre oamenii lui Heller îl ridicară din pat și îl târâră pe hol către beci. Probabil că unii dintre ceilalți prizonieri îl auziră, pentru că în urma lui o voce slabă și dogită începu să cânte *Marseilleza*, apoi încă una și încă una.

Heller se înroși la față.

– Gura! Gura toată lumea!

Vocile continuară, aspre și urâte ca vocile beților când se închid cârciumile și la fel de greu de oprit, iar Henri râse din nou. Încă le mai auzea când îl trântiră pe jos în camera galbenă. Stătea întins pe gresia scăldată-n sânge, râzând în continuare și ascultând vocile îngerilor lui ponosiți.

Capitolul 21

Nancy se întorsese pe Baker Street. Doamne, oare trecuseră doar șase luni de când se împunsese cu Buckmaster în camera asta goală? De data asta nu fu invitată să ia loc. Denden, în uniformă, stătea în repaus cu mâinile la spate. Nancy era îmbrăcată în uniforma FANY[1], cu mâinile pe lângă ea și cu privirea îndreptată înainte.

– Wake e foarte apreciată de colegii ei. Un lider înnăscut.

Buckmaster citea din dosarul nou-nouț de pe masa pliantă din fața lui. „Sincer acuma, se gândea Nancy, ar fi putut să-i aducă omului un birou ca lumea."

– Asta scrie în dosarul ei, spuse Buckmaster, uitându-se spre Garrow, care stătea în locul în care stătea de obicei, sprijinit de perete. Ce e ciudat e că noi îl plătim pe Timmons să semnaleze probleme, nu laude. Pe de altă parte, s-a petrecut și incidentul ăla nefericit în Scoția înainte ca Wake și Rake – Doamne, parcă sunteți un duet de vodevil – să plece să-și termine antrenamentul în Beaulieu.

– Da, răspunse Garrow cu un oftat, un recrut promițător pe nume Marshall a fost găsit, când s-a dat deșteptarea, dezbrăcat și legat de stâlpul din fața clădirii principale de birouri. L-a dat un pic peste cap experiența.

– Numele ăstora doi apărea în raport, nu-i așa? întrebă Buckmaster politicos.

Garrow ridică din sprâncene.

– Așa este, niște acuzații destul de nebunești, din câte îmi aduc aminte, ceva legat de o tentativă de seducție și o lovitură cu o bâtă în cap.

– Bietul om.

Nancy reuși să nu zâmbească. Imaginea lui Marshall legat de stâlp era ca o făclie vie și sclipitoare în memoria ei. Și nici nu fu lovit așa tare – era atât de beat, că ar fi căzut numai dacă îl atingeai. Și fusese o noapte destul de caldă.

Garrow își aprinse o țigară.

– Poate am fost trași pe sfoară.

Dădu drumul fumului în timp ce se uita la Buckmaster cum se ridică și ocolește marginea biroului.

– Ia, gândește-te, Garrow. Dacă un spion german ar reuși să se infiltreze în DOS, el, sau *ea*, ne-ar ataca cei mai bun oameni, ca să nu mai zic că ar accesa

pe ascuns documentele noastre.

La naiba! Îi prinsese. Modificarea datelor din dosar păruse o idee bună doar după o sticlă de brandy. Ce dracu' făcea acum? Buckmaster își scoase pistolul. Doar nu avea de gând să...

– O să vă rog frumos o singură dată să-mi ziceți: a cui a fost ideea?

Buckmaster era atât de aproape de Denden, că respirația lui îl făcu să clipească.

– Tu ai fost, Rake?

O clipă îndelungată ambii bărbați stătură complet nemișcați, apoi Buckmaster ridică pistolul la tâmpla lui Denden, rupându-i pielea de la colțul ochiului la pomete. Denden se clătină într-o parte și căzu în vine, apoi se ridică din nou.

– Răspunde! Au trimis nemții un spion fătălău printre noi?

Denden nici măcar nu-l privi, doar își duse mâinile la spate din nou și continuă să se uite la perete. Nancy înghiți în sec. Era oare un test? Cu toții fuseseră târâți din pat la Beaulieu din când în când și puși să răspundă la întrebări legate de povestea de acoperire când încă erau chiauni de somn. Chiar și atunci când își recunoșteau instructorii, confuzia din acele clipe era destul de mare încât să-i panicheze pe unii. Dar niciodată nu fuseseră violenți – duri, poate, dar nu așa. Oare chiar credea că sunt spioni?

Buckmaster se mută în spatele ei și i se făcu pielea de găină. Se așeză exact în fața ei și îi lipi țeava pistolului de frunte.

– Sau poate că au trimis o femeie?

Înnebunise. De ce nu intervenea Garrow? Era o nebunie.

– Cine a fost? *Cine?* Îl privi cum armează pistolul și începe să apese încet pe trăgaci. ULTIMA ȘANSĂ! CINE?

Nancy se uită fix la el. Clic.

Și nu venise sfârșitul lumii. Erau în continuare în cameră. Pistolul nu fusese încărcat. Buckmaster dădu din cap și își puse arma la loc în toc.

– Foarte bine, spuse el senin, în timp ce se întorcea la locul lui. Stați jos, amândoi.

„Fir-ar al dracului!" Nancy nu era sigură dacă se așezase sau se prăbușise în scaun. Garrow se îndreptă spre Denden și îi dădu o batistă. Nancy nu putu să-și dea seama, dar i se păru că Denden nu-și ștergea doar sângele de pe față, dar avea grijă să distrugă complet și batista în timpul ăsta.

– La bărbați tăcerea funcționează. Gestapoul o să presupună că un agent străin bărbat are multe informații strategice, deci te vor ține în viață suficient de mult încât să încerci să scapi. Dar, domnișoară Wake, naziștii nu gândesc prea departe, așa cum o facem noi când vine vorba despre utilitatea și capacitățile femeilor. Nici francezii nu o fac, dacă mă gândesc bine. O să te omoare sau o să te trimită direct în lagăr. O femeie trebuie să se facă plăcută. Joacă-ți rolul, milogește-te, plângi, culcă-te cu ei dacă e nevoie. Lasă mândria deoparte pentru că gloanțele lor sunt reale și nu am nevoie de tine moartă.

Nancy aprobă din cap pentru că el se aștepta ca ea să aprobe din cap. Nu era sub demnitatea ei să flirteze ca să treacă de punctele de control și să dea din gene către bărbați care ar fi omorât-o bucuroși, dar erau niște limite, pentru Dumnezeu, iar să o facă pe prințesa senzuală era dincolo de limita aia. Limita ei.

– Aveți deci o misiune pentru noi, domnule? spuse Denden întinzându-i batista înapoi lui Garrow, care se uită la ea ușor alarmat.

– Da. Și pentru că se pare că în timpul antrenamentului v-ați decis să formați o echipă, vă voi trimite împreună. Amândoi aveți gradul de căpitan, dar ca om de comunicații, Rake o să-ți raporteze ție, Nancy. Garrow, harta, te rog.

Garrow întinse pe masă o hartă. Era genul de hartă care apărea în ghidurile turistice pentru șoferi înainte de război, dar harta asta avea X-uri împrăștiate peste tot, urmate de un cod numeric scurt.

– Fiecare X reprezintă o operațiune DOS activă, spuse Buckmaster, cu o undă de mândrie în voce. Contrabandă în Paris și sabotarea submarinelor nemțești în Cannes. Aveți și o echipă care a aruncat în aer o fabrică de muniție în Toulouse săptămâna trecută.

– Unde mergem, domnule? întrebă Nancy.

– Ați fost repartizați în Auvergne, spuse Buckmaster în timp ce-i studia fața și a părut mulțumit de ce văzu. Nu foarte departe de Vichy, plin ochi de nemți. Vremea e aspră, plouă tot timpul, terenul e imposibil, numai bun pentru Rezistența care operează acolo: Maquis, și-au luat numele ăsta după vegetația din zonă, pentru că sunt greu de omorât sau de controlat. Prima voastră misiune este să preluați controlul celui mai mare grup de Maquis din zonă. Sunt conduși de maiorul Gaspard.

– Un mitocan umflat și cu un singur ochi.

– Și care urăște DOS, continuă Buckmaster fără întrerupere. Îi e teamă că după ce scăpăm de nemți avem de gând să păstrăm Franța pentru noi. Nici prin gând nu-i trece să lucreze cu voi, dar nici nu prea are resurse, asta e momeala voastră.

– Și dacă nu mușcă? întrebă ea.

– Îl faceți să muște. Faceți pe dracu-n patru să-l convingeți. E foarte dezorganizat în privința tacticilor. E curajos, dar o să-și risipească oamenii și banii noștri fără o mână fermă care să-l ghideze. Asta veți fi voi. Auvergne este o regiune crucială pentru mișcarea resurselor în Franța. Trebuie să facem în așa fel încât să fie imposibil pentru germani să-și miște trupele și mașinile cu repeziciune prin zonă.

– Sabotăm căile de transport? întrebă Denden, entuziasmat din nou ca un pechinez.

– Exact, răspunse Buckmaster. Cheia succesului pentru această invazie este să-i împiedicăm pe naziști să aprovizioneze oamenii de pe noul front. Lucrăm din greu să vedem cum să facem ca ei să nu-și dea seama din ce direcție venim, dar odată ce debarcăm, vor face tot posibilul să contraatace. Asta înseamnă că trebuie să-i încetinim peste tot, iar Auvergne este esențial. Dărâmați podurile de tren, blocați căile de comunicație, faceți să le fie frică de propria umbră.

Entuziasmul îi dădu fiori lui Nancy. Va fi acolo. În sfârșit.

– Când plecăm? întrebă.

– Într-o săptămână, spuse Buckmaster. Până atunci, o să stați într-o ascunzătoare în Londra, pentru a studia harta zonei și planul țintelor importante până le visați. Nu veți ajunge acolo pe apă, Wake. De ce crezi că ne-am bătut capul să vă antrenăm să săriți din avion? Rake, tu o să zbori la marginea comunei Montluçon într-un Lysander. E un operator epuizat acolo, pe care trebuie să-l înlocuim. O să le folosești stația radio. Nancy, tu o să te parașutezi mai aproape de grupul lui Gaspard. Unul dintre oamenii noștri din zonă, Southgate, o să fie în comitetul de primire și o să te ducă la Gaspard. Vrăjește-l până ajunge Denden acolo cu radioul. Se uită la Nancy din nou. E vreo problemă, căpitane Wake?

Nancy înghiți în sec.

– Nu, domnule. Doar că nu prea mi-a plăcut să sar nici din avioane care erau perfect în regulă.

Buckmaster făcu ochii mari și clipi.

– Chiar așa? Dar ai avut calificative *atât* de bune la sărit.

Capitolul 22

Ultimul rând de băutură la Astor fusese o greșeală. Sau poate chiar cel de dinainte. Poate greșiseră când trecuseră la whisky. Liberatorul[2] se zgâlțâi când se desfăcu în aer, iar presiunea clătină avionul dintr-o parte în alta. Oare ce se întâmpla dacă vomitai într-o mască de oxigen la patru mii de metri de pământ? Nimic bun. Nancy înghiți în sec și mormăi. Măcar nimeni nu o putea auzi în mijlocul zgomotului infernal al avionului și al aerului care explodase. Sendvișul cu șuncă tocată și cafeaua de dinainte de decolare fuseseră o greșeală. Simțea cum i se zvârcolesc în stomac. De ce naiba puseseră șuncă în sendviș și de ce erau britanicii atât de mândri că puteau să mănânce așa ceva? Se agăță de barele fuzelajului în timp ce avionul țopăia. Da, era clar din cauza sendvișurilor. Urechile-i țiuiau și pieptul i se încordă. Motoarele șuierară după care vuiră și dintr-odată avionul urcă din nou. Nancy alunecă în față și se chinui să-și proptească picioarele în cadrul metalic. Avionul se întoarse abrupt spre dreapta și se auzi încă un zguduit asurzitor de parcă Dumnezeu însuși dădu cu pumnul în avion. Nu era momentul. Nu înainte să ajungă în Franța. Te rog. Se lovi cu șoldul de metal și i se tăie respirația de durere. Apoi avionul se îndreptă și zgomotul motorului scăzu în intensitate. Exploziile se îndepărtară. Nancy respiră adânc și rar și încetul cu încetul dădu drumul fuzelajului. Începuse să o doară mâna. Arăta ciudat fără verighetă. Insistaseră să și-o dea jos înainte să sară și era pentru prima dată când făcuse asta de când i-o pusese Henri pe deget. Pielea palidă arăta ca o cicatrice.

Dispecerul veni la ea să vadă dacă e în regulă și bătu cu degetul pe ceas să-i arate că se aflau la jumătate de oră de zona în care trebuia să aterizeze. Nancy verifică corzile parașutei și bandajele din jurul gleznelor. Simți cu degetele suprafața netedă de metal a oglinjoarei compacte pe care i-o dăduse Buckmaster. O ținea în buzunarul paltonului din păr de cămilă. „Un mic cadou de la revedere, draga mea.“ Se surprinse gândindu-se cu drag la un

om care cu doar o săptămână înainte o amenințase cu pistolul, iar asta o făcu să scuture din cap. În același timp avionul începu să coboare. Simți cum îi vine înapoi gustul de șuncă și înghiți din nou în sec. Dacă ar fi fost vreodată un moment în care să-și dorească să sară dintr-un avion, ăsta era.

Îi spuse dispecerului să-i dea un brânci, iar el o luă în serios. Cu un minut în urmă se aflase în burta avionului care se scutura, uitându-se prin trapă la focurile de semnalizare care licăreau și la luminile discrete ale lanternelor, iar acum cădea prin aerul rece.

Parașuta se deschise brusc și simți cum hamul o smucește puternic de umeri, de mijloc și peste coapse. Un moment de relaxare și apoi calm. Peisajul luminat de lună se întindea sub ea, suișurile și coborâșurile munților, siluetele lor abrupte pe cer, liniștea întregii priveliști, focurile... și, Doamne! toți copacii...

Pământul se apropia al naibii de rapid.

Trase de o coardă, încercând să aterizeze în câmp deschis. Aproape că reușise când o pală de vânt o împinse spre sud și din nou peste copaci. Nu mai avea timp.

Își trase genunchii la piept și își ascunse bărbia când simți cum crengile o agață din întuneric. Gravitația avu grijă să-i arate clar cine e șeful la final. Nu mai avea ce să facă. Crengile fragile ale copacilor o agățară și o împunseră până când parașuta se încurcă și harnașamentul o smuci din nou și se opri de tot.

Nancy deschise ochii pe rând și își dădu seama că atârna în aer ca un pește în undița unui pescar norocos. Simțea mirosul de fum al focurilor de semnalizare, dar chiar dacă se răsucea în corzi, nu putea să vadă altceva decât încrengătura sufocantă și întunecată.

– O parașută, acolo! strigă o voce în franceză.

– *Merde*[3], sâsâi ea.

Ciudat cât de repede se comută mintea ei la franceză imediat ce trăsese o gură din aerul casei ei adoptive. O lumină se apropie de pe cărare. Prieten sau dușman? Băgă mâna în buzunarul paltonului și strânse degetele în jurul revolverului ei Webley. Dacă era o patrulă germană, era moartă, dar măcar să ia și pe unul dintre dobitocii ăia cu ea. Totuși, vocea părea destul de relaxată. Poate că o patrulă germană care dă peste un loc de aterizare ar fi

fost mai puțin... relaxată. În plus, cine venea pe cărare părea că înaintează destul de lent.

Lanterna se opri sub copacul ei și auzi un râs înfundat. Un râs francez.

– Copacii din Franța fac fructe foarte frumoase în primăvara asta, spuse vocea.

Foarte nostim.

– Aoleu, termină cu franțuzismele astea și dă-mă jos, spuse Nancy, dând drumul la pistol.

Lumina lanternei coborî de pe picioarele ei spre sol. Mai puțin de trei metri. Nancy oftă și activă mecanismul de eliberare, reușind să aterizeze în așa fel încât să nu-și rupă gleznele sau să se rostogolească în boschete.

Bărbatul cu lanterna își duse puțin lumina la față și Nancy văzu un tânăr arătos în stilul clasic franțuzesc, cu nasul lung și pomeți înalți. Întinse mâna și o ajută să se ridice.

– Numele meu este Tardivat.

– Nancy Wake.

Tardivat avea mâna rece și fermă.

– Southgate e pe-aici? Mi s-a spus că o să vină să mă ia.

– O clipă.

Imediat ce Nancy se puse pe picioare, Tardivat îi dădu lanterna și se urcă în copac. Se mișca ușor, cățărându-se din creangă în creangă, până ajunse la corzile parașutei.

– Îndreaptă lanterna încoace, spuse și începu să adune materialul în brațe, cu grijă cât să nu îl rupă sau să lase resturi de coardă în crengi. Asta ar fi putut să-i dea de gol. Noaptea părea foarte calmă, iar Nancy simți miros de pământ în aerul rarefiat și tare și de verdeață proaspătă de primăvară care apărea de sub frunzele putrede, rămase din anul ce trecuse.

– Southgate a fost luat pe sus de Gestapo acum o săptămână, spuse Tardivat.

– Trădat?

– A avut ghinion, continuă el. A fost prins cu acte false. După ce stingem focurile, te duc la Gaspard, el este șeful Maquis aici.

– Am auzit de el.

Bărbatul strânse parașuta sub un braț, după care sări ușor din copac, de-abia atingând solul cu degetele.

– Ce ți-au spus despre el?

Nancy îi examină fața în marginea luminii de la lanternă. Poate că nu ar trebui să-i zică exact ce îi spusese Buckmaster.

– E un luptător bun, dar arogant.

Tardivat dădu încet din cap.

– E adevărat. Ți-au spus că urăște englezii?

– Păi, eu sunt australiancă.

Bărbatul pufni.

– Nu cred că o să facă diferența, *madame*.

Își deschise rucsacul și începu să îndese parașuta în el. Nancy făcu un pas spre el.

– Hei, trebuie să îngropăm aia! Și sunt căpitan, apropo.

Tardivat continuă:

– Îmi cer scuze dacă sunt tot „franțuzisme", dar eu am fost croitor înainte de război, căpitane. Nu îngrop o mătase ca asta. O să fac ceva frumos pentru soția mea, ca să-mi aduc aminte de zilele de dinainte să apară nemții și să ia ce e mai bun și mai frumos pentru ei.

Fir-ar să fie! De-abia aterizase în Franța de cinci minute și deja avea probleme. Li se repetase în fiecare zi în timpul antrenamentelor – îngroapă parașuta, îngroapă parașuta. Pe de altă parte însă, dacă Southgate se afla într-o celulă a Gestapoului, iar Gaspard chiar era atât de mitocan pe cât spunea Buckmaster că e, Nancy avea nevoie de cât mai mulți prieteni.

– Bine, atunci. Cum ajungem la Gaspard?

– Va trebui să mergem pe jos. Drumul are vreo opt kilometri și e greu.

Nancy oftă și își dădu jos bandajele de pe glezne. Sub ele purta ciorapi de mătase și pantofi cu toc înalt.

Tardivat începu să râdă.

– Dumnezeule, ai sărit în Franța cuăia în picioare?

Nancy pescui o pereche de pantofi sport din rucsac și șterse cu grijă noroiul de pe pielea lucioasă a pantofilor ei buni înainte să-i bage în bagaj.

– Și sub pălăria asta stupidă de tablă, părul meu e foarte frumos aranjat. Putem să mergem acum?

Merseră prin întuneric. Tardivat stinsese lanterna imediat ce se asiguraseră că nu rămăseseră semne în locul în care aterizase Nancy.

Nancy începuse să se obișnuiască cu faptul că scăpase din avionul ăla nenorocit, iar apoi simțise emoția faptului că avea pământ francez sub

picioare. Desigur nu pentru că poteca asta abruptă prin pădure s-ar fi comparat cu Parisul sau Marsilia, dar tot se simțea ca acasă. Prin mintea ei trecu rapid imaginea lui Henri întorcându-se de la fereastra dormitorului, îmbrăcat în sacoul lui alb. Imaginea fu atât de puternică, încât i se păru că era o fantomă.

– Care e treaba pe aici?

Vorbea în șoaptă.

Era prea întuneric ca să vadă, dar simți tremurul din vocea lui Tardivat.

– Oamenii au început să prindă curaj. Noi, francezii, am știut mereu ce se întâmplă cu armatele care încearcă să invadeze Rusia. Încep și germanii să învețe lecția asta într-un final.

Acela fusese momentul, gândi Nancy. Își aduse aminte cum o strânsese Henri de mână entuziasmat în timp ce asculta știrile, aplecată asupra radioului. Până și copiii din Franța știau ce pățise Napoleon când încercase să cucerească Moscova, dar se pare că nimeni nu-i spusese asta lui Hitler. Ziua în care își lansase atacul surpriză asupra Uniunii Sovietice, în vara lui 1941, fusese prima zi în care Franța îndrăznise să spere. Fusese și ziua în care toți comuniștii francezi putuseră să pună mâna pe arme și să lupte.

Apoi Führerul pierduse o armată la Stalingrad.

– Am câștigat mulți oameni anul ăsta, spuse Tardivat. Bărbații tineri care refuză să muncească în Germania vin la noi. A fost bine, dar am avut și multe probleme din cauza asta.

– Ce fel de probleme?

– Suntem mulți. La început, erau destule hambare și ferme abandonate pentru toți. Acum e mai greu să găsești un loc și să te miști să nu te prindă poliția.

– Și mai ce?

– Ne luptăm, dar ne luptăm și între noi. Tardivat oftă. Sunt sate și familii aici care au conflicte încă de la Revoluție. Unii se folosesc de Gestapo ca să-și atace dușmanii, alții de Maquis. Nu toate conflictele care se doresc rezolvate sunt cu invadatorii.

Minunat. Politică. Nu tocmai punctul forte al lui Nancy.

– Și Gaspard nu se bagă?

– Își lasă oamenii să prade fermele dușmanilor.

Tardivat se opri în întuneric, apoi continuă de parcă era ghidat de o mână invizibilă. Cărarea deveni mai abruptă și mai îngustă.

– Asta n-o să se-ntâmple cât sunt eu aici, spuse Nancy ferm.

Poate că toate antrenamentele alea fizice nenorocite fuseseră o idee bună. Suna mai bine când spuneai lucruri de genul ăsta fără să gâfâi.

Ajunseră la lizieră pe când prima geană a zorilor lumina în umbre gri și argintii, pe măsură ce noaptea se retrăgea.

– O să plătim tot ce luăm, spuse Nancy. Asta va fi o operațiune militară. Asta înseamnă reguli. Noi nu suntem nemți. Noi suntem ăia buni și o să ne purtăm ca atare.

Tardivat oftă.

– Cum zici tu, *căpitane*.

Nancy își întoarse privirea spre el. Putea să păstreze parașuta, dar să dea dracu' dacă îi permitea să vorbească pe tonul ăla cu ea. Inspiră adânc, gata să-i explice asta în propoziții scurte și acide. Văzu cum bărbatul se uită brusc în sus urmărind o mișcare venită peste umărul ei. Prea târziu. Începu să se întoarcă, apoi ceva o lovi în cap și totul se întunecă.

Capitolul 23

Nu murise. Asta fu prima descoperire. Morții nu simțeau durere, iar Nancy era în agonie. Deschise ochii. Vedea o luminiță și simțea miros de paie și pleavă. Cineva îi pusese un sac de nutreț peste cap. Încercă să se miște. Nu reuși. Stătea în capul oaselor pe un soi de scaun, cu mâinile legate la spate. Durerea urlătoare din mușchii brațelor o trezise. Avea și gleznele legate și îi luaseră încălțămintea. Sub ciorapii de mătase simțea pământul tare. Sălță capul și respiră încet, cu grijă. Aerul era răcoros. Vântul adia prin copaci. Era deci încă în munți, încă la țară, iar acela era un hambar, acaretul vreunei ferme, nu sediul Gestapo din Montluçon.

De afară se auzeau voci, iar apoi ecourile lor pe măsură ce intrau. Voci de bărbați, desigur, mai mulți de unul, deși doar unul vorbea – restul râdeau și aprobau.

– Se pare că micuța noastră musafiră s-a trezit.

Bărbatul vorbea în franceză, cu voce joasă și răgușită.

Începe spectacolul, Nancy.

Cineva îi smulse sacul de pe cap și se trezi uitându-se la un bărbat bărbierit și cu fața rotundă. Avea un ochi acoperit.

– Ce curvișteină frumușică au trimis! Mult mai arătoasă decât boul ăla pe care îl bat acum în celulă.

Oare știe ceva de Henri? Nu, concentrează-te, Nancy, vorbește despre Southgate.

– Sperau că țâțele o să-ți salveze capul, nu-i așa? Ai venit să ne faci pe noi, francezii, să ne târâm ca să facem pe plac Angliei, proasto?

Ea îl privi din cap până în picioare. Unii dintre cei din spatele lui păreau că se simt inconfortabil.

– Așa e, Gaspard, răspunse Nancy păstrându-și calmul. Mi-au spus chiar să mi-o trag cu tine dacă ajută la ceva. Dar știi, acum nu reușesc să mă hotărăsc între tine sau pastila cu cianură.

Câțiva bărbați rânjiră. Indiferent la ce se așteptaseră de la o femeie trimisă de englezi, cu siguranță nu se așteptau să iasă asemenea cuvinte din gurița ei drăgălașă și într-o franceză colocvială fluentă. Gaspard – da, cu siguranță ăsta era Gaspard – Nancy tresări. Era momentul să profite de avantaj.

– Dar pot să-ți ofer ajutor din Londra. Ajutor real. Arme, bani. Orice ți-ar trebui ca să-ți câștigi țara înapoi.

– Aiurea! Ne vreți țara. Vreți să jucăm după cum ne cântați voi.

– Poți să ai încredere în mine.

– Să bat palma cu dracul. Sunteți mai răi ca nemții, târfă mincinoasă!

Se aplecă peste ea și îi simți izul de transpirație, mirosul acru de haine nespălate.

Nancy vorbi cu o undă de batjocură.

– Doamne! Ăla e cuvântul tău preferat, nu-i așa? Îți dă fiori? N-ai mai văzut o femeie de mult?

Bărbații din spatele lui continuau să rânjească.

– Dacă poți să-ți scoți capul dintre picioarele mele și să asculți, îți spun că am venit aici ca aliat. Arme. Bani. Ajutoare pentru familii și informații de la Londra. Cât despre restul, îl ai în față pe Șoarecele Alb din Marsilia și un patriot francez la fel de înfocat ca oricare dintre voi..., dobitocilor.

Tipii din spatele lui erau gata să aplaude, simțea asta. Știa cum să dirijeze un public. Le urmări reacțiile cu coada ochiului și își simți buza cum tresare. Mare greșeală.

În secunda în care își luă ochii de la el, Gaspard dădu un șut scaunului de sub ea, iar ea căzu direct pe un umăr. Rămase fără aer în plămâni, iar durerea îi cuprinse toată partea pe care căzuse.

– Curvă mincinoasă! Știu despre Șoarecele Alb din Marsilia. Din cauza ei au murit oameni, în timp ce ea sărea într-un picior și cheltuia banii pe care îi avea de la soțul bogat și bătrân. Nimeni din Auvergne n-o să plătească să-ți faci tu coafura și s-o faci pe soldatul.

Încercă să respire.

– Soțul meu este un erou, căcat cu ochi ce ești.

N-avu destul aer în piept să zică asta mai tare.

Gaspard se uită la ceva ce ținea în mână. Se lăsă pe vine lângă ea și i-o arătă. Verigheta ei.

– Și-atunci de ce era asta în rucsac și nu pe degetul tău?

– Dă-o-napoi! Acum suna ca un copil tachinat în curtea școlii. Am dat-o jos ca să nu-mi rup degetul când am sărit din rahatul ăla de avion, mitocanule.

Dădu tare cu piciorul, dar el fu pe față și se trase într-o parte, lovind în același timp un scaun răsturnat.

Nancy era pe spate, cu mâinile încă legate la spate. Își trase picioarele la piept, pregătită să se ridice în genunchi, dar el se puse cu toată greutatea peste șoldurile ei. Clipi. Simți ceva cald pe față. Sânge. De la lovitura pe care o primise în cap mai devreme. Îi curgea în ochi, orbind-o și înțepând-o.

Gaspard se aplecă spre ea, ținând verigheta între arătător și degetul mare.

– Ce ne împiedică să te omorâm chiar acum? Putem să luăm teancul ăla frumușel de franci pe care îl ai ascuns în căptușeala de la geantă, să te îngropăm sub podea și să zicem că nu ai mai ajuns niciodată. Se pare că ai adus o căciulă de bani cu tine. Poate chiar trimitem inelul ăsta în Marsilia. Dacă bietul tău soțior supraviețuiește, poate își găsește una și mai drăguță căreia să i-l dea.

Se așeză mai bine, iar Nancy simți cum coapsele lui îi presau șoldurile. Trase aer în piept și vorbit suficient de tare încât s-o audă și oamenii lui.

– Ar fi ultimii bani pe care îi mai primești din Londra dacă faci asta. Ei știu că am aterizat în siguranță, le-am făcut semn că am ajuns la locul de întâlnire. Dacă vrei arme, dacă vrei mai mulți bani decât mărunțișul pe care îl am eu în geantă, va trebui să ai de-a face cu mine. Nu vrei mai bine să te duci dracu' și să mă lași să-mi fac treaba? Dacă oamenii tăi nu vor

mitraliere, bocanci de armată și mai multe țigări decât pot să fumeze, bănuiesc că sunt alții care vor.

El se uită în sus către cineva pe care ea nu putea să-l vadă.

– E adevărat? A făcut semn avionului?

La naiba! Tardivat era în cameră. Știa foarte bine că nu trimisese nici un semnal. El fusese cu ea din prima clipă în care aterizase în mizeria aia de copac.

– Făcea semne când m-am întâlnit cu ea.

Vocea lui Tardivat se auzi neutră și plictisită.

– Scroafa, spuse Gaspard.

Îl văzu cum își pregătește pumnul. Nu se putea apăra. Încă o explozie de durere și apoi liniște.

Tardivat era acolo când se trezi. Erau în continuare în hambar, dar se înnoptase. Văzu cufere vechi și mobilă stricată de-a lungul pereților. Deci ăsta era cimitirul tuturor lucrurilor stricate și inutile. Cineva, probabil Tardivat, îi dezlegase încheieturile și gleznele și pusese o pătură peste ea. Când o văzu că deschide ochii, Tardivat îi întinse bidonul cu apă și ea bău cu poftă. Îi mulțumi și i-l dădu înapoi. El îl luă înapoi dând din cap și băgă mâna în buzunarul de sus de unde scoase verigheta ei.

Nancy întinse mâna, iar el îi dădu drumul în palmă. Se luptase cu un locotenent fără barbă și cu o secretară cu față de topor ca să poată s-o ia cu ea. Slavă Domnului că Henri nu luase ceva gravat sau prea bătător la ochi. Inelul ei de logodnă înțesat cu smaralde îl pierduse când fugise din tren. Dar inelul ăsta simplu, de aur, îl ținuse pe deget. Își aminti de atingerea degetelor lui lungi și reci când i-l trecuse peste încheietura inelarului, în primăria din Marsilia, și amuzamentul afectuos din privirea lui. Și-l puse din nou pe deget. Poate că nu ar fi trebuit să se căsătorească. La început locuiseră împreună, iar ea era *madame* Fiocca pentru servitoare și cunoscuți. Spuseseră că vor aștepta până se termină războiul, după care deveniseră nerăbdători, stabiliseră o dată și făcuseră pregătirile pentru petrecere. De ce? Ascultau știrile de la BBC despre ferocitatea luptelor din Rusia, iar ea aproape că o pățise ducând niște documente în Toulouse. Nu avuseseră curaj să aștepte.

– Pot să te duc la o fermă unde să-ți ofere un pat pentru la noapte, spuse Tardivat. Știu și un operator în Clermont-Ferrand. Ar putea transmite un

mesaj către Londra, să te scoată de aici.

Ea dădu din cap.

– Nu mă duc nicăieri, Tardi.

– O să te omoare în alt fel, căpitane Wake. O să inventeze altă poveste – da, a ajuns aici, dar a fost omorâtă de o patrulă sau ceva de genul ăsta.

– Spune-mi Nancy. Unde e rucsacul meu?

El dădu din cap spre rucsac. Nancy se ridică în picioare și se duse să-l ia. Fusese întors cu fundul în sus și rearanjat în grabă. Poșeta ei era încă acolo, la fel și banii. Ciudat. Bănui atunci că Gaspard avea mai întâi să-și pună planul în aplicare înainte să încerce ceva. Scoase totul și apoi le reîmpachetă cu grijă: două cămăși de noapte brodate, o pernă de satin roșie, după care schimburile obișnuite de lenjerie, o ținută simplă de nevastă din Auvergne cu venituri modeste, pantofii ei cu toc dacă trebuia să ia trenul sau să se ducă într-un oraș, peria de păr și cosmetice. Începu să se aranjeze. Îndepărtă sângele cu un pic de apă din bidonul lui Tardivat și batista ei. Tăietura de pe frunte era lungă, dar nu foarte adâncă, și era chiar sub linia părului. Nu avea nevoie de cusături.

Se dădu cu rujul V de la Victorie cu ajutorul oglinjoarei de la Buckmaster când observă că Tardivat lucra la parașuta de mătase.

– Faci ceva pentru soția ta?

El dădu din cap.

– Te simți vinovat că ai lăsat-o singură cât lupți?

El nu ridică privirea dintre cusături.

– Ăsta e al doilea război mondial în douăzeci de ani. Toți suntem vinovați.

Ea își ridică bărbia și își dezveli dinții ca să vadă dacă sunt pătați de ruj. În regulă.

– Cum crezi că o să încerce să mă omoare?

– Știu că ești antrenată. Probabil se vor da drept prieteni și te vor omorî când dormi.

Vocea lui era foarte nonșalantă.

– Mai sunt și alte grupuri de Maquis în zonă? Vreun alt lider cu care pot să vorbesc?

– Un bărbat pe nume Fournier, pe platoul de lângă Chaudes-Aigues. Pe partea cealaltă a văii. Nu prea se înțelege cu Gaspard. Dar el are doar treizeci de oameni și trăiesc ca sălbaticii.

Nancy își întinse umerii. Încă o mai dureau brațele și simțea cum îi apar vânătăi pe o parte. Creierul îi era bolnav și pierdut. Să-i ia dracu'.

– Mă duci la el?

– Acum? întrebă el și începu să-și strângă trusa de croitorie.

– Într-un minut. Vreau să cinez cu gazdele mele mai întâi.

În jur de o sută de Maquis stăteau adunați în jurul unui foc, aplecați asupra unor gamele cu un soi de tocană împuțită servită dintr-un ceaun improvizat. Gaspard stătea în lumina focului, cocoțat pe o ladă, în timp ce oamenii lui se așezaseră în jur ca niște discipoli. O văzu pe Nancy imediat și încet-încet toți ochii se întoarseră spre ea.

Un om se ridică de la picioarele lui Gaspard și luă o farfurie cu tocană de la bucătar, după care i-o aduse ei. Era un bărbat arătos, de vreo 25 de ani, cu niște ochi căprui imenși și o constituție atletică. Îi oferi farfuria cu o mică înfloritură, făcând o plecăciune adâncă.

– *Madame*, iertați-ne neobrăzarea. Suntem de atâta timp în sălbăticie că am uitat cum să ne purtăm cu o doamnă.

Nancy îl văzu pe Gaspard cum se uită și rânjește.

Tânărul arătos continuă:

– Lăturile astea nu sunt demne de buzele dumneavoastră, iar limbajul companiei nu este adecvat urechilor dumneavoastră.

Nancy încă nu luase farfuria, dar zâmbi. Un zâmbet V de la Victorie de Elizabeth Arden, cald și recunoscător, uitându-se ușor în sus pe sub gene.

– Mulțumesc...?

– Franc, *madame*.

– Franc! Ce frumos din partea ta! zise ea și îi atinse brațul.

– Am reușit să găsesc o sticlă de vin cât de cât decent, poate o să facă mâncarea mai ușor de înghițit. Permiteți-mi să vă servesc în intimitatea cortului meu.

– Ce galant! murmură Nancy și continuă ridicându-și puțin vocea. Noul plan fiind să mă amețești un pic până ațipesc și după aia să mă strângi de gât și să-mi furi banii?

Franc clipi.

– *Madame*, eu...

– Pe urmă să transmiți către Londra dacă vin să pună întrebări că m-am rătăcit prin pădure și m-au mâncat lupii ca pe Scufița Roșie? Sunteți proști

rău.

Luă castronul din mâinile lui și i-l turnă în cap, după care îi aruncă gamela de tablă la picioare.

Tânărul rămase înmărmurit și încercă să-și șteargă tocana din ochi.

– Târfo!

– Ba bine că nu, dar cât sunt aici o să mi te adresezi cu căpitane Wake, pentru că ăsta e gradul pe care l-am câștigat cât vă jucați voi prin pădure.

Se întoarse spre Gaspard.

– Pe unde sunt rutele voastre de evadare? Unde sunt punctele de observare? Am văzut fete ghizi care conduceau mai bine tabăra. Ai prea mulți oameni aici în câmp deschis și nici cea mai vagă idee ce să faci cu ei în afară de furat oi. Pentru ce ești aici, nu ca să te lupți cu nemții?

Toți se uitară țintă la ea în liniște, reticenți.

Se duse la Gaspard, care era cocoțat pe lada lui. El se holbă la ea, mestecând cu falca lui masivă în continuare la zeamă.

– Mă urc pe platou. Oamenii lui Fournier o să fie cei mai bine înarmați, cei mai bine pregătiți luptători pe o rază de optzeci de kilometri într-o lună. Voi sunteți o gașcă de amatori și asta o să rămâneți. Vorbi mai tare din nou. Când vă săturați să faceți foamea și să frecați menta pe-aici, veniți să vă alăturați. Până atunci, să vă ia naiba!

Scuipă o flegmă solidă, destul de mare, cu un pic de sânge în ea, în tocana lui Gaspard, după care se întoarse la ușa hambarului, își luă rucsacul și porni prin întuneric fără să se uite în urmă, începând să urce panta. Se opri la lizieră și se odihni cu capul sprijinit de trunchiul tânăr al unui mesteacăn. Trunchiul tremură în spatele ei. Pași. Un om. Un chibrit scăpără și îl văzu pe Tardivat cum își aprinde o țigară.

– Asta nu e cărarea bună ca să ajungi pe platou, căpitane, spuse el cu blândețe.

– M-am gândit că o să-mi afecteze ieșirea dramatică dacă cer indicații, răspunse ea, încercând să nu se dea de gol că se simțea ușurată.

– Poate că ai dreptate. Îl simțea cum zâmbește. *Tant pis*, se mai adaugă doar doi-trei kilometri de mers. Ești gata?

– Sunt gata.

Capitolul 24

Eva Böhm era convinsă că a fost trasă pe sfoară. Femeia care îi vânduse cuferele pe care le împacheta acum ca să se întoarcă la Berlin cu Sonia avusese privirea aia franțuzească, morocănoasă și superioară în același timp, privirea pe care Eva o întâlnise de multe ori când locuitorii Marsiliei îi auzeau accentul german și franceza de școlăriță. Plătise prea mult. Fără îndoială. O să fie o ușurare să ajungă acasă.

Simți o zvâcnire de vinovăție. Nu era corect să se simtă ușurată când soțul ei rămânea în Franța printre țăranii și escrocii ăștia. Cu o săptămână în urmă, fusese informat că o să fie transferat în Auvergne, unde mii de francezi fuseseră lăsați de autoritățile corupte s-o ia la sănătoasa în loc să-și facă datoria și să meargă să muncească în Germania.

Acum, cufărul nu voia să se închidă ca lumea. Se chinuia cu încuietoarea, își agăță o unghie în ea și brusc o copleși dorința să plângă.

Era atât de nedrept.

– Mami?

Se întoarse și o văzu pe Sonia stând sfios în cadrul ușii, strângând în brațe iepurașul ei de jucărie.

– Ce e, draga mea?

– Nu-l lăsăm pe Dovlecel, nu-i așa? Markus îi dăduse iepurașului numele de Dovlecel și de fiecare dată când fiica ei îl rostea, Eva simțea cum îi crește dragostea în piept pentru amândoi. Își deschise brațele și Sonia veni șovăitor spre ea și își îngropă capul în gâtul ei. Mirosea a săpun de lămâie și pin.

– Evident că nu, draga mea. O să avem grijă de el. Dormi cu el în seara asta și când vine mașina mâine-dimineață, o să stea lângă tine pe banchetă până ajungem acasă. Fiica ei murmură ceva. Nu te-am auzit, ce-ai zis, iubire?

– Nu vreau să-l las pe tati singur. Te rog, putem să mergem cu el?

Își dorea să fi putut, dar erau mai în siguranță în Berlin. Sau cel puțin așa spera. Scrisorile pe care le primise de la rude și prieteni erau din ce în ce mai sumbre. Raidurile aeriene din Berlin, doar vești proaste din Rusia, eșecul lamentabil al aliaților Führerului. Încrederea ei în Hitler rămăsese aceeași, dar până și ea își făcea griji că o asemenea povară era prea mare pentru un singur om, chiar și pentru el.

Eva o strânse din nou în brațe. Markus se răstise la ea zilele trecute pentru că îl întrerupsese când citea rapoartele și ea ținuse minte. Evident că ținuse minte. Markus o adora, iar Eva nu putea să-și amintească dacă mai ridicase vreodată tonul la ele.

– Draga mea, te asigur că tati ar vrea să ne aibă pe amândouă lângă el mereu. Trebuie să crezi asta. I-a părut foarte rău că s-a supărat. Doar a mărturisit, nu-i așa?

Simți cum Sonia aprobă. Fiica ei se ținea strâns de ea, iar Eva își schimbă poziția ca să se poată sprijini de cufăr și să-și întindă puțin picioarele pe covorul gros și deschis la culoare. Era o chestie atât de franțuzească să ai covoarele astea deschise la culoare, atât de nepractice.

– Așa e! Dar tatăl tău este o persoană foarte importantă, iar Führerul l-a rugat să facă o treabă foarte importantă pentru el, așa că trebuie să fim curajoase și să mergem acasă și să-l așteptăm până termină treaba.

– Într-adevăr.

Eva se uită în sus. Markus se sprijinea de tocul ușii, uitându-se la ele. Sonia se desprinse de Eva și fugi spre el, lăsându-l pe iepurașul Dovlecel și aruncându-și brațele în jurul picioarelor lui. El o luă în brațe și apoi îi întinse Evei mâna ca s-o ajute să se ridice. O să-i fie tare dor de el.

– Poți să iei cina cu noi, tati? întrebă Eva.

El o sărută, apoi o sărută și pe fiica lui.

– De-asta sunt aici! N-aș fi putut să ratez ocazia să cinez cu soția și fetița mea înainte să plec să fac treaba aceea importantă!

Sonia chicoti.

– Și vreau să vă fac cunoștință cu un nou prieten. O să vină cu voi la Berlin să vă țină companie cât sunt plecat.

Ieși înapoi în hol, iar Eva îl urmă. Acolo era o cușcă cu un puiuț de ciobănesc german, care dădea din coadă și lătra.

Sonia se zbătu din brațele tatălui ei și alergă înainte să deschidă cușca și să fie primită ca un eliberator de căței, cu onoruri sub formă de lătrături, lins pe față și mult dat din coadă.

Böhm o cuprinse pe Eva pe după mijloc în timp ce priveau.

– Markus, chiar așa? Un cățel? Acum?

– E învățat să nu facă în casă, garantez! Fața lui deveni serioasă. E puiul unui câine de pază. Ai grijă de el. Învață-l să nu aibă încredere în străini.

Ea își culcă obrazul pe tunica lui și trase adânc și încet aer în piept.

– Așa o să fac, dragul meu.

Capitolul 25

Tardivat nu scoase nici un cuvânt în timp ce mergeau, iar Nancy era foarte recunoscătoare. Urcușul era abrupt și adrenalina care o alimentase în ultimele ore începuse să se ducă. Durerea de cap îi făcea greață, iar vânătăile de pe umeri și coaste păreau din ce în ce mai dureroase cu fiecare pas. Deja dăduse greș. Buckmaster îi spusese să facă din trupele lui Gaspard niște luptători decenți, iar ea îi abandonase la mai puțin de 24 de ore de când aterizase în Franța. Avea un singur aliat, pe care îl câștigase cu prețul unei parașute și Dumnezeu știa cât avea să stea cu ea. Și oricum, ce putea să-i ofere lui Fournier ăsta? Niște bani, asta era adevărat, dar și ăsta ar fi putut la fel de bine s-o omoare. Unde dracului era Denden?

Probabil merseseră câteva ore bune când Tardivat se opri și se aplecă peste un zid jos de piatră, acoperit de licheni.

– Ne odihnim.

Era parcă și mai rău când se oprea, fiecare mușchi din corp dârdâia.

– Am nevoie de operatorul meu, spuse ea într-un final. A fost lăsat lângă Montluçon și trebuia să ne întâlnim în tabăra lui Gaspard.

Tardivat nu spuse nimic o clipă, apoi își trase nasul.

– Pot să trimit un mesaj în direcția aia. Să-i spunem încotro mergem.

Ea se uită la el pieziș. Putea să-i distingă vag silueta în întuneric, dar nu putea să-i citească expresia.

– Cum adică să trimiți un mesaj?

– Nemții nu prea au prieteni prin dealurile astea și, deși oamenii lui Gaspard sunt împiedicați și indolenți, din cauza lor, totuși, germanii tind să meargă pe drumurile principale. Mesajele se transmit aici la fel ca întotdeauna, de la un ajutor de fermier la altul, între femei. Deja știu că ești aici și de ce ești aici. O să le rugăm să se uite după un străin și să-i spună pe unde să se ducă. Rânji. Majoritatea jandarmilor din regiune o să-i dea indicații.

– Bine.

Nancy se ridică și corpul i se balansă. Doar brațul lui Tardivat sub cotul ei o ținu să nu se prăbușească de tot.

– Gata cu mersul în seara asta, spuse el ferm. E un staul de vaci peste culmea următoare. O să campăm acolo la noapte și eu o să trimit mesajul.

– Vreau să ajung la Fournier.

– Căpitane, ar fi mai bine, cred, să te întâlnești cu el când nu stai să te prăbușești. Prima impresie, nu?

Își întinse mâna în fața ei. Chiar și în lumina palidă a lunii o vedea cum tremură. Avea dreptate.

– Bine atunci.

Când se trezi în zori, frigul se înăsprise. Își trase pătura peste umeri pentru încă o clipă de căldură. Puțea a fum și a animale. Deschise ochii. Clădirea pe care o nominalizase Tardivat pentru tabăra lor era un hambar scund din piatră. Își frecă palmele pe sub pătură și simți cum îi țâșnesc înțepături ca de ace prin tot brațul. Se gândi la patul ei din Marsilia, cearșafurile de in scrobite și pernele de mătase, cafeaua și croasantul care o așteptau, Claudette care trăgea draperia și jaluzelele, ca lumina și căldura Mediteranei să inunde camera. În timp ce Nancy își bea cafeaua în pat, Claudette îi pregătea baia, o întreba ce planuri are în ziua aceea și ce instrucțiuni avea. Henri pleca la birou în fiecare dimineață înainte să se trezească ea, dar mereu își punea mâna în golul pe care îl lăsase trupul lui în saltea și îi ura bună dimineața.

Acum era împuțită, în chinuri, într-un staul de vite și îi era atât de al dracului de frig că s-ar fi bucurat să se întoarcă vacile să mai încălzească puțin locul. Tardivat apăru în cadrul ușii, cu un snop de vreascuri sub braț. Hotărî că era cât se poate de rezonabil să se prefacă în continuare că doarme cât făcea el focul, iar apoi, când părea întețit ca lumea, „să se trezească“ cu un căscat teatral, să își tragă pernuța roșie de satin de sub cap și să o scuture de praf.

Tardivat rânji.

– Bună dimineața, căpitane.

– Bună dimineața. Avem ceva de mâncare? Aș putea să halesc și porcăria aia din carne de oaie pe care o mânca Gaspard aseară. Sunt lihnită.

El stătea turcește în fața flăcărilor. Își deschise rucsacul în care avea jumătate de baghetă, o bucată de brânză Cantal de culoare auriu-închis, care

mirosea a pajişti de vară, şi, Dumnezeu să-i dea sănătate, două sticle de bere.

– Îmi datorezi patruzeci de franci, spuse el în timp ce ea se târşâia spre el, cu fundul spre foc.

– Glumeşti!

El ridică din umeri, rupse o bucată de pâine şi tăie brânza cu cuţitul.

– Trebuie să afle oamenii potriviţi că un agent britanic cu bani e în zonă şi e dispus să plătească pentru lucrurile de care are nevoie. Să dai mai mult decât face pe un mic dejun e un mod bun de a da sfară-n ţară.

Nu zicea rău. Nancy nu răspunse până nu avu porţia ei de pâine şi brânză în mână şi o sticlă de bere sprijinită pe coapsă.

– Voi, Maquis, n-aveţi deloc simţul siguranţei, nu-i aşa?

Ridică iar din umeri.

– Oamenii de aici nu vor să le spună nimic nemţilor. Dacă ar face asta, toate animalele lor s-ar îmbolnăvi brusc şi ar muri peste noapte.

Nancy încercă să mestece mai încet. Mâncarea era bună şi mai mult decât bine-venită după cât de oribilă fusese ziua precedentă şi frigul de peste noapte. Simţea cum vechea ei persoană începe să se destindă şi să se trezească în coaja ei amărâtă.

– Nu ştii cum sunt, spuse ea într-un final. V-au lăsat în pace până acum, dar cred că asta se va schimba. Când pun mâna pe un loc, nemţii turbează. Fermierii o să-şi ţină gura dacă le e frică să-şi piardă vitele, dar o să înceapă să vorbească dacă cineva pune un pistol la tâmpla copiilor lor.

Tardivat luă o pauză din mestecat şi se holbă la ea. Părea că-i cântăreşte cuvintele.

– Ce vreau eu să spun, Tardi, e că trebuie să ai mare, mare grijă ce le spui oamenilor de acum. Dacă nu ştiu unde sunteţi, sau ce faceţi, nu vor trebui să mintă când se va întâmpla asta.

El dădu din umeri, dar Nancy presupuse că a băgat la cap.

– Ai trăit aici toată viaţa ta? îl întrebă ea după ce îi mai trecuse foamea şi îşi potolise setea.

– Mare parte, spuse el. În afară de timpul cât am fost în armată. Tata era croitor în Aurillac. De la el am învăţat meserie. Soţia mea e dintr-o familie de fermieri, aşa că la început, după ce ne-am căsătorit, stăteam câteva săptămâni pe an pe pământul lor. E un pământ bun. Merită să te lupţi pentru el.

Se uită la el cum mânca și își dădu seama, după cum savura pâinea asta cu brânză, că nu se bucurase niciodată de un homar și de un pahar de șampanie. Pe de altă parte, trecuse foarte mult timp de când îi mai fusese cu adevărat foame. Poate că ar fi putut să se lupte și pentru Franța asta, Franța lui Tardivat și a familiei lui, fermierii și sătenii, la fel cum se lupta și pentru Franța rafinamentului și a orașului luminilor. Poate.

Zgomotul unei motociclete. Nancy arătă spre boschete și Tardivat dădu din cap; săriră peste zidul de la marginea drumului și ținură capetele jos. Nancy își schimbă poziția pentru a putea să vadă prin gaura unde se fărâmițase puțin zidul. Zgomotul motorului devenise un huruit. De-abia după ce trecuse motocicleta, se ridică să fluiere. Motocicleta se opri și bărbatul care stătea în spate se întoarse. Apoi făcu cu mâna și se dădu jos.

– Denden! Doamne Dumnezeule, ce mă bucur să te văd!

Alergă pe drum până la el.

– Nancy! Arăți absolut îngrozitor!

O cuprinse în brațe, iar Nancy închise ochii și îl îmbrățișă, sorbindu-i prezența. El chicoti, după care o dădu la o parte, ținând-o pe după umeri la un braț distanță.

– Ia zi, cine e domnul acela arătos care se ascunde în boschete?

– Numele lui este Tardivat. M-a găsit într-un copac.

– Un tip foarte norocos, e clar, dar spune-mi detalii. Tot ce știu e că securitatea aici e o glumă. O țărăncuță cu o față ca un fund de oaie ne-a făcut semn pe drum și ne-a spus, cât se poate de calm, că celălalt agent britanic se duce în sus spre platou să se alăture lui Fournier. Și eu stăteam acolo cu toate parolele și poveștile mele de acoperire cu gura căscată ca un păstrăv proaspăt scos din apă.

Ea râse.

– Știu ce zici, Buckmaster i-ar împușca pe toți. Îți povestesc tot. Cum ai făcut să te ia cineva cu motocicleta?

Șoferul întorsese motocicleta. Trecu pe lângă ei, salutând din cap scurt, la care Denden îi făcu cu mâna și-i suflă un pupic. Șoferul se încruntă și acceleră.

– Of, mânca-i-aș șosetele lui de bumbac, s-a rușinat, spuse Denden. Evident că mi-am făcut prieteni și se vede treaba că m-am descurcat mai bine ca tine.

Tardivat se uită cum motocicleta se întoarce în vale, apoi veni lângă ei. Nancy le făcu cunoștință.

– Încântat. Cară și tu astea. Denden îi împinse lui Tardivat în piept un sac de pânză cu muchii ascuțite, pe care Tardivat îl privi cu scepticism și uimire. Este atotputernicul radio, domnule Tardivat, viețile noastre depind de el, așa că, fii drăguț și nu-l scăpa. Acum ia-o-nainte, iar eu și Nancy o să mergem liniștiți în spatele tău și o să ne punem la curent cu ce s-a mai întâmplat.

Capitolul 26

Tabăra amărâtă de la marginea platoului făcea câmpul acoperit de balegă al lui Gaspard să pară un paradis, dar Nancy ajunsese de zece minute și nimeni nu încercase încă s-o pocnească în cap, deci, una peste alta, situația se îmbunătățise.

Tardivat le făcu semn să se apropie de un bărbat deșirat de vreo patruzeci de ani, cu o frunte pronunțată și o pușcă pe umăr. Fournier. Nancy numără treizeci de oameni cu tot cu ei și observă două corpuri de cazarmă ascunse sub copaci și acoperite bine de frunziș. Un avion inamic ar fi putut să survoleze la o sută treizeci de metri înălțime și nu le-ar fi observat. Și asta era mai bine.

– Când o să fie următoarea transmisie spre Londra? șopti ea din colțul gurii.

– În zece minute, dragilor, dar n-o să fie nimic pentru noi! Va trebui mai întâi să le spunem că nu ne-au mâncat lupii ca să ne trimită ceva. Să nu mai zic că vor avea nevoie de coordonate să ne livreze provizii. Până mâine la trei n-o să asculte semnalul meu.

– Poți să asamblezi radioul în zece minute? Am ceva de zis.

Se uită la ea și oftă.

– O să fie gata și o să arate ca nou.

Nancy înaintă și, zâmbind, îi întinse mâna lui Fournier. El dădu mâna cu ea, dar nu-i întoarse zâmbetul.

– Eu sunt căpitanul Nancy Wake, spuse ea. Cei din Londra vor să-i dau lui Gaspard și oamenilor săi toate armele. Dar eu și Gaspard nu prea ne-am înțeles. Le-ați vrea voi?

El o analiză din cap până-n picioare, cu o privire rece și calculată.

– Poate. Ce poți să ne oferi, căpitane Wake?

Puse accent pe gradul ei cât să sune ca o insultă plină de dispreț. Mai ceva ca tot ceea ce auzise în tabăra lui Gaspard. Dintr-odată, avu o viziune cu ea plimbându-se prin Auvergne până la paștele cailor, căutând un grup de luptători care să reușească să nu-și mai dea aere și să primească ce le oferea cu un politicos „mulțumesc".

Nu era timp de asta.

– Mi-ar face plăcere să vă explic, spuse ea.

Maquisarzii se uitară cum Denden asambla radioul, iar Nancy stătea pe iarbă lângă aparat, privindu-i. Erau malnutriți cu toții și nu păreau să aibă foarte mare grijă de armele lor – nu că ar fi avut multe. Izbitor era faptul că erau foarte, foarte tineri. Douăzeci de ani. Ar fi trebuit să alerge după fete prin sat și să enerveze moșnegi, sau să se pregătească să se sacrifice ca să-i scoată pe germani din Franța, nu să putrezească aici în pădure, încercând să fenteze germanii care voiau să-i ia cu de-a sila să lucreze în fabricile din Reich. Nancy simți din nou cum valul de furie pe care o cuprinsese în Viena și în Berlin i se ridică în gât. Lumea era deja distrusă și violentă; de ce trebuiau naziștii s-o facă și mai rea cu otrava lor? Adunarea la care participase în Berlin – abandonul sălbatic de pe chipurile oamenilor din mulțime în timp ce își manifestau cu entuziasm ura irațională care curgea șuvoaie de pe scenă.

– Acum, Nancy, spuse Denden.

Ea se smulse din rumoarea manifestanților transpirați și reveni la pacea adâncă a pădurii din Auvergne.

– Pornește-l, te rog, spuse ea.

Un sâsâit și apoi se auzi o voce. Aici Londra, spuse vocea în franceză și oamenii își ridicară capetele. Fournier se întoarse spre ei.

– Francezii vorbesc cu francezii. Dar mai întâi, câteva mesaje personale. Jean are mustața lungă. E un incendiu la biroul de asigurări. Maquisarzii făcură schimb de priviri, amuzați. Broscoiul orăcăie de trei ori. Câțiva dintre ei pufniră în râs.

Nancy zâmbi larg.

– Nu vorbesc în dodii. E codat. Așa confirmă Londra cu agenții ca mine aflați peste tot prin Franța. Vor parașuta provizii în seara asta. Ați putea primi conserve de carne și suc. Ciocolată și țigări.

– Țigări franțuzești? întrebă un maquisard.

– Băiete, tu pari prea mic ca să fumezi, dar da, țigări franțuzești.

Băiatul roși.

– Și corturi franțuzești să vă protejeze de ploaia franțuzească și bocanci să călcați prin noroiul franțuzesc.

Toți zâmbeau acum. Toți în afară de Fournier.

– Dar ce e mai important e că putem să vă dăm arme, planuri și informații. Mitraliere Sten, explozibil, detonatoare, grenade, revolvere, o listă cu ținte ca să știm exact unde să lovim ca să-i doară cel mai tare pe nemți și planuri pentru cum să-i scoatem de aici.

Fournier își aprinse o țigară și suflă un fir subțire de fum prin colțul gurii.

– Pur și simplu ne dați lucrurile astea? Din bunătatea inimilor voastre englezești?

Dacă mai rânjea mult îi rupea ceva. Francezi de rahat, își spuse Nancy în gând. Da, se căsătorise cu unul dintre ei, dar per total erau cei mai încăpățânați și mai iritabili bărbați.

– Nu e nici o taxă, Fournier, continuă ea, întâlnindu-i privirea, dacă asta vrei să spui. Nu trebuie să-ți vinzi cel mai bun porc pentru o ladă de mitraliere.

– Nu asta am vrut să spun. Știi asta.

Ea dădu din cap.

– Toate cererile către Londra trec pe la mine. Am văzut cum englezii se agită până la faliment ca să vă facă rost de chestiile astea, așa că nu vreau nici în ruptul capului să le văd irosite. Am să vă învăț cum să folosiți armele, am să insist să implementați măsuri de securitate ca lumea și am să-i fac viața un iad oricui nu ține pasul. N-o să lansați nici un atac fără aprobarea mea și ține minte că noi ne pregătim pentru când Aliații invadează și eliberează Franța, fără răzbunări, fără vendete. Ne coordonăm.

– Nu suntem slugile voastre, mârâi Fournier.

– Și nici eu a voastră. Lucrăm împreună. Asta e înțelegerea. Acum, spune-ne ce vă trebuie și lasă-ne să-ți oferim... salvarea.

Toți oamenii se uitau la Fournier. El nu zâmbi, dar dădu din cap. Oamenii se relaxară. Fournier scoase un carnețel negru din buzunarul de sus.

– Am o listă de lucruri care ne trebuie, *căpitane*.

Încă îi spunea gradul de parcă îl durea să producă sunetele, dar era un început, și-n plus, încă nu o bătuseră și nici nu o legaseră de un scaun.

– Hai să ne uităm pe ea atunci, spuse Nancy, după care se întoarse la Denden. Cred că poți să-ți pui cutiuța magică deoparte acum. Du-te și fă-ți prieteni.

– O, tu o să fii mămica strictă și eu tăticul care-și răsfață copilașii francezi drăgălași!

Ea tresări.

– Da' ce-am spus?

– Nimic. Dă-i bătaie.

Capitolul 27

Buckmaster ridică din sprâncene când văzu mesajul de la Nancy. Garrow recunoscu gestul ca fiind echivalent cu semnele unui stop cardiac.

– Măcar e vie, domnule.

– Da, e și asta ceva. Deși eu o trimisesem să stabilească o relație cu Gaspard, iar acum s-a aliat cu niște scursuri de pe platou. Și Southgate capturat. Asta e o lovitură.

Continuă să se holbeze la foaie.

– Sunt convins, domnule, că țintește sus cu lista. Nu cred că se așteaptă să-i trimitem toate astea pentru un grup dezlânat cum e cel al lui Fournier. Dați-mi voie s-o revizuiesc, să fie mai rezonabilă.

Garrow întinse mâna să ia mesajul decodat înapoi, dar Buckmaster scutură ușor din cap.

– Nu ne îndoim de bărbații și de femeile de pe teren, Garrow. Doar dacă avem un motiv bun. Poate căpitanul Wake exagerează, dar e la fel de posibil că intenționează să le ofere un spectacol noilor ei prieteni, și poate și lui Gaspard. Cu siguranță știe să facă impresie.

– Lui Gaspard, domnule?

Buckmaster lăsă jos foaia și începu să-și umple cu grijă pipa.

– Ai citit rapoartele pe care a apucat Southgate să le trimită înainte să fie capturat. Toți știu care dintre rivalii lor s-a căcat înainte să se trântească ușa closetului. Dacă le trimitem aceste ajutoare... Se întrerupse un pic din umplut pipa ca să-i îndrepte mușțiucul spre hârtia pe care o avea în față. Gaspard și gașca lui o să știe despre mărinimia noastră înainte de răsărit. Dă-i tot. Și pune și pachetul ei.

Garrow luă mesajul de pe masă și dădu din cap. După care își drese glasul.

– Da, Garrow?

– Să-i reamintesc de factorul timp, domnule?

Buckmaster ținea un chibrit lângă pipă și trase pufăituri mici și scurte până când tutunul începuse să ardă așa cum își dorea.

– Da. Spune-i să-i pună la punct repede. Cu orice chip. Are șase săptămâni la dispoziție să facă din oamenii ăia luptători de folos.

Garrow plecă din birou în pas dansant sau ceva de genul ăsta. Pentru prima dată de când scăpase din Franța simțea un val de entuziasm. Invazia Franței se apropia. Curând. Șase săptămâni nu era un număr pe care-l inventase Buckmaster. Aruncă o privire pe geam. Sub el, strada Baker se trezea la viață. Se uită la sacii de nisip și la banda de pe geamuri și se gândea cum o să arate strada asta când o să se termine războiul – luminile vor fi aprinse, bărbații îmbrăcați în costum în loc de uniforme, femei ca Nancy revenind la cumpărăturile pentru petreceri în loc să stea la cozi pentru lucruri de bază, iar Hitler și toată ura și toate nenorocirile pe care le sădea vor fi doar o amintire. Își dorea din nou să fie acolo, însă, deși franceza lui era bună, tot o vorbea cu accent scoțian. Petrecuse câteva luni în sud coordonând rute de evadare, după ce zăcuse un an întreg într-un lagăr de prizonieri de război. Fusese un accident și scăpase doar din cauza neglijenței repetate a câtorva oficiali și noroc chior. Când nemții ajunseseră în sud, oficialii prietenoși începuseră să dispară, și norocul la fel. Totuși, faptul că știa țara și limba era un lucru util în secțiunea „D“ și înțelegea cu ce se confruntau Nancy și agenții ca ea. Curând, foarte curând, toate planurile pe care le făcuseră toți oamenii pe care îi aduseseră în spatele liniilor inamice aveau să fie puse în mișcare.

– Suntem la linia de start, își spuse zâmbind crispat. Acum, ce naiba să pun în pachetul lui Nancy?

– Vorbiți singur, căpitane? întrebă Vera Atkins în timp ce urca scările, cu poșeta pe braț. E primul semn de nebunie, să știți.

– Aș fi zis că primul semn e să lucrezi aici, domnișoară Atkins. Acum am nevoie de niște sfaturi de la dumneavoastră.

Capitolul 28

Nancy avea o noapte oribilă. Minunată, victorioasă, glorioasă, dar tot spectaculos de oribilă. Zona de aterizare de pe marginea platoului era perfectă pentru livrare și reușise să urle și să-i piseze pe Fournier și pe oamenii lui până construiseră și aprinseseră focurile de semnal. Schimbul de coduri cu avionul mersese bine, iar cerul luminat de lună se umpluse de un număr mulțumitor de parașute. Tardivat o să poată să-i coasă nevestei o rochie de bal, sau chiar șapte. Fournier era impresionat. Surprins, impresionat, dacă nu chiar un pic dat peste cap de succes, exact cum își dorise Nancy. Evident însă că trebuia totuși să demonstreze că el e șefu', chiar dacă oamenii lui se uitau încă la cer asemenea păstorilor la îngerii care vesteau naşterea lui Iisus.

Nancy coordona oamenii, scotea parașutele și căra containerele grele spre două căruțe care așteptau. Fournier veni în pas de plimbare în mijlocul zonei de aterizare pe când ultima parașută se dezumfla și deschise una dintre lăzi în câmp deschis. Pescui un cartuș de țigări, fluturându-l deasupra capului pentru a-l arăta celorlalți, scoase un pachet, extrase o țigară și o aprinse, în timpul în care Nancy traversase pășunea din spatele lui. Îi văzu pe ceilalți cu coada ochiului – nu mai aveai cum să-i ții în frâu acum, spărgeau lăzile și împărțeau conținutul în stânga și-n dreapta. La dracu'! Unii dintre ei găsiseră sticle de brandy și se chinuiau să scoată dopurile.

– Ești mort, Fournier, spuse Nancy.

El se întoarse și se trezi uitându-se în țeava revolverului ei. Un alt maquisard, unul dintre foștii membri ai Brigăzilor Internaționale care acum lupta de partea lui Fournier, veni să caște gura și îi întinse acestuia sticla de

brandy. El o luă, bău o gură sănătoasă, după care mai trase un fum din țigară. Inhală lung și expiră.

– Atunci măcar mor fericit.

Degetul lui Nancy fremăta pe trăgaci.

– Tu crezi că nemții nu observă avioanele? Nu-s așa de bătuți în cap ca voi. Avem la dispoziție o oră, poate două să ducem toate chestiile de aici și să acoperim focurile să nu ne dăm de gol. Și tu stai la țigară în mijlocul unui câmp.

El mai trase o dată din țigară și îi suflă fumul drept în față, după care căscă.

– Mă bucuram și eu de prietenia noastră, căpitane. Apoi se întoarse din nou. Bun, băieți. Hai să ducem rahaturile astea acasă.

Și cu asta, basta – iar primeau ordine de la el. Nancy își aduse aminte ce îi spusese unul dintre instructorii de la Beaulieu. Nu scoate niciodată arma dacă nu ai de gând s-o folosești. Căcat! Își puse la loc pistolul și își băgă mâinile sub un container, un tub mare de metal, lung de doi metri și greu ca dracu'. Spaniolul părea confuz – un băiat bine-crescut nu ar fi lăsat o femeie să se chinuie cu ceva atât de greu, dar nu-și putea da seama cum era cu jocul de putere. Fournier îi făcu un semn din cap, iar el apucă tubul de celălalt capăt. Nancy spumega de furie pe interior. Bărbații ăștia! Măcar arăta mai bine cărând echipamentul decât stând să se uite în timp ce Fournier făcea pe șeful. Dar el câștigase tura asta. Și atât de ușor, în timp ce ea trebuia să fie perfectă în fiecare moment ca să nu alunece iar în dizgrație.

Denden îi aduse pachetul personal în timp ce stătea posomorâtă lângă un foc de la marginea taberei, chiar înainte de răsărit. Se apropie cu o grijă exagerată care în mod normal ar fi făcut-o să râdă, dar nu azi. Oamenii lui Fournier se strânseseră la marginea lizierei și dădeau iama în brandy și în țigări. Măcar armele, explozibilul și muniția erau ascunse în siguranță, iar Tardivat rechiziționase o parașută de mătase. În timp ce oamenii beau, câțiva dintre ei îi aruncau priviri. Își dădea seama după râsetele înecate de băieței că vorbeau despre ea. Denden îi surprinse privirea când se uită în sus spre el cu fața încălzită de căldura focului și renunță la mersul furișat.

– Un cadou de la Baker Street pentru tine, îi spuse el.

Nancy luă pachetul pătrat înfășurat în pânză de sac, legat cu sfoară, cu numele ei de cod, Hélène, scris pe o carte poștală pătrată. El se așeză pe jos lângă ea și scoase o sticlă de brandy din haină, luă o gură, iar apoi îi oferi și

ei. Era un brandy bun, dar o ardea pe gât și părea că mai degrabă o răcorește decât s-o încălzească.

– Deschide-ți cadoul și apoi hai să ne facem pulbere, spuse el.

Ea nu se sinchisi să zâmbească, tăie sfoara și începu să despacheteze. Cartea poștală o băgă în buzunar. Era prea întuneric ca să citească oricum, dar cadoul o făcu să zâmbească. Era o cremă de piele pariziană, foarte scumpă, exact ce folosea ea ca să se demachieze după ce ieșea noaptea cu Henri prin cluburile din Marsilia. Desfăcu capacul și o duse la nas. Un miros subtil de trandafir și lavandă. Era din nou acolo pentru o clipă, în dormitorul lor, cu rochia de mătase care foșnea pe lângă ea în timp ce se ridica de la măsuța de toaletă și mergea spre Henri în pat, în patul lor moale și cald, iar el se uita iubitor la ea, dorind-o. O clipă i se puse un nod în gât și îi era teamă că o să înceapă să plângă.

– Încep să cred, spuse Denden, împotmolindu-se un pic în cuvinte, că Buckmaster a fost puțin dus că a trimis o femeie și un gay să-i pună la punct pe băieții ăștia oribili. Sughiță. Nu că aș avea ceva împotrivă să încerc.

– Ei cum de pot să râdă împreună, să se îmbete și să se bată, chiar să plângă împreună, întrebă ea, iar eu nu. Dacă mă abat chiar și cu un pas...

Luă sticla din nou și înecă valul de autocompătimire.

– Dă-o-napoi, vrăjitoareo! spuse Denden și îi smulse sticla din mână.

– Nu se pot hotărî dacă să mă omoare, să se culce cu mine, să mă protejeze sau să mă venereze, Denden.

– Nu e așa mereu între băieți și fete? Vor corpul tău, dar le e și frică de el. Îi dădu sticla înapoi. Trebuie să fii sora lor cumva. Nici un alt rol n-o să funcționeze pentru tine.

– Rol?

– Draga mea, am lucrat în teatru toată viața. Totul e un rol, o mască. Gândește-te că suntem atât de preocupați să ne ascundem în spatele propriilor măști încât nu suntem în stare să observăm că toți ceilalți sunt doar niște actori proști care-și joacă propriile povești.

Nancy se ridică în picioare, ura pe toată lumea.

– Mă duc să înot.

– Așa mai vii de-acasă, spuse Denden, cu o voce din ce în ce mai somnoroasă. Eu cred că sunt suficient de beat încât să pic lat. Își strânse haina în jurul lui și se cuibări pe jos. Mulțumesc, Buckmaster, pentru o noapte de odihnă măcar.

Tabăra lui Fournier era rece, umedă și, cel puțin până în seara aceea, foarte prost echipată, dar locul ăsta avea un mare avantaj. La baza unui povârniș, la vreo zece minute distanță, se afla un bazin alimentat de unul dintre izvoarele termale care dădea numele regiunii, Chaudes-Aigues. De-abia începea să răsară soarele peste vale când Nancy își dezbrăcă pantalonii de luptă largi și își descheie cămașa. Apoi dădu jos chiloții și își desfăcu sutienul. Fiecare cusătură era făcută în Franța și orice însemn englezesc fusese tăiat de angajații din Baker Street. Păși cu grijă în apă. Era rece la suprafață, dar imediat dedesubt simți un curent cald.

Își croi drum în jurul mușchilor ei, acei mușchi ațoși pe care îi dezvoltase în timpul săptămânilor de antrenamente fizice. Râse pentru o clipă. Când începuse războiul, în septembrie 1939, Nancy era la hotelul Savoy, în Londra, în drum spre o stațiune din Hampshire ca să scape de kilogramele în plus pe care le dobândise mâncând raci în sos de unt și bând șampanie cu Henri.

Oare ar mai recunoaște-o acum? Poate i-ar plăcea noua ei siluetă, se gândi. Tot avea țâțe ca lumea, dar șoldurile erau mai înguste. Pernuța moale de pe abdomen dispăruse. Devenise tare și neted, iar brațele foarte bine definite. Îmbrăcată ca o nevastă franțuzoaică, arăta ca o femeie tânără care mâncase numai jumătăți de rații patru ani; dezbrăcată, arăta ca o amazoană.

Se scufundă în apă, se lăsă grea și simți cum i se duce tensiunea din oase. Se gândi la conversația ei cu Denden. Oare ce trebuia să fie în ochii oamenilor ăstora ca să poată să-i conducă? O soră pe care ai de gând s-o tachinezi și s-o protejezi, o iubită pe care s-o aperi sau o zeiță pe care s-o venerezi? Zeiță nu funcționa. Era ceva prea distant. Avea nevoie de încredere și de o parte și de alta. O iubită? Dacă mergea cu unul dintre băieți în pădure? Poate ar fi găsit un potențial leu printre oamenii lui Fournier pe care să-l seducă și să devină cavalerul ei. Se afundă din nou în apă, testând să vadă cât poate să-și țină respirația. Nu. Ar putea câștiga un aliat așa, dar i-ar pierde pe toți ceilalți. Și gândul că oricare alt bărbat în afară de Henri ar putea să pună mâna pe ea... Nu...

Ieși la suprafață și își umplu plămânii cu aerul dimineții. Soarele răsărise acum și se uită în jur la povârnișurile împădurite ale munților din jurul ei, la cerul care se înseninа și la frunzele care tremurau și se minună. Înotase alene spre piatra unde își lăsase hainele și văzu ceva tremurând în lăstăriș, unde nu ajungea nici o adiere de vânt. Un animal? Erau mistreți în pădure,

dar nu le văzuse urmele prin apropiere și nimic altceva nu trăia în pădure care să facă atâta mișcare. În afară de oameni. Să fi ajuns o patrulă germană atât de departe în pădure. Un sătean? Dar nu era nici o fermă sau gospodărie în zonă.

Încă în apă, își luă revolverul de sub prosop și îl îndreptă spre locul unde văzuse mișcare, ținându-se de pietrele din jurul apei cu mâna liberă.

– Ieșiți de-acolo!

Tufișurile rămaseră nemișcate. Oare își imaginase? Câteva nopți de nesomn și începea să aibă vedenii. Apoi își aminti de râsetele băieților din jurul focului și îi pică fisa.

– Acum, căcănarilor, dacă nu vreți să vă alegeți cu un glonț.

Trase un foc în sus. Intră în trunchiul unui stejar tânăr cu un sunet foarte plăcut.

Din tufișuri ieșiră trei oameni. Spaniolii – trei dintre oamenii care chiar aveau experiență în luptă. Avusese o părere mai bună despre ei. Țineau mâinile deasupra capului.

– Rodrigo, Mateo și Juan, le spuse, pronunțând fiecare nume foarte clar. Dobitocilor! Hai să vedem dacă am înțeles. Voi, băieți, ați supraviețuit războiului civil din Spania, ați venit până aici să vă bateți cu fasciștii, iar eu puteam să vă omor – *pentru ce?*

Ieși din apă cu arma încă ațintită asupra lor, mișcându-se încet. N-avea de gând să alunece. Ei se înroșiră și se holbară cu ochii alunecând pe corpul ei, la mușchii brațelor, la bust, la blănița întunecată dintre picioare. Ea îi lăsă să se uite, simțind cum o sorb din priviri. Apoi, în timp ce stătea așa, în liniște, cu revolverul ațintit spre ei, își dădu seama că începeau să fie din ce în ce mai confuzi. Într-un final, privirile li se întoarseră în ochii ei și rușinea le aprinse obrajii.

– Da, am o gaură. Aveți senzația că asta mă face slabă de înger? Că sunt o fetiță care fuge când vede sânge? Juan! Își mută ținta pe cel mai în vârstă dintre bărbați. Asta crezi, Juan?

– Nu, *señora*.

Ea ținu pistolul îndreptat spre el cu o mână calmă ca o stâncă.

– Mateo, dă-mi prosopul.

El fugi pe lângă ea și i-l puse în mâna liberă, încercând din răsputeri să nu se uite la ea deloc, după care se întoarse la locul lui, între cei doi compatrioți

și își ridică mâinile din nou. Nancy reuși să-și înăbușe un zâmbet.

– Nu, *señora*, spuse ea. Așa e. Pentru că sunt o femeie în toată firea, nu-i așa, Rodrigo?

Rodrigo se uita fix la un punct la vreo zece centimetri deasupra capului ei.

– Da, *señora.*

– Și știi ce înseamnă asta, Mateo?

El scutură din cap.

– Înseamnă că am sângerat jumătate din viața mea, idioților.

Îi studie pe rând. Toți se uitau la stele.

Coborî piedica pistolului și își lăsă mâna pe lângă corp, după care începu să-și usuce părul, fără să încerce măcar să se acopere. Ei în continuare țineau mâinile sus.

– Când vorbiți cu mine să vă adresați cu gradul meu. Eu sunt căpitanul Wake, ne-am înțeles?

– Da, căpitane, răspunseră ei în cor.

Ea nici măcar nu se uită la ei.

– Bine, acum. Hai, valea!

Bărbații o luară la fugă în sus pe deal, spre tabără, iar Nancy se îmbrăcă tremurând de frig.

Urcă încet panta după ei. Majoritatea oamenilor ațipiseră pe unde apucaseră, alții terminau ce brandy mai rămăsese în timp ce fierbeau apa pentru terciul de ovăz. Nancy îi văzu pe cei trei spanioli departe de ceilalți, plouați și vinovați. Fournier învârtea ultima gură de brandy, lângă tăciunii focului lui. O văzu și rânji la ea, măsurând-o din cap până-n picioare.

– Le-ai făcut băieților un spectacol ca lumea? o întrebă.

Nu-și făcuse vreun plan. Nu se gândise. Se duse glonț spre el, alergând toată distanța dintre ei și îl pocni peste față cu dosul palmei, zburându-i țigara dintre buze și făcându-l să scape sticla din mână. El se împletici să se ridice. Era cu vreo 15 centimetri mai înalt ca ea. Ridică pumnul. Apoi ezită. Ea îl scuipă în față. El o lovi. O trânti la pământ pe o parte și vru să se întoarcă. Ea lovi cu bocancul și-l nimeri chiar în fluierul piciorului. Asta îl făcu să țipe. Căzu peste ea, lovind-o în părți, în timp ce ea își ținea brațele ridicate să-și apere capul. Nu scoase nici un sunet.

Cu un urlet de furie, Fournier se ridică în picioare și se îndepărtă. Nancy simțea sângele pe buze, dar încă nu simțea durere. Se rostogoli în picioare,

luă chiștocul aprins de pe jos și se lansă din nou spre el, cu toată greutatea, în spatele lui. El căzu cu fața în jos, în țărână, iar aerul îi ieși din plămâni cu un grohăit. Nancy îi înfipse chiștocul fumegând în obraz, după care îl prinse cu brațul pe după gât. Bărbatul se zbătu să-i prindă încheietura, dar nu reuși s-o apuce, se agită și încercă s-o arunce din spatele lui. Simți cum începea să obosească.

– Căpitane... spuse ușor unul dintre luptătorii francezi, păstrând distanța cu grijă, rugător chiar.

Ea îi dădu drumul și se ridică, după care porni spre cărarea ce ducea în sus. În spatele ei îl auzea pe Fournier cum se îneacă și o înjură și murmurul oamenilor care îl ajutau.

Măcar acum nu se mai hlizeau.

Capitolul 29

Se uitau la ea. Nu se mai hlizeau, dar nici nu era nimic prietenos în privirile pe care i le aruncau. În ziua de după ce se bătuse cu Fournier, Nancy îi scoase în șuturi din sacii de dormit de cum ieșise soarele și le ordonă să se alinieze. Alte două grupuri de oameni, care se ascunseseră pe dealuri pe timpul iernii, li se alăturaseră când aflaseră despre provizii. Acum erau vreo patruzeci. Nu erau destui, nici pe departe, dar era un început. Toți erau de prin partea locului, în afară de spanioli.

Fournier se afla în primul rând, la dreapta, holbându-se, dar nu zicea nimic și nici nu le dădea băieților vreo indicație despre direcția în care să sară. Dedesubtul lor, pâlcuri de copaci și pășuni curgeau în jos spre vale, într-un milion de tonuri de verde schimbător, un pământ pe care să-l iubești, dar care nu mai era al lor. Nu atâta timp cât un singur neamț în uniformă mai era în interiorul granițelor Franței. Știau cu toții asta. Și familiile lor știau. Nancy realiză că avea în mână cheia care să le deschidă inimile îndărătnice.

Își alese cu grijă cuvintele, dar nu se complică. Gata cu coniacul și cu țigările până nu învățau cum să folosească armele pe care le primiseră, să-și

plănuiască rute de scăpare și să înceapă un program complet de tir și antrenamente fizice. Și le mai oferea ceva.

– Eliberarea Franței se apropie, le spuse ea tare și răspicat. Trebuie să fim pregătiți. Dacă nu ne vreți pe noi, armele noastre sau aurul nostru, bine, treaba voastră. Puteți să stați aici și să fiți măcelăriți de prima trupă de soldați SS pe care se hotărăsc ei s-o trimită după voi. O să-mi duc comoara în altă parte. Dar dacă vă antrenați, nu doar voi o să aveți parte de ajutor din partea britanicilor. Sunt printre voi care aveți familie, neveste, copii, mame, care se chinuie singuri cât sunteți voi aici sus?

Câțiva bărbați dădură din cap.

– O să le dau cincizeci de franci zilnic cât timp vă antrenați. Prima sesiune de antrenament cu arma e peste o oră. Dacă vreți ca familiile voastre să mănânce, să fiți prezenți.

Cine și-ar fi lăsat oamenii să moară de foame ca să-și apere mândria? Nu ei. În următoarea săptămână făcură ce li spuse. Aproape.

În timp ce le explica tactici, se uitau prin ea și căscau. În timp ce le arăta cum să asambleze o mitralieră Bren, șușoteau peste ea. Când îi trimitea la alergat, ei se plimbau. Duminică după-amiază exersară trasul cu arma și în timp ce Nancy le demonstra cum să tragă de două ori la rând, un glonț se înfipse în scoarță la 15 centimetri deasupra capului ei.

Ea trase în țintă și o lovi înainte să se întoarcă. Fournier ținea arma relaxat în îndoitura brațului. Îi zâmbi pentru prima dată de când se luaseră la bătaie. Nu era însă un zâmbet prietenos.

În acea seară adună adrese de la oameni și le spuse că vor primi doar jumătate din banii promiși. O înjurară, dar în barbă.

– Să-i spun maică-tii că ai zis asta? întrebă ea un maquisard din Chaudes-Aigues.

El se uită speriat.

– Nu, căpitane. Se scărpină pe după ureche și rânji. Doar dacă nu vreți să vină aici să mi-i scoată din fund.

Îi dădu liber să plece, după care se duse la locul ei obișnuit, la marginea copacilor, unde Tardivat lucra la mătase, iar Denden se pregătea să asculte transmisiunea BBC. Se trânti pe iarbă lângă el.

– Ce zici, drăguțo? murmură el. Ne băgăm picioarele și dăm o tură până la Paris, să bem un cocktail și să vedem un spectacol? Te scot și la dans.

Ea se întoarse pe burtă.

– Aș veni dacă aș ști că nu mă lași baltă pentru primul francez arătos care ne iese în cale.

– Adevărul e că-mi plac tare mult francezii, spuse el visător.

– Cum îi fac pe mitocanii ăștia să fie atenți la mine, Denden?

– Fă-ți treaba, respectă-te și nu da doi bani pe ce cred ei. Își fac rău singuri.

Nancy simți cum o cuprinde o furie întunecată.

– Exact asta e problema, Denden. Dacă nu se antrenează, dacă nu ascultă, vor muri. Oricum, șansele sunt împotriva noastră. Dacă încearcă să lupte cu nemții așa cum sunt acum, vor fi măcelăriți. Vor muri fără să-i atingă deloc. Îi urăsc pe nemți, dar ei sunt bine antrenați. Băieții ăștia... O să mărture cu ei pe jos.

– Mda, asta ar fi păcat, spuse Denden căutând frecvența.

Din difuzor izbucni foarte clar un val de cuvinte în franceză:

– Germanii sunt prietenii noștri, adevărații inamici ai francezilor sunt trădătorii care subminează eforturile noastre de pace.

Denden dădu să schimbe frecvența, dar Nancy îl opri.

– Știm că acești vagabonzi și criminali care vă fură pâinea de la gură și ne atacă aliații la ordinele comuniștilor și ale englezilor nu sunt francezi adevărați. Țineți minte, un singur cuvânt prietenilor noștri și îi putem curăța de pe acest loc superb. Soții și mame ale Franței, fiice ale Franței, acești bărbați vă lasă să luptați singure, în timp ce ei se ascund în umbră. Lăsați-ne să vă apărăm. Lăsați-ne să vă protejăm.

– A dracu' viperă, spuse Denden, dând volumul mai încet. Și ăștia aproape că sunt tot atât de răi pe cât zice propaganda.

Tardivat ridică privirea de la lucrul său.

– Cu respect, ați adus arme, dar oamenii ăștia vor să lupte. Voi vreți să-i trimiteți la școală.

– N-o să facă nimic în luptă fără antrenament, se răsti Nancy. Și noi avem nevoie de ei pentru operațiunile *de după* invazie. Nu putem să riscăm vieți și arme doar pentru a ne distra.

Tardivat tăie o ață și dădu din umeri în felul acela franțuzesc care comunică mai mult decât ar fi posibil.

– *Tu* ai antrenament. Arată-le ce poți face și poate atunci o să vrea să învețe. Fournier e un om bun, a fost soldat înainte de război, dar nu a învățat

nimic altceva decât cum să conducă o sută de oameni într-un câmp și să tragă într-o sută de oameni cu alte uniforme.

– Să le dau o idee despre cum o să fie când o să înceapă invazia? spuse Nancy. Ce preferințe au?

Tardivat zâmbi.

– Un *amuse-bouche*, o gustărică piperată de atac.

– Nu poți să riști, Nancy! pufni Denden.

– Dar dacă aș lua un grup mic...

Se ridică.

– Denden, de unde vine transmisiunea asta de rahat?

– De aproape, zic eu. Chaudes-Aigues, dacă ar fi să ghicesc.

– Poate dau o tură mâine când mă duc în oraș să împart plățile și să aleg locul pentru următorul transport.

Denden își strânse buzele, dar nu se opuse.

– Tardi, tu nu mi-ai dat adresa. Vreau să-i las soției tale banii.

El dădu din cap.

– Nu e necesar.

– N-o să fac o gafă și să-i zic „Salut, sunt agent britanic, dacă vrei să știi". Pot fi discretă.

El tot nu se uită la ea.

– Nu e vorba despre asta, *capitain*. Soția mea are tot ce-i trebuie.

– Bine.

Nancy se întinse din nou pe jos. Se obișnuise cu țărâna Franței pe post de pat, chiar dacă nu dormise mult de când sărise din avion, dar în timp ce stătea întinsă acolo, gândindu-se la vocea de la radio și la ce spusese Tardi despre un aperitiv care să stârnească pofta, simți cum se conturează un plan și că, poate chiar în seara asta, o să doarmă bine.

Capitolul 30

Pe la jumătatea excursiei de împărțit banii rudelor bărbaților din gașca lui Fournier, Nancy deja strălucea. Pe de-o parte, mersul cu bicicleta pe

drumurile forestiere îi dăduse răgaz să se gândească și pe de altă parte – Dumnezeule, ce binecuvântare era – avusese ocazia să mai petreacă timp cu femei.

O primiseră ca pe o veche prietenă prin toate satele și sătucele, până la Chaudes-Aigues și-napoi. Ea le spusese tuturor că fiul sau soțul lor era un om de ispravă, un luptător neînfricat, vital în lupta pentru libertate și fusese recompensată cu zâmbete și îmbrățișări. O atingeau pe braț sau o țineau de mână în timp ce mergeau spre ieșire. Era din cauza războiului – nici o franțuzoaică de la țară nu ar fi fost atât de afectuoasă cu un străin pe timp de pace –, iar Nancy știa că este un surogat pentru bărbații care lipseau, o legătură între ele și băieții din pădure. Totuși, le apreciase căldura.

Învățase ceva util despre aproape toți bărbații de pe platou. Unul respira greu, altul era îndrăgostit de o fată din celălalt oraș, care nu voia să fie nevastă de fermier. Altul iubea puicuțele, din soiul cu pene, iar altul era un pescar desăvârșit. Lui Jean-Clair îi plăcea să se cațăre și înainte de război își dădea tot salariul de la atelierul auto la care lucra pentru a călători în Alpi. Numărase mici teancuri de bancnote în mâinile acestor familii flămânde, se jucase cu copiii și flirtase cu bărbații mai în vârstă și băieții tineri care încă mai încercau să lucreze pământul.

Când ajunse în Chaudes-Aigues, era convinsă că-i avea pe toți la mână cu ceva. Mai avea două familii de vizitat în oraș, iar a doua era mama în vârstă a puștiului care o înjurase cu o zi înainte. Doamna se prezentă ca fiind *madame* Hubert, strângând-o de mână sec și ușor, apoi o conduse în bucătărie cu pași șovăitori, dar Nancy observă în timp ce pălăvrăgeau cum femeia părea că întinerește.

– Să aveți grijă în oraș, *madame* Wake, spuse ea, examinând-o pe Nancy peste marginea ceșcuței cu un ochi ager. Cred că germanii încep să fie atenți la noi, aici.

– De ce spuneți asta? întrebă Nancy cu grijă.

– Primarul nu-și mai îngrijește paltonul, iar jandarmul local bea prea mult. Sunt agitați. Trec tot mai multe mașini pe benzină prin oraș, cu oameni pe care nu-i știu, în uniforme pe care nu le recunosc. Oameni agitați, benzină și străini – cred că asta înseamnă Gestapo, nu-i așa?

– Nimeni altcineva nu a mai remarcat, *madame*, spuse Nancy.

Madame Hubert dădu din mână.

– Pff, ele nu stau toată ziua la geam să se uite în piață, cu lucrul în poală cum stau eu.

Corect.

– Mulțumesc că mi-ați spus.

Nancy studie fața calmă și ridată a lui *madame* Hubert.

– Majoritatea se tem să vorbească despre Gestapo, *madame*.

Madame Hubert dădu din umeri.

– Sunt prea bătrână să-mi mai fie frică. Fiul meu e prea tânăr. Bărbaților de aici din oraș – un pic prea bătrâni ca să lupte, un pic prea bogați să piardă totul – le e frică. Se enervează pe nemți în cafeneaua din piață, după care dau o fugă până în Montluçon, poate ca să șoptească în urechea unui nazist prietenos, să le facă un serviciu. Ca Pierre Frangord. Mamei lui, Dumnezeu s-o ierte, i-ar fi fost rușine cu el. Le-a făcut cadou germanilor un teren pe care i l-a lăsat ea, ca să construiască un emițător radio, să transmită... căcaturi în casele noastre. Și era și un teren bun. I-au luat și sufletul la pachet.

Nancy remarcase emițătorul pe drum. Îi și sclipiseră ochii când îl văzuse, de altfel.

– *Madame* Hubert, destinul ne-a adus împreună. Aș vrea să rezolv cumva cu emițătorul ăla. Cât de bine știți zona?

Când *madame* Hubert se duse să aducă un creion și o foaie, nu mai era nimic șovăitor în mersul ei. Zâmbea în timp ce desena terenul, șinele și drumurile care porneau din gară și spre gară.

– Trec pe lângă el în fiecare zi. E chiar la marginea orașului. E mereu păzit de cel puțin șase oameni. Sârmă ghimpată, reflectoare din loc în loc. Are un semnal puternic; aici e generatorul.

Nancy studie harta de pe masa lustruită cu grijă.

– *Madame* Hubert, sunteți un dar de la Dumnezeu.

Femeia păru mulțumită și îndreptă milieul de pe masă.

– Ați vrea să faceți cunoștință cu vărul meu, Georges? El a ajutat la construcția emițătorului și îi urăște pe germani. Puteți să aveți încredere în el.

Dacă Gestapoul dădea târcoale zonei, nu era momentul potrivit să-și facă prieteni noi, dar lui Nancy îi plăcea de femeia asta, îi plăcea foarte mult.

– Da, vă rog.

– Veniți mâine după-amiază în cazul ăsta, *madame* Wake. O să fie aici. E mâhnit că e prea bătrân ca să i se alăture lui Georges al meu pe platou cu dumneavoastră. O să se bucure că vă ajută.

Nancy se uită din nou prin casa modestă și îngrijită.

– Sunteți sigură că nu vă e frică pentru băiatul dumneavoastră?

Zâmbetul lui *madame* Hubert dispăru.

– Prefer să mă tem pentru el și să fiu mândră decât să știu că e în siguranță și să-l disprețuiesc. De-aia mă bucur că prietena mea – bătu harta cu degetul – a murit în ’37, înainte să fie obligată să afle că fiul ei e un laș.

Nancy iscodi terenul și Georges se dovedi a fi o comoară. În drum spre casă, a doua zi, Nancy își pregăti planul. Aveau să meargă în acea noapte. Când ajunse în tabără, își ascunse bicicleta în hambarul părăginit de la marginea câmpului și apoi se duse să-i găsească pe oamenii lui Fournier.

– Am nevoie de cinci oameni.

– Pentru ce? întrebă unul dintre bărbați.

– Nu e un meniu, Jean-Clair. Îți spun eu pentru ce după ce te-ai oferit.

Liniștea se întinse până când Nancy o simți plutind în aer.

– Vin eu.

Tardivat, să-i dea Dumnezeu sănătate, mic hoț de parașute.

– Și noi.

Era unul dintre spanioli, Mateo.

– Suntem datori.

El își convinse și frații. Nancy era surprinsă – se feriseră de ea de când cu faza cu izvorul și nu merseseră nici în Spania să ducă bani familiilor lor. Întinse mâna, iar Mateo făcu la fel; Rodrigo și Juan, de asemenea.

Ea ridică sprâncenele.

– Mai e vreun *francez* care vrea să se lupte cu nemții?

Asta îi atinse. Un fior trecu printre oameni, dar Fournier se mișcă mai repede decât ceilalți.

– Vin eu. Hai, să vedem de ce ești în stare, căpitane.

Nancy îl studie din cap până în picioare.

– Presupun că ai ratat intenționat în pădure?

– Desigur.

Îi întinse mâna și el la fel, dar era de parcă se temea să nu ia ceva contagios de la ea. Nancy puse mâna pe umărul lui.

– Sora ta mai mică mi-a spus ieri că poți să nimerești o rândunică în zbor. Tu o să fii lunetistul nostru.

Îi trase deoparte și le explică planul, apoi le arătă harta lui *madame* Hubert și planul vărului Georges.

– Fiecare dintre voi trebuie să fie în stare să deseneze harta locului din memorie până plecăm. Nu reușiți, nu vă iau. Va trebui să stați acasă cu ceilalți copii. O oră.

Aruncă planul în iarbă, la picioarele lor. Mateo se aplecă și-l ridică în timp ce ea se duse să-și pregătească echipamentul.

Denden veni relaxat lângă ea.

– Nu vrei să vin și eu, Nancy?

Ea scutură din cap.

– Ești prea valoros.

– Bine, urăsc toate alergăturile și împușcăturile alea, zise el și se cutremură teatral.

– Dacă dăm de belea, continuă Nancy, trimite un mesaj la Londra și întoarce-te la Gaspard. S-ar putea să te înțelegi mai bine cu el decât mine.

– Mi-e greu să cred, dar o să încerc. Se ciocni prietenește de ea. Da' parcă aș prefera să nu mori.

– Sunt impresionată.

Se ridică să-și verifice ceasul. Era timpul să mănânce ceva și poate să moțăie douăzeci de minute înainte să-i pregătească pe oameni.

– Nancy, de unde ai știut că spaniolii o să se ofere voluntari? întrebă Denden, uitându-se la ea cu capul pe o parte. Tardivat era de așteptat să vină. Pare-se că ne-a adoptat, dragul de el. Fournier n-ar fi putut rămâne aici. Și-ar fi pierdut credibilitatea. Dar spaniolii?

Ea ridică din umeri.

– Îmi sunt datori. Dar unde bați, de fapt, Denden?

– Vreau să spun că și tu ești un soi de aburistolog. Iei cu tine singurii cinci oameni din grupul ăsta care au ceva experiență militară, dar ai făcut să pară ca o întâmplare.

Capitolul 31

Ploaie. Ploaie. Ploaie. Uneori, Auvergne semăna mai mult cu Anglia decât cu Franța, în ceea ce privește vremea și ăsta era doar începutul. Pe măsură ce se însera, vedeau cum se formează nori de furtună deasupra vulcanilor stinși ca amintirea unor nori de cenușă, cu fulgere licărind peste apus. Apa bulbucea pe pământul subțire al pădurii de pin și se avânta învolburată prin zonele mixte de stejar și fag.

Oamenii memoraseră harta și știau planul. Nici unul dintre ei nu avea experiență cu explozibil, în afară de Nancy, care învățase în Marea Britanie. Le împărți cărămizile de TNT și creioanele-detonatoare și le explică noțiunile de bază. În seara aceea chiar erau atenți. Până și Fournier – deși el era lunetist și nu se juca cu explozibilul – nu putu să reziste și se dădu mai aproape să asculte în timp ce ea le explica cum să zdrobească vârful creionului că să-l activeze și unde să pună încărcătura.

În secunda în care ieșiră din raza taberei ceva se schimbă. Era ceva în aer și în venele lui Nancy, ceva pe care nu putea să-l numească, nu-l recunoștea. Se gândi la ultima ei noapte în Picadilly, când ieșise machiată și îmbrăcată în cea mai bună rochie a ei, știind că o să-și petreacă următoarele ore cu prietenii ei, o să bea șampanie și o să facă scandal. Asta era – era entuziasmată. Și oamenii de lângă ea erau la fel.

Lumina se dusese aproape de tot când se abătură de la drumul principal ca s-o ia în liniște prin păduricea deasă. Complexul era la marginea orașului și exista mereu riscul să se întâlnească în pădure cu cineva pe măsură ce se apropiau, „deși pe vremea asta majoritatea oamenilor ar rămâne acasă“, se gândi Nancy.

Ploaia îi făcuse părul fleașcă, iar ea îi simțea sărutul rece pe gât, dar solul pădurii era neted, nu noroios, iar picuratul constant al stropilor de ploaie pe frunze masca sunetul apropierii lor. Totul în jur mirosea proaspăt, plin de vegetație în creștere. Nancy ridică mâna când luminile complexului apărură printre copaci. Trecuse pe lângă el de două ori cu bicicleta de când vorbise cu *madame* Hubert, de fiecare dată deghizată într-o casnică franțuzoaică obișnuită, cu sacoșa de sfoară peste ghidon, făcând schimb de zâmbete cu paznicii.

Informatorul ei avea un ochi ager, cu siguranță. Erau șase paznici, așa cum spusese: doi la poartă, doi patrulând singuri în jurul perimetrului și doi care stăteau în voie în clădire. Turnul în sine, o dantelărie de bare de oțel care țâșnea spre cer era ancorat în trei locuri cu cabluri din oțel prinse în niște blocuri de ciment ranforsat. Clădirea principală, cu un singur etaj, era împărțită în trei: camera generatorului, camera cu emițătorul principal, câteva birouri și un garaj în spate.

Toți șase stăteau în ploaie și se uitau în jos.

– Sunteți gata? întrebă Nancy.

– Da.

Fiecare dintre ei o spuse fără sarcasm, fără să dea ochii peste cap. Ca niște ogari care trag de lesă.

Era un plan simplu. Fournier se așeză pe poziție într-un loc pe care îl găsise Nancy pentru el, la câteva sute de metri mai jos pe drum, și avea două roluri. Să le păzească spatele în timpul atacului și să încurce orice întăriri care ar fi venit dinspre cazarma din oraș. Dacă totul mergea bine, n-avea decât să stea în spate, ud și inconfortabil, între crengile unui stejar și să se uite la ei cum fac curat. Urmau să se întoarcă în pădure înainte ca germanii să-și dea seama ce se întâmplă. Era o idee bună, dar greu de realizat. Instructorii lui Nancy o bătuseră suficient la cap: lucrurile niciodată nu ieșeau atât de bine.

Mateo, Rodrigo și Juan trebuiau să scape de paznicii care patrulau perimetrul și să plaseze încărcăturile pe blocurile de beton care țineau turnul de emisie. Nancy și Tardivat urmau să scape de gardienii de la porți în liniște și apoi să intre în clădire și să planteze explozibilul ori să spargă geamul camerei generatorului și al camerei de emisie și să arunce grenade ca să distrugă echipamentul. Ce putea să se întâmple rău?

Orice. Dar pentru asta – pentru asta se antrenase. Asta își dorea. Se gândi la acel evreu anonim biciuit pe străzile din Viena și la băiatul cu creierii împrăștiați pe caldarâmul din Cartierul Vechi, în Marsilia. Asta era pentru ei.

– Ocupă-ți poziția, Fournier, spuse ea.

El își aruncă arma pe umăr și dispăru în întuneric. Trecură cinci minute lungi, apoi auziră fluieratul – semnalul că-și luase locul. Nancy ridică binoclul și privi la gărzile care patrulau cum treceau de poarta principală. Puteai să-ți dai seama de starea lor după cum mergeau, cu pelerinele de

ploaie lipite de umeri, gulere ridicate, capetele jos, uitându-se cu invidie la cei doi colegi protejați de ploaia furtunoasă în gheretele aflate de-o parte și de alta a porții. Mergeau încet, plictisiți, amărâți și asurziți de ploaie. În regulă. Ieșiră din lumină, lângă poartă principală.

– Mateo, du-te!

Cei trei spanioli se topiră în întuneric.

Nancy aștepta. Le spusese cinci minute. Cinci minute să scape de ei și să taie verigile gardului de sârmă. Apoi ea și Tardivat urmau să scape de cei doi gardieni din față. Inima îi bătu cu putere când lumina unui fulger reflectată de muntele din spatele ei se revărsă asupra complexului. Un tunet prelung se auzi cu ecou dintre dealurile din spatele lor.

– Tardi, e timpul să mergem, spuse Nancy.

Bărbatul se duse către marginea de nord a complexului, ea spre sud. Furtuna îi ajuta. Întunericul părea și mai dens după fiecare fulger. În timp ce tunetele duduiau, ea fugea de-a lungul drumului, aplecată în față, cu ochii ațintiți asupra soldaților de la poarta principală. Un țipăt, scurt și brusc, țâșni de undeva din vest. Nici un foc de armă. Gardienii de la poartă însă îl auziseră; ridicară armele și ieșiră din gherete. Nancy se afla chiar la limita întunericului acum. Putea să vadă fața celui mai apropiat gardian, putea să vadă cum îi curge apa pe obrajii palizi, în timp ce părul lui blond, o nuanță mai întunecat acum fiindcă era ud, se ițea de sub caschetă.

– Ce se întâmplă? strigă el în noapte.

Îi răspunse doar zgomotul furtunii. Se holbă în întuneric clipind, iar Nancy se mișcă pe vine, rapid, ca să ajungă în spatele lui, cu cuțitul în mână.

În partea de nord a porții, Tardivat se ivi din întuneric, puse brațul pe după celălalt gardian și îi tăie gâtul. Nancy înaintă rapid, dar ceva instinctiv îl făcu pe gardianul din fața ei să se întoarcă spre ea.

Ea ezită, uitându-se fix în ochii lui de un albastru-închis, apoi porni la atac. Bărbatul se folosi de patul puștii ca să-i blocheze lovitura de cuțit, rănindu-i încheietura. Cu mâna stângă, ea îl lovi tare în maxilar, dar gardianul o prinse strâns în timp ce se ducea spre el și o trase sub el. Stătea cu toată greutatea pe ea, încercând s-o apuce de mâna în care avea cuțitul, forțând lama spre gâtul ei. Câștiga teren, simțea cum o apasă lama de gât. Încă un fulger și se uită fix în ochii lui. Își dădu seama că el era mai înspăimântat decât e ea, văzu pe fața lui șocul pe care îl simțise când își dăduse seama că pusese cuțitul la gâtul unei femei.

Tunetul venit din nou și înainte să audă focul armei lui Fournier, simți cum membrele germanului se înmoaie și un jet de sânge o lovi din plin în față.

Împinse corpul de pe ea și se ridică în picioare înainte ca Tardivat să ajungă lângă ea. Alergară împreună prin poartă în complex, lăsați pe vine, îndreptându-se spre clădirea principală prin iarbă. Ușa principală era deschisă. Se lipiră de zidul de beton rugos.

Un ofițer german se uita clipind în ploaie, cu mâna pe tocul de pistol. Fulgerul lovi și Nancy îl văzu cum se smucește în față văzând trupurile gardienilor săi. Se întoarse în clădire.

– Suntem atacați! Chemați întăriri!

Mai veni un trăsnet din cuibul lui Fournier, de data asta fără să fie mascat de tunet, iar neamțul căzu pe spate în hol. Nancy se îndepărtă de perete, sări peste corpul lui și intră pe ușă, mergând la stânga spre camera generatorului.

O hidoșenie. O halcă de oțel vopsit verde-închis, înțesat de tuburi groase care arătau ca niște mușchi și care mormăia pentru sine într-un ritm greoi și apăsat. Închise ușa în spatele ei și simți un fior de plăcere. Duhnea a benzină. Îi arătaseră exact unde să pună încărcăturile pe monstruozitățile acelea în timpul antrenamentelor. Folosi trei dintre pachetele ei de TNT de jumătate de kilogram, îndesate aproape de burta vulnerabilă a mașinăriei, alese un creion-detonator care îi dădea la dispoziție patru minute să se îndepărteze și ciupi vârful tubului ca să-l activeze.

Exact când făcea asta, auzi de afară un zgomot care nu putea fi confundat cu un tunet. Duduitul percutant, sunetul betonului aruncat în aer și izbit de spatele clădirii, un muget metalic adânc care zgudui clădirea în timp ce imensul turn de emisie se mișca.

De partea cealaltă a ușii auzea cum se urlau ordine în telefoane și focuri de armă din interiorul clădirii. Săltă capul să arunce o privire spre intrare, trase un scaun de la biroul din capătul cel mai îndepărtat și îl propti sub clanță, apoi sparse o fereastră.

Mai avea trei minute.

Imediat cum sparse geamul, un glonț șuieră prin deschizătură și ricoșă în carcasa de metal a generatorului. Ea se feri, își acoperi capul și auzi cum glonțul se înfipse în peretele din spatele ei.

Stinse luminile în cameră și folosindu-se de mânecile groase de lână ca să-și protejeze palmele de cioburi, își luă inima-n dinți și sări pe geam, pe sub

șuieratul subțire al altui glonț.

O a doua explozie avu loc afară și din nou mugetul metalic. Două din cele trei ancore de beton ale turnului erau praf. Fulgeră chiar când se întoarse să vadă turnul cum se apleacă în față, ancorat acum într-un singur punct, spre spatele clădirii. Era timpul să plece. O luă spre sud, spre gaura pe care ar fi trebuit s-o taie Mateo în gard.

Două minute.

Fulger. Văzu tăietura clară în sârma din față și sprintă spre ea, dar fu prinsă din spate și trântită la pământ. Se zbătu, zvârcolindu-se. Un alt gardian, mai în vârstă și mai solid, un pachet de mușchi, după cum se simțea.

Duse mâna la cuțit, dar el îi lovi încheietura tare și repede cât să i-l zboare din mână.

Un minut. La naiba!

El se întinse peste ea și își puse mâinile în jurul gâtului ei. Se dădu în spate când ea încercă să-l lovească în ochi. Presiunea de pe gât crescu. În fața ochilor îi apărură puncte negre. *Luptă, Nancy*. Încercă să-l pocnească în stomac, dar haina greoaie îl proteja.

Cărămida de TNT explodă în camera generatorului cu o forță care zgudui pământul de sub ei.

Gardianul lui Nancy slăbi strânsoarea și forța exploziei îl făcut să se aplece în față. Era suficient de aproape. De data asta nu ezită.

Latul palmei ei îl nimeri exact unde trebuia, zdrobindu-i traheea. Nici nu avu timp să strige, scoase doar un sunet hârșâit, cu o expresie șocată și rănită. Mai explodă o încărcătură – TNT-ul lui Tardi din camera cu echipamentul de emisie. Fumul se scurgea prin ferestrele făcute țăndări și flăcările sclipeau prin rămășițele acoperișului.

Un motor hurui în spatele ei și ea se întoarse și văzu un autobuz militar vechi cum vine în trombă peste iarbă, drept spre ea. Scoase revolverul.

– Căpitane! Hai!

Un accent spaniol.

Niște brațe se întinseră spre ea dinspre locul pasagerului. În locul șoferului îl zări pe Tardivat. Nu fu nevoie să o roage de două ori. Îl apucă pe Mateo de încheietură, puse un picior pe roată și se lăsă trasă înăuntru.

Încă un duduit asurzitor când ultima încărcătură explodă în spatele lor. Nancy alergă prin autobuz până la geamul din spate și văzu cum, cu un

ultim scrâșnet de metal care se sfâșia, turnul de emisie căzu în față, sfărâmând ruinele arzând ale clădirii și prăbușindu-se de-a lungul drumului din spatele lor.

Tardi încetini autobuzul până aproape că se opri și aprinse din nou farurile cât să-l prindă pe Fournier care venea în fugă pe povârniș, cu arma deasupra capului, urlând de fericire. Îl urcară și pe el, Tardivat acceleră și dispărură în norii de furtună.

Capitolul 32

Autobuzul cu care fugiseră se strică. Pufnea, hârâia, iar în apropierea taberei, la baza urcușului, se prăbuși. Îl împinseră din drum și îl camuflară cu verdeață, iar restul drumului până la tabără îl făcură pe jos. Furtuna trecuse și ceilalți oameni îi așteptau sub adăposturile din prelate ude, ca niște părinți îngrijorați.

– Am ajuns acasă, fraierilor! spuse Fournier. Cu toții!

Izbucniră urale. Bucuria lui scoase toată umezeala și frica din locul acela. Denden își aruncă brațele în jurul lui Nancy și o strânse tare, mai s-o sugrume. Își strânseră mâinile, își dădură palme pe spate, îi loviră tovărășește pe spanioli și le răvășiră părul. Păreau fericiți. Apoi Fournier scoase o ladă de vin dintr-o rezervă secretă și, sub prelatele ude leoarcă de la marginea pădurii, le povesti și repovesti istoria atacului, iar ceilalți stăteau cu ochii cât cepele de fericire și ascultau.

Nancy bea și se uita la Fournier, la valul lui de bucurie. Era un povestitor dat dracului.

– Am văzut-o prin lunetă, băieți. Da' erau prea mulți copaci, prea multă mișcare, n-aveam ce să fac. A mimat cum se uita prin întuneric, cum își ștergea ploaia de la ochi. Am stat acolo și m-am gândit, căcat, o să moară fix când începeam să cred că-mi place de ea, nemțălăul ăla gras o s-o sugrume. Pauză pentru râsete. Și apoi BUM, fix în spatele ei explodează generatorul. Neamțul e un pic surprins, și BUM. Lovește ca o cobră, mă jur. Mâna dreaptă la gât și PAF! Toți aplaudară. A omorât ditai neamțul ăla cu o

singură lovitură. Am crezut c-o să-i zboare capul și o să-i țopăie pe jos... poc, poc... poc...

Și mai multe râsete. Fournier întinse brațele, avea sticla într-o mână și se uită de la dreapta la stânga. Toți se aplecară în față, iar el își coborî vocea.

– Eu am crezut că asta a fost nasol. Arătă cu degetul spre cicatricea lăsată de arsura de pe obraz, apoi își ridică vocea într-un strigăt de comediant.

– Când colo, asta pentru ea e un soi de pupic!

Oamenii râdeau cu sughițuri acum și începură să se întoarcă spre Nancy.

Fournier ridică sticla spre ea.

– Așa că, să vă faceți temele, băieți! Căpitane Wake!

Toți își ridicară cănile și gamelele, iar Nancy își ridică sticla pe jumătate goală în semn de respect.

– Hei, Denden. Crezi că o să prindem Radio Londra mai bine acum? întrebă ea.

– Păi, ar fi cazul!

Porni radioul. Se auzea limpede ca cristalul. Și să le dea Dumnezeu sănătate, difuzau noul imn al Maquisului. Jumătate din flăcăi săriră în picioare, se luară de braț și începură să se învârtă. Nancy nu putu să-și dea seama dacă dansau sau se băteau. Probabil nici ei nu știau.

Se mai uită un minut sau două, după care ieși de sub prelată în liniștea de afară. Furtuna lăsase în urmă un aer rece și proaspăt și luna atârna deasupra lor, un semicerc în creștere. Se uită la mâinile ei.

– A fost primul om pe care l-ai omorât, nu?

Era Tardivat care, ca și ea, se îndepărtase de mulțime.

N-avea rost să-l mintă. Îi era datoare. Până la urmă, el fusese cel care o adusese aici, care-l mințise pe Gaspard să-i salveze pielea, care se oferise voluntar pentru misiuni.

– Da. Știi, când eram în Marsilia, soțul meu mă ducea la manichiură în fiecare luni. Nu ar mai recunoaște mâinile astea.

Tardi suflă un norișor de fum în lumina palidă a lunii.

– Ți-a fost frică?

Avu nevoie să se gândească un pic.

– Nu. Nici măcar când am crezut că o să mor. Eram fericită cumva... că lupt cu adevărat. S-a întâmplat atât de repede și eram atât de furioasă pe mine. Furioasă că am scăpat cuțitul și că am ezitat cu primul gardian. Dar nu speriată. Incitată.

Da, ăsta era cuvântul potrivit. Iisuse!

– A fost incitant. Nu e normal, nu-i așa, Tardi?

Iar dădu din umeri în felul acela tipic.

– Suntem în război. Nimic nu e normal. Normalul o să te omoare. Normal e ca toți să colaboreze. Normalul nu ajută pe nimeni. Dădu impresia că era convins de ceea ce spunea și inspiră adânc. Planul tău a fost bun. Să pui încărcăturile pe ancore astfel încât să iasă gardienii din clădire, apoi să detonezi ultima încărcătură ca să cadă turnul peste drum. Un plan bun. Toți ar trebui să fim recunoscători că-ți place munca asta.

Nancy vru să protesteze. Da, planificarea și execuția planului au fost... minunate, fără îndoială, dar să omori pe cineva... voia să-i spună că ei nu îi *plăcea* deloc să omoare. Dar se bucura că supraviețuise și fusese incitant, dar cine se bucură când omoară? Doar genul acela de oameni pe care ar fi vrut să-i stârpească de pe fața pământului. I se învârtea capul.

– NanCYYYY! Denden ieși împleticindu-se în beznă, cu o sticlă în mână, iar Tardivat se făcu nevăzut în pădure înainte ca Nancy să apuce să-i mai spună ceva. NanCYYYY!

Ea făcu un pas în față.

– Sunt aici, prostule. Nu trebuie să anunți toată armata germană.

El veni spre ea, împiedicându-se și chicotind.

– O victorie absolută, draga mea. O cuprinse cu brațul. Vrei să facem o prostie?

Trebuia să aibă încredere în el, dar pe promontoriul din vestul taberei, cu o funie înfășurată în jurul brațului, cu celălalt capăt legat de un castan la vreo șase metri de margine, ideea nu părea atât o prostie, cât o nebunie totală.

– Vrei să ne aplecăm peste marginea prăpastiei? întrebă Nancy.

Denden trăgea de funia lui.

– Draga mea, jur pe ce am mai sfânt că și *tu* vrei să te apleci peste margine, dar încă nu știi.

Mulțumit de nodul lui, el îi luă mâna și o conduse spre marginea prăpastiei. Funia din spatele ei încă părea destul de laxă. Chiar și în întunericul nopții fără lună el probabil că îi citise expresia.

– Nancy Wake, am pregătit sforile pentru mii de acrobați cât tu dădeai pe gât șampanie ieftină în cârciumi ieftine. Ai încredere în mine. Mergi până

când îți ajung degetele exact în capăt, apoi lasă-te pe spate cât de mult poți. Este absolut delicios.

Făcu o demonstrație, cu tot corpul plutind deasupra întunericului adânc, doar cu mâinile pe funie, cu bocancii sprijiniți pe marginea prăpastiei.

De ce nu? Nancy se întoarse, se propti în picioare și se lăsă pe spate. Și simți. Simți cum gravitația o trage înapoi de cap, cum funia o trage de brațe, întinzându-se și ținând-o. Chiar era plăcut. Mai dădu drumul la încă puțină sfoară, lăsându-se mai mult pe spate și își arcui spatele – apoi râse, un râs furtunos care venea din tălpile picioarelor și îi scutura tot corpul. În spatele lor, hăul trăgea de ei, iar adierea îi dădea părul în față, dar hăul putea să se ducă dracului. Căpitanul Nancy Wake controla gravitația.

– N-am băut niciodată șampanie ieftină, mitocanule, spuse ea. Dar ai avut dreptate, Denden. Chiar aveam nevoie de asta.

Lângă ea, Denden dădu drumul la o mână și ridică un picior de pe margine. Se legăna de pe-o parte pe alta.

– E cel mai bun truc pe care l-am învățat la circ. De fiecare dată când mi se făcea scârbă de păcătosul de mine, ceea ce se întâmpla de fiecare dată când mi se punea pata pe un alt băiat, adică în fiecare zi, atârnam de trapez. Fără plasă. Mă făcea să mă simt viu din nou, riscându-mi viața.

– Un fel de „să te ia naiba“ la adresa universului, nu-i așa! spuse Nancy, după care chiui și își auzi propriul ecou cum sare în întunericul de dedesubt. Râse.

– Așa e! Nu te simți prost pentru că i-ai distrus pe dobitocii ăia, Nancy. Chiar dacă a trebuit s-o faci cu mâinile tale. Folosește asta! Folosește sentimentul că ai trecut de marginea prăpastiei ca să trăiești. Mie-mi place să mi-o trag cu băieți și oamenii îmi spun că n-ar trebui. *Ție* îți spun că ar trebui să stai acasă și să lași bărbații să-și potolească setea de sânge. Ei bine, să-i ia dracu' pe toți. Folosește-ți furia și nu-i lăsa să te facă să te simți vinovată pentru asta.

– Mulțumesc, Denden.

El înțelegea. Înțelegea cum e să fii ea. Dădu și ea drumul la o mână, simți smucitura și își regăsi echilibrul. Simți un val de plăcere.

– Știi că semeni cu dr. Timmons când vorbești așa, nu? Urlă.

– Vrăjitoare monstruoasă! În viața mea n-am fost insultat într-un asemenea hal!

Râsetele lor răsunară în liniștea abisală.

Capitolul 33

Putea să jure că de-abia închisese ochii, după ce ajunsese în tabără, clătinându-se epuizată și triumfătoare, când o trezi Denden.

– Nancy, avem probleme! Vino!

Se zbătu stângace să-și pună hainele și bocancii. Nu că ar fi fost mahmură – nu, doar nedormită, dom'le, atâta tot... ceva în ochii ei făcea ca lumina să pară un pic prea puternică. Era liniște în tabără, prea liniște. Ce naiba?

– Nancy!

– Aoleu, vin!

Ieși împiedicată din cort și îl văzu pe Denden deja departe în pădure, în direcția izvorului cu apă termală, cum o chema spre el. Își verifică arma și porni spre el. Poate Fournier prinsese un spion și voia să-l ajute să-l interogheze. Sau poate Denden se gândea că ar fi cazul să încheie interogatoriul... Gândurile îi fugeau prin capul amețit în timp ce urmărea poteca. Acum auzea oameni vorbind, dar deși nu auzea cuvintele, le auzea tonul. Relaxați, fericiți chiar. Și-atunci, ce mama mă-sii...?

Se întoarse într-un luminiș și văzu autobuzul pe care îl furaseră cu o seara înainte.

– L-am lăsat la baza dealului! Cum dracului a ajuns aici?

Majoritatea oamenilor lui Fournier erau acolo împreună cu Fournier însuși, frații spanioli și Tardivat. Erau toți jegoși ca naiba și păreau extrem de mulțumiți.

– L-am împins în sus pe deal azi-noapte! spuse Jean-Clair entuziasmat.

Fournier își scoase țigara din gură.

– Ne-am gândit că poate ți-ar prinde bine niște intimitate, căpitane. L-am pus la punct pentru tine.

Era prima dată când îi spunea *căpitane* fără să facă gradul ei să sune ca o insultă; prima dată când făcuse asta treaz cel puțin.

– Mulțumesc, spuse ea, sincer.

O așteptau să intre. Așa făcu, iar oamenii priveau prin geamuri în timp ce ea le examina munca. Câteva rânduri de scaune fuseseră scoase, iar cele care rămăseseră fuseseră rearanjate să formeze un soi de spațiu de locuit. În față, lângă cabină, o masă improvizată dintr-un cufăr era înconjurată de scaune așezate în U, ca o cameră de consiliu. Pe o parte a autobuzului mai erau câteva cufere puse unul peste celălalt ca sertare, iar unul dintre tăntălăi chiar culesese flori și le pusese într-o conservă goală, pe care o așezase deasupra. În spatele autobuzului, încă două rânduri de scaune fuseseră trântite la un loc să formeze un soi de pat. O cămașă de noapte, făcută din fâșii lungi de mătase, era așezată peste el, lângă vreo două pături împăturite.

Luă cămașa de noapte, simți materialul ușor și și-o puse pe braț înainte să iasă afară. Oamenii se uitau entuziasmați la ea, ca niște cățeluși.

– Băi, băieți. E superb!

Toți chiuiră și începură să se bată pe spate din nou.

– Bine – e timpul pentru micul dejun, declară Denden, frecându-și palmele. Lăsați căpitanul să se acomodeze.

Rânjind și împingându-se ca niște copii în drum spre casă de la școală, majoritatea oamenilor începură să se scurgă spre luminișul principal.

– Tardi? spuse Nancy.

Tardivat se desprinse de coada grupului și veni spre ea cu ochii plecați. Ea îi arătă cămașa de noapte ivorie.

– Asta e din parașuta mea, Tardivat, e perfectă... Dar e pentru soția ta.

El ridică privirea în timp ce ea ținea cămașa pe lângă corp și îi mângâia faldurile fluide. Apoi zâmbi ca un meșteșugar mândru că munca îi era apreciată.

– La fel ca tot ce fac eu, căpitane, dar ea nu mai poate s-o poarte. A murit în ’41. S-ar bucura dacă ai lua-o tu, sunt convins.

Nancy simți un nod în gât. „Mulțumesc“, reuși să mai spună.

Lumina care trecea printre coroanele copacilor îi peticea fața cu umbre și lumini.

– Cu plăcere, căpitane.

Se întoarse și porni în sus pe deal fără să mai aștepte ca ea să zică ceva, iar Nancy se uită după el cum se duce. Erau ai ei acum, Fournier și oamenii lui. O vor urma, o vor asculta și când va veni invazia o să poată să ofere Londrei un grup de luptători și sabotori antrenați și disciplinați.

Gustul victoriei ar fi trebuit să fie dulce, dar Nancy simțea și ceva întunecat. Își dădu seama că ținea cămașa de noapte strâns în mână și își aminti de momentul în care antrenamentul preluase controlul și îl lovise pe german în gât. Închise ochii. Destul. Fusese necesar. Dacă voia să lupte alături de bărbații ăștia, trebuia să suporte consecințele. Totuși, să strige prin Londra despre uciderea naziștilor fusese un lucru ușor. Fusese însă mai greu decât crezuse să facă asta cu propriile mâini. La naiba! Ceea ce o făcea să-i urască pe naziști era disprețul lor pentru viața umană, brutalitatea lor, iar acum trebuia și ea să învețe să disprețuiască viața *lor,* să nu-i pese de faptul că gardianul pe care îl omorâse sau cel al cărui sânge îl împrăștiase Fournier c-un glonț erau poate niște bărbați obișnuiți, cu mame și neveste, prinși în ceva pe care nu-l înțelegeau de fapt. Dar care era alternativa? Să le ofere un ceai și o vorbă bună? Să-i trimită la colț că fuseseră niște ucigași invadatori obraznici? Nu. Trebuia să-și asume o parte din brutalitate. Trebuia să sacrifice... Ce? O bucățică din suflet. Bine. Accepta târgul.

Capitolul 34

Maiorul Böhm citea o scrisoare de la soția lui când Heller bătu la ușă și intră în noul birou din Montluçon.

Eva era bine, iar fiica lui și cățelul se jucau în grădina noii lor case confortabile de la marginea Berlinului. Era încântată că plecase din Franța și că era din nou printre cunoscuți și spusese toate lucrurile care se spun despre cât de mult admira munca lui și cât de mult își dorea să-l primească acasă când se va încheia. Simți invidie. Montluçon era o provocare nouă, dar caracterul oamenilor era mai apropiat de cel al slavilor pe care îi văzuse în est decât de cel al teroriștilor aprigi din Marsilia. Nu reușea să înțeleagă dacă oamenii erau atât de proști pe cât păreau. Când erau întrebați de grupările din Maquis, nu făceau decât să privească ca niște bovine. Nu, nu auziseră nimic de genul ăsta, domnule. Autoritățile clipeau și promiteau că vor face tot ce le stătea în putere pentru a ajuta, dar toate documentele și rapoartele pe care le cerea veneau îngrozitor de încet.

Heller lăsă un cuțit pe masă și Böhm îl studie.

– M-am gândit că vreți să vedeți asta, domnule. A fost scăpat în timpul atacului asupra emițătorului din Chaudes-Aigues.

Böhm lăsă scrisoarea din mână.

– Au fost martori?

Heller scutură din cap.

– Doi supraviețuitori, dar nu au văzut echipa care a executat atacul.

– Au folosit TNT?

– Da, domnule.

Böhm luă cuțitul și-i testă greutatea.

– Heller, acesta este un cuțit Faribain-Sykes. E o armă standard pentru agenții britanici trimiși în Franța să încurajeze și să coordoneze golanii de pe dealuri.

Böhm exersă o mișcare de tăiere și una de împungere prin aer, după care dădu din cap aprobator. Era o armă bine făcută.

– Heller, cred că e timpul să le arătăm francezilor că răbdarea noastră are o limită.

Capitolul 35

Erau momente în care Nancy reușea să uite de război. Momentele în care era atât de obosită încât creierul ei se oprea și ea o lua la vale cu bicicleta ei pe câte o străduță lăturalnică, hipnotizată de parfumul primăverii târzii și de lumina care răzbătea printre copaci. Doar momente, dar totuși existau.

Primeau provizii în fiecare noapte cu lună și în fiecare zi veneau tot mai mulți tineri în taberele împrăștiate pe platou, în fermele abandonate și în peticele de pădure. Ea îi pregătea, îi pregătea să-i învețe și pe alții, distribuia provizii și arme, stabilea rute de evacuare și locuri de întâlnire în care să se regrupeze, încuviința ușor din cap când veneau la ea cu planuri pentru ambuscade de mică anvergură, furturi și sabotaje minore. Nu voia să riște cu operațiunile de amploare, dar văzuse avantajul antrenamentelor de pe teren și se gândea că Londra nu are de ales. Trebuia să aibă încredere că n-o s-o

dea în bară până în Ziua Z. Mai erau și grijile comunale. Împărțirea banilor și schimbul de informații. În fiecare zi cineva o întreba când vin Aliații și în fiecare zi trebuia să spună „în curând“ și se ruga la Dumnezeu să fie adevărat, deși știa că debarcarea o să fie doar începutul, momentul în care putea să se pună ca lumea pe treabă. Până atunci, totul era pregătire.

Drumul cotea și Nancy încetini și reveni la realitate fără tragere de inimă. Tardivat îi spusese că pășunile din sudul râului Maleval ar fi fost un loc bun de parașutat provizii și voia să le vadă cu ochii ei. Își ascunse bicicleta în spatele unui tufiș lângă o zonă care părea potrivită și începu să investigheze terenul. Promițător. Da, ăsta era un loc bun. Îl măsură cu pasul. În jur de șapte sute de metri pătrați. La fix. Și nici un cablu telefonic sau fire nicăieri în zonă. Destul de ascuns, dar nu ar fi putut masca focurile de avertizare ale avioanelor. Până aici era bine. Dar spre vest terenul urca brusc între locul acela și Chaudes-Aigues. Nu era prea abrupt sau prea sus ca să fie o problemă pentru avioane, dar trebuia să urce până în vârful dealului. Dacă acolo erau poteci accesibile venind dinspre oraș și germanii ar fi văzut avioanele, ar fi putut urca și lansa un atac asupra lui Nancy și a oamenilor ei în timp ce ei strângeau proviziile. Dar dacă pădurea dintre oraș și povârniș era deasă, ar fi meritat riscul. Trebuia doar să pună niște oameni să se uite după lanterne sau semne de activitate dinspre orașul de jos.

O luă în sus pe deal. Simțea cum îi picură transpirația pe curbura spatelui în timp ce mergea. Oare chiar era nevoie să mai caute locații în care să ascundă bunătățile pe care le aveau deja? Unele dintre ascunzătorile lor deveniseră peșterile lui Aladin, pline de arme și muniție. Trebuia să-i trimită pe spanioli în pădure să mai caute locuri în care să ascundă armele, poate de-a lungul rutelor de evacuare pe care le pregătiseră. Sau, și mai bine, câteva locații complet izolate, despre care să știe puțină lume, încât, dacă nemții reușeau să le dea o lovitură serioasă, cei care supraviețuiau puteau găsi arme și gloanțe.

Când panta începu să se îndrepte, merse spre sud o mie de pași, dar nevăzând nici o cale de acces facilă pentru germani, se întoarse, rememoră traseul și continuă spre nord până ajunse în locul în care panta cobora abrupt și repede spre oraș. Nici de aici nu era vreo rută simplă, ceea ce era perfect. Putea să vadă drept în centrul orașului. O iscoadă în locul acesta ar fi putut face semn comitetului de primire din câmp, dacă se încingeau spiritele.

O mișcare de jos îi atrase atenția. Nu era obișnuitul du-te-vino al orășenilor. Era altceva.

Ridică binoclul și îl îndreptă spre un grup de uniforme gri strânse ciorchine la capătul pieței. Aceștia se dădură la o parte și Nancy văzu un bărbat și o femeie în haine de civili. Strânse binoclul mai tare. Femeie se smucea din strânsoarea lor. Nancy îi văzu curba amplă a burții. Bărbatul se zbătea tare. Nancy nu putu auzi nimic în afară de foșnetul frunzelor din pădurice din jur, dar vedea că bărbatul urlă, încovoiat de spate. Înghiți în sec. Îi cunoștea pe amândoi.

Bărbatul era unul dintre oamenii lui Gaspard. Fusese în hambar când îi scoseseră sacul de pe cap. Recunoscu și femeia. Când fusese în oraș cu o săptămână în urmă, fata se apropiase de ea. Știa că nu avea dreptul să ceară nimic, pentru că soțul ei nu era unul dintre oamenii lui Fournier, dar poate că *madame* o ajuta totuși cu ceva pentru bebeluș. Bebelușul o convinsese. Nancy îi dăduse cincizeci de franci și câteva batoane de ciocolată, știind că l-ar fi scos din minți pe Gaspard dacă afla că le dă de pomană familiilor oamenilor lui. Elisabeth, așa o chema. Soțul ei era Luc.

Soldații o ridicară la baza crucii din piața și îi legară mâinile la spate. Oameni ai SS-ului. Luc era în genunchi acum. Se ruga la picioarele unui ofițer în bocanci lustruiți, cu șapcă de maior. Acesta ridică mâna. Unul dintre soldați își dădu jos arma și își fixă baioneta. Nancy simți în gât un gust amar și înțepător.

Spuse cu voce tare.

– Nu. Nu. Nu pot să...

Maiorul întinse mâna și soldatul îi dădu cuțitul, dar în loc s-o înjunghie direct în burtă pe femeia legată, o tăie cu muchia lamei pe sub curba burții. Nancy scăpă binoclul și se întoarse într-o parte, vomitându-și mațele în iarbă.

Nu mai voia să vadă. Se șterse la gură cu dosul palmei. Trebuia. Cineva trebuia să vadă asta. Își ridică binoclul din nou. Partea din față a femeii are complet acoperită de sânge, iar la picioarele ei era o mâzgă movulie. Rochia îi fusese trasă de pe umăr și Nancy îi văzu gâtul alb. Era încă vie, balansându-și capul de pe-o parte pe alta în arcuri ample.

– Mori odată, șopti Nancy. Te rog, iubita mea, mori!

Luc era la picioarele maiorului, cu mâinile împreunate, rugându-se. Maiorul avea în mână un pistol îndreptat în sus, spre capul lui Elisabeth. Spunea ceva.

Luc își lăsă mâinile să cadă pe lângă el. Ofițerul părea că ascultă.

Mâna maiorului tresări. Nancy auzi ecoul împușcăturii a secundă mai târziu, încet ca o crenguță ruptă sub talpă. Elisabeth căzu în față. Luc era încă în genunchi, uitându-se la ea. Nu reacționa, nu se mișca deloc în timp ce ofițerul merse spre el și îl împușcă în cap din spate.

Apoi se întoarse, se uită spre dealuri și Nancy îi văzu fața pentru prima dată.

Maiorul Böhm.

Se uită fix spre ea, cu același zâmbet cald, ușor condescendent, pe care îl afișase când o condusese afară din sediul Gestapo din Marsilia în ziua în care îl arestaseră pe Henri.

Ea coborî binoclul și începu să meargă în jos pe pantă, spre bicicletă, apoi picioarele i se înmuiară și se așeză la baza unui scoruș, respirând des și rapid. Pieptul o ținea, capul i se învârtea.

Termină. *Termină.* Ia-o mai ușor. Nu te mai gândi la asta, nu te mai gândi la ce înseamnă. Ce îi spusese Luc lui Böhm? Ce dăduse la schimb ca să n-o mai tortureze pe soția lui?

Țâșni în picioare. Furia, furia oarbă o conduse jos pe deal, peste câmp, la bicicletă. Furia o duse peste marginea văii, printre dealuri. Furia o duse fiecare kilometru din cei treizeci până la prima santinelă a lui Gaspard care îi blocă drumul spre Mont Mouchet.

– *Madame* Wake, ce plăcere, spuse maquisardul.

– Lasă vrăjeala, căcăciosule, și du-mă la Gaspard. Acum!

Dacă ar fi avut timp să se gândească, și-ar fi dat seama că nu o să meargă bine. Gaspard aflase deja că oamenii lui Fournier aveau mitraliere Bren și TNT și explozibili din plastic și că se distrau exersând cu ele de la Clermont-Ferrand până-n Aurillac, iar succesul lor în distrugerea turnului radio l-ar fi dat peste cap și nici unul dintre lucrurile astea nu l-ar fi făcut mai dispus să asculte. Dar nu avea timp să se poarte cu mănuși.

Îi spuse ce văzuse.

– Trebuie să plecați de aici, spuse ea în liniștea rău-prevestitoare care se lăsase.

Gaspard stătea pe o ladă lângă foc. Legaseră o prelată peste el ca să nu-i dea de gol fumul când ocazional treceau patrule aeriene, deși asta, plus punctele de observare din lungul drumului, păreau singurele lor măsuri de securitate. Cel puțin șaptezeci dintre oamenii lui se bucurau de soare în spațiul deschis din jur. Alte două sau trei sute se aflau în zonele din apropiere.

Gaspard se uită la ea de parcă tocmai îi sugerase să dea o fugă până în oraș să stea la un pahar de vorbă cu căpitanul Böhm.

– Nu.

Dobitoc încăpățânat! Respiră adânc. Explică-i în termeni pe care până și el poate să-i înțeleagă.

– Luc a fost aici, spuse ea. El a spus Gestapoului unde sunteți. Ce altceva ar fi vrut să afle? Aveți la dispoziție patru, cinci ore cel mult, Gaspard. Nancy vorbea clar și ferm. Böhm o să ordone un atac aerian și o să urmeze și trupe la sol. Sunt pe drum. Nu puteți să așteptați. Dacă ați fi pregătit rutele de evacuare cum trebuie...

– Am spus NU! Gaspard își lovi mâinile grele de genunchi cu o bufnitură puternică. Nu i-am dus pe oamenii ăștia în munți ca să fug de naziști la fiecare alarmă. Și îl știu pe Luc de zece ani. Nu ne-ar trăda niciodată. Niciodată. Suntem în siguranță azi, la fel cum am fost și ieri.

Nancy strânse pumnii.

– Tu nu ai văzut! Tu nu ai văzut ce i-au făcut! Ar fi spus orice ca s-o scape de o clipă în plus de suferință – și eu la fel. I-au tăiat burta.

Gaspard se ridică. Acum erau amândoi în picioare, se uitau unul în ochii celuilalt.

– În cazul ăsta ar fi mințit! urlă Gaspard. Nemții o să-și irosească bombele și oamenii pe vreo ruină la kilometri întregi de aici.

– Nu ai de unde să știi asta. Böhm a dat pe brazdă zeci de oameni.

El tăie aerul cu mâna.

– Minciuni. Nu renunț la locul ăsta, la tabăra asta, doar pentru că tu crezi că Luc ne-a dat de gol locația, *madame*.

Ea îl apucă de braț și încercă să-și controleze vocea.

– Ce te-ar costa? Ai putea să-ți răspândești oamenii peste dealuri. Plecați de aici două, trei zile și dacă se dovedește că Luc a reușit să le dea o locație falsă sau deloc, puteți să vă întoarceți.

El se uită la ea cu dispreț profund.

– Nu înțeleg de ce oamenii lui Fournier ascultă de tine, fetițo. Cum aș putea să-mi conduc oamenii dacă le spun să fugă și să se ascundă de fiecare dată când e vreun zvon că ar putea să vină nemții? Suntem bărbați sau iepuri? Noi suntem aici să luptăm.

Dorința de a-i urla în fața era aproape copleșitoare.

– Când o să fie momentul potrivit! Când o să ajungă Aliații în Franța o să avem nevoie de fiecare om ca să-i împingem pe nemți în spatele liniilor. Acum trebuie să ne înarmăm, să ne pregătim, să ne antrenăm și să supraviețuim până când o să fie nevoie de noi.

Asta fu o mare greșeală.

– Eu nu sunt pionul unor britanici imperialiști din Londra! Eu zic cum să ne luptăm pentru țara mea, nu ei!

Oamenii din jurul lui dădură aprobator din cap.

– N-o să faci tu din mine un soldățel englez cu o mână de gloanțe și-o ciocolată. Acum du-te dracului la gașca ta de iepurași din dealuri!

Se îndepărtă.

– Luc le-a spus, Gaspard! strigă ea după el. Vin! Pentru Dumnezeu, fă ceva!

El continua să meargă.

Capitolul 36

În secunda în care se întoarse în tabără, îi luă pe Fournier, Tardivat, Mateo și Denden în autobuz și le spuse toată povestea.

– Dă-l dracului, spuse Fournier, aprinzându-și încă o țigară. Dacă nu vrea să asculte, să-l ia nemții.

Denden dădu din cap.

– Dacă era doar Gaspard, și eu aș fi zis să faci la fel. Să-l lăsăm pe maiorul Böhm să-l facă terci la micul dejun. Dar el are sute de oameni risipiți pe dealurile alea. Nu putem să-l lăsăm pe Böhm să-i facă pilaf la prânz.

Fournier își trase nasul, după care se aplecă peste harta întinsă între ei.

– Vrei deci să facem ceva? Ce?

Nancy indică drumul spre Mont Mouchet. Ce ciudat să te gândești că locurile acelea erau doar linii pe o hartă cu câteva săptămâni în urmă. Acum vedea fiecare drum, oamenii din fiecare casă, putea să recite numele tuturor țăranilor prietenoși, numele fiecărui suspect că ar fi fost colaborator.

– Nu putem să riscăm să fim și noi distruși. Germanii o să aibă sprijin aerian, așa că o să ne ascundem de bombardiere și Henscheluri[4], dar de trupele de la sol? Putem să facem ceva în privința asta. Nu sunt drumuri bune care să ducă spre vârf din est, cred că germanii o să-și aducă oamenii din Pinols, Clavières și Paulhac, iar apoi o să încercuiască Mont Mouchet de acolo. Acelea sunt trupele pe care le putem încetini. Să le dăm oamenilor lui Gaspard o șansă să-i țină în loc până la căderea nopții și apoi să dispară în munți, în păduri sau spre Auvers înainte să-i prindă nemții în menghină.

Fournier trasă cu degetul pe hartă drumul la nord de Mont Mouchet.

– Drumul ăla îl știu bine. Câteva capcane, zic eu.

– Bine, spuse Nancy.

Mai bine tactici de întârziere în loc de luptă în toată regula – Fournier începea să gândească ca membrul unei trupe de gherilă.

– Va trebui să iau *gazogène*-ul ca să ajung la timp, adăugă Fournier.

Nu aveau decât trei camionete pe cărbuni care hurducăiau, dar avea dreptate. Ea ezită și hotărî.

– Bine. Ia-o. Dar ascunde-o bine și întoarce-te pe jos. Drumurile o să fie pline de soldați săptămânile următoare. Se uită drept în ochii lui până când el dădu din cap, apoi ea se întoarse spre Mateo.

– Noi mergem pe drumul dinspre Clavières. Apoi o să avem nevoie de ghizi în grupuri de câte trei de-a lungul cărărilor spre Le Besset ca să-i scoatem pe oamenii lui Gaspard din luptă. Îi privi pe cei din jur. Toți dădură din cap.

– Răspândiți vestea printre fermieri. Tardivat, tu coordonezi trupele de salvare. Poți să organizezi primirea celor care scapă? Ascunde-te în păduri, adună provizii în fermele de deasupra Chavagnacului. Tu te ocupi să organizezi mici ambuscade pe drumurile lăturalnice. Profită de ocazie să-i lași și pe băieții noi să guste din acțiune, dar să ai grijă de ei. Denden, indiferent ce se întâmplă, nu rata transmisia. Transmite Londrei că avem nevoie de provizii medicale și explozibili plastici. Strânse harta.

Denden dădu pe gât ultima gură de ceai din cană.

– Minunat. Să înceapă Operațiunea Dobitocul Nerecunoscător.

*

Mateo și Nancy luară doisprezece oameni, inclusiv pe Juan și pe Rodrigo, și coborau la vale spre drumul către Clavières. Sperau să găsească ce căutau la vreo cinci kilometri de Mont Mouchet unde pășunea de pe marginea drumului era punctată de copaci maturi. Nancy se uita la ceas continuu. Era convinsă că Böhm o să comande armatei să atace imediat locația lui Gaspard, înainte ca vestea ororilor din piață și implicațiile ei să apuce să se răspândească. Cât dura să pui la punct un atac ca ăsta? Să informezi ofițerii, să aduni vehiculele și armamentul? Petrecu jumătate din drum încercând să calculeze și jumătate jurând că nu o să se mai gândească la asta.

Ajunseră la drum când soarele era la amiază și în douăzeci de minute găsiră locul pentru faza inițială a operațiunii. Când văzu un stejar suficient de înalt încât să blocheze drumul, Nancy îi sărută scoarța striată, apoi îi spuse lui Mateo să-l doboare cu un cerc de explozibil de plastic. Trimise două iscoade spre Clavières să vegheze drumul și să întoarcă localnicii din drum. Iscoadele pe care le alesese erau doi dintre băieții mai tineri și în timp ce se îndepărtau Nancy observă că Mateo îi urmărește, până dispărură după curba drumului.

– Îți faci griji pentru ei, Mateo? întrebă ea, dându-i explozibilul din rucsac și uitându-se cum face un cerc îngrijit în jurul trunchiului de copac.

– Nu. Doar că eu am douăzeci și trei de ani și ei mă fac să mă simt ca un bunic.

– De ce?

El înfipse un creion-detonator în încărcătură și strânse vârful de cupru.

– Foc!

Fugiră la o distanță sigură, în șanțul de la marginea drumului, ținându-și capetele jos.

– Pentru că, spuse Mateo, de parcă conversația lor nici nu fusese întreruptă, eu am pus mâna pe armă la șaisprezece ani și lupt încontinuu de atunci.

– Poate ar fi trebuit să pui mâna pe o fată, spuse ea.

El mormăi.

– Poate o să-ți dea Jean-Clair lecții. Mama lui mi-a spus că a frânt inimi în fiecare sat din Alpi. Părea mulțumită de asta.

Răspunsul lui în spaniolă, obscen probabil, se pierdu în bubuitura exploziei, apoi în crăpatul lemnului și în furtuna de frunze când copacul uriaș se prăbuși. Impactul făcu ca pământul să se cutremure. Nancy ridică capul. Perfect. Stejarul căzuse perpendicular pe drum.

Se cățără afară din șanț, își dădu jos rucsacul și scoase una dintre prețioasele grenade antitanc. Câți oameni o să trimită nemții? O izbi o imagine, adusă parcă de adierea vântului, cu oamenii lui Gaspard strânși în jurul vechii ferme, surprinși de un val de foc de artilerie, fântâni de țărână, urletul obuzelor, sânge și confuzie.

Nancy simți vântul primăvăratic pe față și își aminti de senzația aceea, un soi de bulbuceală în sânge, pe care o simțise când atacaseră turnul de emisie. Nu era frică, dar o stare de alertă stranie a simțurilor. Era ceva periculos de delicios în toată treaba aceea.

– Jean-Clair! Nu te mai holba la drum și vino să vezi ce face căpitanul Wake! spuse Mateo aspru.

Jean-Clair sări și Nancy aproape scăpă nenorocita de mină.

– Iscoadele o să fluiere dacă văd ceva, continuă Mateo. Tu cască ochii și învață.

Chiar așa. Nancy voia să găsească punctul ideal sub trunchiul prăbușit. Germanii vor fi nevoiți să folosească vehicule grele ca să mute monstrul ăla din drum și când acesta o să înceapă să se miște, grenada o să explodeze... dacă nu o vedeau. Se întinse pe burtă și se târî pe sub crengi. Mugurii de primăvară i se prindeau în păr. Era o grenadă Hawkins, era imposibil de aruncat departe, dar era o bestie fioroasă, adaptabilă, cu aproape un kilogram de explozibil înăuntru. Foloseau un detonator chimic, declanșat de presiune, așa că, chiar dacă nu erau grenade, erau perfecte ca mine pentru capcane de genul acela. O împinse în față și, folosindu-se de coate, se târî printre crengile îmbârligate ale stejarului, de-a lungul cărării cu pietriș, căutând o curbă în trunchi. Puțin mai departe. Se uită în stânga și-n dreapta, judecând distanța de la marginea drumului până deasupra locului în care se afla. Găsi un loc acceptabil, ascuns sub trunchiul copacului și suficient de departe astfel încât explozia să nu se răsfrângă doar asupra trunchiul, iar vehiculul să rămână nevătămat.

Scoase cuiul de siguranță, apoi auzi o cracă cum se rupe în timp ce trunchiul se lăsa spre ea. Scoase repede Hawkinsul cu vârfurile degetelor,

grăbindu-se să-l dea la o parte, în timp ce trunchiul căzu chiar peste locul în care voia ea să pună nenorocita de grenadă.

Un val de sânge îi făcu mâna să zvâcnească. Aşteptă să vadă dacă murise.

– Toate bune, căpitane? îl auzi pe Mateo întrebând.

– Brici, răspunse ea printre dinţii încleştaţi.

Apoi respiră adânc, încet şi repoziţionă cu grijă Hawkinsul. Se strecură înapoi pe sub crengi, fiecare nerv era întins la maximum şi se auzea.

Mateo o ajută să se ridice în picioare, iar ea îşi trecu mâna prin păr să scuture rămurelele. Locul părea nefiresc de tăcut sau poate asculta ea prea atent. Prinse zgomotul uneia dintre iscoade cum se apropia de ei.

Băiatul alerga spre blocadă de parcă îl avea pe Hitler însuşi în spate.

– Copacul e pregătit! strigă Nancy spre el, el alunecă în pietriş când se opri şi ocoli, ţinându-şi ochii aţintiţi spre stejar, de parcă ar fi putut sări să-l atace.

– Ei bine? spuse Mateo morocănos când băiatul ajunse lângă ei.

– Doi kilometri distanţă. Cred... cred că vreo mie de oameni. Şi artilerie, cred, spuse gâfâind.

Mateo îşi aprinse o ţigară.

– Doar nu veneau la petrecere cu baloane şi confetti, puştiule.

Nancy îi aruncă o privire.

– Să ne aşezăm pe poziţii, ce zici?

Îl lăsară pe Juan în pădurea de lângă stejarul prăbuşit, după care se îndreptară spre est vreun kilometru şi jumătate şi împărţiră echipa. Rodrigo îşi luă trupa spre pantele din nord, în timp ce Mateo şi Nancy montară o capcană cu sârmă împreună cu cei doi băieţi francezi, Jean-Clair şi Jules.

– Aş fi vrut să avem mai mult timp, murmură Mateo spre Nancy, care scormonea prin rucsac din nou.

Jean-Clair şi Jules se uitau la ei. Ea nu răspunse.

Mateo luă două grenade de la ea şi o rolă de scotch industrial, după care lipi prima grenadă de trunchiul unui puiet de la marginea drumului la înălţimea şoldurilor. Nu mai vorbea. Nancy legă sârma de un alt puiet de pe partea cealaltă a drumului, apoi se întoarse la Mateo să vadă cum leagă capătul lui de cuiul de siguranţă al grenadei. Îl strânsese foarte îngrijit.

– Jean-Clair, spuse Nancy, tu şi Jules luaţi cealaltă grenadă şi aranjaţi-o la fel ca pe asta la douăzeci de metri mai în faţă.

Jean-Clair luă grenada, sârma și scotchul și băieții o porniră pe drum în sus.

Nancy se uită la ei cum leagă sârma la înălțimea potrivită pentru partea din față a unui camion de soldați. Chiar dacă știa unde e, Nancy de-abia putea să zărească sârmulița gri, subțirică, întinsă peste drumul punctat de umbre. Când Jean-Clair și Jules se întoarseră, Nancy le văzu expresiile mohorâte și concentrate și lucirea inconfundabilă a transpirației pe locul unde țineau între degete mitralierele Bren.

Vorbi încet.

– Băieți, ați fost antrenați pentru asta. O să fie bine. Așezați-vă pe poziții.

Ei dădură din cap, mărul lui Adam li se urca și cobora în timp ce înghițeau în sec de frică și entuziasm, apoi se urcară pe panta lină dinspre sud. Antrenați pe dracu'! Două sau trei săptămâni într-o clasă de cincizeci cu Nancy care zbiera la ei nu era tocmai Sandhurst.

– Sper să ai dreptate cu toată chestia asta, căpitane, spuse Mateo în timp ce se cățăra peste zidul scund de piatră care separa drumul de câmp.

Nu prea aveai unde să te ascunzi pe partea asta a drumului. Era doar un șanț de scurgere între marginea de sus a câmpului și pădurile de dincolo.

– De ce? întrebă ea în timp ce se ținea după el.

– Pentru că dacă greșești în privința acestui atac, eu va trebui să dezamorsez prima capcană a lui Jean-Clair.

O spusese ca pe o glumă, dar ea era prea tensionată ca să poată râde acum.

– Nu greșesc, răspunse ea, mergând în sus pe pantă, îndepărtându-se de el.

Apoi se opri, simți o adiere în aer înainte să audă. O explozie se rostogoli spre ei dinspre drum.

Capitolul 37

Cele două ore pe care le petrecuseră așteptând ca mașinile să treacă peste stejar fuseseră o tortură fină. Nancy voia să se termine, trebuia să se miște, să lupte, dar fiecare clipă pe care germanii o petreceau căutând capcane era un moment în plus pentru Gaspard să-și pregătească planul de apărare și să-

și evacueze oamenii de pe platou. Aruncă o privire spre ceas. Mai erau patru ore de lumină. Dacă reușeau să-i țină pe germani să nu năvălească peste Mont Mouchet până la lăsarea întunericului, majoritatea luptătorilor lui Gaspard ar fi putut fugi de pe munte.

Își lăsă capul pe spate, se sprijini de marginea șanțului, își numără respirațiile, apoi sări pe poziție când auzi zornăitul de mitralieră dinspre vest. Câteva minute mai târziu se auzi și sunetul gutural al mortierei și pocnetul unei pușți. Era a doua parte a planului. De-ndată ce drumul era eliberat, Juan primise ordin să tragă în convoi și apoi să fugă. C-un pic de noroc, germanii vor pierde încă o oră ca să-l caute.

Juan se trânti gâfâind în șanț lângă ei după vreo douăzeci de minute. Mateo îl îmbrățișă. Un oftat scurt și rapid fu singurul indiciu că-i fusese greu să-l aștepte.

– Ei bine? întrebă Nancy.

– Pușțiul avea dreptate, răspunse Juan. Vreo mie de infanteriști cu sprijin de artilerie. Mina ta a zburat șenila tancului pe care l-au trimis să dea la o parte copacul; a trebuit să-l repare înainte să pornească din nou. Totul foarte organizat. Când păreau că sunt aproape gata, i-am ciocănit și eu un pic. A mimat jetul mitralierei sale. Aveau mortiere pe poziții în două minute. Așa că am tulit-o.

Suna de parcă îi era ciudă că fusese impresionat de ei.

– Sunt Waffen-SS. N-am mai văzut trupe atât de bune în zona asta. Tot ce-i mai bun pentru Gaspard.

Nancy înjură fluent în barbă. Fix de asta aveau nevoie! Trupe de elită din belșug. Simțea miros de usturoi sălbatic, de ulei de armă, mireasma minerală de sol, transpirație. Aveau să ajungă în curând. Se întoarse în șanț și puse mâna pe brațul lui Jean-Clair.

– Băiete, treaba noastră nu e să-i oprim pe ăștia, e să-i încetinim. Vrem să piardă timp alergând după noi. O să facem gălăgie și după aia o să ne evaporăm. Bine?

Vorbea destul de încet, încât doar Jean-Clair putea s-o audă.

– Bine, spuse el.

Minutele trecură târâș până când Nancy auzi huruitul motoarelor în depărtare și ridică vocea.

– Dacă trage cineva înainte să dau eu ordin, o să-l omor eu cu mâna mea. S-a-nțeles?

– Da, căpitane..., murmurară ei.

Răcnetul gutural al camioanelor diesel era din ce în ce mai clar. Nancy se uită printre ierburile înalte care străjuiau șanțul. Un tanc ușor în față, urmat de două vehicule semișenilate care remorcau mitraliere Howitzer. La naiba! Grenadele n-ar fi avut nici o șansă. Se uită la vehiculele grele cum treceau zguduind valea pe măsură ce înaintau, apoi văzu marea masă de infanterie care urma, câte patru în rând. Pe măsură ce treceau pe sub ea, la mai puțin de 25 de metri, putu să vadă fețele fiecăruia. Bărbați, nu băieți. Stăpânii Universului, zdraveni și bine hrăniți, în rânduri ordonate, marșând sincronizat. Mai departe, la vest, de-a lungul drumului, deveniseră ca un șarpe verde care se târa în sus prin vale. Valea ei.

Strânse Brenul, simți metalul încălzit de soarele de primăvară care îi atingea degetele și se rugă, nu lui Dumnezeu, ci aceluia care făcuse cele două grenade în Marea Britanie. Spera că reușise să pună un vârf de magie în ele sau că adierea vântului, umezeala din aer, milioanele de mișcări din univers o să facă să se rostogolească sub una dintre semișenile înainte să explodeze. Să bubuie motorul, să-i oblige pe germani să abandoneze unul dintre tancurile inutile în loc să-l care în sus pe munte și să-l îndrepte spre băieții lui Gaspard.

Prima grenadă se detonă cu o explozie scurtă, dar puternică, iar valea se înfioră. Un stol de păsări se înălță într-un zbor speriat, chiar în spatele lor. A doua explodă jumătate de minut mai târziu cu un zgomot diferit, înfundat, o explozie dublă care zgudui pământul, nu aerul. Nancy se lipi de șanț și se uită după fum. *Da!* O coloană neagră și untoasă de ulei de motor de la primul vehicul semișenilat.

Simți cum Jean-Clair se mișcă lângă ea.

– Așteaptă-ți rândul, Jean-Clair.

Când Rodrigo și detașamentul lui începură să tragă, un zăngănit de mitraliere și ecoul lor triplat de pantele înalte de deasupra se revărsară peste germani dinspre pădure, din partea opusă poziției lui Nancy. Zornăitul mitralierelor ușoare, bufnitul gloanțelor care plesneau pietrișul, amestecat cu ordinele strigate scurt și urgent în germană, țipetele oamenilor deja răniți, apoi bubuitul surd al unuia dintre rezervoarele semișenilatei avariate care sărise în aer și miasma care se revărsa. Oamenii SS reacționară rapid, ocupând pozițiile de tragere în spatele vehiculelor rămase. Degetele lui

Nancy se albiseră pe patul Brenului ei în timp ce se uita la patru grupuri a câte trei infanteriști cum montau mortierele pe marginea de nord, unde zidurile joase de piatră de la marginea drumului i-ar fi putut apăra. Căută distanța poziției lui Rodrigo. Simți în gât gustul amar al adrenalinei.

– Căpitane, spuse Jean-Clair cu o voce disperată.

– Așteaptă! mârâi ea.

Mai multe comenzi strigate scurt în germană și grupulețe de oameni cu armele la piept începură să urce panta din nord, la vest de locația lui Rodrigo, gata să-i flancheze pe el și grupul lui de sus.

Era timpul să le pună bețe-n roate.

– Acum!

Mateo și Juan săriră în picioare și aruncară grenade din șanț peste pajiște, direct în drum, printre soldații din spatele semișenilatei, în timp ce Nancy, Jean-Clair și Jules își concentrară focul pe echipele care operau mortierele. Timpul trecea foarte greu și mult prea repede. Simțea fiecare glonț din Bren ce străpungea tunica groasă a caporalului care stabiliza mortiera de parcă ar fi fost în corpul ei. Unu, doi, trei, de-a lungul spatelui, într-o diagonală începând de la omoplat, coloană, rinichi. Îl aruncă în față. Țeava mortierei se duse într-o parte, trimițând încărcătura în deal și o mare pală de pământ și piatră fu aruncată în aer.

Asta îi zdruncină.

– Hai! Hai! Hai! strigă Nancy urmându-i pe Mateo și Juan spre vest, de-a lungul șanțului, mergând pe vine în timp ce germanii se chinuiau să-și dea seama de unde venise noul atac.

Apucă o altă grenadă de la brâu în timp ce alerga, trase cuiul cu dinții și o aruncă pe sub braț peste câmp. Explodă în perete, trimițând o explozie de fragmente de piatră ce se răspândiră printre soldați.

Oamenii lui Rodrigo nu mai trăgeau, dispăruseră în pădure în secunda în care detașamentul lui Nancy li se alăturase. Jules se întoarse și trase cu Brenul din nou, după care se împletici înapoi, cu brațul peste ochi în timp ce încărcătura unei mortiere îi explodă la picioare. Jean-Clair îl apucă de haină și îl trase, orbit și urlând prin șanțul de scurgere. Aici era mai la adăpost, mai ferit, dar era și mâlos ca naiba, iar bocancii lui Nancy rămăseseră înțepeniți. Gloanțele vâjâiau pe lângă capul ei, apoi fură din nou feriți de o dumbravă tânără care se întindea între ei și pădure.

– Repede, spre copaci! strigă ea.

Jean-Clair încercă să-l ia pe Jules în brațe. Mateo îl împinse într-o parte și îl ridică pe băiatul orbit peste umăr.

– Căpitane! Spre vest! strigă Mateo în timp ce se întorcea.

Nancy se întoarse și văzu un grup de germani cățărându-se peste zidul din partea opusă dumbrăvii, încercând s-o flancheze acum.

Trase câteva focuri scurte, controlate, în timp ce Juan aruncă ultima grenadă care explodă într-un nor de țărână și sânge peste prima echipă.

– Hai!

Îl împinse pe Jean-Clair tare din spate până îl trezi din șoc, apoi acesta și Juan țâșniră în sus pe deal, spre lizieră. Ea sprintă după ei. Pe când se aruncau în adăpostul frunzișului des, Nancy auzi sunetele primelor bombardiere germane tunând undeva deasupra taberei lui Gaspard.

Capitolul 38

Denden își făcuse transmisia și ajuta cu răniții când Nancy și detașamentul ei ajunseră înapoi în tabără. Mateo îl cărase pe Jules, năucit și sângerând, un kilometru și jumătate prin pădure, dar reușise să parcurgă pe picioarele lui restul drumului spre tabără, cu un bandaj rudimentar peste ochi. Jean-Clair îl ghidase peste terenul accidentat. Nancy trimise restul echipei să mănânce și să se odihnească, apoi îl conduse pe Jules în cort, o structură făcută din bușteni de pin și prelată care servea drept spital de campanie. Denden era acolo, se pregătea să primească răniții, iar Nancy îi remarcă expresia șocată și speriată când îl recunoscu pe Jules, expresie pe care o mască imediat.

Denden îl conduse pe Jules spre un pat și Nancy îl urmă.

– Nici o veste de la Fournier încă, spuse Denden peste umăr, în timp ce Jules se așeza.

Nancy dădu din cap. Nu avea cum să se întoarcă înainte de căderea nopții.

– Dar două dintre patrulele lui Tardivat au reușit să panicheze un convoi cu grenade și Brenuri încât să-i imobilizeze o oră în strâmtoarea de lângă Paulhac-en-Margeride.

– Trupe SS? întrebă Nancy, urmărind cum îi desface bandajele lui Jules.

Băiatul tresări și Denden îi puse mâna pe umăr.

– Nu! Voi ați dat peste SS? spuse Denden.

– O mie, Denis! spuse Jules cu o profundă satisfacție. Căpitanul Wake le-a bubuit un tanc!

Denden pufni și examină ochii lui Jules cu blândețe.

– Da, cu o pilă de unghii și o mustrare aspră, sunt convins. Acuma, liniște.

– Am folosit un Hawkins și un stejar, dacă vrei să știi, spuse Nancy. Ai primit vești din Mont Mouchet?

Denden începu să curețe pământul și pietrișul din ochii lui Jules.

– Puțin. Indiferent ce ți-a spus în față, Gaspard sigur a făcut ceva să se pregătească. Tot aud cuvinte gen „rezistență aprigă". Îi ridică bărbia lui Jules. O să fii în regulă, băiete. În curând o să-mi poți vedea iar chipul arătos.

Umerii lui Jules se relaxară.

– Nancy, spuse Denden. Du-te și odihnește-te. N-o să mai aflăm nimic până la noapte. O să am eu grijă de Jules.

Era obosită până-n măduva oaselor acum că venise vorba. Îi strânse umerii lui Jules.

– Te-ai descurcat bine, Jules, spuse ea. Și tu, și Jean-Clair.

Apoi se duse să caute un colțișor în care să doarmă. Era aproape întuneric deja.

Următoarele 24 de ore fură o ceață de rapoarte, ordine, raiduri-fulger ca să încurce trupele germane în timp ce atacurile acestora continuau. Fournier o găsi în autobuz pe la două dimineața și îi vorbi timp de patruzeci de minute încontinuu despre succesele lui din nord, după care terminară jumătate de sticlă de brandy făcând planuri pentru a doua zi. Germanii se retrăseseră când se lăsase întunericul, dar o porniseră din nou în sus pe versanții Mont Mouchetului imediat cum se luminase de zi, încetiniți de capcanele și rafalele ocazionale de focuri de mitralieră ale oamenilor lui Nancy. Când ajunseră în vârf, doar morții îi mai întâmpinară în ruinele fumegânde ale taberei. Când lumina amiezii începu să se domolească, Jean-Clair o găsi pe Nancy și îi dădu vestea că Gaspard scăpase și Tardivat îl aducea în tabără.

Gaspard o rugase, nu ceruse s-o vadă, îi spuse, așa că ea trimise ordin să fie condus la autobuzul ei și să fie tratat cu respect. Apoi îl făcu să aștepte. L-ar fi făcut oricum să aștepte. Chiar avea răniți de văzut și informatori cu care să vorbească. Se asigură că oamenii lui Gaspard o văd cum se mișcă printre

ei, iar maquisarzii ei avură grijă ca toți să știe că Gaspard fusese avertizat și că își datorau viața Operațiunii Dobitoc Nerecunoscător a lui Nancy și că brandy-ul pe care îl beau și mâncarea pe care o mâncau erau un cadou din partea ei.

Era clar însă că și oamenii lui Gaspard luptaseră ca niște lei. Nu avea de gând să nege asta, nici lui Gaspard, nici oamenilor lui. Aflase că după vizita ei, el pregătise capcane, dublase patrulele și trimisese iscoade spre oraș ca să fie avertizați din timp cât de cât. Avioanele le aruncaseră în aer tabăra, cazărmile confortabile și magaziile, dar oamenii erau deja pe poziții în pădure. Evacuarea lor se desfășurase încet și fusese improvizată, dar se retrăseseră organizat și ajunseseră la ghizi și în siguranța taberei lui Fournier. Erau răniți, obosiți și terfeliți, dar scăpaseră teferi. Majoritatea. Șaptezeci de oameni muriseră și cincizeci erau prea răniți ca să mai fie utili în luptele care urmau pentru câteva săptămâni bune. Iscoadele îi spuseseră că mai bine de două sute de soldați SS fuseseră uciși și că toată noaptea și ziua care urma vor fi ocupați să ducă morții și răniții în vale.

Tardivat o aștepta lângă autobuz și o urmă înăuntru. Gaspard stătea incomod pe perne. Tardivat se așeză lângă el și se lăsă pe spate, întruchiparea masculinității relaxate, cu un zâmbet vag pe buze. Nancy nu se așeză și nici nu vorbi. În schimb, își luă peria de păr, își puse oglinjoara pe raft și își aranjă părul, apoi scoase rujul din buzunarul uniformei și se rujă cu atenție. Nu i s-ar fi permis niciodată să intre în Café Paris cu încălțămintea astea, cât despre față... fără îndoială.

De-abia când fu gata se așeză față în față cu Gaspard.

– Știi care e diferența reală dintre bărbați și femei, Gaspard? Zâmbi. Și, te rog, nu spune țâțe.

– Du-te dracului, mârâi el.

Tardivat îi dădu o lovitură cu dosul palmei peste cap. Gaspard se uită cu ură la el, dar nu lovi înapoi. Ăsta fu răspunsul de care avea nevoie Nancy.

– Vezi? continuă pe același ton gingaș. Bărbații își rezolvă problemele cu violență. Germanii au fost violenți cu tine și asta te aduce aici. Și tu ai fost violent cu mine, ceea ce-i face pe oamenii mei să vrea să te spânzure de cel mai înalt copac.

Tardivat încuviință pufnind, dar Nancy văzu o licărire de îndoială pe fața lui Gaspard.

– Norocul tău e, continuă ea, că eu m-am gândit cum rezolvă femeile problemele. Noi o facem cu vorbe – vorbind despre nenorocitele noastre de sentimente. Acum, tu simți frică. Furie, desigur. Și mândrie pentru oamenii tăi, foarte corect, dar sub asta, *rușine*. Amândoi știm zvârcolirea aia acidă. Exact cum te simți tu acum, așa m-ai făcut și tu să mă simt. Aș fi putut să stau în tabăra ta, să mă umflu în pene până m-ar fi omorât cineva. Aș fi putut să mor de rușine. Dar ăsta ar fi un mod rușinos de stupid în care să mori, nu crezi?

Gaspard își linse buzele și dădu din cap.

– Bine. Pentru că Ziua Z e aproape, am nevoie de fiecare om capabil de luptă de care pot să fac rost. Am primit instrucțiuni de la Londra ce să atac și când. Am nevoie de oamenii tăi ca să pun în aplicare operațiunile. Am nevoie de tine. Împreună o să-i oprim pe germani să-și mai miște trupele și o să-i ajutăm pe Aliații care vor sosi în Franța să câștige teren și să înainteze. Ăsta e rolul nostru. Ăsta e rolul pe care noi – tu și cu mine – o să-l jucăm în eliberarea Franței. Fără bătălii încrâncenate, fără lupte eroice. Sabotaj inteligent, chirurgical. Pentru că aici nu e vorba de noi. E vorba despre căcatul ăsta de război.

Gaspard nu spunea nimic. Ăsta era un semn bun. Mai avea să adauge o concluzie decentă.

– Tot ce trebuie să faci este să accepți că de-acum încolo eu îți sunt ofițerul superior. Dacă tu ești maior, eu sunt, să zicem... colonel? Faci ce ți se spune și o să primești toate armele și muniția de care ai nevoie. Suficient explozibil încât să arunci în aer fiecare pod și capăt de șină pe o rază de treizeci de kilometri și destui bani încât să mâncați ca niște prințișori cât timp faceți ce vi se spune. Batem palma?

Se uită fix la ea și Nancy se întrebă ce vedea oare. Cu o zi în urmă, când intrase valvârtej în tabără, o văzuse ca-n prima zi când ajunsese în Franța – o fetiță, o amatoare englezoaică, care se juca cu țara lui. Acum trebuia să înțeleagă că nu era ce crezuse el. Între timp, omorâse un om cu mâinile goale, câștigase încrederea și loialitatea unui grup de luptători exact ca el și organizase și condusese operațiunea care îi salvase oamenii.

– Bine, așa facem.

Nu se uită în ochii ei și ei nu-i plăcu asta. Nancy se ridică în picioare și îl apucă de părul de pe ceafă. Îl trase tare încât el se uită fix la ea cu singurul

ochi bun, citindu-i buzele roșii.

– Spune, dobitocule. Și spune-o mai bine.

Nu se mai putea împotrivi.

– Da, *mon colonel*.

Ea îi dădu drumul, îi netezi la loc părul și îl bătu pe umăr, după care își reluă locul pe scaun. Se gândi la impresiile pe care le auzise despre felul în care luptase și își impulsionase oamenii. Avea nevoie ca el să asculte de ea, dar nu voia să-i spulbere vâna.

– Cred că am putea sărbători, nu-i așa?

Capitolul 39

Petrecură pentru că scăpaseră de soldații SS și în amintirea fraților căzuți la datorie, dar și în cinstea uniunii dintre oamenii lui Fournier și cei ai lui Gaspard. Băutura și mâncarea erau sponsorizate de unchiul Buckmaster și Banca Angliei. Soldații SS se întorseseră la cazărmile din Clermont-Ferrand așa că, acum, grupurile care colindau satele în căutare de alcool, pâine și brânză – pentru care plăteau mai mult decât valorau – transmiteau localnicilor mesajul că trupelor SS nu le va fi ușor să-i miște din loc. Chiar credeau în ceea ce spuneau, iar sătenii îi primiseră ca pe niște eroi. Se întorseseră coșcoviți sub greutatea cumpărăturilor făcute din banii primiți de la Nancy.

Nancy dormi în autobuz, pe perna ei de satin, câteva ore. Apoi, mai pe seară, când ieși în lumina asfințitului, auzi râsetele și hărmălaia din tabăra principală. Se pieptănă, se dădu cu ruj și urcă pe deal. Ei o aplaudară. Îngerul Australian, Mama Nancy, Vocea Domnului și colonelul meu, colonelul meu, colonelul meu. Urările veneau din toate părțile.

Bătălia zilei ce trecuse fusese bine înflorită. Se trecuse de la vecinătatea înfrângerii la victoria totală. De parcă Nancy și Gaspard colaboraseră tot timpul pentru a-i atrage pe naziști în capcană.

Bine. Nu era nimic rău în a crede asta și dacă oamenii lui Gaspard credeau că ea era un tactician de geniu, o vrăjitoare și o profetesă de-a dreapta lui

Gaspard, era bine pentru ea.

Își ocupă locul la marginea șirului de mese, între Denden și Tardi. Gaspard stătea în capătul celălalt. După ce primi un pahar cu băutură, Nancy se ridică și ceru să se facă liniște.

– Bucurați-vă, băieți, că s-ar putea să fie ultima cină. Ei râseră. Eu beau acum în cinstea oamenilor care nu au reușit să scape de pe munte! Fiii Franței!

Ridică paharul, iar ei închinară împreună cu ea, dar ea rămase în picioare și ei tăcură din nou destul de repede.

– În curând, vom primi ordinele și vom începe adevărata luptă pentru a ne recupera pământul. Presupun că într-un fel asta ne face o familie.

– Pentru familie!

– Dar țineți minte, băieți, doar pentru că sunt o „vacă de muls“ nu înseamnă că sunt mama voastră, așa că dacă îmi mai zice cineva Mama Nancy, îl împușc cu mâna mea. Pentru victorie!

– Victorie!

La naiba, băutura era aspră. Se auzeau urale pe lângă focuri, apoi începură să cânte, după care iar să închine pahare. Focurile păreau să fie foarte bine întețite. Cineva îi puse un castron cu tocană de legume și carne în față și când gustă, fu uimită să descopere că era chiar bună. Tardivat îi remarcă expresia și râse.

– Tardi, cine a făcut asta?

– Uită-te acolo.

În penumbra de dincolo de lumina focului văzu niște siluete care se mișcau pe lângă bucătărie. Una era îmbrăcată în albul imaculat al unui bucătar.

– Avem un bucătar adevărat?

– E un văr de-al lui Gaspard. S-a oferit să fie „răpit“ în seara asta ca să ne gătească ceva bun.

Nancy dădu din cap și mai luă o lingură de tocană, savurând-o.

– Totul se schimbă, Nancy. Oamenii sunt cu noi acum, spuse Tardi.

Ea zâmbi.

– A ajutat faptul că nu le mai furați găinile.

*

Băutul continuă și, după ce mâncarea se termină, bucătarul se *dezrăpi* singur, iar ajutoarele lui și luptătorii se strânseră din nou în jurul focului. Nancy se duse în pădure să facă pipi și când se întoarse, fredonând încet cântecul Partizanilor, se întâmplă ceva nou. Oamenii băteau un ritm pe pietre, iar Gaspard stătea în picioare lângă foc, cu cămașa descheiată până la brâu și cu un cuțit masiv în mână.

– De ce nu și-o trag odată?

Nancy se uită în jur să vadă cine vorbise. Denden, desigur, uitându-se încruntat la ei din întuneric.

Când se întoarse din nou spre ei, Gaspard își tăia o line pe pieptul dezgolit; începu să sângereze imediat și urlă. Ritmul se intensifica pe măsură ce oamenii, unul câte unul, se apropiau de el, își înmuiau degetele în sângele lui și își pictau dungi pe fețe, chiuind în timp ce făceau asta. Cei care nu băteau în pietre se ridicaseră în picioare, fiecare urlând propriul lui strigăt de luptă.

– Asta e pur și simplu scârbos, adăugă Denden, apoi o văzu pe Nancy ducându-se spre foc. Nancy? Ce dracu'?

Ea îl ignoră, merse cu pași întinși spre Gaspard și împinse un acolit care aștepta, aruncându-l în iarbă. Gaspard rânjea și Nancy își înmuie degetele în sângele proaspăt care șiroia din rana lui. Își pictă o linie peste față și apoi, față-n față, ochi în ochi, urlară unul la celălalt. Oamenii chiuiră și strigară în cor, orchestra de pietre crescu tempoul și volumul. Nancy înșfăcă o sticlă din mâna celui mai apropiat bărbat și dispăru din nou în întuneric, făcând piruete.

Îl văzu pe Denden cum se uită la ea și încercă să nu observe expresia de dezgust și de mirare de pe fața lui.

FANY – *First Aid Nursing Yeomanry* (Infirmiere de Prim Ajutor Călare) – organizație independentă formată din infirmiere voluntare, înființată în 1907. O parte din femei au activat și ca spioni în al Doilea Război Mondial.

B24 Liberator – un tip de bombardier folosit de armata Marii Britanii în al Doilea Război Mondial

„Rahat", în limba franceză în original

Un tip de avion de atac la sol

PARTEA A III-A. IUNIE 1944

Capitolul 40

Indiferent de ce se întâmplase înainte, totul fusese dat uitării. Revenirea lunii pline însemna și mai multe provizii ca răspuns la mesajele telegrafiate de Denden din locurile înalte de la baza platoului. Belșugul Londrei nu avea limite, dar Nancy știa că trebuia să echilibreze balanța cererilor cu timpul necesar să strângă toate pachetele cilindrice și să dispară cu ele în noapte, înainte ca patrulele germane să-i ajungă din urmă. Apoi armele trebuiau degresate și oamenii lui Gaspard trebuiau învățați să le asambleze și să le curețe. Denden îi ajuta pe oameni să învețe să folosească explozibilul și Tardivat testă noile creioane-detonator și făcu o declarație sumbră despre fiabilitatea lor. Lista țintelor care trebuiau atacate în Ziua Z era în mod regulat actualizată de Londra, iar Nancy trimitea mesaje înapoi cu ajutorul degetelor rapide ale lui Denden, prin care sugera schimbări sau ținte suplimentare.

Bărbații însă nu erau mulțumiți că așteaptă. Oamenii lui Gaspard în mod special voiau să-și răzbune prietenii uciși în raidul SS, iar Nancy își dădea seama că trebuie să-i lase să se răcorească pentru a nu fi nevoită să-i țină în frâu.

De aceea continuă să accepte mici raiduri. Grupulețe de oameni călătoreau în camionetele pe abur pe care le țineau ascunse în hambare și grajduri de-a lungul regiunii și pândeau patrule izolate. Tardivat îi învățase să lege capcane între copacii de la marginea drumurilor când știau că se apropia o patrulă. Explozia distrugea primul vehicul, apoi grupul trăgea în restul patrulei cu Brenurile lor nou-nouțe înainte ca aceștia să se topească înapoi în pășunile nesfârșite.

Se întorceau de la fiecare escapadă reușită înnebuniți de victorie, iar germanii evitau drumurile lăturalnice.

Nancy dormea când apuca, simțind cum temperatura se schimbă în jurul ei.

Pe întâi iunie, Denden o scutură ca s-o trezească, după ce avusese parte de douăzeci de minute perfecte de somn adânc, visând la patul ei din Marsilia. Aruncă cu perna ei de satin în el, dar el o prinse, lua-l-ar naiba, și o aruncă înapoi în ea.

– Liniștește-te, nebuno! Am primit un apel!

– Nu-mi pasă. Spune-le nemților să vină mâine, trebuie să dorm.

Își puse perna sub cap și închise ochii. Denden se așeză pe vine lângă ea și șopti:

– *Les sanglots longs des violons d'automne.*

Nancy deschise brusc ochii și se ridică.

– Serios?

El dădu din cap.

– În sfârșit, Denden! Vin. În două săptămâni?

Îi trecuse orice urmă de somn. Versurile din poezia lui Verlaine, semnalul că Ziua Z se apropie, funcționaseră asupra ei ca un somn de opt ore și un duș rece.

Denden râse.

– Eu tot zic că ar fi trebuit să folosească poezia ta pe post de cod ca să ne anunțe că se apropie invazia. Era mai distractivă decât Verlaine ăla mohorât. Cum era?

Nancy scutură cămașa de noapte de pe ea și își puse o bluză.

– Nu trebuie să știi. Asta e toată ideea la o poezie cod.

– Hai, pe bune, draga mea, chiar credeai că atunci când fiecare agent alege ceva gen Keats sau alte rahaturi din astea pe care le faci la școală despre noblețe și sacrificiu, nimeni nu s-a dat de gol că una dintre agentele femei a ales... stai să mă gândesc... „Cum ea stătea și luna o veghea, razele-i treceau prin cămășuță. Luminau chiar sfârcul țâței..."

– „Doamne, apără și păzește!" încheie Nancy, trăgându-și peria prin păr.

Apoi se îndesă în noua ei geacă de piele. Cu o săptămână în urmă, Fournier condusese un raid într-o fabrică și îi făcuse cadou unul dintre

trofeele lui. Lui Nancy i se păruse că-i stă destul de bine. Denden râsese din toți rărunchii.

– Hai, Denden. E doar o prostie de limerick[5]!

– Știu, dar imaginează-ți prezentatorul de la *Ici Londres* citind-o.

Își imagină și i se păru comic. Atât de comic dintr-odată încât îi curgeau lacrimile. În două săptămâni! În două săptămâni, pe pământul Franței, vor fi bocanci militari britanici, francezi și americani din nou. Trebuia să meargă mai mult în recunoaștere la obiectivele-cheie, să verifice dacă ascunzătorile erau în continuare pline de cele trebuincioase, să se asigure că aranjamentele legate de îngrijirile medicale erau în continuare valabile, să mai caute hambare abandonate și să le transforme în spitale.

Se șterse la ochi și își verifică machiajul în oglindă.

– Hai, Denden, să facem gălăgie.

Desigur că nimeni nu știa unde vor debarca Aliații, dar asta era și ideea. Să-i surprindă pe nemți cu trupele aiurea. Apoi, Maquisul și alți oameni ca ei de prin toată Franța trebuiau să se asigure că aceștia nu-și puteau mișca trupele – grupuri mici de luptători, obiective multiple, lovituri coordonate. Nancy era pe drum douăzeci și patru de ore pe zi, să informeze sabotorii când și unde să întrerupă șinele și să le dădea grenade și explozibili plastici cu care s-o facă. Stâlpii de telegraf și cablurile de înaltă tensiune urmau să fie date jos ca după viscol, fabricile de mașini grele urmau să-și înceteze activitatea și toate stațiile de emisie din Cantal să fie reduse la o ploaie de scântei.

Nu fu nevoie să aștepte o săptămână. Următoarele versuri din poezia lui Verlaine fură transmise târziu pe data de 5 iunie și Nancy, Gaspard, Fournier și Tardivat își strânseră oamenii a doua zi, dis-de-dimineață.

Aveau în jur de o sută dintre cei mai buni luptători pe platou și încă cincizeci de tineri pregătiți s-o ia din loc pentru a transmite ordinele celorlalte tabere risipite. Jumătate purtau gecile de piele furate de Fournier, restul o combinație încropită de haine de țărani, bocanci militari britanici și berete. Nancy se cățără pe un buștean de la marginea rândului de copaci și se uită în jos la ei. Niște amărâți murdari și rufoși, dar fiecare dintre ei avea un revolver la brâu, un Bren pe umăr și un pachet de explozibil în rucsac. Și le ardeau tălpile să înceapă.

– Bărbați ai Franței! le strigă Nancy. Astăzi este ziua pe care o așteptam. Eliberarea Franței a început. Știți ce aveți de făcut, așa că s-o faceți cum trebuie. Luați-vă țara înapoi și să le dăm nemților șutul în coaie pe care-l merită.

Toți urlară ca maniacii, apoi liderii de echipă îi conduseră în grupuri înainte ca ecoul să se liniștească. Denden îi oferi mâna lui Nancy, iar ea i-o apucă pentru a sări de pe buștean.

– De-a dreptul churchillian, draga mea!

– *Mon colonel?*

Era Mateo, deja echipat, care îi întindea rucsacul. Ea îl luă și-l puse în spate.

– Sigur nu vrei să vii, Denden?

– Nu, mulțumesc. Ridică mâinile. Prea multe arme implicate. Mami o să stea acasă și o să pregătească totul pentru când vă întoarceți. Se agită să-i verifice rucsacul. Ai grenade? Revolver? Explozibil? Funie? Camarazi însetați de sânge? Își lăsă ochii să plutească spre Tardivat, spre cei trei luptători spanioli și spre restul oamenilor pe care îi lua Nancy cu ea. Da, văd că ai. Apoi zâmbi. Să te joci frumos, Nancy, și să vii acasă.

Nancy îi trimise un sărut și apoi își conduse oamenii spre pădure.

Capitolul 41

Toate ghidurile turistice despre frumusețile regiunii Auvergne publicate înainte de război recomandau plăcerile călătoriei cu trenul. Panoramele oferite călătorului din confortul vagonul de clasa întâi, văi adânci, munți împăduriți și peisajele montane inedite erau, susțineau ei, de neratat. Și fiecare călător trebuia să treacă prin experiența acelui triumf al ingineriei construit de geniul consacrat, Gustave Eiffel, viaductul Garabit. Ghidul lista cifrele cu un fior de plăcere: anvergura arcadei de aproape 165 de metri, un arc lin care se înalță la 125 de metri peste râul Truyère într-o dantelărie elegantă de fier forjat. O minune. În egală măsură o operă de artă și un miracol al tehnicii.

Și Nancy avea de gând să-l facă țăndări.

Nimeni nu mai călătorea acum cu trenul de plăcere. Șinele erau artere întunecate și șerpuitoare care transportau oamenii și armele germanilor spre nord și spre sud, prin inima Franței, cu trenuri militare, greoaie, de fier, înțesate cu soldați și fum de țigară, care acum se îndreptau spre punctele de aterizare ale Aliaților. Aliații reușiseră să-și țină planurile ascunse, dar Nancy auzise că se pregăteau întăriri pentru zonele de debarcare din sud și nord, iar germanii erau obligați să aștepte ca să vadă în ce parte s-o ia.

În timp ce-și împacheta rucsacul, Nancy află locul de debarcare de la vocea caldă de la *Ici Londres*. Normandia. Și-ar fi pariat verigheta pe Calais, dar nu, era departe. Pe malurile reci ale Atlanticului, prin ceață și spumă, mii de soldați se chinuiau să răzbească prin nisip, iar acum începea cursa. Dacă naziștii reușeau să-și aducă oamenii și armamentul pe acele plaje în următoarele zile, Aliații ar fi putut fi împinși înapoi în mare. Dacă Rezistența reușea să-i oprească, să le pună bețe în roate, să blocheze și să întrerupă arterele, măreața mașinărie de război germană s-ar fi blocat și sângerat, iar trupele de pe plajele din Normandia ar fi putut rezista să-și croiască drum cu forța în Franța.

Fournier conducea o echipă de oameni care să distrugă un capăt de linie la sud de Clermont-Ferrand; Gaspard urma să distrugă un tren cu combustibil care venea dinspre coastă, apoi și fabrica de combustibil, iar Nancy, Tardivat și echipa lor urmau să distrugă podul lui Eiffel de peste Truyère.

Era principala țintă pe care o primise la câteva zile după ce Buckmaster îi pusese pistolul la tâmplă și despre care spusese el însuși că era o nenorocire. Grinzi de oțel nituite, o împletitură de metal complexă, o bestie echilibrată perfect și care putea rezista la o sumedenie de lovituri într-o sumedenie de puncte și tot nu ar fi căzut. Dar trebuia să dispară. Dacă germanii nu o puteau folosi, rețeaua lor avea de suferit, iar dacă celelalte grupuri ale lui Nancy reușeau să-și doboare țintele – posturi de centralizare, noduri de cale ferată, zone în care șinele virau – rețeaua nemților ar fi fost sugrumată și reparațiile ar fi durat luni bune.

Inginerii din Londra, care văzuseră desene vechi, cărți poștale și fotografii de recunoaștere neclare sau pe cele aduse de unul dintre ei după o minunată excursie cu motoreta prin zonă, spuseseră că punctul-cheie care trebuia atacat era partea cea mai înaltă a arcadei, pe unde treceau șinele de tren, dar

ca să fie siguri, cel mai bine ar fi fost să detoneze când trecea un tren. Cu o greutatea în plus, arcul mai mult ca sigur s-ar fi prăbușit. Erau siguri de asta. Nancy și-i imagina cum își scot pipele din gură și ridică din umeri în jurul unei mese pe Baker Street. Aproape sigur.

Păruse destul de simplu când îi spuseseră despre asta la Londra, dar când Nancy văzuse podul pentru prima dată, la o săptămână după ce aterizase, fusese foarte descurajată. Era o monstru. Cifrele din ghid nu însemnau nimic până nu stăteai sub el, cu capul dat pe spate și privind cum se înalță deasupra ta în văzduh.

Malurile de pe fiecare parte a podului erau aproape verticale, așa că trebuia să cobori pe o pantă acoperită de boschete și să ocolești pilonii masivi de piatră ca să ajungi la baza arcului. Ai fi putut să te apropii dinspre nord, dar pentru că malul acela avea o pantă mai lină, asta însemna că era mult mai ușor pentru cineva cu o pușcă și o mână sigură să te prindă înainte să ajungi acolo sau să te azvârle în râpă de pe arc înainte să ajungi la jumătatea drumului. În fotografiile făcute înainte de război, erau scări de metal pe marginea pilonilor de beton de pe fiecare mal, dar germanii le demontaseră cu lămpi de sudură.

Dacă însă reușeai să ajungi în vârful pilonului, acolo era o scară îngustă de oțel care ducea până în vârful arcului. Singura problemă era că, având în vedere dantelăria deschisă de oțel, ar fi fost al naibii de evident dacă o mână de maquisarzi se urcau până acolo cu niște calupuri grele de explozibil în spinare.

Nemții știau că viaductul era vital și îl păzeau bine. Nancy îi supraveghease destul de mult, stând în ploaia de primăvară, cu un carnețel și o butelcuță, ca să-i rețină pe unii dintre oamenii care îl păzeau. Trei patrule erau în mișcare tot timpul, mergeau în sus și în jos pe pasarelele înguste din vârful podului. Cu zece minute înainte să vină un tren, suna un clopoțel pentru a le da timp să se dea la o parte și mereu o făceau în fugă. Foarte corect. Alte patru patrule mergeau de-a lungul și de-a latul malurilor râului și își construiseră niște gherete din lemn ca turnurile de veghe dintr-un lagăr, de fiecare parte a podului, echipate cu mitraliere grele. Nancy și Tardivat își storseseră creierii încercând să găsească cum să facă cu ei.

Mai era o problemă și anume cum să afle când treceau trenurile. Nancy era destul de sigură că nu vor mai respecta orarul odată ce vor afla despre invazie.

Aveau nevoie de o diversiune care să le mascheze venirea și să prindă în ambuscadă patrulele de pe malul din nord. Apoi, Nancy, Franc și Jean-Clair urmau să coboare în fugă povârnișul, să se urce pe piloni, să sprinteze pe scările înguste, să planteze încărcăturile astfel încât să se detoneze când trecea trenul și să fugă înapoi pe unde veniseră. Destul de simplu.

Diversiunea fusese ușor de pregătit. Destul de ușor. Un poduleț îngust de mașini, un frate urât al superbului arc al lui Eiffel, traversa râul la vreo 350 de metri în amonte. Trebuia să dispară. Rodrigo conducea echipa. Urmau patrulele de pe mal. Tardivat, Juan și Mateo rămâneau pe loc ca să distragă oamenii de sus. Totul trebuia să fie rapid. Sigur, puteau să aibă noroc și să scape de patrule, să planteze încărcăturile și s-o șteargă fără să se prindă germanii, dar era al dracului de riscant. Dacă erau văzuți prea devreme, oamenii din turnurile de pază ar fi avertizat trenul, care s-ar fi oprit înainte să ajungă la pod. Chiar dacă încărcăturile erau detonate, podul lui Eiffel s-ar fi putut repara și, în loc să le dea o lovitură sub centură, toată chestia ar fi fost doar un pic enervantă. Nancy nu avea chef să fie doar un pic enervantă.

Capitolul 42

Un bărbat între două vârste, îmbrăcat în salopetă, pedala încet pe un drum lăturalnic dinspre Saint-Georges. Roata din față a bicicletei scârțâia la fiecare rotire. La un moment dat bărbatul auzi un fluierat încet de pe malul abrupt de deasupra lui. Se dădu jos de pe bicicletă, își aprinse pipa și așteptă. Trimise un nor de fum molcom în aer și atunci Nancy și Tardivat ieșiră dintre copaci și îl salutară.

El nu se deranjă să vorbească, doar le întinse o foaie de hârtie, își întoarse bicicleta în drum și o porni din nou. Nancy l-ar fi pupat dacă ar mai fi stat un pic. Era un conductor de tren care iubise timp de treizeci de ani fiecare locomotivă, fiecare șină și traversă din sectorul lui și acum făcea tot ce putea pentru a ajuta Rezistența să le distrugă. Doar să nu-l rogi să stea de vorbă. Nancy era destul de sigură că putea să se bazeze pe el, dar stabiliseră această întâlnire în ziua în care fuseseră transmise primele versuri din poezie și nu

era sigură dacă auzise și următoarele versuri transmise seara anterioară pe *Ici Londres* până nu auzise scârțâitul bicicletei lui.

– Cât timp avem la dispoziție? întrebă Tardi studiind foaia.

– Patruzeci de minute.

Recuperară restul echipei din ascunzătoarea în care se aflau la oarecare distanță de drum și, fără să fie văzuți, trecură râul Ruisseau de Mongon, un afluent mic și aprig al râului Truyère, ferindu-se pe după fagi și pini. Nancy era recunoscătoare pentru fiecare clipă pe care o petrecea pe aceste poteci și pentru fiecare oră de antrenament fizic îndurate în timpul instruirii. Urcușul era groaznic; fură nevoiți să se târască din copac în copac până ajunseră la un promontoriu îngust de unde vedeau și drumul și podul de cale ferată.

Nancy își scoase oglinjoara și Tardivat ridică sprâncenele.

– Arăți superb, *mon colonel*, te asigur.

– Lasă gluma, Tardi, spuse ea, dar strică oarecum efectul scoțând limba la el.

Verifică poziția soarelui, își deschise oglinjoara și o întoarse încât să trimită trei străfulgerări rapide. De sub ei, de pe râu, le răspunse o altă licărire. Nancy semnaliză din nou cu oglinda, de două ori de data asta.

– Vor detona în douăzeci de minute? întrebă Tardi, privindu-și ceasul.

– Da. Acum o luăm și noi din loc? Aveți vreo nelămurire în legătură cu planul?

Jean-Clair dădu ochii peste cap.

– *Mon colonel*, pot desena podul ăsta și-n somn și de fiecare dată când înghit simt gust de metal. Își bătu rucsacul. Putem să-l aruncăm în aer acum?

Nancy își simți buzele zvâcnind într-un zâmbet, degetele o gâdilau. Asta înseamnă să trăiești, se gândi ea. Asta însemna viață.

– Recepționat.

Tardi, Mateo și Juan porniră primii, apoi, opt minute mai târziu, îi urmară Nancy cu Franc și Jean-Clair, rămânând sus pe povârniș, ascunși printre copaci și privind în vale la linia de jos, patrulată de germani și care șerpuia pe lângă râu, la jumătatea distanței dintre ei și apă. Nancy se apropie cât de mult putu fără să piardă acoperirea oferită de copaci; mai erau o sută de metri de teren deschis care cobora foarte abrupt până la piloni.

– Gata?

Cei doi bărbați dădură din cap fără să se uite la ea, concentrați doar pe baza podului. Mateo își tot încleșta și descleșta pumnii.

Nancy se uită la ceas.

– Acum!

Un tunet înfundat se auzi dinspre podul de mașini, apoi încă o explozie mai ascuțită și Nancy văzu o măreață pală de fum și piatră cum se revarsă ca o fântână arteziană din mijlocul râului. Franc și Jean-Clair porniră la vale în același timp; ea nu putu să reziste și se întoarse să vadă patrula de la marginea de vest a cărării cum se răsucește în direcția sunetului, drept în focurile de mitralieră din copaci. Se prăvăliră la pământ.

Apoi fugi și ea.

Jean-Clair se cățărase deja în vârful pilonului de beton, la șase metri deasupra capetelor lor, legase o funie și le-o aruncă. Mama lui avusese dreptate în legătură cu abilitățile lui de cățărător și avea de ce să fie mândră, era ca un șobolan pe-o țeavă, dragul de el. Despre Franc, sora lui îi spusese că obișnuia să se furișeze de-acasă ca să-și viziteze prietenele în Montluçon, ieșea pe întuneric pe fereastra de la dormitor și pe acoperiș. De când i se alăturaseră oamenii lui Gaspard, Franc fusese incredibil de respectuos față de ea, încercând să se revanșeze pentru faptul că plănuise s-o omoare în prima zi. Amândoi erau deja destul de abili cu explozibilul, se purtau cu multă atenție cu cărămizile mortale. De aceea, ei erau echipa de pod.

Nancy se urcă pe zid, lăsându-se în sfoară, iar Franc o urmă. Jean-Clair strânse sfoara și o puse la loc în sac, iar ea își verifică din nou ceasul.

– Cincisprezece minute.

Dinspre podul de mașini venea sunetul focurilor de armă răzlețe. Rodrigo și echipa lui primiseră ordine să încerce să-i țină pe germani ocupați cât se poate de mult.

Nancy, Franc și Jean-Clair începură să urce treptele de metal. *Nu te uita în sus, nu te uita în jos*. Încrengătura de bare de metal tăia lumea în forme imposibile. Romburi sucite de cer și râu, maluri și păduri. O balustradă ar fi fost bună în orice caz. Te-ai fi gândit că cel mai mare inginer din Franța ar fi putut lua în considerare asta. Dar de unde!

Patrulele din vârful podului și din turnurile de supraveghere vor înceta să se mai uite la rămășițele podului de mașini curând. Se gândea în ritmul pașilor de alergat. Latura sud vârf, unghi mort aici. Latura sud jos, uciși,

spera. Latura nord sus, unghi mort curând, latura nord jos, nici unghi mort, nici ei morți. Măcar distrași. Dacă ajungeau în vârful arcului înainte ca vreunul din ei să se gândească să se uite în sus la feronerie, ar fi putut să nu fie văzuți deloc. Era plăcută fierbințeala din mușchi și bucuria de a face lucrul pentru care se antrenase. Nici greutatea explozibilului din rucsac nu se simțea rău.

Aproape ajunseră. Își verifică din nou ceasul și în aceeași clipă auzi clopotul de avertizare de pe șina de deasupra ei. Avertismentul de zece minute. Fir-ar! Traseră tare pe ultima bucată, picioarele îi urlau în semn de protest și îl auzea pe Jean-Clair cum gâfâie în urma ei.

Asta era. Se uită deasupra ei, căută încheieturile potrivite în care trebuiau plasate încărcăturile ca să facă un lanț de trei pe lățimea șinei, două kilograme de explozibil în fiecare calup, încât să taie vârful arcului ca un cuțit încins.

Bine. Exact acolo.

Se răspândiră, Nancy rămase pe pasarelă, ce doi bărbați se cățărară peste grinzi agili ca niște maimuțe. Mișcări line, exersate, nu era nevoie de conversație. Amândoi auziseră clopoțelul și știau exact ce înseamnă.

Nancy trecu fitilul prin explozibil. Jean-Clair părea că plutește, mergea în echilibru pe una dintre grinzile centrale. Deja își plasase calupul de explozibil. Prinse rotocolul exact când i-l aruncă ea, îl băgă prin propria lui încărcătură, apoi îl aruncă spre Franc. Franc îl îndesă în al lui, se întoarse spre ei și zâmbi.

– Șase minute, spuse ea.

Și acum detonatorul. Franc se avântă peste dantelăria de metal, trecu de Jean-Clair înapoi la Nancy și o luă de la ea, după care se ridică iar, chiar sub șină.

– Jean-Clair, spuse ea, treci încoace.

– Voiam doar să văd dacă stă bine, *mon colonel*.

Franc întinse mâna și împinse detonatorul pe poziție, în locul în care greutatea trenului ar fi pornit focurile de artificii. Puteau să se îndepărteze de raza exploziei în șase minute. Era aproape prea frumos ca să...

Focul de armă scoase scântei din oțel, care-i săriră în față, mai s-o orbească. Nancy căzu pe o parte. Franc strigă, căzu și el greoi pe pasarelă și se rostogoli. Nancy îl apucă de curea și îl trase înapoi. Detonatorul se lovi de

oțel și căzu prin aer. Franc întinse rapid mâna și de-abia îl atinse în timp ce acesta, învârtindu-se către râu, dispăru. Era prea departe de ei să mai audă plescăitul în apă.

– *Mon colonel*... spuse Jean-Clair.

Ceva era în neregulă cu vocea lui. Nancy se întoarse roată spre el, în timp ce un alt șuvoi de gloanțe scânteiară și zăngăniră în jurul lor. Jean-Clair se ținea de una dintre barele centrale cu o mână, aplecat în V-ul format de o grindă. Bluza lui era deja îmbibată de sânge și Nancy văzu încă o rană pulsând pe coapsa lui.

Abandonă pasarela și se grăbi spre el în patru labe de-a lungul unei bârne de jumătate de metru grosime, cu ochii ațintiți asupra feței lui.

– Jean-Clair, te putem duce jos.

– Detonatorul? gâfâi el cu greutate.

– S-a dus, las-o baltă. Naziștii o să păstreze podul. Dă-mi mâna.

El scutură din cap. Se uită fix la ea.

– Dați-mi o grenadă, *mon colonel*.

Ea înțelese. O grenadă nici nu ar fi zgâriat podul, dar dacă exploda aici, chiar aici, ar fi detonat încărcăturile.

– Nu.

– *Mon colonel*, spuse el, vă rog.

Nu putu spune mai mult. Ea scoase una de la curea. I-o puse în mână și îi strânse degetele în jurul ei.

– Scoateți cuiul.

Ea scoase cuiul și-i mângâie degetele.

– Pentru Franța, spuse ea, iar el reuși să zâmbească, cu ochii doar pe jumătate deschiși.

– Pentru libertate, șopti el.

– Nancy! strigă Franc, întinzându-se după ea.

Ea se dădu încet înapoi pe grindă până când el reuși s-o apuce, o târî ultimii metri, apoi o împinse în fața lui pe pasarelă.

Nu mai era nevoie să se uite la ceas acum; simțeau cum se cutremură pământul în timp ce trenul duduia deasupra lor. Deasupra capetelor auzeau gardienii cum strigă avertismente disperate, dar se pierdeau în răgetul metalic și furtunos al trenului care se apropia. Nancy fugi. Podul se zgudui

sub greutatea locomotivei, iar ea se uită în sus în timp ce podul deveni un coșmar strălucitor de metal care zdrăngănea în cădere.

Franc o strigă din nou pe nume, iar ea își dădu seama că se aflau în punctul de rapel. Nu era destul timp. Franc își ancorase deja funia și începu să coboare. Ea își legă funia în jurul ei în timp ce un val de focuri veni dinspre mal, apoi sări în gol și se uită în sus – trenul deja se apropia de celălalt mal.

Căderea ei fu rapidă, dar nu suficient de rapidă, funia era fierbinte și îi sfâșia degetele. O dăduseră în bară, trenul urma să treacă înainte ca încărcăturile să...

Totul se petrecu într-o clipă. Ea lovi din plin apa și se zbătu să se elibereze de sfoară în timp ce curentul o întoarse cu susul-n jos. Deasupra ei încărcăturile explodară. Un, doi. Un, doi. Grenada, încărcătura din mijloc, partea de vest, partea de est. Lumea deveni zgomot și apă. Surzi și orbi, răsucită în râu, un val de căldură și lumină o izbiră în timp ce pietrele și rădăcinile o apucau de picioare. Începură s-o doară plămânii. Apoi simți o mână care o trage de încheietură, o trage afară. Trase o gură mare, plină de aer.

Tardi o trăgea la mal. Ea îl împinse la o parte și se chinui să se ridice în picioare, exact la timp pentru a-l vedea pe Franc tras din apă de Mateo. Rămaseră muți și se holbară.

Norul de fum începu să se risipească și Nancy văzu ruptura pe care o făcuseră în feroneria superbă a lui Eiffel. Restul podului gemea și se bălăngănea, dar trenul era tot acolo, nu se mișca. De ce nu se grăbise să treacă? Nancy se frecă la ochi, încercând să se șteargă de apă. Nu. Ultimul vagon fusese deasupra exploziei, acum atârna printre barele de metal încurcate. Se smucea în jos și trăgea trenul înapoi.

Auzul începu să-i revină, țiuitul înalt să dispară. Prin țipătul ascuțit al metalului putea să audă și alte sunete: urlete, urletele soldaților din ultimul vagon. Prea uimită ca să se miște, Nancy se uita la oamenii din partea de tren care încă era pe pod cum încercau în disperare să decupleze vagonul și strigătele urlătoare ale oamenilor suspendați în aer care înțelegeau ce se întâmplase.

Alți soldați spărgeau geamurile vagoanelor de lângă locomotivă și fugeau afară, fugeau spre nord, o gloată panicată. Unul căzuse sau fusese trântit,

haina îi flutura, dădea din mâini când se izbi de apă. Trenul se dădu iar în spate, podul se balansă și mai mulți oameni căzură în hău.

Apoi hăul câștigă. Încet, apoi foarte rapid, ultimul vagon căzu în gol și tot trenul fu tras în spate rapid, feroneria șuieră și se smuci într-o parte de parcă încerca să-l scuture de pe ea, iar trenul căzu 120 de metri în apă. Capodopera lui Eiffel nu se prăbușise, dar se lăsase și se încovoiase pe o parte, șina fusese întreruptă, arcul se lăsase în jos. Gemea ca un animal în chinuri.

Cineva o strigă.

– Nancy! Acum!

Era Tardi, care o scutura de umeri.

– Retragerea! strigă ea și porniră în fugă înapoi în pădure, grăbindu-se spre locul de întâlnire, chiar când mitraliera fixă de pe malul opus găsi traiectoria și începu să scuipe gloanțe în grohotișul de la picioarele lor.

Capitolul 43

Fournier organizase două spitale de campanie pe platou și câteva ascunzători în care o asistentă medicală, un profesor cu ceva pregătire medicală și un preot făceau ce puteau să ajute răniții.

Unul dintre băieții lui Rodrigo încasase un glonț în gleznă și Tardivat insistă ca Nancy să-l ducă cu mașina la spitalul de pe platou și cu ocazia asta să fie și ea examinată. Îi trecuse un glonț prin mușchiul brațului. Nici nu-și observase rana, până când nu văzuse sângele amestecat cu apa care i se scurgea din hainele ude fleașcă. Tardi urma să strângă rapoarte de la echipele active în acea zi și să i le transmită. Jurase că așa o să facă în timp ce îi bandaja mâna.

Băiatul era palid de la cât sânge pierduse și moțăia agitat sprijinit de geam în timp ce Nancy conducea. Mașinile pe aburi erau îngrozitor de încete, dar puteau să urce. La 5 kilometri de tabără, îi opri un maquisard cu Brenul peste piept și o țigară în colțul gurii. Se apropie de geam cu arma ridicată,

dar imediat cum o recunoscu pe Nancy, lăsă arma jos și stinse țigara pe pietrișul drumului.

– Colonel Nancy! Avem doi răniți. Puteți să-i preluați?

– Hai sus.

El dădu din mână și un grup de bărbați ieșiră din pădure, cărând doi băieți, unul leșinat, celălalt treaz și bolborosind de durere. Urlă când îl lăsară pe bancheta din spate.

– Voi v-ați ocupat de șina din vest, nu-i așa? Ce s-a întâmplat?

Omul care o oprise dădu din umeri.

– Nimic. Ghinion. A fost ușor să scăpăm de șină, după care am dat nas în nas cu o patrulă în drum spre casă.

Probabil fuseseră prea mândri de ei ca să fie atenți.

Ea nu spuse nimic.

– Urcă în spate. Încearcă să-i ții în viață până găsim ajutor.

Bărbatul arăta de parcă ar fi preferat să plece să patruleze din nou, dar se urcă în mașină, își împachetă jacheta și o puse sub capul omului care urla. Pe ceilalți îi lăsă pe drum, să se descurce singuri până în tabără.

Spitalul de campanie dădea pe dinafară. Doi doctori, trei asistente și oricine putea să stea în picioare ajutau cum puteau. Afară, băieții se strânseră în jurul lui Nancy, se împingeau unii pe alții, dornici să vorbească despre succesele lor – poduri arse, cabluri de telefon și telegraf distruse. Înăuntru, nimeni nu avea timp să vorbească.

Nancy rămase acolo ore în șir, mai întâi ca să i se curețe și să i se bandajeze rana, apoi ca să ajute. Ținu în brațe un băiat care scâncea ca să i se scoată glonțul din umăr. Morfina era rezervată pentru cei răniți grav și arși. Un recrut mai în vârstă, un fermier la vreo patruzeci de ani, credea că ea era soția lui. Îi vorbi calm despre recoltă, îi strânse mâna, îi zise „Trebuie să mă duc acum“ și muri.

Când plecă în sfârșit din clădire, platoul era în beznă. Departe, de jos din vale, se auzea un clopot de biserică. Gaspard, Denden și Tardi stăteau cu capetele plecate lângă un rând nou de morminte. Preotul din Chaudes-Aigues stătea lângă ele și spunea, epuizat, rugăciunile.

Nancy stătu mai la depărtare până când terminară, apoi li se alătură. Piciorul lui Gaspard era bandajat, iar el se sprijinea pe un toiag de păstor –

șutit de la una dintre fermele abandonate, fără îndoială. Asta, plus bandajul de la ochi îl făceau să arate și mai mult ca un pirat. Nu era nostim.

– Bat clopotele pentru victoriile noastre, *mon colonel*, spuse el când se apropie. Franța se ridică.

– Victorie? întrebă Nancy, uitându-se la morminte.

Băiatul împușcat în stomac din spatele mașinii se prăpădise. Încetase să mai țipe la vreo doi kilometri de platou. Prietenul lui suspinase când se opriseră într-un final. Se dăduse jos și, cu capul plecat, se îndreptase spre pădure fără să se uite la ea.

– Știau care sunt riscurile, Nancy, spuse Denden.

– Cuvinte mari de la un fătălău care nici nu s-a luptat, i-o trânti Gaspard.

– Radioul este arma mea, îi răspunse Denden, cu o voce aprinsă.

O, nu, nu din nou. Cu cât lucra mai mult cu Gaspard, cu atât Denden părea că se străduiește mai tare să-l provoace. Certurile astea păreau să-l amuze pe Fournier, iar lui Tardi nu-i păsa.

Nancy își dădu părul de pe față cu o mână tremurătoare.

– Nu azi, băieți. Nu aici.

Apoi se îndepărtă cu pași mari.

Capitolul 44

A doua zi după dezastru, Böhm se plimba pe ruinele pipernicite ale podului lui Eiffel și gardienii pe care îi interogase, pentru că nu știau ce să facă, se țineau după el.

Ar fi trebuit să-l cheme mai devreme. Era scârbos, de-a dreptul criminal că superiorii lui așteptaseră atâta timp până să-l trimită în Auvergne. Faptul că jumătate dintre primarii locali și numeroși jandarmi erau mână în mână cu Maquisul era știut de luni întregi. Dacă l-ar fi trimis în timpul iernii, când Maquisul ar fi fost mai ușor de urmărit prin zăpadă și copacii golași le-ar fi permis să vadă taberele lor amărâte din aer, toate lucrurile astea ar fi putut fi evitate. Führerul ar fi putut să-și mute armata în voie, iar Aliații ar fi fost

deja împinși în Atlantic, învinși, smiorcăindu-se și rugându-se să se alăture Germaniei împotriva Rusiei.

Se întoarse spre cel mai apropiat gardian.

– Ai văzut-o, nu-i așa?

– Doar o clipă, domnule! Când cobora în rapel de pe pod.

– Descrie-mi-o.

Băiatul părea confuz.

– Nu știu... se întâmplau atât de multe, s-a întâmplat exact când trenul...

Băiatul se uita în jos spre apă, unde încă mai zăcea cadavrul încolăcit al trenului, iar trupurile prinse între rămășițe unduiau ca trestiile în curenții râului la o sută douăzeci de metri sub ei.

Böhm oftă.

– E de înțeles că mintea ta blochează o asemenea amintire dureroasă. Eu am o tehnică ce ar putea să te ajute, dacă dorești...

Gardianul zâmbi ușurat.

– Desigur, domnule!

Böhm veni lângă el.

– Prea bine.

Böhm îl prinse de revere și îl împinse spre fierătaniile rupte de la marginea podului. Îl ținea strâns peste margine. Bocancii gardianului zdrăngăneau în timp ce încerca să se mențină pe barele fragile.

– Nu o să te las să cazi. Simte. Te rog, *simte*.

Omul arăta de parcă urma să vomite.

– Evreul Freud are o teorie cum că dacă induci emoțiile unei amintiri traumatice reprimate, poți să ți-o amintești. Gândește-te.

Gardianul dădu din cap și Böhm îl trase înapoi. El se clătină înainte și înapoi până ajunse pe teren solid. Böhm îl urmă.

– Acum, închide ochii și întoarce-te la atac. Ce vezi?

Gardianul se descurcă mult mai bine acum. Era ea. Fără îndoială. Se gândise la asta când auzise zvonurile cum că o femeie conducea Maquisul și ajutase la împiedicarea atacului din Mont Mouchet, dar acum era sigur. *Madame* Fiocca, Șoarecele Alb, era acum în centrul problemelor lui din Auvergne. Destinul avea un mod misterios de a aranja lucrurile. Dacă ar fi fost oricare alt agent, i-ar fi luat ceva timp lui Böhm să-și cunoască prada –

să-i supravegheze ascunzătorile, să-i cunoască obiceiurile și slăbiciunile. Dar pe Nancy o știa. Nu era totul pierdut.

Se întoarse la mașină unde îl aștepta Heller, care își ștergea ochelarii. Tânărul fu consternat să-și vadă șeful zâmbind.

Capitolul 45

Valul de sabotaje era doar începutul, nu scopul final. Londra tot trimitea noi obiective, iar campania de intimidat germanii în încercarea acestora de a trimite întăriri trupelor din Normandia devenise o luptă de uzură, ca să le lege mâinile la spate, să-i obosească și să-i demoralizeze. Asta însemna mai multe provizii, mai multe ambuscade și o alergătură continuă cu cele necesare către grupurile mai mici de Maquis răspândiți prin toată regiunea, care erau toate în mișcare pentru a nu fi prinși de germani.

Zilele se contopeau una într-alta, în timp ce Nancy mai prindea câte un pui de somn pe câmpurile în care aștepta proviziile sau îl lăsa pe unul dintre spanioli să conducă și își lăsa capul să cadă, cu Brenul încă în poală, în timp ce ei hurducăiau pe drumurile lăturalnice. Aliații câștigaseră teren în Europa și misiunea lor era să-i ajute să-l mențină. Odată ce bifaseră lista primită de la Londra, începură să le facă pe ale lor. Lucrau cu echipe feroviare pentru a arunca în aer locomotive și șine, făceau cratere pe toate drumurile suficient de late cât să poată merge pe ele un camion blindat, forțând trupele să folosească camionete mai mici și mai vulnerabile, apoi le atacau în raiduri-fulger și dispăreau în pădure când drumul era năpădit de flăcările vehiculelor arzând și inundat de țipetele răniților. Când armele scânteiau, Nancy se simțea vie, complet trează. În secunda în care trecea pericolul, corpul ei se oprea și își petrecea următoarele ore într-un soi de ceață.

Se vorbise, desigur, despre represaliile asupra populației civile. Cu mult înainte să se întoarcă Nancy în Anglia, era cunoscut obiceiul naziștilor de a împușca ostatici ca răzbunare pentru o acțiune inamică executată în secret. La început, foloseau pretextul că execută prizonieri politici, curieri și comuniști în eșafoadele lor, dar acum renunțară la fațada de ordine, control

și justiție. Poate francezii crezuseră că SS-ul nu o să se poarte așa în Franța. Chiar și după asasinarea liderului Gestapo, Heydrich, când zvonurile cum că două sate cehoslovace fuseseră rase de pe fața pământului – bărbați, femei, copii – ajunseră la ei, tot nu credeau. Fac asta doar în est.

Acum știau adevărul. Furia aceea neputincioasă pe care o simțiseră oamenii SS când descoperiseră că inamicul dispăruse în munți și văi se întoarse asupra oamenilor, asupra celor legați de pământ și familie și care nu puteau să fugă.

– Fir-ar să fie...

Nancy clipi și își ridică fruntea. Mergeau acum prin Vèdrines-Saint-Loup și drumul era familiar. Cumpărau provizii de la o fermă de aici uneori. O pală de fum se ridica drept în sus de după următoarea curbă din drum. Ea se frecă la ochi și se uită prin parbriz.

– Să ocolim? întrebă Mateo.

Nancy examină din nou fumul.

– Nu, dacă aia e ferma Boyer, arde de ceva timp și o să ne ia două ore și o tonă de combustibil să ocolim. Ține drept.

Văzură primul cadavru înainte să ia curba. Un bătrân care lucra la fermă și care le vânduse brânză din hambarul din spate. Nemții îl legaseră de unul dintre castanii ale cărui crengi stufoase umbreau drumul. Nancy simți cum i se usucă gura. Mateo luă curba și încetini.

Alte două cadavre, fermierul și soția lui. Boyer pierduse un braț în 1918, așa că nu fusese chemat și muncea ca un batalion întreg ca să-și hrănească animalele și să țină grânarele pline. Cuplul fusese spânzurat unul lângă celălalt de ușa porumbarului de la hambarul de fân. Copiii lor încercau să-i dea jos. Fata, de vreo doisprezece ani, aflată sus în porumbar, încerca să taie funiile cu un briceag în timp ce fiul lor, ceva mai mare, aștepta jos cu brațele ridicate, gata să prindă cadavrele. În spatele porumbarului, ferma încă ardea mocnit.

– Oprește-te, spuse Nancy.

– Nancy, nu avem ce să facem, răspunse Mateo.

– Oprește căcatul ăsta de mașină, ia-l pe Jules și ajută copiii ăia să-și dea jos părinții.

Știa să nu se pună cu ea când vorbea pe tonul ăsta. Opri camioneta, se dădu jos și, printr-un soi de ceață, Nancy îl auzi cum le dădea ordine băieților din spate.

Acum doi dintre oamenii ei țineau femeia și bărbatul de picioare, în timp ce alți doi tăiau funiile de sus. Trupurile căzură ca fructele coapte. Își aminti cum o dusese Henri să vadă recolta în Bordeaux, cum cădeau ciorchinii grași și mov în coșurile care așteptau, plini de zeamă, movul prăfos al pielițelor.

Băiatul și fata se învârteau în jurul oamenilor, plângând. Fetița trăgea de fustele mamei moarte pe care omul care o prinsese o căra de-a lungul curții. Nu era timp să stea să-i îngroape. Mateo le spuse să-i lase sub lemnele de foc. Le închise ochii și le scoase ștreangurile de la gât, în timp ce fetița stătea pe jos între trupuri, urlând fără să scoată un cuvânt, întorcându-se când la unul, când la altul ca să-i atingă, îi lua de mână și le dădea drumul, iar apoi îi lua din nou de mână. Nancy se dădu jos din mașină, scoase un plic din tunică și numără un pumn de bancnote. Cât valora un părinte? Doi părinți, un cămin? Nu avea suficient pentru asta. Destul pentru mâncare pentru câteva săptămâni. Să-i dea băiatului? Unde era băiatul?

El sări la ea rapid, cu un urlet de ură, cu briceagul lui micuț, briceagul pe care sora lui îl folosise ca să taie sforile. Îl ținea îndreptat în față. Când luase briceagul? Urla. Că era vina ei. Că o s-o omoare. Ea doar se uita la el cum vine. Nu se mișcă. Mateo se întoarse de la cadavre și ridică arma, dar Jules fu mai rapid – sări de pe parul pe care stătea și îl lovi pe băiat cu patul puștii. Băiatul căzut ca un sac de cartofi, cuțitul îi sări din mână în noroiul uscat din curte. Jules se aplecă, examină băiatul și se ridică.

– O să trăiască.

Nancy tot nu se mișca. Jules îi luă banii din mână, fugi spre fată și-i dădu. Ea nu înțelese. Se vedea. Mintea ei era împrăștiată de oroare. Poate că avea să-și revină. Nu părea să observe că fratele ei era întins pe jos lângă poartă. Jules îi îndesă banii în buzunarul salopetei și o lăsă în pace.

Apoi oamenii lui Nancy erau în mașină din nou, iar ea se așeză la locul ei și ferma dispăru în cutele văii.

Întorși la autobuz, după ce le comunicase ora și locația transportului din acea noapte într-o voce monotonă, Mateo îi întinse o foaie de hârtie.

– Era prinsă de haina lui *monsieur*, spuse el. Apoi își luă arma și împreună cu ceilalți seniori ieși din autobuz și o lăsă singură cu foaia.

Ea o despături. Poza ei. O poză destul de bună. Recompensă pentru spionul englez criminal și pervers, Nancy Wake, alias *Madame* Fiocca, alias

Șoarecele Alb. Un milion de franci. Băiatul ar fi putut cumpăra o fermă nouă de banii ăia. Știa că nu de-asta o atacase, dar pentru o clipă îi păru rău că nu reușise s-o înjunghie în stomac și să îi ia banii. *Rahat. Stai calmă, Nancy.* Dacă erau în stare să facă așa ceva, să spânzure un soț, o soție și un bătrân din cauza ei, oare ce-i făceau lui Henri? Își aduse aminte când îl văzuse prima dată pe Gregory după ce îl reținuse Gestapoul și simți un gust amar în gură.

Ușa autobuzului se trânti de perete. Era Denden.

– Nancy! Ai organizat comitetele de primire pentru diseară? O să plouă cu tot soiul de bunătăți.

Ea nu răspunse, doar îi întinse anunțul. El îl scană rapid și ridică din sprâncene.

– Un milion de franci! Măi, măi! Vezi să nu ți se urce la cap.

Nancy luă un pahar de pe masă și își turnă mult din ce dracu' o fi fost în sticla aia transparentă din dulap. Un soi de brandy, probabil. Ardea ca naiba.

– Nu e amuzant, Denden. Dobitocii ăștia îl au pe Henri și știu exact cine sunt. O să se răzbune *pe el*.

El ridică mâinile.

– Scuze, scuze! A fost o glumă proastă.

Ea își mai turnă un pahar și îl bău. Închise ochii și văzu corpul bătrânului legănându-se de castan. Cine o să-l dea jos?

– Da, totul e o glumă grozavă pentru tine, nu-i așa? bolborosi ea sumbru către pahar.

Îl văzu cu coada ochiului cum roșește.

– De ce ai spus asta?

– Știi ceva, Gaspard are dreptate. Ridică sticla și se trânti în fața lui. Mai luă o gură. Eu sunt răspunzătoare pentru sute de vieți, iar tu te distrezi pe-aici de parcă ești în vacanță.

El ridică mâinile în aer.

– Iar începem!

– Ți-o tragi cu oricine se nimerește...

Coada ochiului îi tresări, semn că era jignit. Nancy știa asta. Își aducea aminte de la antrenamente. Dar nu-i păsa.

– Bine, Nancy! Descarcă-ți vina pe fătălău!

– Noi suntem acolo, sacrificăm totul...

Simțea funia în propriile mâini. Văzu cum le leagă ștreangurile de gât și cum îi împinge din porumbar. Cum râde când funia scârțâie și se întinde.

– Așa, bun, toată ura, sparge buba...

– Tu nu vrei să pui mâna pe o armă pentru că ești un *laș nenorocit*.

Mai luă o gură, se uită să vadă cum îl loveau cuvintele ei în piept.

– Cere-ți scuze, Nancy, spuse el, ridicându-se în picioare, cu fața albă.

Ea se uită la el și își dădu seama că nu vrea să-și ceară scuze.

– Mie să-mi zici „colonel".

Denden așteptă și, când vorbi din nou, avea un ton glacial.

– Un mesaj de la Londra, colonele. Va trebui să ridicați un transport de bazooka și un om care să învețe Maquisul cum să le folosească. Mâine-noapte. Courçais. Locul de întâlnire Café des Amis. Persoana de contact este blondă, nume de cod René. Întrebați-l cât e ora. O să vă spună că și-a vândut ceasul pentru brandy.

Ea îl studie. O ura în momentul ăsta, îi era clar. Nu o deranja.

– Liber.

El o salută și o lăsă cu sticla.

*

Nu dormea ca lumea și când reușea totuși să ațipească, îl visa pe Böhm cu fața lui pătrată. Tot licărea printre amintiri cu explozii și flăcări. Apoi, când zâmbetul lui devenea mai blând, mai cald, o cuprinseră flăcările și se trezi auzind-o pe mama ei cum îi șoptește la ureche. Se dezmetici de-a binelea și își dădu seama că stă pe marginea unui câmp lângă Saint-Marc. La naiba, ațipise în mijlocul unui transport de provizii. Canistrele cădeau deja, cerul era plin de ele. Se ridică în picioare și Tardivat se întoarse să se uite la ea.

– *Mon colonel*, spuse el blând. Odihnește-te, se ocupă oamenii de astea. Știu ce e de făcut.

Ea scutură din cap.

– E treaba mea, Tardi.

– E treaba și responsabilitatea fiecăruia dintre noi.

Nancy nu mai auzi ultima parte; mergea deja cu pași mari de-a lungul câmpului.

Una dintre canistre avea o cruce neagră desenată pe o parte. Un pachet pentru ea. Probabil că Buckmaster îi spusese lui Denden că sosea, de aceea fusese atât de vesel în legătură cu transportul din acea noapte. Își aminti de

primul pachet pe care îl primise și care avea o cremă de față de la Vera. *Chiar* se simțise de parcă venise Crăciunul. Dar acum nu aștepta cadouri de la tăticul Buckmaster. De-ndată ce pachetul fusese pus în spatele camionului, se urcă după el și desfăcu încuietoarea ignorând mormăitul morocănos al oamenilor că „nu așa e procedura". Crucea marca nu doar faptul că acea canistră conține pachetul pentru Nancy, dar și poziția lui, așa că dură câteva minute să-l scoată dintre toate pachetele de explozibil. Sări iar din camion și se sprijini de cabină în timp ce despacheta coletul. Încă niște cremă de față și o sticlă de apă de colonie. Apa de colonie era un antiseptic destul de bun, așa că o păstră. Crema o va da primei femei cu care se va întâlni. Mai era și o scrisoare.

„Ne pare rău să raportăm că nu am primit vești despre prietenul nostru din Marsilia", scria. Dactilografiat. Parcă o și vedea pe Vera la biroul din Baker Street cum tastează în timp ce ofițerii forfoteau înainte și-napoi în uniformele lor frumoase și curate, discutând despre agenții pierduți în Franța: cine murise, cine obosise, cine nimerise în lagăr, în beci. Apoi un bilet cu scrisul ferm al lui Buckmaster. *Curaj, draga mea. Se apropie sfârșitul.*

Să-l ia dracu'. Cel mai mult se apropiase de războiul ăsta uitându-se cum agenții săreau peste obstacole în timpul antrenamentelor. Încercaseră măcar să afle ceva despre Henri? Evident că nu. Doar se prefăceau pentru ca ea să nu-și piardă răbdarea. Ca să-i stea căpșorul ei drăgălaș la treabă până când vreun nazist sadic o să-i facă mutra praf sau o s-o spânzure de vreun hambar. Dar Böhm știa. Böhm știa unde e Henri.

Capitolul 46

Băiatul ieși în mijlocul drumului. Nancy trebui să frâneze și să tragă tare de volan ca să nu-l omoare pe idiot. Când fugi spre geam, Mateo își strânse degetul în jurul trăgaciului, dar băiatul vorbea prea repede ca să observe.

– *Madame* Nancy!

Îl recunoscu acum. Îl văzuse uitându-se la ea pe furiș din pragul unei camere într-una dintre casele din zonă. Tatăl lui fusese unul dintre cei uciși

în atacul asupra șinei de tren condus de Fournier dinainte de Ziua Z. Își aminti discursul pe care i-l spusese tinerei văduve, unul dintre cele zece pe care le ținuse în aceea săptămână, spunându-le familiilor că bărbații pe care îi iubeau muriseră pentru Franța.

– Liniștește-te, Mateo, șopti ea. Ce e, fiule?

– Miliția e în Courçais. Au închis totul, spuse băiatul. Era palid în lumina apusului. Ar trebui să vă țineți departe.

Miliția. Nancy îi ura chiar mai mult decât pe naziști. Fasciști francezi care primiseră arme și uniforme de la Vichy și de la stăpânii lor nemți ca să vâneze luptătorii Rezistenței.

– Tu și mama ta sunteți bine? Aveți nevoie de ceva?

Băiatul dădu din cap.

– Tata ar fi vrut să vă avertizez.

Nancy reuși să-i zâmbească; știa că e fals, simulacrul zâmbetului pe care i l-ar fi oferit unui băiat ca el în urmă cu un an, când nu avea sânge în ochi, dar era destul de apropiat de un zâmbet real.

– Ar fi fost mândru de tine, îi spuse Nancy. Mulțumesc pentru avertisment.

– Tot vă duceți, *madame*?

Se uită în sus și-n jos pe drum.

– Da, puștiule. Avem oameni de văzut.

Porni motorul și-l lăsă pe băiat pe marginea drumului.

Mateo își drese glasul.

– Dar, Nancy... putem organiza altă întâlnire.

Ea apăsă pedala de accelerație și își simți inima cum bate, calm și încet.

– Am nevoie să beau ceva, Mateo.

Piața era pustie. Cafeneaua principală avea obloanele trase, dar locul în care li se spusese să se întâlnească cu René era pe o străduță lăturalnică îngustă și luminile erau aprinse înăuntru. Nu era aproape nimeni, doar un bătrân care trecea strada, cu umerii aplecați de frig și care se uita cu coada ochiului la ei în timp ce lumina care se strecura printre obloanele trase ale cafenelei le lumina fețele. Doar patru oameni. Toți din Miliție. Plus patronul și o fată la bar. Se pare că persoana lor de contact nu venise încă.

Nancy se așeză la o masă în mijlocul încăperii. Fata, înaltă și slabă, mult prea tânără ca să lucreze în locul ăsta, se apropie de ei. Ochii îi fugeau în

toate părțile.

– Coniac, draga mea, spuse Nancy. Adu o sticlă.

– La naiba, spuse Mateo când fata plecă fără să scoată un cuvânt să le aducă sticla.

– Ce?

– Uită-te deasupra barului.

Nancy aruncă o privire. Afișul cu poza ei era prins de o grindă.

Mateo se aplecă spre ea.

– Hai să mergem, Nancy. Cât mai putem.

Fata se întoarse și le turnă primul rând.

– Îmi pare rău, Mateo, spuse Nancy, dar chiar vreau să beau.

Dădu paharul peste cap și fata îi mai turnă unul.

– Cum te cheamă, draga mea?

– Anne, răspunse ea șoptit. Avea părul murdar, dar pieptănat cu grijă în spatele urechilor, iar manșetele erau curate.

Nancy zâmbi.

– Ca *Anne de la Green Gables*! E cartea mea preferată. Ai citit-o?

Mateo se uită în stânga și în dreapta. Ceilalți clienți se uitau la ei acum. Fata scutură din cap.

– Ce nepoliticoasă sunt! Nancy îi făcu un semn lui Mateo și-i arătă arma pe care o avea deja în mână pe sub masă. Ar trebui să mă prezint și eu. Eu sunt Nancy Wake. Ăla e afișul meu deasupra barului.

Fata se întoarse, clipi și se întoarse din nou la Nancy.

– Recompensa e foarte mare pentru capturarea dumneavoastră, *madame*.

Nancy dădu din cap de parcă era prima dată când se gândea la această chestiune.

– Da. Știi de ce oferă Gestapoul sume așa frumoase pentru oameni ca mine, Anne? Nu ca să-i motiveze pe nemți – nu. Ei m-ar împușca sau captura pe gratis. E pentru francezi. Pentru francezii lași. E pentru bărbații și femeile care preferă să lingă rahat de pe bocancii naziștilor în loc să lupte. Pentru francezii care spun că-și iubesc țara și pretind că oamenii pe care îi trădează sunt doar niște criminali, evrei și comuniști. O șmecherie bună! Recompensele astea ne fac suspicioși față de prieteni și vecini. Soțul meu a fost vândut de unul dintre angajații cei mai ticăloși. Dar uite care e chestia: colaboratorii nu o să apuce să cheltuiască recompensa. Nu, o să-i găsim –

fiecare politician de la Vichy, fiecare *derbedeu al miliției* – și o să-i spânzurăm de gâturile alea de trădători.

Unul dintre clienți se ridică, întinzând mâna după armă. Nancy se întoarse roată și trase de două ori de la șold exact așa cum o învățaseră. Omul căzu pe spate și răsturnă masa și toate paharele. Anne nu țipă, doar fugi în spatele barului.

Nancy împușcă al doilea milițian în timp ce acesta încă se mai chinuia să-și scoată arma din toc.

Al treilea sări la ea cu un cuțit. Doar lașii și derbedeii deveniseră milițieni, iar lașii nu erau buni de nimic într-o luptă cu cuțite. Nancy se folosi de avântul lui ca să-l trântească de podea, îi smulse cuțitul din mână și i-l înfipse în gât cu o singură mișcare. Ca un dans, iar ea fusese o dansatoare atât de bună. O, nopțile acelea în care dansa cu Henri sub cerul înstelat! Omul de sub ea se îneca, împroșcând jeturi subțiri de sânge, pe care Nancy le simțea pe față ca pe o ploaie de vară. Apoi rămase nemișcat.

Un, doi, trei. Mateo îl omorî pe ultimul dintre ei în timp ce fugea spre ușă. Căzu cu brațele întinse în fața ei. De la om la carne în doar trei secunde. Asta te învață războiul. Suntem doar carne. Nancy întinse mâna după pahar și termină de băut. Bine lucrat.

Număra bancnote ca să plătească pentru băutură și încă ceva în plus pentru deranj, când ușa se deschise cu un zdrăngănit și un bărbat înalt și slăbănog într-o jachetă neagră intră în încăpere. Văzu cadavrele de pe podea, paharele sparte, pe Mateo cu pistolul scos și pe Nancy care plătea nota, cu mâinile înroșite de sânge și râse tare din tot sufletul.

– Hei, asta e mai bine decât căcaturile alea de parole! Eu sunt René. Dacă v-a ajuns distracția, vreți să veniți cu mine să luați lucrurile?

Nancy și Mateo îl urmară afară în întuneric.

Heller mulțumi în telefon, apoi se duse drept pe hol și bătu la ușa biroului lui Böhm. Intră fără să aștepte răspuns. Böhm lucra în lumina circulară a lămpii, verificând meticulos vraful de rapoarte de activitate de pe birou – furturi, ambuscade, pamflete antigermane, caricaturi grosolane ale Führerului pictate pe ziduri.

– *Madame* Fiocca a fost reperată în Courçais, spuse Heller, de-ndată ce Böhm ridică privirea.

– Când? întrebă Böhm.

– Acum. A fost văzută intrând într-o cafenea cu un bărbat acum mai puțin de zece minute.

Böhm se ridică în picioare, iar Heller se uită confuz la el cum își ia paltonul.

– Adu mașina în față, Heller. Vreau o echipă de oameni să vină după noi și trimite trei echipe de la cazarmă. Vreau puncte de control la fiecare kilometru pe fiecare drum care pornește din sat într-o oră, te rog.

– Mergem, domnule? Acum?

Văzu fața lui Böhm cum se schimbă și umbra rapidă a unei străfulgerări de frustrare, dar vorbi pe un ton controlat.

– Courçais e la doar douăzeci de minute distanță cu o mașină rapidă. E clar că doamna Fiocca are ceva treabă acolo. Mergem acum. S-a pierdut prea mult timp în războiul ăsta din cauza oamenilor cărora le era prea frică să acționeze independent și decisiv. Heller, nu vreau să mă număr printre ei.

Capitolul 47

Mateo era supărat pe ea. Nancy simțea asta venind în valuri dinspre el în timp ce stăteau în cabina camionetei. Nu fusese de acord cu ce se întâmplase în cafenea și acum îi arunca priviri morocănoase și dezaprobatoare ca o mătușă care te prinsese că nu stai dreaptă la masă. Care era problema lui? Și el ura miliția, iar acum erau cu patru mai puțini pe lume și muriseră ușor, nu fuseseră spânzurați în fața familiilor lor sau torturați până își pierduseră mințile într-o celulă a Gestapoului.

Era atât de preocupată să fie furioasă pe el că nici nu observă traseul pe care îi ducea René cu camioneta lui înceată spre vestul orașului, printre dumbrăvile de fagi și castani. Drumul se termină în fața unui hambar cu două etaje.

Ieșiră în liniște din camionetă și îl urmară pe René în hambar. Aerul era răcoros și uscat și mirosea a pielărie și fân proaspăt. René atârnă lampa de un cui bătut într-una dintre bârnele dintre staule și își frecă mâinile. Îl priviră cum dă fânul la o parte cu piciorul și deschide o trapă, sporovăind în

timp ce făcea asta. Nu era bodogănitul mieros al unui om agitat, ci un murmurat grav și fericit. Poate că lui Mateo nu-i plăcuse scena din bar, dar René părea foarte amuzat de ea.

– Southgate a organizat să fie trimise în februarie, dar mi-a spus să le țin ascunse până în Ziua Z. Când am auzit despre aterizări, mă mâncau palmele să vă spun, dar nu tu Southgate, nu tu ordine. Săracul René! Toate jucărioarele astea frumoase și nu avea cine să se joace cu ele.

– Gestapoul l-a prins pe Southgate în Clermont în martie.

René făcu o pauză.

– Ce păcat. Era simpatic. Apoi râse în barbă. Deși nu avea flerul dumneavoastră, colonele Wake.

Luă lampa și o coborî cât să vadă înăuntrul spațiului săpat sub hambar. Erau câteva zeci de tuburi învelite în pânză de sac. Nancy nu mai văzuse o bazooka de la antrenamentele din noroiul din Hampshire, dar le recunoscu mărimea periculoasă, cum dormeau ele acolo sub cai.

– Câtă muniție avem?

– Destulă încât să căsăpiți un batalion. Îi surprinse privirea și dădu din umeri. Cincizeci de fiecare.

– Hai odată, spuse Mateo aspru și începură să le scoată rând pe rând din ascunzătoare și să le așeze cu grijă lângă ușă.

Heller alesese cel mai bun șofer și reușiră să parcurgă cei 32 de kilometri până în Courçais în douăzeci de minute. Se străduia să țină lanterna dreapta în timp ce goneau pe drum, citindu-i lui Böhm din rapoartele lui despre sat și locuitorii lui. Ultimii stropi din sticla de brandy căzută încă mai picurau în sângele unuia dintre milițienii uciși când Böhm intră în cafenea.

Patronul barului bâlbâi povestea despre femeie, crime și bărbatul care venise s-o întâlnească. Jumătate de oră mai târziu, Heller anunță că punctele de control fuseseră pregătite și Böhm plecă de la locul grozăviei lui Nancy. Toate aceste întâlniri și coincidențe bizare. Aproape că-i părea rău pentru ea. Dacă ar fi putut cumva să ajungă la ea, s-o facă să înțeleagă. Heller îl urmă în piață și-l găsi uitându-se la cerul înstelat.

– Montează difuzorul, spuse Böhm.

– O să dureze un pic, domnule, răspunse Heller.

Böhm dădu din cap. Părea pierdut în gânduri, se uita în continuare în sus, la noapte.

*

Bazooka aveau o putere foarte incitantă, chiar și așa acoperite cu pânză de sac și mirosind a paie și pământ. Nancy zâmbi. Un foc ar fi putut arunca un jeep blindat trei metri în aer. Dacă aveai noroc, puteai să oprești sau să distrugi un tanc. Aveau nevoie de doi oameni ca să le opereze ca lumea, iar oamenii care le foloseau trebuiau antrenați cum trebuie sau riscau să se facă praf unii pe alții. Dar era ca și cum cărai un tun pe umăr.

Ușa se deschise cu un scârțâit și Nancy se întoarse să se uite.

Fata de la bar. René își îndreptă pistolul spre ea de la șold. Nancy își ridică mâna, iar el nu trase. Înaintă. Fata tremura.

– Anne? Ne-ai urmărit? Puteai să mori, copil tembel, spuse ea.

Anne întinse mâinile în față.

– Vă rog, *madame*, luați-mă cu dumneavoastră!

Nancy oftă.

– Fii serioasă. Du-te acasă la ai tăi.

– Vreau să vă ajut să luptați! Ai mei sunt milițieni, îi urăsc. Mi-aș fi dorit să fie tatăl și fratele meu în bar când ați intrat.

Nancy se uită la René.

– Nu o cunosc, spuse el. Și nici locul ăsta nu-l știu. Eu doar folosesc hambarul ăsta pe post de depozit, nu-mi place satul ăsta. Prea fascist. Am auzit că le-a părut foarte rău când au aflat că nu au evrei de dat în gât, deși s-au uitat cu grijă până și-n sertare ca să fie siguri.

– Știu o ieșire din oraș, spuse Anne repede. O cărare prin ferma unchiului meu, la nord. Deja sunt nemți în piață, pregătesc blocade.

– Mulțumită micii tale escapade, mârâi Mateo, uitându-se la Nancy. Privi prin ușa hambarului. Trebuie să ne mișcăm. Se văd venind lumini din sat.

– Vă rog, *madame*! Fetița își împreună mâinile. Arăta ca una dintre reclamele acelea victoriene lacrimogene, cu un copil amărât, cu inima de aur, care se ruga pentru un cățel bolnav. Nu vreau să mă duc acasă.

Nancy știa ce voia să spună.

– Bine. Hai să terminăm de încărcat și să ne grăbim naibii.

Un țiuit brusc, asurzitor, venit dinspre sat îi împietri.

– Ce mama dracului? spuse Mateo. Hai să plecăm.

Nancy ridică mâna.

– Așteaptă.

Vocea se prelingea dinspre piață. O recunoscu imediat, franceza precisă, cu un accent ușor, a ofițerului din Rue Paradis, omul pe care îl văzuse că prezida execuția din piață.

– *Madame* Fiocca? Nancy? Știu că ești acolo. Sunt maiorul Böhm. Făcu o scurtă pauză, de parcă aștepta să-i răspundă, apoi continuă. Urâtă treabă acolo în tavernă, Nancy. De parcă *vrei* să fii prinsă. Am mai văzut asta și-nainte. Vinovăția asta te înnebunește. Oare cum se simt oamenii tăi? Ei știu că-i duci spre pierzanie, la fel cum ai făcut și cu Henri?

Îl auzea. Îi simțea vocea în oase. Se uită în jur. Fetița se urcase în cabina camionului. René se oprise să asculte și își sprijinea mâna pe cutia cu muniție pe care tocmai o pusese în spate. Mateo avea umerii adunați și se uita fix în pământ. Nu se uita la ea.

– *Madame* Fiocca, Henri este încă în viață.

Nancy simți cum tot corpul i se duce în față, în întuneric, simți mâna lui Mateo pe cotul ei, încercând s-o țină. Se concentră să asculte.

– Îți jur că trăiește. Predă-te, Nancy, o să-l eliberez. Asta-i tot. Știi că sunt în Montluçon. Vino la mine.

Nancy făcu un pas în față și vocea se opri, iar Mateo o strânse și mai tare de braț.

– *Mon colonel*! șuieră el și ea se scuturã.

– Soțul meu, răspunse Nancy. Soțul meu.

– Trebuie să plecăm, Nancy, spuse Mateo. Acum.

Aproape că o împinse în cabină, de parcă ar fi fost un prizonier și apoi, dendată ce îl auziră pe René că se urcă în spate, eliberă frâna de mână și porniră în întuneric.

Capitolul 48

Henri era în viață. Gândul că ar putea să-l salveze îi făcea inima să înflorească și să explodeze. Parcă îl și vedea cum se întoarce în Marsilia, cum e primit de toți vechii lor prieteni, chiar și de tatăl și sora lui, iar bucuria pe care o simți îi tăie respirația. Nu știuse, nu îndrăznise să-și dea seama, cât de

tare dorea să-și sacrifice propria viață pentru a lui. Se gândise doar să grăbească finalul războiului și își dorea să-l vadă supraviețuind până atunci. Așa era mult mai bine. Drumul trecu pe lângă ea fără să-și dea seama. Realiză abia când camioneta se înclină ușor pe drumul spre tabără. Ceva era în neregulă. Poate faptul că lipsea comitetul de primire. Oamenii știau că plecaseră să caute bazooka și de obicei gândul că o să primească echipament nou îi făcea veseli ca niște copii care-l așteaptă pe Moș Crăciun. Nu erau nici focuri pentru gătit. Îl văzu pe Juan alergând spre ei peste câmp. Felul în care se mișca îi confirmă temerile.

Coborî.

– Așteaptă aici, îi spuse lui Anne peste umăr. Stai în mașină. Nu spune nimic nimănui în afară de René și Mateo.

Mateo se dusese să-și întâmpine fratele și acum veneau înapoi împreună.

– Ce s-a întâmplat?

– *Mon colonel*, Gaspard l-a prins pe căpitanul Rake cu un recrut. Fournier și Tardivat sunt plecați în tabăra de jos. Gaspard...

– La naiba!

Alergă în sus pe deal. Majoritatea oamenilor păstrau distanța, dar un grup de vreo douăzeci erau strânși în jurul unei haznale, râdeau și își dădeau coate. Câțiva se dădură la o parte când o văzură că se apropie, fără să-și avertizeze tovarășii de joacă că vine. Unul dintre ei își ținea penisul în mână și urina în groapă.

Într-un final, pișăciosul o auzi că vine și se întoarse pe jumătate, cu fața uleioasă rozalie de atâta râs. Ea îl lovi tare în maxilar, iar el căzu și se umplu de pișat pe pantaloni.

– Unde e Gaspard?

Oamenii începură să se retragă. Se uită pentru prima dată în groapă. Denden stătea covrig într-un colț al gropii, într-un morman de rahat și oase de animal. Își acoperea fața cu mâinile, dar Nancy vedea vânătăile care îi înfloreau pe gât și obraz. Îl bătuseră înainte. Dorința de a împușca pe cineva aproape că o copleșea.

– *Mon colonel.*

Era Gaspard, venind agale dinspre lizieră, cu țigara între degetele lui grăsune. Arăta de parcă ieșise să se plimbe un pic.

– Scoate-l de-acolo! ceru ea.

Gaspard ridică din umeri.

– Perversul a fost găsit încercând să corupă un recrut.

– Îmi imaginez că recrutului îi plăcea.

Lui Gaspard îi licări iritarea pe față.

– Bărbații ăștia nu se oferă pradă unui aberant dezgustător.

– Acel *ofițer britanic* este motivul pentru care tu ai arme, muniție și informații. Fără acel *ofițer britanic* foarte bine pregătit, tu nu ești decât un derbedeu care fură oi de la țărani și se joacă v-ați-ascunselea cu colaboratorii locali. Acum, scoate-l dracului de-acolo!

Privirea lui Gaspard nu se mută de la Nancy – un, doi, trei – apoi ridică mâna și vreo doi oameni se aplecară peste marginea gropii și întinseră mâinile să-l ridice pe Denden.

– Nu, spuse Nancy, în continuare încet, dar mutând Brenul peste piept. Tu, maiorule. Intră tu acolo și scoate-l!

Adierea vântului se mișcă printre copaci și umbrele se mișcară peste fețele lor. Nancy îl auzi pe Mateo cum își drege glasul discret în spatele ei.

Gaspard clipi. Se așeză la marginea haznalei, după care sări. Bocancii lui scârțâiră în rahatul și oasele în care aterizase și ea crezu că o să cadă cu fața în mizerie, dar reuși să rămână drept. Făcu trei pași nesiguri peste mâlul împuțit și mișcător și întinse mâna.

Denden îi luă mâna și se ridică în șezut. Era acoperit de mizerie și îi curgea sânge din nas și dintr-o tăietură de deasupra ochiului. Nu spuse nimic.

Oamenii care stăteau în afara găurii erau pregătiți, cu fețele contorsionate, încercând să nu inspire duhoarea. Întinseră brațele. Gaspard îl ridică de jos pe Denden, care fu apoi luat pe sus și așezat pe iarbă. Se ridică în picioare și se legănă o secundă. Unul dintre luptători îl apucă de braț și îl ajută să stea, iar după ce își regăsi echilibrul, Denden îl bătu pe băiat pe mână și acesta îi dădu drumul. Apoi merse încet spre pădure, fără să se uite la vreunul dintre ei.

Nancy nu rămase să se uite cum îl scot pe Gaspard. Se duse direct la cortul lui Denden, scoase o cămașă și o pereche de pantaloni scurți din rucsacul lui, luă un prosop și se duse după el.

O aștepta lângă locul în care se spălau și când o văzu că se apropie, începu să-și descheie cămașa.

– Gaspard o să plătească pentru asta, spuse Nancy în timp ce lăsa hainele curate și îl ajuta să-și dea jos cămașa murdară și împuțită de pe umeri.

– N-are de ce, spuse el.

– E strigător la cer.

El se întoarse s-o lase să-i dezlipească haina de pe spate.

– Am spus că n-are de ce!

Vocea lui era sălbatică, clară. Ea era gata să insiste, apoi văzu. Spatele lui era acoperit de cicatrici. Brazde clare de biciuire.

– Denden...

El se aplecă să-și desfacă șireturile și se descălță.

– Știi că nu e prima dată când vin în Franța, Nancy. Am fost aici și în 1939. Eram în turneu cu circul și am ajuns la Paris, transmiteam informații rețelei de acolo. Am rezistat aproape trei ani. Am fost învățat să folosesc radioul pe teren când unul dintre operatori a fost împușcat. Eu am fost unul dintre agenții pe care i-au prins când ne-au spart codurile.

– Gestapoul?

El își dădu jos pantalonii și intră încetișor în apă. Era la fel de slab și deșirat ca ea. Brațele îi erau foarte bronzate de la cot la încheietură. Nancy se așeză turcește pe mal, în timp ce el se scufundă în apă, apoi ieși și își dădu părul de pe față.

– Cine altcineva? M-au ținut șase luni înainte să mă deporteze, dar am sărit din tren cu alți câțiva. Am ajuns pe coasta Bretaniei. Am găsit un pescar prietenos.

– De ce nu mi-ai spus? întrebă ea, cu bărbia în palmă.

El își turnă apă caldă peste piele cu căușul palmelor, insistând pe păr.

– Pentru că nu ar trebui să le arăt oamenilor cicatricile mele ca să le demonstrez că nu sunt un poponar laș.

Nancy tresări. Ea spusese asta. Unui om care supraviețuise trei ani în Parisul ocupat. Unui om care, după cum se dovedise, știa exact ce-l așteaptă dacă va fi prins. Prietenului ei.

– Denden, ce am spus... Nu vorbeam serios...

– Ba da.

El strânse și mai multă apă și se frecă pe piept, apoi și mai multă ca să-și spele sângele din jurul nasului.

– Toată lumea crede că poponarii sunt lași. Mie mi-era teamă că au dreptate; cred că de-asta am început să transmit informații, de fapt.

Lăsă capul pe spate. Stătea cu brațele larg deschise, simțind cum îi bate soarele pe față. Arăta ca Iisus la botez.

– Tu te crezi o fată modernă, Nancy. Dar tot fata mamii ești. Toate rahaturile alea plicticoase din Biblie sunt tot acolo, pe undeva, și ne judeci pe toți.

Ieși din apă și ea îi întinse prosopul. El și-l înfășură în jurul mijlocului și se așeză lângă ea.

– S-ar putea să ai dreptate. Și eu mă judec. Mă face să fiu o vacă insuportabilă uneori.

El se întinse pe piatra rece și privi spre cer.

– Cu Jules te-au prins?

– Nu mă laud.

Nancy trase aer în piept, pregătindu-se să-i povestească despre miliție, despre Böhm, despre ce avea de gând să facă, dar replica aceea scurtă și tăioasă făcu ca propriile confesiuni să-i rămână în gât. Îl scosese literalmente din rahat și încercase să-și ceară scuze. Nu-i datora mai mult. Ba da, îi datora. Știa asta, dar nu-i putea oferi mai mult.

Capitolul 49

Nu mai vorbi nimeni despre incident și, dacă cineva avea ceva de zis despre venirea lui Anne în tabără, nimeni nu scosese nici un cuvânt în privința asta. Nancy avu la dispoziție o bună parte din zi să-și pregătească notițele pentru Denden și ce ofițer DOS să trimită după ea înainte ca Tardi să o găsească.

Denden deschise violent ușa autobuzului. Nancy ascunse notițele pe care le scria sub perna de satin și așteptă calm asaltul.

– Mateo nu crede c-o s-o faci, dar chiar o faci, nu-i așa?

Nu-l văzuse niciodată așa, avea fața roșie, tonul ridicat. Părea că ia tot oxigenul din spațiul restrâns al autobuzului, aplecându-se spre ea. Nancy își lăsă mâna moale peste armă.

– Neamțul te minte!

– Tardi, spuse ea calmă, trebuie s-o fac. Dacă există vreo șansă ca Henri să fie încă în viață, trebuie să dau la schimb viața mea pentru a lui. Îl iubesc. Și el ar face asta pentru mine.

Tardivat lovi cu palma marginea autobuzului, făcând universul să se cutremure.

– Căcat! Nu ești în Franța pentru el. Ești aici pentru noi. Asta ai spus, asta ai jurat.

Nancy simți un val de furie rece prin oase.

– Am făcut destul pentru voi! Iisuse, Tardi, nu te panica! O să vină în continuare destule provizii cu destule parașute. Găsește-ți altă fată pentru care să faci rochii.

El se dădu un pic în spate de parcă l-ar fi lovit, apoi înaintă din nou spre ea.

– Avem nevoie de tine! Nici un om nu merită suferința pe care ar aduce-o pierderea ta.

Ea se ridică rapid, obligându-l să se retragă.

– Henri merită zece ca mine! spuse ea. O sută ca mine. Nu știi, Tardi, nu-l cunoști. Nu ne cunoști pe nici unul dintre noi. Dumnezeule, dacă ar exista o șansă... mi-aș da viața pentru oamenii ăștia, dar mi-aș da viața de o mie de ori pentru Henri.

Furia pieri de pe fața lui, lăsând loc durerii și confuziei.

– Și tu ai face la fel pentru soția ta, Tardi. Nu nega.

Își luă mâna de pe armă, iar el se dădu un pas înapoi.

– Poate că da, *mon colonel*, spuse pe un ton amar, dar speram că ești mai bună ca mine.

Apoi plecă. Nancy se așeză greoi la loc, cu capul în palme și, pentru prima dată de când venise înapoi în Franța, își dădu seama că tremură.

Când se trezi a doua zi, culcușul pe care i-l pregătise lui Anne pe podea era strâns cu grijă. Simți un fior scurt de vinovăție la gândul că lăsa fata singură, dar Tardi și Mateo o să aibă grijă de ea. Se ridică în coate și se uită pe geam. Liniște. Nu-l mai văzuse pe Tardi ieri și nimeni altcineva n-o vizitase să-i spună ce ar trebui să facă și ce nu. Asta însemna că Mateo nu le spusese lui Fournier și lui Denden despre ofertă, iar Tardi păstrase decizia ei pentru el. Bine. O să fie mai ușor așa.

O să împartă oamenii pe grupuri pentru antrenamentele cu bazooka și o să-l pună pe René să-i informeze pe luptătorii seniori despre utilizările lor tactice. Apoi, când toată lumea era ocupată, va spune unui ofițer junior, unul care nu auzise oferta lui Böhm, poate Jules, că se duce să caute o locație pentru transportul de provizii mai aproape de Montluçon și o să-și vadă de drum.

Se întreba în ce stare de spirit va fi Mateo. Oare o va ierta pentru baia de sânge din cafenea? Poate *iertare* era cuvântul greșit. Ca s-o poată ierta, trebuia ca ea să recunoască faptul că greșise – iar ea nu greșise. O să-i treacă. Și Gaspard o să fie cu ochii pe ea, să se răzbune pentru treaba cu Denden. O să cotcodăcească atunci când va afla despre plecarea ei. Nu era nimic de făcut. Fournier o să se descurce.

Măcar avea ceva să le dea amărâților. Perspectiva unei acțiuni de amploare o să le țină mintea ocupată. Denden primise noaptea trecută un mesaj de la Londra. Voiau ca grupul lui Nancy să atace o armată germană la 65 de kilometri spre sud, să atragă o parte din trupe și să le facă loc britanicilor să debarce în Marsilia. Slavă Domnului că aveau bazooka! Era timpul să arunce niște zăhărele: o să se consulte în privința strategiei, pentru că Fournier cunoștea bine acea zonă; Gaspard putea să aleagă ce oameni să fie învățați să folosească bazooka. Lasă-i să-și oblojească mândria cu asta.

Se îmbrăcă rapid și se duse în pădure să se ușureze, apoi veni pe cărare spre tabăra principală.

Ce naiba...? Tardivat o ținea pe Anne de braț. Ea tremura în fața lui și el avea mâna ridicată.

O văzu pe Nancy și dădu drumul fetei, trântind-o pe jos.

– *Mon colonel,* copilul ăsta imbecil a făcut un foc în câmp deschis! Trimitea semnale cu fum de câteva ore!

– Nu mai speria copilul și stinge-l în cazul ăsta, spuse Nancy.

– Am făcut pâine, *madame*, spuse Anne, și arătă cu degetul zeci de chifle întinse pe un șervet în iarbă. Am văzut cuptorul aseară și m-am gândit să vă fac un mic dejun special, ca să vă mulțumesc.

Fată proastă. Nu folosești proviziile ca să le zici mulțumesc ofițerilor. Ce mai urmează? Torturi aniversare? Of, biata copilă! Nancy își aduse aminte de primele ei zile de fugară și de bunătatea necunoscuților.

– Bine, Anne. Dar să nu mai faci asta.

Anne se grăbi, puse chiflele în poala fustei și se retrase spre autobuz. Tardivat stinse focul de gătit, înjurând cu patimă.

– Ai văzut vreun avion? întrebă Nancy.

Tardivat scutură din cap.

– Dar e senin. Ar putea să fie suficient de departe și suficient de sus și să vadă fumul fără ca noi să-i vedem.

Nancy își băgă mâinile în buzunare.

– Spune-le băieților să fie vigilenți. Vreau ca tu, Fournier, Mateo și Gaspard să veniți în autobuz cât puteți de repede. Mesaje noi de la Londra.

El ezită.

– Tot te duci?

– Da. Ți-e teamă c-o să vă dau de gol locația?

Nu putu să n-o spună cu sarcasm. Tardivat păru jignit.

– Nu, nu de asta mi-e teamă. Mi-e teamă că Böhm a mințit, iar tu îți calci promisiunea față de noi degeaba.

Nancy își întoarse privirea. Nu prea erau șanse ca Mateo să uite ziua de ieri dacă afla de greșeala lui Anne și-apoi desigur că va fi de zece ori mai supărat când va afla că plecase. Destul. Nu mai avea de gând să ofere explicații oamenilor ăstora. Încă o oră și rolul ei de mediator, mamă, confidentă și dădacă se va încheia. Să se descurce singuri. O luă spre autobuz.

– *Madame*, îmi pare rău, spuse fata gudurându-se pe lângă ea ca un cățeluș.

Nancy privi în jos spre ea. Era atât de fragilă. Câți ani să fi avut? Nu mai mult de optsprezece. Cam cu un an mai mare decât fusese Nancy când fugise de acasă. Și numai Dumnezeu știe câte prostii făcuse și Nancy pe atunci, doar că ea avusese norocul să nu plece de acasă pe vreme de război.

– E vina mea, Anne. Ar fi trebuit să-ți explic protocoalele de securitate azi-noapte. Chiflele tale arată bine, să știi. Ofițerii mei vor veni pentru o scurtă ședință. Poate că te vor ierta când vor gusta din ele.

Anne zâmbi.

Capitolul 50

Le plăcea planul, se vedea. Gaspard era maestru la ambuscade pe drumuri, iar Fournier găsise o metodă cu explozibilii plastici care dărâmase zeci de podulețe și două fabrici cheie de la Ziua Z încoace, dar pe toți îi încânta ideea unei bătălii în adevăratul sens al cuvântului.

Totuși, erau supărați pe ea. Din cauza lui Anne, din cauza lui Denden, așa că încercară să ascundă faptul că le plăcea ideea. Iisuse, parcă avea de-a face cu băieți de școală. Anne veni cu chiflele. Reușise să șuteasscă niște unt de la aprozar. Mirosul era divin. Săriră pe ele. Mateo nici nu așteptă să pună unt, mușcă din coajă și își ridică ochii spre ceruri. Da, acum o să ierte orice. Bărbații ăștia!

Nancy întinse untul încet, pregătindu-se să savureze. Tardivat ignoră intenționat farfuria, în schimb arătă spre hartă.

– Dacă găsim o rută pe aici și un ghid în care să am încredere, o să putem folosi terenul de mai sus ca să tragem spre ei. O să transformăm toată secțiunea asta de drum într-un abator.

Era o idee bună. Nancy lăsă chifla jos pentru o secundă.

– De câți oameni am avea nevoie?

Mateo mormăi. Ea se uită la el, întrebându-se dacă avea vreo problemă cu planul. Se ținea cu mâna de gât, iar pielea îi devenise roșie vineție.

– Mateo, te înneci? Lacomule! Dă-i una pe spate, Gaspard, dă-i o gură de apă.

Gaspard râse și îi dădu o palmă pe spate. Tusea i se intensifică și saliva i se strânse în colțul gurii. Începu să se frece pe gât, apoi tuși din nou. Împroșcă harta cu sânge.

– Căcat! strigă Gaspard și luă cana cu apă, încercând s-o forțeze între buzele lui Mateo, dar Mateo îl dădu deoparte, se ridică greoi în picioare, ieși din autobuz și se prăbuși.

– E otravă! spuse Fournier ducându-se după el. Se lăsă în genunchi lângă Mateo.

Pe cărare răsunau pași și un grup de oameni, inclusiv băieții spanioli, apărură cu armele pregătite. Se uitau acum la prietenul și fratele lor zvârcolindu-se în iarbă. Mateo avea convulsii.

– Întoarceți-l pe o parte! strigă Nancy.

Se lăsă pe vine lângă el și îi puse mâna sub cap. El o privea cu ochii plini de panică; sângele din gură se revărsa pe încheietura mâinii ei. Nancy îi mângâie părul, încercă să se uite în ochii lui, dar privirea lui agitată fugea în

toate părțile. Nu-și putea da seama dacă o recunoaște. Îi spuse numele iar și iar, încet și clar.

Corpul lui se cutremură din nou, apoi înțepeni. Mușchii gâtului îi ieșiră în afară ca niște funii, apoi scoase un oftat umed și hârșâit. Ochii i se stinseră. Era imposibil. Era adevărat.

Nancy se ridică. Din spatele băieților spanioli și al celorlalți, Anne se uita la ei. Nancy începu să fugă. Fata se întoarse și țâșni în pădure, spre vest, pe povârnișul care ducea spre promontoriu. Nancy se mișca rapid, fără să se gândească. Anne plângea și scheuna în timp ce fugea, văzând că Nancy o ajunge din urmă. Inima îi bătea tare și nu se îndoia de ce va urma. Nu mai avea unde să se ducă.

Anne ieși dintre copacii de pe promontoriu și reuși să se oprească exact la marginea peretelui de stâncă, învârtind brațele ca o morișcă. Căzu pe spate în iarba aspră, apoi se întoarse și o văzu pe Nancy cum îi blochează calea de evadare. Se târî pe burtă înapoi spre margine.

– N-o să te lovesc, Anne.

Nancy făcu un pas în față. Anne se târî în spate din nou. Dumnezeule, ce groază era pe fața ei! O sălbăticiune îngrozită. Nancy inspiră adânc.

– Nu ai vrut să ne faci rău, nu-i așa? Te-a pus cineva să faci asta?

Anne clipi, dar Nancy sesiză o ușoară mișcare din cap.

– Înțeleg... înțeleg. Acum vino de la margine. Hai să stăm de vorbă, noi două. N-o să-ți fac rău.

Ochii lui Anne fugeau înnebuniți dintr-o parte în alta.

– Anne, nu o să las pe nimeni să-ți facă rău, îți dau cuvântul meu de onoare.

Nancy se dădu mai aproape și întinse mâna. De data asta, Anne i-o luă.

Pâinea otrăvită ardea într-un foc acoperit. Oamenii priveau cum Nancy o duce pe Anne printre ei, în autobuz. Văzu privirea din ochii lui Tardivat când trecu pe lângă el. O întreba ceva la care nici ea nu știa încă răspunsul.

Harta împroșcată de sânge era în continuare pe masă. Nancy o lăsase acolo.

– Spune-mi totul.

Fata tremura tare, ca și cum ar fi avut febră.

– Hai, Anne, îngerul de pe umărul meu îmi spune că putem rezolva problemele vorbind, așa că vorbește.

– Omul acela de la Gestapo... a spus că e datoria mea. Că sunt specială.

Böhm. Evident că era el.

– Când? întrebă Nancy.

Anne se uită în jur de parcă se aștepta ca ofițerul în cauză să răsară dintre scaune.

– Când ți-a spus asta? Azi-noapte?

– A venit la cafenea, la câteva minute după ce ați plecat. După ce v-a dus prietenul dumneavoastră la hambar. Toți știam că îl închiriază de la *madame* Boutelle. Țin minte că încă mai plângeam. A fost foarte interesat când i-am spus numele meu și că vorbiserăm. A fost blând. Germanii încearcă să construiască o lume mai bună. Evreii și străinii încearcă să-i oprească. A spus că e din cauza femeilor ca dumneavoastră... Dumneavoastră i-ați forțat pe germani să facă lucrurile pe care nu voiau să le facă. Cum ar fi să dea foc la ferme. A spus că dacă dumneavoastră și oamenii dumneavoastră n-ați mai fi, ar fi pace. A spus multe lucruri. Mi-a dat chestii pe care să vi le pun în mâncare și m-a trimis după dumneavoastră.

Probabil că cineva o văzuse pe Nancy înainte să ajungă la bar. Îi trecu rapid prin minte imaginea omului care trecuse pe lângă ei pe stradă.

– A spus că o să-mi protejeze familia! Că trebuie să fiu curajoasă pentru ei! Că o să mă protejeze!

Nancy simțea cum îi fierbe ura în vene. Se vedea pe sine în fata asta.

– El nu poate să facă asta. Numai eu pot, Anne. Anne. I-ai spus ce ți-am zis despre carte? Ea dădu din cap confuză. Böhm știa deja care e cartea preferată a lui Nancy. Böhm ți-a spus să-mi zici că ai fugit de la mama ta?

Fata dădu din cap.

– Știi cum a făcut rost de informațiile astea? spuse Nancy într-un final. Mi-a torturat soțul, nazistă împuțită.

O prinse pe Anne de braț și o târî afară din autobuz. Ea încerca să opună rezistență, plângea și urla, se apuca de scaunele vechi, de marginea ușii, dar era slăbită și Nancy devenise puternică.

– Ai spus că nu o să-mi faci rău! urlă fata când Nancy o trânti pe jos, la picioarele lui Tardivat.

Acesta o ridică-n picioare și o apucă de brațul drept. Rodrigo o apucă de cel stâng.

– Asta înseamnă că amândouă suntem niște mincinoase ordinare, scuipă Nancy cuvintele.

Ce-i făcuse Böhm lui Henri de-i spusese toate secretele din trecutul ei? Familia ei, cartea ei preferată. Simți din nou căldura uscată a ascunzătorii de sub veranda din Syndey, unde citea la lumina care bătea în fâșii strălucitoare printre scândurile podelei de deasupra. Amenințarea pașilor mamei de deasupra.

Nancy își scoase pistolul din toc și i-l dădu lui Juan.

– Ți-a omorât fratele.

El scutură din cap.

– E doar un copil.

Anne se lăsă pe vine între bărbații care o țineau.

– Dă-mi drumul, îmi pare rău, îmi pare rău... N-o să mă mai vezi niciodată...

– Tardi?

– Nu pot.

– Bine.

Nancy ridică arma. Anne își ridică brusc capul și se uită drept în ochii lui Nancy.

– E mort! Soțul tău. Maiorul Böhm i-a spus căpitanului său că îi pare rău că nu rezistase mai mult. Fusese foarte util.

Nancy începu să apese trăgaciul și fața fetei se contorsionă într-o grimasă cumplită.

– *Heil Hit*...

Nancy trase de două ori. Corpul fetei zvâcni în brațele lui Tardi, iar el îi dădu drumul. Nancy își puse pistolul la loc și se duse cu pași mari spre pădure, lăsând oamenii să strângă mizeria.

Se duse direct la promontoriu și ajunse până la margine. Căzu apoi în genunchi. Îi tremurau mâinile din nou. Avea nevoie de un moment de liniște, doar un moment. Mintea ei nu voia să i-l dea. Henri era mort. Tardi avusese dreptate, Böhm mințise. Auzea gâlgâitul sângelui în gâtul lui Mateo și simțea încheietura firavă a lui Anne în strânsoarea ei. Vedea ultima privire a fetei, furia criminală din ochii ei.

Nu mai era loc de pace acum, nu pentru ea. Buckmaster și cei ca el credeau că pacea e finalul luptei, armata germană făcută pachet, francezii liberi și

recunoscători. *Se apropie finalul, Nancy!* Era un fraier. Toți erau fraieri. Iadul ăsta nu avea final, doar alte culori și arome.

Funia pe care o folosise Denden când îi arătase cum să atârne peste stâncă era încă acolo. O funie obișnuită ca cea pe care o folosiseră germanii să facă ștreangurile pentru fermierul cu un braț și soția lui. Nancy se ridică și o apucă. Unul dintre capete era încă legat bine de copac. Erau împăcați acum. Asta era pacea. Nu raiul, nu iadul, doar un loc liniștit, în care nu trebuia să gândești sau să-ți amintești.

Nancy făcu o buclă.

Fără dragoste, fără ură. Fără derbedei, propagandă, copii plini de ură, disperați după răzbunare. Fără furie, fără vinovăție. Fără Henri.

Își legă funia în jurul mijlocului.

Probabil că arăta într-un mare fel. Instinctul e un lucru puternic. Își scoase oglinjoara din buzunar, o deschise și se uită la ea. Își șterse colțul gurii când își întâlni propria privire.

Furia și dezgustul o ridicară pe un val, iar ea îl aruncă, cadoul lui Buckmaster de la-revedere-sper-să-nu-fii-torturată-sau-înfometată-până-mori, îl aruncă peste marginea stâncii – apoi se duse după el și se aruncă în gol.

Nodul se prinse.

Picioarele pe marginea sfărâmicioasă, brațele întinse ca un scufundător, funia întinsă în jurul mijlocului. Nodul cedă puțin și Nancy sări în față doi centimetri. Asta o făcu să zâmbească. Poate o să cedeze de tot. *Hai, Dumnezeule, dacă ești acolo. Sunt o țintă ușoară.* Poate ea și noul ei talent pentru moarte vor dispărea în aerul proaspăt al Cantalului, iar carnea ei va hrăni pomii și păcatele îi vor putrezi.

Dar funia ținu și Nancy se uită în jos spre vale. Se gândi la Böhm. Acel zâmbet blând și ciudat care îi spunea că el e împăcat cu lumea lui. El era în Montluçon acum, în biroul lui, semna formulare. Prizonierul ăsta trebuie să moară, satul ăsta trebuie făcut scrum, oamenii ăștia trebuie bătuți până nu-i mai recunosc nici mamele lor, ăștia trebuie îndesați într-o căruță și trimiși în Germania. *El* nu era în iad. Cum venea asta? Ea își mută greutatea și ridică brațele în sus.

Ea era stăpâna hăului. Ea o să-i aducă iadul.

Capitolul 51

Tardivat ura ideea, firește. Primul lui impuls fu s-o consoleze, să-i arate că înțelegea prin ce trecea. Își dădea seama ce însemnase faptul că Anne îi aruncase în față vestea morții lui Henri. Când îi spusese că intențiile ei se schimbaseră, dar nu și destinația, el plecă oripilat, nu însă înainte de a-i spune că e sinucidere curată, o idioțenie, o risipă de resurse și oameni.

– Noi venim, *mon colonel*, spuse Rodrigo. Eu și Juan. N-o să las treaba asta nerăzbunată.

– Chiar așa! spuse Denden, lovind masa și făcând cănile murdare să zăngăne. Cana lui Anne. Asta e doar răzbunare. Răzbunare pentru Mateo, pentru soțul tău.

– Și ce dracu' e în neregulă cu asta? întrebă Nancy, în timp ce deschidea o ladă de grenade și le dădea banduliere celor doi spanioli.

– Misiunea ta aici ar trebui să fie despre noi toți, răspunse Denden. Ai fost antrenată pentru toți cei uciși de naziști, pentru fiecare viață pe care intenționează s-o curme. Pentru asta.

René se scărpină la ureche.

– Mie nu-mi pasă de ce îi omoară, atâta timp cât naziștii mor. Eu mă bag.

Denden încercă din nou.

– Îi faci jocul, Nancy.

– Destul! Nancy îl săgetă cu privirea. Domnilor, apreciez grija voastră. Nu trebuie să veniți. Dar eu nu vreau și nu *pot* să las lucrurile așa. Apoi se întoarse spre Juan. Fii gata într-o oră. Și tu, René.

– Pot să-mi aduc jucăriile? clipi René spre ea.

– Sigur.

– Așa! Hai, băieți. Să mai strângem niște voluntari.

Denden se uită pe fereastră la René care țopăia prin tabără.

– E dus. Știi asta, Nancy?

Nancy dădu din umeri.

– Toți suntem duși acum. Ai primit ultimele instrucțiuni de la Londra, Denden. Îi întinse notițele pe care le făcuse cu o zi înainte, în acele ore delicate în care credea că poate să-l salveze pe Henri. E notat ce le datorăm familiilor luptătorilor. Coordonate pentru posibile zone de primit provizii și

locațiile în care am ascuns armament. Codurile obișnuite. Știi ce ai de făcut dacă nu mă mai întorc.

El le puse în buzunarul de la spate și se ridică încet în picioare, vânătăile lăsate de loviturile pe care le încasase cu o zi înainte făcându-l să se miște ca un moșneag.

– Știu. Dar întoarce-te, totuși.

Când plecă, Nancy își luă pernuța de satin roșu și se folosi de forfecuța de unghii ca să descoasă cusătura de la spate. Începu apoi să caute prin umplutură. Erau câteva zeci de pastiluțe, arătau ca niște perle în penumbra autobuzului. Cianură. Planul era să coasă câte una în tivul fiecărei cămăși, ca un soi de poliță de asigurare împotriva Gestapoului. Evident, nimeni de la DOS nu le spusese să se sinucidă dacă erau prinși. Pastilele erau prezentate, foarte politicos, ca o opțiune. Nu suporți tortura? Vrei ca violurile și bătăile să înceteze? Nu poți să trăiești cu rușinea că ți-ai trădat oamenii? Nu vrei să riști s-o faci? Ia remediul miraculos al doctorului Buckmaster și scapă de griji.

Se zvonea la Beaulieu că oamenii nu le luau, dar cumva faptul că aveau această opțiune făcea bătăile mai ușor de îndurat. Poate, dar știa că sinuciderea nu o să fie niciodată metoda ei, nu o s-o consoleze, indiferent ce se întâmpla. Băgă mâna în rucsac și scoase o sticluță de apă de colonie pe jumătate plină. Alt cadou din Baker Street. Deșurubă atomizatorul și aruncă pastilele înăuntru, se uită cum tabletele fatale se dizolvau și transformau acel parfum destul de scump în otravă.

Vremurile chiar se schimbau. Matroana din Montluçon fu de acord s-o ducă pe Nancy la sediu pentru doar o mie de franci și o verighetă. Vorbiră în bucătăria căsuței ei liniștite de pe o stradă lăturalnică. Nancy fu surprinsă să vadă cât de ușor renunțase la inel. Era doar un gablonz acum. Ea îl voia pe Henri, nu un cerc de aur.

– Și o hârtie, adăugă matroana.

– Ce hârtie, *madame* Juliette?

Nancy insistase să primească și o rochie ca parte din înțelegere, iar acum o proba, admirându-se în oglindă. Era croită într-un mod foarte isteț, lungă până în pământ, dintr-un bumbac albastru-închis, dar mângâia curbele lui Nancy. Era suficient de sugestivă fără însă să fie prea evidentă.

– Trebuie să semnați asta. Cu numele dumneavoastră real.

Nancy se întoarse de la oglindă și văzu că *madame* Juliette scrisese ceva pe o foaie.

– Ce e asta?

Madame Juliette se îndreptă în scaun.

– Eu plec din oraș ca să stau cu sora mea în Clermont imediat după ce terminăm ce avem de făcut. Nemții pierd. Când o să fie înfrânți, oamenii o să spună că am fost colaboratoare. Foaia asta zice că am fost o prietenă foarte bună pentru Rezistență.

Nancy se uită la ea. Elegantă și bine hrănită. Fără îndoială clienții ei îi dăduseră câteva ceva în plus de mâncare din ziua în care veniseră germanii în Montluçon. Interesant. Oamenii lui Fournier spuneau că luptătorii care veneau în tabără de la Ziua Z încoace miroseau a naftalină, iar fermierii care refuzaseră să-i ajute anul trecut acum băteau drumurile ore în șir să le ofere delicatese din recolta lor. Chiar și cu represalii, știau că nemții o să dispară. O să fie reglări de conturi.

Nancy luă un stilou și semnă în ciuda tuturor regulilor pe care încercaseră să i le fixeze în minte la Beaulieu.

– Nancy Fiocca, născută Wake, o auzi pe Juliette oftând din toți rărunchii. O să vă duc la poartă, spuse ea. Nici una dintre fetele mele nu lucrează în seara asta, dar nu sunt singura matroană din oraș, *madame*. S-ar putea să mai fie fete care să-i distreze pe ofițeri.

– Ghinionul lor, răspunse Nancy și-i înapoie stiloul.

O lăsa pe *madame* Juliette să fugă, dar asta nu însemna că fiecare colaborator din oraș va fi tratat cu blândețe.

– Ați primit foaia. Duceți-mă acolo.

Capitolul 52

Juliette o conduse pe ușa principală și apoi pe o stradă laterală. Sediul Gestapo, aflat într-un fost hotel, avea fața spre piața aglomerată de lângă gară și, în fiecare zi, oamenii din Montluçon puteau vedea ofițerii în uniformele lor SS, cu pardesiele din piele neagră, cum primesc membri ai

consiliului local pentru întâlniri și ședințe. Oamenii îi priveau, apoi treceau cât de repede puteau. Înainte de război, taxiurile și mașinile personale lăsau oameni de afaceri și turiști în fața așezământului elegant, dar bagajele lor, la fel ca și mâncarea și lenjeria curgeau în și din hotel prin curtea din spate acum. Acum prin curtea aceea aveau loc adevăratele afaceri ale Gestapoului – camionetele ieșeau la orice oră din zi și din noapte, gardienii notau pe liste în timp ce bărbații, femeile și copiii, muți de frică, erau scoși ca vitele și mânați prin vechile uși de serviciu, jos, în celule.

Și tot pe aici veneau și plăcerile de care se bucurau ofițerii – bunurile de lux culese de prin beciurile, magazinele și vilele abandonate și femeile. Patru santinele păzeau poarta care dădea în curte: două pe o platformă ridicată care le permitea să vadă toată curtea și drumul care ducea spre ea și alte două pregătite să ridice bariera și să verifice numele pe listele lor. Santinela se zgâi la Nancy, iar ea plecă privirea de frică să nu-i vadă strălfulgerarea de ură din ochi. Simțea întuneric în sânge și otravă în oase, era sigură că ar fi putut să omoare pe cineva numai dacă îl atingea cu vârfurile degetelor.

– Nu e fata obișnuită, spuse santinela. Căpitanului Hesse îi plac în general alea mai plinuțe.

Nancy simți cum îi alunecă ochii peste ea.

– Sophie e bolnavă, spuse Juliette.

Părea plictisită, iritată. O actriță înnăscută, se gândi Nancy, toate curvele trebuiau să fie.

– Căpitanul Hesse a spus că e în regulă fata. Acum vrei să-l faci să aștepte?

Santinela dădu din umeri și notă în catastif. Scria „pui pentru masa căpitanului".

Juliette plecă și dispăru imediat în noapte. Santinela întinse mâna, pocni din degete și Nancy îi dădu geanta. El o deschise. Ruj, parfum, câteva prezervative învelite în folie. I-o dădu înapoi după ce o mirosi și o conduse pe poartă, spre ușa de serviciu. Nancy nu era primul ofițer DOS care intra pe-acolo. Se gândea la ce auzise despre Maurice Southgate, omul care fusese capturat chiar înainte să aterizeze ea în Franța. În același timp se gândea și la cei doi operatori radio care dispăruseră pe ușile astea în negură și întuneric și se întreba dacă mai trăiesc pe undeva prin vreun lagăr. Se gândi la Henri, își încleștă pumnii și își înfipse unghiile în palme.

Un avizier era fixat de peretele de după ușă. Nancy se uită pieziș la el, destul încât să vadă poza lui Fournier și poza ei și suma absurdă de bani pe

care o ofereau ca să fie aduși chiar în acea clădire. Santinela nu se uită la ea, doar o conduse, tropăind cu bocancii lui grei, în sus pe scările de serviciu înguste și apoi într-o parte a clădirii destinată oaspeților hotelului, iar acum și ofițerilor. Lambriuri grele de lemn erau punctate de oglinzi enorme și lumina electrică strălucea sub abajururile din sticlă pictată. Nancy trecu printr-o serie infinită de imagini ale ei înseși. Santinela deveni o armată, la fel și ea, pașii lor amuțiți acum de covoarele groase.

Omul deschise o ușă și îi făcu semn cu capul, rânjind. Cinci bărbați se uitau la ea de la o masă. Nici unul nu era Böhm. Intuise corect. El era SS pur și nu și-ar fi corupt niciodată trupul cu o târfă franțuzoaică. Bărbații se uitau la ea cu priviri surprinse și lacome.

Deja mai era o fată acolo, o blondină care stătea pe genunchiul unui ofițer ce nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani. Băiatul se făcuse roșu până în vârful urechilor în timp ce ea îi mângâia ceafa și se fandosea la el în brațe, făcându-i pe bărbații mai în vârstă să râdă.

Căpitanul care stătea cel mai aproape de Nancy întinse mâna și o apucă de mijloc, trăgând-o spre el. Cu cealaltă mână îi mângâie sânii și partea din față, apoi își băgă mâna pe sub fusta ei și își introduse un deget între marginea ciorapului și carnea coapsei. Nici nu se uită la fața ei.

– Necunoscută dragă, ce frumos din partea lui *madame* Juliette să ne trimită prospături.

Nancy îi dădu jos chipiul și și-l puse pe cap, apoi se aplecă în față și-l sărută pe creștetul chelios.

– Proaspătă și puternică, domnule, spuse ea șoptit, apoi se strânse mai tare lângă el. Degetele lui se rătăciră peste chiloții ei de bumbac, iar ceilalți râseră. Bem ceva?

El o lăsă să se ducă la marginea mesei, unde era o carafă de vin roșu, înconjurată de zeci de pahare. Unul dintre ceilalți ofițeri începuse să-și piardă răbdarea cu puștiul. Se ridică de pe scaun și începu s-o sărute pe fată pe gât, masându-i sânii cu degetele lui grase, în timp ce ea chicotea și ofta și se zvârcolea în brațele băiatului. Toți erau rumeni la față, transpirați de la dorința care creștea și nerăbdători. Nu-și puteau lua ochii de la blondă.

Nancy turnă conținutul sticluței de parfum în vin și îl amestecă în decantor înainte să umple paharele și să le așeze pe masă în fața fiecărui

ofițer, apoi se așează la loc, lângă prietenul ei cu degete grăsune și își ridică propriul pahar.

– Pentru Führer! spuse ea.

Chiar și în starea în care erau, condiționarea își făcu treaba. Fiecare bărbat luă un pahar, îl ridică și repetă urarea înainte să bea, chiar dacă nu puteau să-și ia ochii de la fata care ofta în poala băiatului.

Nancy simți cum vinul îi atinge buzele. Era conștientă de dorința de a-l bea până la fund, dar rezistă tentației. Böhm era undeva în clădire, o aștepta.

Toată cinstea celor de la DOS, lucrurile se întâmplară foarte repede. Prietenul ei cu degete grase începu să gâfâie și își duse mâna la grumaz. Unul dintre ceilalți se ridică, făcu doi pași nesiguri spre ușă, apoi căzu peste covorul roșu cu albastru, peste parchetul lustruit și intră în convulsii.

Ofițerul lui Nancy se uită la ea pentru prima dată și fața lui puhavă exprimă șoc, furie și într-un final, remarcă Nancy cu mare satisfacție, o recunoscu. Se împletici să-și ia pistolul, iar Nancy nici nu se sinchisi să-l oprească, îi scoase cuțitul de la curea și îi tăie gâtul.

Fata fugi într-un colț al camerei. Era prea șocată ca să țipe. Își acoperi fața cu mâinile. Ofițerul lui Nancy era acum trântit peste masă. Nancy îi scoase cureaua și și-o puse la brâu. Îi stătea ca unui pistolar din vestul sălbatic. Băiatul murise deja. Ultimul ofițer reuși să-și ridice pistolul, dar vomita în același timp și căzu pe-o parte pe podea înainte să apuce să tragă vreun foc.

Nancy păși peste trupul care se zvârcolea și trase draperiile de la fereastră. Cu lumina în spatele ei, făcu cu mâna în întuneric. Nu fu tocmai un semn subtil, dar nu trebuia să fie.

Întunericul, hăul, o cuprinseseră acum. Nietzsche le plăcea dobitocilor ăstora sadici, nu? Cum zicea el? „Dacă te uiți în abis și abisul se uită la tine?“ Mereu i se păruse că sună cam slab. Era genul de replică pe care și-o dădeau jurnaliștii beți în barurile pariziene când se lăudau între ei cu toți oamenii periculoși pe care îi întâlniseră. Dar acum înțelegea. Ea era abisul, se îmbătase de el după ce îl împușcase pe spionul lui Böhm. Dar acum abisul nu doar că se uita la demenții ăștia – venea să-i înghită.

Capitolul 53

Pe drum se auzi vuietul unui motor și gardienii se grăbiră să-și ia armele, dar prea încet. Liniștea de pe străzi se datora așteptării, nu păcii. Camioneta, furată de la postul de jandarmi, intră în trombă în curte, Juan sări din cabină și împușcă santinela care o escortase pe Nancy înăuntru, în timp ce Rodrigo, ridicat pe șenile, zbură cealaltă santinelă cu Brenul. Juan deja fugea pe treptele joase din dreapta și trăgea de la șold. Nancy privea și zâmbea în timp ce René trăgea cu bazooka drept în ușa din spate.

Clădirea se zgudui și ce mai rămăsese din geamuri zornăi în spatele lui Nancy. Fata țipă. Încă vreo șase bărbați intrară în fugă din spatele camionetei prin bariera distrusă și patru dintre ei ocupară posturile gardienilor de sus. Rafalele insistente ale mitralierelor capturate întâmpinau gardienii pe jumătate îmbrăcați care ieșeau împleticindu-se pe ușa ciuruită din spate.

Nancy păși peste cadavrele ofițerilor, își verifică pistolul și muniția, iar apoi ieși pe hol. Era exact ca la antrenamente, ca plimbările prin Inverness, unde instructorii trăgeau pârghii și le aruncau ținte în față, de după uși. Nancy trase de la șold, cu foc dublu, un, doi, omorând două santinele care apărură de după colțul coridorului lambrisat. Un căpitan cu fața somnoroasă ieși greoi dintr-o cameră, încercând să-și pună pe după urechi ochelarii cu ramă subțire de metal. Clipea confuz. Îngheță când o văzu, apoi ridică brațele și începu să vorbească. Nancy îl împușcă de două ori în mijlocul pieptului, iar forța gloanțelor îl împinse înapoi în cameră. Trecu de cealaltă parte a coridorului și îi aruncă o privire. Buzele încă i se mai mișcau, dar nu se mai auzea ce spunea la fel cum se întâmplase și cu băiatul francez pe care Nancy îl privise murind pe străzile din Marsilia. Ochii căpitanului clipeau în spatele ochelarilor. Încă un nazist înghițit de hău. Nancy își băgă pistolul în toc și scoase cuțitul.

Germanii se concentrau pe atac mergând cu spatele, așa că jumătate din santinelele cu care se întâlnea erau cu spatele la ea. Aproape că era prea ușor să-i omori. Cuțitul devenise alunecos în mâna ei. Își șterse mâna și mânerul cuțitului de rochie, în timp ce fredona cântecul Partizanilor. Coborî scara principală de parcă se întâlnea cu soțul ei în barul hotelului, să ia ceva de băut. Omuleți îmbrăcați în gri-verzui forfoteau încolo și-ncoace. Auzi un

țipăt și o rafală de focuri de armă dinspre bucătării. Asta înseamnă că o parte dintre oamenii ei erau în hotel deja. Trebuia să se miște repede. Parter. Birouri.

Un sergent care își mâna oamenii prin spatele clădirii se întoarse și se trezi cu ea în față. Reacționă rapid, știa că nu are timp să scoată pistolul sau cuțitul, și se năpusti cu pumnul la ea.

Nancy încasă lovitura în antebrațul stâng, simți cum i se cutremură carnea și oasele, apoi înfipse cuțitul în burta lui, tăindu-l în sus. Cuțitul ăsta era aproape la fel de bun ca acel Fairbairn-Sykes pe care îl avusese. Londra îi trimisese aproape imediat un înlocuitor pentru cel pe care îl pierduse. *Mulțumesc, unchiule Bucky*.

Biroul managerului. Normal că ăsta era al lui, cu seiful cu trei încuietori și ferestre înalte cu vedere spre grădina din centrul complexului hotelier. Ușa era deschisă când se apropie, și un alt ofițer tânăr, cu părul atât de blond că părea alb, ieși cu un vraf greoi de hârtii în brațe. Vorbea peste umăr cu cineva din cameră. Îl împușcă în față. Nu era sigură dacă făcuse asta de teamă că glonțul ar fi putut fi oprit de cutia din brațele lui sau doar pentru că așa voise.

Călcă peste cadavrul lui și intră în cameră. Iată-l, maiorul Böhm, arăta exact ca atunci când se întâlniseră ultima oară în Marsilia, până și zâmbetul lui surprins și politicos era același.

– Doamnă Fiocca! Să-nțeleg că ați venit să vă interesați din nou de soțul dumneavoastră? Mi-e teamă că nu sunteți aici în urma propunerii pe care v-am făcut-o în Courçais, având în vedere felul în care ați venit. Scutură ușor din cap. Trebuie să recunosc că sunt surprins. Eram sigur că vă veți oferi viața în schimbul eliberării lui Henri, după câte a suferit din cauza dumneavoastră.

Vorbea în engleză și ea răspunse în aceeași limbă, simțind cuvintele ciudat și nelalocul lor în gură.

– Anne mi-a spus că l-ați ucis.

Böhm părea profund îndurerat.

– Înțeleg. Nu, nu, *madame* Fiocca. De ce aș omorî pe cineva atât de util?

Henri. Îl vedea de parcă stătea în fața ei, cu smochingul aruncat peste umăr. Își puse revolverul în toc.

– Mi-a spus atât de multe despre dumneavoastră.

Capul lui Nancy vâjâia. Furia ei bogată și hrănitoare se amesteca acum cu dragoste și speranță.

– E aici?

– Nu. Dar e într-un loc sigur. Foarte sigur.

Destul. Îi venea să smulgă adevărul din inima neagră a lui Böhm. Țâșni spre el cu cuțitul ridicat, gata să-i taie fața. Linia ei de atac fu evidentă. El se dădu un pas înapoi, până când spatele i se sprijini de birou. O prinse de încheietură chiar când să-l atace și o strânse cu mâna dreaptă. Cu brațul stâng o strânse de mijloc, pentru a nu se putea elibera. Lama tremură, forțele lor erau perfect echilibrate.

– Nu te-ar mai recunoaște acum, desigur, spuse Böhm printre dinți. Nu mai ești Nancy Wake, nu-i așa?

Ea împinse cuțitul care tremura și mai aproape de fața lui.

– Sau poate în sfârșit ți-ai descoperit adevărata natură. Ești exact ce spunea mama ta că ești. O pedeapsă pentru toți cei care te iubesc. Urâtă, murdară, păcătoasă.

Imaginea lui Böhm și a lui Henri stând într-o cameră ca doi prieteni la povești, discutând despre ce-i spusese mama ei, despre otrava pe care o picurase în sângele ei în fiecare zi până când Nancy fugise. Și continua să fugă.

– *Mon colonel*! Era René care o căuta, strigând-o din hol. Vin întăriri SS. Să mergem!

Încă o explozie din holul sediului. Böhm o împinse într-o parte. Ea se împiedică, căzu în genunchi și, când se uită în sus, el avea revolverul în mână, ațintit spre capul ei.

– Ar fi mai bine să nu te vadă așa cum ești de fapt.

Ea își dezveli dinții spre el. El mormăi de parcă ar fi fost amuzat și continuă să țină arma ațintită drept spre capul ei.

Îl auzi pe René chemând-o din nou.

– Știi ce înseamnă simbolul acesta? o întrebă Böhm.

Ea își coborî privirea. Covorul pe care îngenunchease, stropit de sângele celui pe care îl omorâse în prag, era acoperit de svastici, dar nu negre și roșii – ci în rânduri de verde și auriu intercalat.

– E de origine tibetană, continuă Böhm. Reprezintă soarele. Masculinitatea supremă. Führerul ne amintește de asta, așa că toți depunem eforturi să-i

facem pe plac. El este tatăl nostru. Câți ani aveai când v-a părăsit tatăl tău? Ce-ar spune el despre fetița lui acum? Din nou zâmbi politicos. Ți-ai omorât oamenii, știi asta? I-ai permis unui spion să vă dea de gol locația, după care ai luat douăzeci dintre cei mai buni luptători pentru un atac sinucigaș? Am ordonat să fie atacată tabăra din Chaudes-Aigues de-ndată ce au fost raportate semnalele lui Anne.

Ușa se dădu de perete. Era René cu pistolul pregătit. Böhm se întoarse spre el, dar înainte să apuce René să tragă, Nancy țâșni de-a lungul covorului cu cuțitul în mână și-i tăie fața lui Böhm.

– La naiba! strigă René, de-abia reușind să ridice țeava pistolului în sus, încât glonțul care deja gonea de pe țeavă să facă țăndări fereastra în loc să se înfigă în spatele lui Nancy.

Nancy îl nimeri peste pomeți, iar forța atacului îl făcu să se dea într-o parte, astfel încât se lovi cu încheietura mâinii de marginea biroului și pistolul îi zbură din mână. Urlă și își duse mâna la rană. Sângele îi trecu printre degete scurgându-se spre guler. Nancy îl atacă din nou, dar René o prinse de mijloc și o ridică cu forța pe sus, scoțând-o din cameră în timp ce ea urla de furie.

– Acum, Nancy! urlă el, lăsând-o jos în hol și împingând-o către lobby. Nu-i de glumă!

Fum, cadavre. René aruncă grenade în fața lor ca să elibereze drumul, trăgând-o într-o parte ca s-o protejeze de explozie. Oglinzile se sparseră, din lambriurile de lemn săriră bucăți, zidăria și tencuielile se prăbușiră cu un șuierat lung și un nor dens de fum și praf îi înconjură. René trase de ea înainte, iar ea se împiedică de un soldat împușcat în stomac, care încă mai zvâcnea la picioarele ei. Lobby-ul. René mai rostogoli o grenadă în fața lor spre ușile duble ale intrării principale și, când explodă, auzul lui Nancy se sparse și fu înlocuit de un țiuit intens.

René o trase în stradă printre ușile arzând, apoi o ridică din nou și o aruncă în spatele unei camionete. Podeaua rece de metal era deja lipicioasă de sânge. Franc era trântit lângă ea, cu spatele la cabină, încercând să-și țină măruntaiele cu mâna. Ea îi luă Brenul din poală și începu să tragă rafale scurte înspre germanii care încercau să-i ajungă. Unii dintre ei căzură, alții se risipiră, căutând adăpost. De-abia când ajunseră la marginea Montluçonului se uită din nou la Franc. Stătea nemișcat, se uita în gol, la iadul pe care îl lăsaseră în urma lor.

Capitolul 54

Muncitorii francezi de-abia terminaseră de pus placaj peste ferestrele sparte când căpitanul Rohrbach intră în biroul lui Böhm. Camera părea cufundată în lumina unei după-amiezi târzii, deși nu era nici nouă dimineața.

Cadavrul caporalului fusese luat, dar covorul pătat de sânge era tot acolo. Rohrbach aruncă o privire pe jos când intră și păși cu grijă.

– Treizeci și opt de morți, domnule.

Rohrbach se oferise voluntar să fie noul asistent principal al lui Böhm cu opt ore în urmă și până acum făcuse treabă bună, strânsese informații, interogase martorii și pregătise echipe de lucru care să securizeze din nou clădirea, în timp ce rana lui Böhm se vindeca, iar acesta își examina noua față în oglinda de bărbierit.

Böhm însuși găsise cadavrul lui Heller în coridorul de la etaj. Protejatul lui fusese împușcat de două ori în piept și o dată în frunte. Executat de doamna Fiocca însăși în timp ce-și croia calea însângerată dinspre camera de ședințe a ofițerilor spre biroul lui. Moartea lui Heller îl rănise și îl surprinsese, nu doar pentru că Böhm apreciase capacitatea de muncă și inteligența ofițerului său secund, ci și pentru că bărbații ca el, bărbați pe umerii cărora Reichul plănuise să-și construiască viitorul glorios, fuseseră pierduți. Și fuseseră pierduți din cauza Rezistenței încăpățânate și lipsite de sens a degenerașilor ca doamna Fiocca și a aliaților ei subumani din est.

Böhm se hotărâse s-o roage pe soția lui să viziteze familia lui Heller când va avea ocazia. Considera potrivit să jelească împreună cu familia lui atât omul, cât și ceea ce reprezenta el.

Înainte să vorbească cu Rohrbach, Böhm le spuse muncitorilor să plece, iar aceștia ieșiră cu pași târșâiți fără să vorbească.

– Și tabăra maquisarzilor? întrebă Böhm.

Vorbea calm, dar răspunsul urma să facă diferența dacă evenimentele de ieri fuseseră sau nu un succes.

– Baza în sine a fost distrusă complet de bombardamente la începutul serii, răspunse Rohrbach. Echipajele de captură care au intrat înaintea infanteriei au reușit să prindă câțiva luptători și informațiile lor au dus la descoperirea câtorva ascunzători semnificative de arme în zonele din jur.

Trupele de captură erau inovația lui Böhm, adoptată cu entuziasm de comandantul trupelor Waffen-SS, Schultz, care condusese raidul. Era și el foarte conștient cât de dificil era să urmărești parașutele cu provizii. Mai bine să lași Rezistența să facă curat, apoi să le iei resursele cu camioanele când se credeau în siguranță.

– Și atacul la sol?

Comandantul Schultz fusese de acord și că un atac pe întuneric ar însemna pentru SS un avantaj tactic. Pe timp de zi, faptul că Rezistența cunoștea terenul le-ar fi dat un avantaj clar. Întunericul îl reducea. Încă o sugestie a lui Böhm.

– Cifrele finale nu sunt confirmate, dar estimările la ora actuală sunt de vreo câteva sute de maquisarzi morți și mai mulți răniți. Toți luptătorii dispersați, spuse Rohrbach cu o sclipire de satisfacție pe față. Dar comandantul Schultz a fost grav rănit de un luptător în timp ce făcea turul ruinelor taberei. E puțin probabil că o să supraviețuiască.

– Asta e o mare pierdere, spuse Böhm încet.

Rana lui Böhm fusese curățată, cusută și bandajată. Acum îl ustura. Ciudat era că, datorită faptului că studiase în străinătate, ajunsese la maturitate fără cicatricile de duel, considerate de mulți foarte importante în vechile universități germane, dar acum avea una. Doamna Fiocca îi oferise una perfectă, tăindu-i obrazul.

– Ce părere ai despre operațiune, Rohrbach?

Rohrbach tresări surprins, dar, spre lauda lui, stătu o clipă să se gândească și răspunse ferm.

– Un succes fulminant, domnule. De data asta Waffen-SS-ul s-a dovedit a fi perfect capabil să se ocupe de Maquis. Am fost poate norocoși pentru că Șoarecele Alb a decis să-și pună planurile în acțiune astăzi, lăsând tabăra fără cei mai buni luptători.

Böhm se gândi un pic la Heller. Rohrbach își intra în mână.

– Este șocant totuși că unii dintre ofițerii de aici ignorau măsurile de securitate de bază ca să-și satisfacă poftele dezgustătoare. Scoase o foaie de hârtie din dosarele pe care le ținea sub braț.

– Sugerez următoarele schimbări la protocolul de securitate.

Böhm își aruncă ochii peste foaie în timp ce o așeza pe masă. Foarte de bun-simț. O să includă câteva dintre observații în propriul lui raport. Da, noaptea trecută fusese o victorie, deși, pentru o clipă, când femeia nebună se

aruncase din capătul celălalt al camerei spre el cu un cuțit în mână, avusese îndoieli.

Capitolul 55

Echipajul lui Nancy se întoarse doar cât să mai distragă trupele și să mențină deschise rutele de evadare spre vale, dar pe măsură ce orele treceau, amploarea pierderilor era tot mai clară. Câteva dintre cele mai mari rezerve de arme dispăruseră, la fel și spitalul de campanie și proviziile sale, autobuzul lui Nancy și magazia fuseseră distruse. Și oamenii se pierduseră.

Echipamentul lui Nancy era în camionetă, așa că se schimbă din rochia de prostituată înapoi în bocanci și pantaloni largi de-ndată ce se întoarseră și își dădură seama că tabăra era atacată. De-abia ce se îndepărtaseră când focul unei mitraliere lovi rezervorul. Simți căldura pe față ca roșeața rușinii. Camioneta deveni rugul funerar al lui Franc, iar când ea și René se întoarseră înainte de răsărit, îi îngropară rămășițele carbonizate lângă drum și marcară locul cu o cruce făcută din pietre.

După răsăritul soarelui, supraviețuitorii din tabără o luară în grupuri răsfirate prin păduri, de ambele părți ale râului. Evitau drumurile și mergeau pe cărările întortocheate către locul de retragere de lângă Aurillac. Din când în când, un Henschel trecea pe deasupra lor și trăgea fără țintă prin frunziș, sperând că o să nimerească vreun grup. Ratau. Când Nancy și René ajunseră la locul de retragere, Tardivat și Fournier de-abia se uitară la ea. Atmosfera era alta decât fusese după atacul asupra taberei lui Gaspard. Nimeni nu sărbătorea, nimeni nu spunea povești cusute cu ață albă despre eroism și îndrăzneală. Aerul duhnea a înfrângere și oamenii vorbeau doar despre arme pierdute, despre represaliile asupra sătenilor de lângă locul în care fuseseră descoperiți și despre cum populația civilă din Montluçon o să aibă de suferit de pe urma atacului asupra sediului Gestapo.

Nancy se așeză în colțul unui hambar pe jumătate dărâmat. Fournier și Tardivat veniră și ei să doarmă acolo, epuizați, vorbind între ei în șoaptă, în timp ce Nancy se uita în gol la perete și nu prea spunea nimic nimănui. Se

gândea la Henri – ce ar fi putut face ca să-l aducă înapoi sau să afle dacă era viu sau mort. Când ajungea Denden, puteau să transmită prin radio cereri de reaprovizionare și poate că în câteva zile o să se întoarcă la Böhm, să se predea. Trebuia mai întâi să pună lucrurile în ordine. Îi lăsase să se descurce singuri la câteva ore după ce găsiseră un spion în tabără. Durerea surdă că nu știe ce se întâmplă cu Henri, care devenise o prezență familiară de când îl arestaseră, se transformase într-o agonie omniprezentă începând din acea noapte în Courçais. O înnebunise, iar nebunia ei îi costase scump pe oameni. Și ei știau asta.

Mai trecură două zile până îl revăzu pe Denden. Venea în spatele unui grup jerpelit condus de Gaspard. Când îi văzu fața, palid de oboseală și durere, se temu că e rănit.

– Radioul nu mai e, Nancy, fu primul lucru pe care i-l spuse când dădu de ea în hambar. L-am distrus când am crezut că ne cotropesc.

– Acum nu mai ai nimic, spuse Gaspard, așezându-se greoi pe jos în fața ei. Fără bărbații tăi bogați din Londra, nu ai nimic. Nici mâncare, nici arme și *nici soldați*.

Nancy se uită în sus spre grup, la ultimii ei ofițeri superiori. Păreau distruși, dezamăgiți.

– Ar fi trebuit să fii aici, spuse Gaspard ca să se asigure că știe. Ai lăsat-o pe curva aia mică să ne dea de gol locația și după aia te-ai dus în misiunea ta imbecilă. Ai luat cei mai buni oameni de la posturile lor când aveam mai mare nevoie de ei.

Nimeni, nici Tardivat, nici Fournier, nici măcar Denden, nu încercă să-l contrazică.

– Bine. Sunt un nimic, sunt un rahat, spuse ea fără vlagă. Dar tot avem o treabă de făcut. Grupul acela armat...

Denden începu să-și scoată bocancii, schimonosindu-se rău în timp ce făcea asta.

– Treaba aia s-a anulat, Nancy. Ne întoarcem la misiunile obișnuite de chinuit nemți sau ne-am întoarce dacă oamenii noștri nu ar fi împrăștiați. La fel și armele.

– O sută de morți și două sute de răniți..., continuă Gaspard.

– Aoleu, gata, Gaspard! țipă Denden. A înțeles ideea.

Gaspard se întoarse spre el și Nancy se întrebă dacă în sfârșit o să se omoare acum, aici, să-l scutească pe Böhm de o grijă. Gaspard atacându-l pe Denden, Nancy luptându-se cu Gaspard, Fournier cu ea. Dar deși Gaspard deschise gura să vorbească, să-i spună ceva plin de ură lui Denden, se opri. Chiar și el era prea demoralizat ca să mai lupte cu pasiune. Ea reușise să-i doboare pe toți.

Își puse capul în palme, apoi simți o mână pe umăr. Era Tardivat; îi oferi o sticlă cu apă. O luă și-i mulțumi. El nu răspunse. Trebuia s-o dreagă, trebuia. Era mai important decât durerea ei, mai important astăzi, în acest moment, decât Henri. Voia să se oprească, să se facă mică și să moară când își dădu seama de asta. Nu mai avea cum să scape; nu avea cum să dispară și să se ducă la biroul lui Böhm ca un martir. Asta era treaba ei; asta trebuia să facă.

– Mai ai cartea cu coduri, Denden?

El dădu din cap, fără să se uite la ea.

– Atunci mă duc să fac rost de un radio. Ai spus ceva despre unul în plus în Saint-Amand? Era al fetei care a fost prinsă în martie?

– N-o să ajungi până acolo, spuse Gaspard ridicându-se în picioare. Eu mă duc să mă ocup de oamenii mei.

Denden așteptă până când Gaspard ieși afară din hambar înainte să răspundă.

– Da. M-am oprit acolo să beau un pahar cu prietenul meu motociclist. Bruno de la cafeneaua din piață unde eram ne-a spus că mai are unul ascuns. Dar nu mai avem mașini, Nancy. Toate camioanele s-au dus.

– O bicicletă atunci, spuse ea ferm.

– Dar Saint-Amand e la peste o sută de kilometri.

– Mai puțin dacă o iei peste dealuri.

Nu avea nevoie de hărțile pierdute ca să știe asta. Știa drumurile și potecile din zonă aproape la fel de bine ca Gaspard. Denden, Fournier și Tardivat schimbară priviri precaute.

– Pot să-ți fac rost de o bicicletă, spuse Fournier într-un final.

– Dar de ce trebuie să mergi tu, Nancy? întrebă Denden. Nu poți să trimiți un băiat? Tu trebuie să vezi ce depozite de arme sunt încă în siguranță și să le dai oamenilor arme.

– Mai ai carnețelul meu, Denden?

El băgă mâna în buzunarul de la spate și i-l arătă.

– Atunci o să te descurci. Tu și Fournier și Tardivat. Numai eu pot să trec de punctele de control. Nimeni altcineva de aici nu poate.

El băgă carnețelul la loc în buzunarul ei și o luă de mâini.

– Nancy, fața ta e peste tot.

– Nu-mi văd fața când trec prin punctele de control! Văd o gospodină. Uite, știu că am fost tâmpită. Am dat-o-n bară. Trebuie s-o repar.

Băgă mâinile în rucsac și scoase rochia pe care o purtase în raidul Gestapo. Era țeapănă de la sângele uscat.

– Tardi, poți să transformi asta în ceva onorabil? Să mă îmbraci ca o văduvă de război? Doamne, ce n-aș da să am materialul de la cămașa aia de noapte acum.

Tardivat își aprinse o țigară.

– Mai e o parașută în rucsac.

– Poți s-o faci, Tardi?

El tresări când îi spuse numele.

– Da, pot s-o fac, *mon colonel*. O să fie gata mâine-dimineață. Ar trebui să dormi, să te speli. Arăți ca o vrăjitoare din basme, nu ca o gospodină.

Luă cârpa aceea însângerată de rochie de la ea și ieși din hambar. Nancy se uită după el cum se duce, gândindu-se la cămașa ei de noapte. El o făcuse ca gest de admirație, de camaraderie, de prietenie, iar ea o pierduse. O pierduse și omorâse și oameni. Avea nevoie de ea.

Se ridică și Fournier și îl atinse pe Denden pe umăr.

– Ar trebui să începem cât de curând, Denis.

Denden dădu din cap.

– Un moment, spuse el, apoi așteptă ca Fournier să iasă din hambar. L-ai omorât pe Böhm? întrebă el. Știu despre oferta pe care a făcut-o în Courçais, ce a spus Anne.

Asta simplifica într-un fel lucrurile.

– Nu. A spus că Henri e încă în viață, dar știu că acum trebuie să repar asta, Denden. Nu pot să mă duc să-l caut până nu terminăm.

El se ridică și îi puse mâna pe umăr.

– Îmi pare rău, Nancy.

– Jules a supraviețuit? Nu l-am văzut.

El își întoarse privirea de la ea.

– Da, dar nu îndrăznește să vorbească cu mine după ce Gaspard... Ar fi bine să te culci.

Apoi plecă și el.

A doua zi se trezi cu dureri de la pământul rece și vânătăile pe care le căpătase în timpul raidului. Se duse să se spele într-unul din râulețele reci ca gheața care curgeau dinspre munți către râul din vale. Cineva îi spusese odată că ploii îi luase sute de ani să sape prin sol și să iasă pe partea cealaltă, prin aceste izvoare, purificată și îmbogățită. Își curăță sângele de sub unghii și se frecă până avu pielea rozalie, după care își puse pe ea rochia pe care i-o spălase și i-o reparase Tardivat și pe care o făcuse mai decentă cu mătasea recoltată din parașută. Era un pic cam mare pentru ea acum, dar Tardi îi dăduse un cordon, asemănător cu ce văzuse la femeile din Chaudes-Aigues – o tentativă foarte franțuzească de a face foametea să pară acceptabilă din punct de vedere artistic. Își întinse părul pe după urechi și își puse pantofii. Nu bocancii militari, nici tocurile, ci chestiile alea ieftine și fragile făcute din carton pe care le purta când trebuia să treacă de punctele de control obișnuite.

Oamenii împrăștiați pe la focurile de gătit se uitau la ea cu mirare. Se obișnuiseră s-o vadă în pantaloni largi și tunică militară și reapariția bruscă în chip de femeie franceză obișnuită îi șocase. Denden și Tardi așteptau lângă hambar, cu o bicicletă cu cadrul de metal între ei.

– Fournier a livrat asta pentru tine, spuse Denden în timp ce se apropia, încercând să pară vesel.

Fournier însă nu rămase să-și ia la revedere, se gândi ea.

– Și am găsit ăștia.

Îi dădu o pereche de ochelari de citit.

– I-am luat în caz că ai mei s-ar fi spart și tot încerc să-mi aduc aminte numele pieței cu cafeneaua și Bruno... dar nu-mi amintesc nici să mă tai.

Începu să descrie piața, felul în care lumina bătea pe pereții clădirilor după-amiaza și să aducă laude ospitalității de care se bucurase, până când Nancy îi puse mâna pe braț și el se opri.

– O găsesc, Denden.

Se temea pentru ea, își dădea și ea seama, sub tot bodogănitul ăla. Tardi se dezlipi de perete și pescui ceva din buzunar. O cruciuliță pe un lanț. I-o

arătă, apoi, fără să mai spună ceva, i-o legă în jurul gâtului. Pentru o clipă i se păru că îi arde pielea, dar nu, metalul era doar rece.

– Ești credincios, Tardi? întrebă ea.

Nu se uită în ochii ei, dar tonul lui nu părea supărat.

– Am încercat să fiu; n-am reușit mereu. Dar dacă e să arăți ca o văduvă de război... Ele cer îi ajutor lui Dumnezeu.

Capitolul 56

Concentrează-te, Nancy! Era zi de târg în Saint-Amand și ar fi putut să se piardă un pic în mulțime, dar asta însemna și că sunt foarte mulți ochi pe stradă care ar fi putut s-o recunoască. Posterele alea nenorocite. Își puse ochelarii pe care i dăduse Denden; făceau lumea să pară un pic strâmtă, dar nu o orbeau. Asta, plus rochia destul de sărăcăcioasă și o pălărie nu foarte elegantă făceau ca bărbații s-o treacă cu vederea.

Nu erau foarte mulți oameni în piața principala și în fiecare colț erau soldați germani sprijiniți de pereți. Rememoră descrierea cafenelei pe care i-o oferise Denden. O piațetă mică, spusese el. Lângă un râu cu un castan în mijloc. Atunci nu era asta. Asta avea o biserică de-o parte și primăria de cealaltă și era sus pe dealul.

Se opri lângă o tarabă să-și umple sacul de sfoară cu niște cartofi și o varză ofilită. Acum era doar o femeie care se întoarce acasă de la piață. Își luă bicicleta și o împinse pe lângă soldații din sudul pieței. Nu se uită la ei, dar nici ei nu se uitară la ea. Era invizibilă pentru ei.

Drumul cobora abrupt spre râu, trotuarele înguste erau pustii acum, iar casele erau zăvorâte și reci. Se uita în stânga și-n dreapta să vadă vreun indiciu spre piațetă. Oare spusese Denden ceva despre peisaj, ceva care s-o ajute să-și dea seama în ce direcție s-o ia când ajunge la râu? Trebuia să ghicească. Stânga, iar dacă nu găsea, urma să facă un mic spectacol tâmpițel cum că se uită prin buzunare și se frământă pentru ceva. Doar o persoană obișnuită care lăsase ceva în urmă în timpul cumpărăturilor și trebuia să se întoarcă.

Râul era învolburat de apele ploilor de vară, clocotea pe sub arcadele antice ale podului de piatră. Nancy zâmbi. Era prea îngust pentru un jeep plin de soldați, așa că Rezistența nu trebuia să-l arunce în aer. Poate o să mai supraviețuiască încă cinci sute de ani. Se opri de parcă admira priveliștea. De partea cealaltă a râului erau un drumeag și o fâșie de pădure. La dreapta și pe aceeași parte, drumeagul era înghesuit între apă și unul dintre vechile ziduri al orașului.

Stânga deci. Dumnezeule, era bucuroasă că nu trebuia să opereze într-un oraș. Aproape că putrezise din cauza umezelii pădurii până când băieții îi găsiseră autobuzul, dar măcar nu fusese nevoită să trăiască zi de zi sub ochii pe jumătate închiși ale acestor clădiri, să ghicească ce se șoptește, compromisurile și colaborările care se petrec în spatele ușilor închise.

Trecu pe lângă două depozite părăginite și aruncă o privire spre biserică. O sclipire verzuie printre fațadele de lemn ale caselor din vechea piață îi atrase atenția. Coti și se trezi în piața lui Denden.

Era exact cum o descrisese, ca o caricatură a unui orășel francez, clădirile înalte se sprijineau unele de altele, iar o latură era ocupată de zidul lateral al unui vechi seminar. Copacul din centru părea și el străvechi, gros și noduros, dar încă mai trimitea muguri proaspeți spre cerul de vară. Frunzele se agitau și șopteau în adierea vântului și Nancy se gândi la miile de trupe care mărșăluiau prin nordul Franței, la fiecare dintre cei care alcătuiau armata, la valul proaspăt de speranță.

Își sprijini bicicleta de un zid pe una dintre aleile înguste care porneau din piață și își puse sacoșa pe braț. Cafeneaua era deschisă, dar nu avea parole, nu avea coduri, și Bruno, tânărul șarmant de care vorbise Denden, fusese probabil trimis să muncească în Germania sau dispăruse pe dealuri. Intră.

Era un locșor destul de urât. Câteva mese și barul de zinc; trei clienți, toți bătrâni, și barmanul. Acesta era un munte de om, cu brațe grele și rumen la față. Părea prea bine hrănit ca să fie cinstit. Se gândi la speculanții pe care îi cunoscuse în Marsilia. Oricare dintre ei era în stare să-ți taie gâtul pentru o sută de franci, dar erau prea necooperanți, prea independenți ca să aibă de-a face cu naziștii. De oamenii în costum, cu servietă și pantofii lustruiți trebuia să te ferești.

Ceru un brandy și când plăti, dădu paharul peste cap și îl lăsă pe bar.

– Mai lucrează Bruno aici? Un prieten vechi de-al lui m-a rugat să-i transmit un mesaj.

Barmanul ștergea un pahar cu un prosop murdar.

– Spuneți-mi mie mesajul, o să-i transmit când îl văd data viitoare. Dacă-l văd.

Ea se uită la el.

– Poate mai aștept. Să vedem dacă apare.

El ridică din umeri și spuse, un pic prea nonșalant:

– Dacă e în legătură cu bicicleta pe care o vinde, e în spate. Puteți veni s-o vedeți dacă vreți.

Ultimul lucru pe care voia Nancy să-l vadă era încă o nenorocită de bicicletă – de-abia putea să se miște oricum și era sigură că glezna îi sângera.

– Exact! spuse senină.

Chiar era o bicicletă veche în curtea din spatele barului, se aplecară peste ea în timp ce vorbeau în caz că se uita cineva din clădirile învecinate. Nancy umbla la șa și făcea mutre.

– Bruno a fost luat de Gestapo acum două săptămâni, spuse barmanul, și nu sunt sigur dacă nu cumva vreunul dintre cei din localul meu nu lucrează pentru ei. Îi cunosc de douăzeci de ani, dar nu poți ști în vremurile astea.

Nancy își încrucișă brațele și se uită la bicicletă.

– Am auzit că Bruno are un radio în plus. Noi l-am pierdut pe al nostru.

Barmanul se dădu în spate, ridică mâinile și scutură din cap destul de tare încât îi fluturară fălcile, de parcă refuza un preț nerezonabil.

– Nici o șansă, *madame*. Nu aici. Dar am auzit că au unul în plus în Châteauroux sau cel puțin aveau săptămâna trecută.

– Dar asta e la optzeci de kilometri de aici!

– E cel mai apropiat de care știu.

O pisică neagră ieși de sub lemnele de foc și se frecă de picioarele lui. El se aplecă și îi scărpină urechile.

– Unul dintre operatorii lor a încercat să fugă de un punct de control și a fost împușcat în spate. Să-l căutați pe Emmanuel, sau cel puțin așa-i spuneau. Un britanic.

Nimeni nu-i spusese despre un agent pe care să-l cheme Emmanuel și care opera în apropiere de Châteauroux. Destul de corect – Londra nu avea de gând să pălăvrăgească despre agenții din rețelele învecinate dacă nu era nevoie.

– Puteți să-mi dați adresa lui?

I-o dădu și, gonind pisica din pragul ușii, o conduse înapoi prin barul principal. Nancy îi spuse pe un ton prietenos că promite să vorbească cu prietenul ei despre bicicleta lui Bruno și apoi ieși pe aleea îngustă să o recupereze pe a ei.

Optzeci de kilometri distanță și ea de-abia putea să pună un picior în fața celuilalt. Se uită la gleznă: da, cu siguranță sângera. Optzeci de kilometri nenorociți, cu o adresă și un nume, dar nici un document pentru acea regiune și hoarde de Gestapo însetate de sânge peste tot. Iar apoi trebuia să ajungă înapoi în munți cumva.

– Trebuie făcut și tu trebuie s-o faci.

Dumnezeule, își pierdea mințile. Spuse asta cu voce tare. Bine măcar că nu vorbise în engleză. Se urcă cu greu pe bicicletă și începu să pedaleze.

Capitolul 57

Lui Nancy îi era dor de munți, de toate drumurile întortocheate și înconjurate de ascunzișuri, unde germanii nu prea mai aveau chef să exploreze, mulțumită eforturilor oamenilor ei. Între Saint-Amand și Châteauroux nemții dețineau controlul și nu păreau deloc neliniștiți. Reuși să ocolească două puncte de control pentru că le văzuse din timp și se întoarse din drum fără să atragă atenția, dar al treilea fusese instalat după o cotitură strânsă, pe un drum lăturalnic între Maron și Diors. Intră drept în ei și firește că, nefiind pe drumul principal, erau plictisiți, iar ea, bălăbănindu-se pe bicicletă după douăsprezece ore de stat în șa, era un amuzament binevenit.

– Actele dumneavoastră, *madame*! Unde vă duceți?

Se uită la ei și nu spuse nimic. Ținea ochii larg deschiși. Ar fi putut probabil să-l omoare pe ăsta cu o lovitură în gât, așa cum făcuse cu gardianul stației de emisie, dar avea doi prieteni cu el, unul avea deja mâna la revolver. Ea era neînarmată. Să-l elimine pe caporal cu arma primului paznic, să spere că al treilea o să intre în panică și că avea timp să-l împuște și pe el, sau să-i sară la ochi? Avea șanse de douăzeci la sută.

Așa că izbucni în plâns.

– Domnule, vă rog, domnule, lăsați-mă să trec. Nu am acte. Mama are grijă de băiețelul meu în Châteauroux în timp ce eu lucrez, și am auzit că e bolnav!

Paznicul dădu din cap. Părea destul de bătrân pentru gradul lui. Destul de bătrân încât să aibă și el copii și o nevastă care-și făcea griji pentru ei.

– Vă rog, domnule! Are doar cinci ani, îl cheamă Jacques și e un băiețel foarte cuminte, dar mama mi-a trimis veste că îi este rău și vrea la mami.

Poate din cauza faptului că era epuizată, dar Nancy avea foarte clar în minte imaginea copilului bolnav, bunica lui speriată, apartamentul micuț și friguros în care stăteau. Plângea în hohote și era cât se poate de sinceră. Le arătă legumele amărâte din sacoșă.

– Draga de *madame* Carrell, soția șefului meu, mi-a dat astea ca să-i fac o supă și *monsieur* a spus „Paulette, trebuie să te duci la micuțul Jacques, ne descurcăm fără tine o zi dacă trebuie, dar copilul tău ar putea muri fără dragostea mamei".

Vocea ei devenise un urlet și caporalul se uită peste umăr la ceilalți doi bărbați. Păreau complet derutați. Nancy își strigă pe nume fiul fictiv printre lacrimi de câteva ori, așteptând o oportunitate să-i strivească mărul lui Adam dacă nu funcționa.

El își drese glasul și o bătu pe umăr.

– Gata, gata, draga mea. Sunt sigur că micuțul Jacques o să fie bine. Puteți să mergeți.

Nancy puse picioarele pe pedale din nou, în timp ce le revărsa mulțumiri exuberante. Începuse să sughițe.

– O să mă rog pentru dumneavoastră, *monsieur*! reuși să spună, apoi o porni la drum.

Orașul era în vale și destul de întins, centrul era un ghem de alei răsucite în jurul unei piețe centrale deschise. Trebui să se oprească să ceară îndrumări de două ori și de fiecare dată observă suspiciune și frică pe fețele oamenilor cu care vorbea. Nici una dintre patrulele pe care le văzuse nu o opriră, dar se făcea târziu și în câteva ore numărul oamenilor de pe stradă va scădea, iar ea o să fie mai vizibilă.

La Beaulieu mereu li se spunea studenților că dacă observau o patrulă, franceză sau germană, care părea că se uită la ei, să se ducă la ea. Să le ceară

un chibrit, să întrebe cât e ceasul. Asta i-ar fi făcut mai puțin suspecți. Dar Nancy nu îndrăznea să se apropie atât de mult. De la distanță ar fi putut părea o franțuzoaică obișnuită, dar de aproape i-ar fi mirosit sângele și sudoarea și ar fi văzut epuizarea de pe fața ei. Soarele după-amiezii trimitea umbre lungi printre clădiri, așa că ea încercă să se țină cât mai aproape de ele, făcându-se mică.

Găsi într-un final strada, într-una din zonele mai amărâte ale orașului. Își duse bicicleta prin spate, o lăsă la capătul străzii și intră prin curte, ca un prieten. Bătu la ușă, după care se dădu puțin înapoi, astfel încât oricine s-ar fi uitat prin perdelele de dantelă sau printre obloanele deschise să o poată vedea. Era un loc micuț. O cameră deasupra alteia, de fapt.

Simți cum o privește cineva, era sigură de asta și nu putea decât să spere că era Emmanuel, nu vreo brută Gestapo cu un revolver în mână. Secundele treceau. Poate că nu era nimeni acasă. Orice agent cât de cât bun într-un oraș de dimensiunea asta ar fi avut două sau trei case în care să se ascundă. Poate s-ar fi putut duce în spatele grămezii de gunoi să se facă covrig și să doarmă așteptând să vadă cine venea primul la ea. Prieten sau dușman? Suna bine.

– Sper că glumești.

O voce familiară. Ușa se deschise câțiva centimetri și Nancy se trezi uitându-se la fața pistruiată a roșcovanului Marshall, de la Inverness. Ultima dată când îl văzuse era legat de un catarg lângă clădirea cazărmii principale, cu pantalonii în jurul gleznelor, legat la gură cu bandajele pe care Nancy și le trecea în jurul pieptului în timpul alergărilor.

Aproape că dădu să plece. Omul ăsta n-o s-o ajute niciodată, nu după ce-l umilise de două ori. Poate totuși exista un Dumnezeu și asta era ultima Lui glumă. Să-l arunce pe omul ăsta și amintirile lor în calea ei, în momentul în care rămăsese aproape fără speranță și putere.

Dar nu avu putere nici măcar să se miște.

Un. Doi. Trei. Nu avea nimic de spus, nici unde să se ducă.

După un secol, Marshall deschise ușa complet și se dădu în spate. Ea îl urmă automat în bucătăria joasă și jegoasă și închise ușa în urma ei.

– Marshall, spuse ea încet, am nevoie de un radio pentru maquisarzii din Cantal. Am fost loviți rău și trebuie se ne aprovizionăm din nou. Mi s-a spus că tu ai un set în plus.

El se așeză greoi în scaunul de lemn de lângă masa de bucătărie și se uită în sus la ea. Îi simțea în aer furia, ura, ca electricitatea statică înainte de furtună.

– Nenorocito, crezi că poți să vii aici, pur și simplu, și să ceri chestii după tot ce mi-ai făcut? O să te torn personal la Gestapo.

Ea se așeză în fața lui. Nu avea încredere că o mai țin picioarele.

– Fă ce vrei. Dar trimite la Londra un mesaj pentru oamenii mei. Locația de aprovizionare cod Magenta e încă operațională. Dacă pot trimite acolo provizii, poate oamenii mei reușesc să ajungă la ele înaintea germanilor. Își puse capul în mâini și aşteptă.

El nu se mișcă, nu plecă, nu vorbi. Se gândi la Tardivat, la Fournier, la Jean-Clair și la Franc. Meritau un ultim efort. Fără îndoială. *Hai, Nancy*.

– Aici nu e vorba despre mine sau despre tine, Marshall, e vorba despre război. Problema ta cu mine poate să aștepte până după ce se termină povestea cu naziștii.

Dacă vreodată ai avut nevoie de o dovadă că Dumnezeu nu există, aici era. După tot ceea ce făcuse, după cât îi costase pe oamenii ei răzbunarea ei personală și atât de sângeroasă împotriva lui Böhm, orice zeitate funcțională ar fi spulberat-o pe loc pentru ipocrizia acelui discurs. Aşteptă... și... nu, nici un fulger divin. Nici o lumină orbitoare sau demoni care s-o târască în iad. Doar Marshall, care se uita la ea.

– M-ai dat cu o lună în urmă cu gluma aia! De-abia am reușit să mă întorc în Franța cu o săptămână înainte de Ziua Z.

Cum era posibil ca o ființă umană să fie atât de obosită cum era ea acum și încă să mai vorbească, să se mai miște?

– Vai, ce să spun! După rahaturile pe care mi le-ai făcut, ai scăpat ușor. Ar fi trebuit să-ți bag trandafirul ăla în cur, nu să ți-l pun după ureche.

Destul cu diplomația. *Numără-ți respirațiile, Nancy*.

– Chiar vrei să-mi cer iertare, Marshall? Bine. Îmi pare rău. Chiar dacă amândoi știm că o meritai. Acum, ajută-mă. Se mișcă în scaun, încercând să găsească o poziție mai confortabilă, dar nu reuși. Durerea îi străfulgeră piciorul. Își simțea pielea de pe interiorul coapsei jupuită și avea dureri mari de spate. Închise ochii până îi trecu și, când îi deschise din nou, Marshall o privea.

– De unde ai venit?

– Ne-am regrupat lângă Aurillac, am venit peste munți ca să ajung în Saint-Amand. Persoana mea de contact de-acolo nu a putut să mă ajute și m-a trimis la tine.

– Ai reușit să duci o camionetă pe drumurile alea fără să fii împușcată? o întrebă ridicând sprâncenele.

– Ne-am pierdut toate mijloacele de transport motorizate în atac. Am venit pe bicicletă.

El se ridică brusc și Nancy se gândi că poate o s-o lovească, dar nu o făcu. În schimb, deschise ușa unui dulap degradat și scoase o sticlă și două pahare prăfuite. Vin roșu. Leacul pentru orice. Umplu paharele și băură. Alcoolul aspru o lovi în stomac ca o ușoară explozie de căldură.

– Setul e aici și poți să-l iei, spuse el într-un final. Și eu transmit diseară, deci pot să trimit un mesaj la Baker Street. Ce parolă vrei să folosească?

Ea se gândi. Denden ar fi putut să găsească un radio obișnuit pe undeva să poată asculta *Ici Londres*, chiar dacă, fără transmițător, nu ar fi putut să și răspundă.

– Spune-le să zică „Hélène a luat ceaiul cu niște prieteni".

Denden i-ar fi recunoscut numele de cod și dacă auzeau asta, ar fi fost atenți după o parașutare de provizii.

El mormăi, umplu din nou paharele, apoi se uită la ceas.

– E mai sigur să călătorești noaptea pe-aici, chiar dacă se dă stingerea. E un pat sus. Poți să te odihnești câteva ore.

Un armistițiu. Bine.

– Mulțumesc, spuse ea.

El dădu din cap și îi arătă scările. Ea termină paharul și începu urcușul încet și dureros, pe cele câteva trepte până la următorul etaj. Nu se mai simțise atât de zdrobită din prima zi de antrenamente cu parașuta. Marshall o împinsese de pe platformă în lac în ziua aia și o făcuse să arate ca o proastă.

Deschise ușa din capătul scărilor și se așeză pe marginea patului. Simțea cum ușurarea și epuizarea se revarsă peste ea ca valuri catifelate peste pietrișul țărmului Mediteranei. Se uită la picioare. *Scoate-ți pantofii, Nancy*, îi spuse ferm o voce din capul ei. Se gândi. Nu, nu-ți scoate pantofii. Judecând după clipocitul sângelui pe care îl simțise când își mișcase degetele, probabil că avea călcâiele ferfeniță și nu voia să-și petreacă timpul

prețios de odihnă bandajându-se. Pantofii rămân în picioare. Încă mai avea o batistă mare de mătase, rămășițele parașutei, în buzunar. O scoase, după care o rupse în două, iar apoi își trase fusta în sus, până la brâu, și se uită la nenorocirea dintre coapse. Legă o jumătate din batistă în jurul fiecărui picior, bâțâindu-se înainte și înapoi pe pat. Materialul era răcoros și, deși nu era cine știe ce bandaj, măcar nu i se vor mai freca rănile una de alta în timp ce dormea.

Începu să se lase pe spate cu ochii deja închiși, când auzi cum se deschide ușa din spate și voci joase și grăbite, apoi pași care veneau rapid în sus pe scări. *Nu. Nu Pleacă.*

Marshall intră brusc pe ușă.

– Schimbăm planul, Wake.

– Mai bine omoară-mă, spuse ea.

– Să nu crezi că nu mă tentează, răspunse el. Scoase un șifonier vechi din alcovul lui. Ridică-ți curul și ajută-mă, dacă vrei radioul.

Ce galant! Se ridică, se împletici spre el, apucă de un capăt și începu să împingă.

– Ce se întâmplă, Marshall?

– Unul dintre jandarmii prietenoși a trecut pe-aici. Se pare că un nebun a distrus sediul Gestapo din Montluçon. Băieții noștri locali s-au cam speriat și acum pun presiune pe toată lumea mai tare ca înainte, să nu facem și noi aceeași chestie. Cineva o să le dea și adresa asta într-un final. Se strecură prin crăpătura din spatele șifonierului și pipăi de-a lungul peretelui, după care își scoase cuțitul de la curea și tăie o secțiune din tapet. Nancy se uită cum bucata cade de cealaltă parte, iar el băgă mâna în gaura dintre bârne și scoase radioul. Mă rog, spera că e radioul – o cutie solidă de piele maro, ca o servietă cam mare.

– Trebuie să pleci acum.

– Chingi? spuse ea.

El se aplecă până în spatele șifonierului și îi aruncă pe pat câteva role de chingi cu carabine. Nancy le fixă de ochiurile de pe servietă, în timp ce el împingea șifonierul la loc. Afară, o alarmă sună de două ori.

– Vin, spuse Marshall. Ești înarmată?

– Nu.

Brusc, niște pocnituri de arme mici afară, apoi strigăte în germană.

Nancy se duse la geamul din față.

– Patru Gestapo, trei milițieni cu ei. Încă doi după observatorul tău.

– Pleacă, Wake.

Sfâșie salteaua și scoase o bandulieră cu grenade ca un magician care scoate batiste din pumnul strâns.

– Nu, dă-mi un revolver. Știi că pot să trag. Putem să lichidăm oamenii ăștia și să scăpăm amândoi.

Întinse mâna. El își fixă banduliera în jurul brâului.

– N-avem nici o șansă. Pleacă acum până nu încercuiesc casa. O văzu că ezită și se aplecă, sprijinindu-și fruntea de marginea saltelei.

– Nancy, mi-a fost frică. În Inverness. Când am văzut cine ești, credeam că o să le spui că am fost un laș când am plecat din Franța. Dar acum nu-mi mai e frică. Se ridică din nou. Uite, ia. Acum, te cari odată?

Se auziră pumni în ușă.

Nancy luă radioul și îl puse în spate ca pe un rucsac. Aproape că pică sub greutatea lui. Marshall deschise fereastra din față, scoase cuiul grenadei și îi dădu drumul în stradă.

– Atenție!

Apoi bufnitura răsunătoare a exploziei. Casa se zgudui și cineva pe stradă strigă ca un iepure în capcană. Gloanțele începură să sară pe cadrul ferestrei, făcând lemnul așchii.

Marshall se dădu în spate, dar nu căzu.

– Marshall?

– E-n regulă, spuse el. Dă-i bătaie.

Bocanci la parter. Și mai multe strigăte. Marshall trăgea cuiul altei grenade.

Ea prinse cadrul ferestrei din spate. O deschise și se cățără, apoi se răsuci, se lăsă în jos și își dădu drumul în curte. Ușa din spate se deschise în timp ce sprinta spre poarta din fundul curții.

– Oprește-te! Oprește-te sau trag!

Nu se opri. Glonțul îi sâsâi pe lângă ureche, iar ea ieși pe strada din spate. Nu era nimeni acolo. În spatele ei auzi o a treia grenadă și alte pocnituri de armă. Nu mai avea sens să se întoarcă acum. Nu mai avea sens să aștepte. Marshall era ca un șobolan în capcană, iar ea trebuia să scape din zona asta înainte ca Gestapoul sau miliția să ceară întăriri. Bicicleta ei era tot acolo unde o lăsase. Se urcă pe ea și durerea îi tăie respirația. Apoi începu să pedaleze.

Capitolul 58

Aproape că se întunecase, iar Nancy reușise să parcurgă abia cinci kilometri – ceea ce era foarte trist – când se gândi că nu mai avea scăpare. La vreo 500 de metri în față se vedeau lumini. Baricadaseră deci drumurile, chiar și pe cele lăturalnice. Primul gând fu să ascundă bicicleta, să găsească un loc în care să se ascundă, departe de drum, și să aștepte. Apoi auzi lătraturi în spatele ei, se opri din pedalat și se uită înapoi. Pe ambele părți ale drumului lanternele țopăiau pe câmp ca niște licurici cât vedea cu ochii. Aveau și câini.

Avea nevoie de ajutor și nu mai avea nici un prieten. Apoi văzu o fermă, la vreo sută de metri de drum. Și o fereastră luminată. Sosise momentul să-și facă prieteni noi.

Femeia îi aruncă o privire și încercă să-i închidă ușa în nas, dar Nancy se propti cu toată greutatea în ușă, puse un picior în prag și gemu de durere când i-l strânse între cadru și ușă.

– O, îmi pare rău! spuse femeia.

Nancy clipi și se uită mai bine la ea. Era de fapt o fată de vreo douăzeci și ceva de ani. Avea părul curat, strâns într-un coc îngrijit și rochia de bumbac, deși decolorată, fusese călcată. Soția frumușică, ideală pentru un fermier francez.

– Lăsați-mă să intru, vă rog, spuse Nancy. Pentru Franța, lăsați-mă să intru.

Apoi văzu cruciulița de la gâtul femeii și o atinse pe cea de la gâtul ei, cea pe care i-o dăduse Tardi.

– Ca între creștini.

Ce piele curată avea, nici urmă de machiaj! Nancy îi văzu frica și îndoiala, apoi o ușoară încordare în maxilar când se hotărî.

– Poți să te ascunzi în beci.

Ușa se deschise. Nancy intră împleticindu-se. O bucătărie, o scară. Femeia îi deschise o trapă sub scări și Nancy se trezi împinsă de la spate pe o scară scurtă într-o beznă totală. Simți pământul bătătorit sub picioare. Mirosea a mere și fân. Un pic de lumină se scurgea printre bârnele trapei de deasupra capului ei. *Doar* deasupra capului. Era un beci jos, nu era suficient de înalt încât să stai în picioare. Se târî într-un colț sub scară, desfăcu chinga din

jurul brâului și simți o eliberare și o arsură când scăpă de greutatea radioului. Cutia căzu cu o bufnitură la cinci-zece centimetri pe pământ, apoi, ca un ecou, Nancy auzi o bufnitură la ușa micii ferme. Își strânse genunchii la piept. Lumina licări deasupra în timp ce femeia se duse la ușă din nou. Nancy aștepta, încercând să nu respire.

– Bună seara.

– Bună seara, *madame*. Căutăm o femeie. O femeie foarte periculoasă. O voce germană. Un ofițer Gestapo. Unul dintre oamenii mei a văzut o femeie apropiindu-se de casa dumneavoastră acum câteva momente.

Vocea femeii era calmă.

– Eu eram, îmi imaginez. Am ieșit până afară să verific dacă găinile erau în coteț. Sunt vulpi, știți cum e.

Își exagera un pic accentul, observă Nancy.

– Cu toate astea, *madame*... sper că nu vă deranjează dacă ne uităm rapid prin casă.

– Nu am nimic de ascuns.

Vocea ei avea doza perfectă de iritare. Bocancii intrară în bucătărie, urmați de tropăitul saboților femeii.

– Ce e acolo jos?

– Mâncare. Când avem.

Neamțul era fix deasupra ei.

– Dacă ați putea să deschideți, *madame*.

Nancy își ținu respirația. Trapa se deschise și lumina trădătoare străluci pe pătratul de pământ de la capătul scării.

– O să arunc o privire. Stați acolo, vă rog.

Se aprinse o lanternă care începu să exploreze colțurile cele mai îndepărtate de Nancy, câteva lăzi, niște saci pe jumătate goi.

Scările de la etajul de sus scârțâiră și lanterna sări din beci.

– Cine e acolo? întrebă vocea germană tare și alarmat.

Nancy auzi pocnitura pielii tocului când își scoase pistolul.

– *Maman*? Era vocea unui copil, o fetiță. Ce se întâmplă? Cine e bărbatul acela?

Mama ei răspunse pe un ton liniștitor.

– E în regulă, draga mea, du-te la culcare.

Apoi continuă cu un șuvoi proaspăt de indignare în vocea-i tremurătoare.

– Cred că ar fi cazul să plecați, îmi speriați fiica.

Bărbatul nu spuse nimic.

– Asta dacă nu cumva credeți că fiica mea de patru ani este o femeie periculoasă?

El tuși, apoi se auzi cum pune pistolul la loc.

– Nu, *madame*. Vă rog să ne contactați dacă vedeți sau auziți ceva suspect.

– Desigur.

Pașii se retraseră și, în timp ce ușa din față se deschidea și se închidea la loc, Nancy respiră încet și adânc. Îi plutea o frază prin minte. *Sufletele pereche nu sunt atât de rare pe cât obișnuiam să cred*. Zâmbi. Își aminti și de bucuria speranței pe care o simțise citind acele cuvinte sub veranda mamei sale, printre liniile subțiri de lumină.

Femeia vorbi de sus, pe un ton clar și conversațional.

– Sper că nu ai murit de frică acolo. Poate ar trebui să mai aștepți un pic până urci, în caz că se întorc. Eu o să pregătesc cina. Numele meu e Celeste, apropo.

Ce nume frumos, se gândi Nancy, apoi căzu într-un somn agitat.

⋆

Nici nu-și dădu seama că adormise până nu o trezi scârțâitul trapei. Ridică radioul – nenorocirea cântărea în continuare o tonă – și urcă în bucătărie. Picioarele îi înțepeniseră și tremurau.

Masa era pregătită pentru două persoane. Nancy se așeză cu foarte mare grijă și se uită la Celeste cum pune tocană în castroanele de porțelan alb. Se așeză și ea apoi și începu să taie pâinea proaspătă. Lui Nancy îi lăsa gura apă.

– Vă rog, serviți, *madame*.

Nu fu nevoie să-i spună de două ori. Mâncarea era delicioasă, pui și sos, morcovi și ceapă albă, pâinea ușoară și pufoasă. Raiul pe pământ. Pur și simplu raiul pe pământ.

– Deci, sunteți o femeie foarte periculoasă? spuse Celeste, începând și ea să cineze într-un ritm mai molcom. Lăsați, de fapt, e mai bine să nu știu. Sper doar că loviți la fel de bine cum se pare că o încasați.

Nancy dădu din cap, mestecând în continuare, apoi înghiți cu bucurie.

– Unde este soțul dumneavoastră?

– Sunt văduvă, răspunse Celeste. Soțul meu, Guy, a fost ucis în timpul invaziei.

– Îmi pare rău.

Celeste nu răspunse imediat și clinchetul lingurilor prin castroanele de porțelan era singurul sunet din cameră.

– Mă descurc. Mi-e foarte greu să păstrez ferma. Dar trebuie. Pentru copii.

Dușumeaua scărilor scârțâi și Nancy se întoarse roată, se gândi, preț de o clipă sinistră, că toată chestia asta, primirea călduroasă, mâncarea, erau doar o farsă cruntă și Gestapoul era încă în casă. Era fetița care întrerupsese percheziția inițială a nemților. Era slabă ca o trestie și avea părul lung și negru aproape până la brâu. Avea o cămașă de noapte albastru-deschis și ducea cu ea un ursuleț pe care îl legăna într-o mână.

– *Maman*?

– Du-te la culcare imediat, Maria!

Fetița se îmbufnă.

– Dar mi-e foame și nu mi-e somn!

Celeste ridică mâna.

– Ai mâncat deja. Somn. Acum.

Maria își trânti ursulețul, care căzu pe scări, după care tropăi supărată în sus pe trepte. Deasupra se trânti o ușă.

Celeste se duse și ridică jucăria, o scutură de praf și o așeză pe balansoarul de lângă foc. Nancy și-o imagina pe fetiță coborând tiptil în zori, ușor vinovată, și simțindu-se foarte ușurată când avea să vadă că ursulețul nu stătuse inconfortabil peste noapte.

– O femeie foarte periculoasă, spuse Nancy zâmbind.

Celeste se întoarse pe scaunul ei și luă lingura din nou.

– Sper, sper să rămână aprigă. E greu să crești un copil de una singură. Ea mă crede un tiran, dar eu doar încerc să supraviețuiesc.

Nancy văzu o imagine cu mama ei, o imagine bine cunoscută, când se întorcea dinspre cămara din bucătărie când Nancy ajungea acasă de la școală. Trântea ușa, aruncându-și haina pe jos și țipa la ea. Pentru prima dată, însă, remarcă cât de goală părea cămara și cât de purtate și decolorate erau hainele mamei.

Simți cum i se pune un nod în gât.

– Ești o mamă bună.

Celeste dădu din cap și acceptă complimentul ca pe ceva ce i se cuvenea.

– Ați terminat? Dați-mi rochia să vi-o spăl, până când faceți o baie și vă îngrijiți de răni. Cât se usucă, puteți să dormiți un pic și plecați după aceea.

Capitolul 59

Bandajele noi de pe coapse rezistaseră cam douăzeci și cinci de kilometri, dar când drumul începuse să urce, se răsuciseră și se suflecaseră, lăsând carnea expusă din nou. Cele din jurul gleznei mai rezistaseră încă zece. Un. Doi. Un. Doi. Împingea când cu un picior, când cu altul, înaintând greoi de-a lungul drumului de țară umbrit de stejari. Aerul era răcoros, dar pădurea era nefiresc de tăcută, rămasă fără cântecul păsărilor și fără nici o adiere de vânt care să facă frunzele să tremure și să foșnească. Nancy nu auzea decât propria respirație.

Era prea abrupt. Dacă drumul ar fi fost drept, ar fi putut intra într-un ritm. Atunci poate că durerea i-ar mai fi trecut odată cu repetiția regulată, dar drumul denivelat și abrupt făcea asta imposibil. Fiecare ciclu ar roții era un nou chin. Chingile radioului îi intrau în umeri, iar pielea de pe spate, de care cutia stătea lipită, i se rosese până la sânge. Și mai avea de parcurs Dumnezeu știe câți kilometri, aproape toți la deal.

Gândurile îi veneau în cicluri scurte și străfulgerări. Henri citind ziarul de dimineață înainte să înceapă războiul, lăsând jos ceașca de cafea. Momentul în care, sub lumina difuză a lunii, Antoine se împușcase în cap. Secretara de la sediul Forțelor Franceze Libere. Böhm cu mâna pe fața lui însângerată. Un. Doi. Unu... Doi... Știa că se apropie un nod de cale ferată, punctul în care linia aceea se întâlnea cu unul dintre drumurile de fier. Aveau să fie patrule. Putea să ocolească iar peste vreo doi kilometri sau cam așa ceva, dar cât timp era pe drumul ăsta, era vulnerabilă.

Aerul devenea tot mai cald acum, chiar și sub umbra copacilor. Ieși pe drumul principal și panta se mai înclină un pic. Sângele îi curgea de pe coapse ca niște râulețe de sudoare către interiorul piciorului. Se uită în sus. Soarele trecuse de amiază, iar ea plecase de la fermă la răsărit, deci erau

cam – cât să fi fost? – șapte ore de mers? Păreau între cinci minute și o eternitate.

Auzi în spatele ei uruitul unui motor pe benzină. La naiba! Asta însemna nemți.

Își șterse sudoarea din ochi și se uită în stânga și-n dreapta. Malurile se ridicau abrupt în ambele părți, iar șanțul de pe marginea drumului nu era foarte adânc și era plin de bălării. Trebuia să meargă în continuare și să spere că cine venea în spatele ei nu căuta o femeie cu o servietă legată de spate. Dar trebuia să pară comună, doar o femeie care merge câțiva kilometri, în drum spre următorul sat. *Capul sus, Nancy. Ține umerii drepți, Nancy. Zâmbește. Arată de parcă te distrezi.* Durerea tremura prin ea. Zgomotul motorului se intensifică, și erau lângă ea, o depășeau, o sclipire de verde-închis, pânză, roți imense, un nor de praf ridicat de roți. Ea continuă să se uite în față, capul sus.

Unu. Două. Trei camioane. Nici măcar nu încetiniră, doar se dădură un pic într-o parte să n-o dea jos de pe drum. Ultimul era plin de trupe germane, cu căștile lor gri și tunicile verzi, înghesuiți pe niște bănci așezate față în față. Soldatul din spate, de pe partea dreaptă, un băiat foarte tânăr, îi zâmbi și flutură din mână, un salut mic și intim. Ea îi zâmbi înapoi și continuă să zâmbească până dispărură din raza ei după următoarea curbă.

Poteca ce pornea din drumul principal era accidentată, în unele locuri era doar pământ, în altele pietriș, ocazional bălți de nămol. Urca și cobora, urca și cobora. Bicicleta se clătina și sărea peste toate gropile săpate de ploile de vară și șanțurile brăzdate de căruțele cu cai. Lumina zilei începea să se ducă, și-apoi era doar o chestiune de timp. O cotitură pe drumeagul dintre câmpuri, o coborâre mai abruptă decât cele obișnuite, spre un pârâu larg și nu foarte adânc și o creangă ruptă de furtunile de vară și care nu fusese dată la o parte din drum.

Roata din față se agăță și Nancy zbură în față peste ghidon. Pentru o clipă zbură în față și pe o parte și fu prea înceată ca să facă ceva să se salveze. Ateriză tare pe o parte și i se tăie respirația.

O secundă sau două își pierdu cunoștința; era greu de zis, având în vedere că mintea ei era un soi de vid alb, mort, de câteva ore încoace. Era liniște aici, întinsă pe pământ. De-abia auzea pârâul la o sută de metri distanță, în

vale, și pământul era rece, vântul în sfârșit stârnea frunzele foarte blând, ca o mână prin apă.

– Nancy.

Ia uite-l. Fusese plecat? Se bucura că ajunsese acasă.

– Nancy.

Evident, se întorsese ieri după-amiază, mai devreme decât se așteptase, iar el râsese de ea, de felul în care se aruncase în brațele lui și își înfășurase picioarele în jurul mijlocului lui. Nu mai ajunseseră la etaj, făcuseră dragoste pe canapeaua cochetă din living, nici măcar nu se dezbrăcaseră, atât de imediată și de absolută era urgența.

– Nancy, draga mea.

Și apoi unde plecaseră? La Hotel du Louvre et Paix, desigur, lângă port, unde puteau să cineze pe terasă și să se uite la vapoarele care veneau și plecau în timp ce se întuneca, la pescarii care duceau coșuri cu raci direct în bucătărie, unde bucătarii așteptau să-i prepare. Cina lui Henri și a lui Nancy. Dansaseră? A, da, Metropole! Barmanul de acolo chiar înțelegea că prepararea unui cocktail era o artă. Nancy nu putuse să se abțină să nu râdă când îl văzuse atât de serios, dar, vai, ce băuturi știa să prepare și mereu aveau cele mai bune trupe. Nancy o văzuse odată pe Rita Hayworth acolo și pe Maurice Chevalier de două ori.

– Ascultă-mă, Nancy.

Înapoi acasă, motorul mașinii sport favorite a lui Henri torcea în sus pe deal, iar el era cu o mână mereu pe volan, indiferent cât de mult băuse. Îi plăcea atât de mult să se uite la un bărbat cum conduce. Și-apoi să facă dragoste din nou. În pat de data asta și să adoarmă în brațele lui sub cearșafurile albe și răcoroase.

– Nancy, trebuie să te trezești.

Deschise ochii pe jumătate. El stătea între ea și ușile de terasă care dădeau spre balcon; dantela perdelei flutura în valuri în spatele lui. Ciudat, Nancy nu putea să simtă briza. Cât de frumos era, Henri al ei! Cât de bun era cu ea!

– Nu vreau, Henri, dragul meu, nu mă obliga, spuse ea.

El continua să se uite la ea. Era trist? Cum putea să fie trist într-o zi atât de frumoasă?

– Deschide ochii, Nancy.

– Eu...

Ochii lui erau în continuare blânzi, dar vocea lui devenise mai fermă.

– Vorbesc serios, Nancy. Deschide ochii.

Așa făcu. Marsilia dispăruse. Henri dispăruse. Stătea în întuneric întinsă pe o cărare, în Auvergne, cu un radio legat de spate, cu sânge uscat între picioare, o dureau mușchii, avea coastele învinețite ca naiba, era însetată rău. Și acum cineva plângea în hohote, un sunet oribil care-ți sfâșia sufletul. Ascultă uimită, un minut întreg înainte să-și dea seama că era al ei.

Henri, am dat-o în bară. Am stricat totul, îmi pare rău. Am fost proastă. Am vrut doar... n-am știut. Copacii și pământul și cerul întunecat nu spuneau nimic. *Ce lucruri am văzut, Henri! Ce lucruri am făcut. Am omorât oameni, au murit oameni din cauza mea. Fata aia, Iisuse, ce am devenit? Rahat, germanii au omorât copii din cauza mea.*

Într-un final, plânsul se opri. Nimic nu se schimbase. Ea era în continuare acolo, în Franța ocupată. Morții erau tot morți și viii o așteptau.

Se ridică în genunchi, apoi, în picioare, nesigură sub greutatea radioului și își luă bicicleta.

Fournier dădu drumul unui val de obscenități înfricoșate când o văzu. Străjerii care erau la o sută de metri mai la vale încercară s-o ajute, dar li se spusese să se ducă dracului, așa că se mulțumiseră să meargă pe lângă ea, până când ea ajunse la bucătăria și cazărmile pe care le instalaseră într-o fermă abandonată, la un kilometru de hambarul în care îi lăsase, iar ei o păstoreau pe drum și se asigurau că nu nimerea în vreuna din capcanele pe care le ascunseseră pe drum.

O clipă păru că o să meargă în continuare și o să treacă de tabără, de parcă uitase cum să se oprească, dar Tardivat apucă ghidonul bicicletei și o ținu. Ea se uită la el cu ochii șterși și confuzi.

– S-o ajute cineva, pentru Dumnezeu! strigă el.

Fournier alergă până la ei și încercă s-o ridice de pe șa, dar ea îl împinse la o parte. Îl împinse fără vlagă, dar el se dădu un pas în spate, cu brațele deschise în timp ce ea se dădea jos. Rochia ei era ruptă, murdară și brăzdată de sânge.

Denden ridică cu grijă radioul de pe umerii ei și îi lăsă brațele să cadă libere. Apoi ea se prăbuși. Fournier o prinse și o duse cu grijă, ca un mire, spre fermă, strigând peste umăr după un medic.

Capitolul 60

– Nancy, trezește-te!

Nu era vocea lui Henri. Așa își dădu seama că nu murise. Mai era și durerea.

– Denden?

– Da, iubire, eu sunt. Cum ești? Poți să te miști?

Deschise ochii și se ridică cu grijă în coate. Durerea era diferită. Surdă. Mai degrabă pulsa. Nu mai agoniza. Își dădu seama că purta o cămașă subțire de bumbac. Era destul de curată. Coapsele și gleznele le avea bandajate și era întinsă pe un strat gros de pături într-un pat de lemn, într-o cămăruță pătrată. Podele de lemn, fără geamuri la ferestre. Soarele strălucitor și Denden care stătea pe un taburet cu trei picioare la capul ei.

– Bine. Ești vie, spuse Denden, oftând profund ușurat. Am crezut că o să intri într-o comă foarte pitorească și va trebui să te îngropăm aici. Deja începusem să lucrez la un elogiu emoționant.

Ea zâmbi.

– De cât timp sunt inconștientă?

– Puțin peste două zile, dacă treci peste momentele ocazionale de semiluciditate, în care te trezeai doar cât să bei niște apă și să întrebi dacă a ajuns Henri.

Nancy remarcă o carte pe jos, lângă el, și o carafă cu apă.

– Ai făcut pe asistenta, Denden?

El își încrucișă gleznele.

– Când n-am bătut ca nebunul la splendidul meu radio nou-nouț. Londra a trimis deja două transporturi de provizii la noile locații de când te-ai întors, dragii de ei, pline cu tot soiul de bunătăți. Inclusiv niște creme antiseptice șmechere pe care eu și doctorul le-am frecat pe ce-a mai rămas din pielea ta. Cum se simte?

Ea se gândi.

– Ca apa rece într-o zi fierbinte. De când avem un doctor?

– Numele lui e Tanant. A venit să ni se alăture permanent.

Nancy dădu din cap. Tanant fusese unul dintre medicii prietenoși pe care Gaspard îl „răpise“ în Ziua Z ca să ajute cu răniții, un om sur, mai în vârstă, care se mișcase calm și rapid printre toate acele orori. Era foarte bine-venit.

Nancy întinse mâna și Denden o prinse de încheietură, în timp ce ea își aruncă picioarele peste marginea patului și se ridică în capul oaselor. Dureri răzlețe îi trecură prin mușchi și când își duse mâna la gât, descoperi un bandaj pe umăr.

– Și războiul?

– A, da! spuse Denden, întinzându-i un pahar și turnându-i un amestec de apă și vin în el. Vrei să auzi veștile bune sau pe alea proaste?

– Doar spune-mi.

Luă o gură.

– Prea bine. Germanii au fost puși pe fugă, Aliații au debarcat în sud. Întinse mâna și i-o puse pe genunchi. Marsilia a fost eliberată, dar înainte să întrebi, nu, nu avem vești despre cei pe care îi ținea Gestapoul acolo.

Ea mai luă o gură.

– Deci, *Das Reich* sunt disperați să ajungă în Germania înainte ca rusnacii să le cotropească tărâmul strămoșesc și să se răzbune pentru toate căcaturile pe care le-au făcut naziștii când au invadat. O să fie nasol.

Făcu o pauză, se frecă pe ceafă și se uită într-o parte.

– Denden...

– Păi, dacă vrei neapărat să știi, Londra ar vrea... insistă, de fapt, să împiedicăm un batalion SS să se întoarcă în Germania. Ei sugerează „o oprire totală“ în Cosne-d'Allier. Cred că avem vreo trei zile la dispoziție.

– Un batalion? Iisuse!

– A, da, și au și un tanc sau două Panzer cu ei.

– Bănuiesc că nu au explicat ce au vrut să spună cu „oprire totală“, nu-i așa?

Denden îi reumplu paharul.

– Citind printre rânduri, ceea ce e destul de greu în cod, și un semnal plin de interferențe, ei știu cât se poate de bine că nu putem să luăm prizonieri, deci se înțelege că trebuie să-i omorâm pe toți, chiar dacă se predau. Nu o să caute prea mult un mormânt comun. Sau cum vrem, putem să-i ținem până ajung americanii să se ocupe de curățenia oficială.

Nancy îi dădu paharul înapoi și încercă să se ridice. O nouă explozie de durere îi țâșni din sistemul nervos, dar nu căzu. Pentru prima dată observă hainele ei de lucru, pantalonii largi, tunica, atârnate de spătarul scaunului. Aduseseră și o femeie să se ocupe de curățenie, pe lângă doctor?

Făcând câțiva pași nesiguri, îi aruncă lui Denden o privire care spunea destul de clar „*trebuie să mă îmbrac, mulțumesc frumos*“, și-l întrebă:

– Și ce spun oamenii despre aceste sugestii incitante ale Londrei?

Denden își trase nasul.

– Singura persoană cu adevărat fericită e René, pentru că moare de nerăbdare să tragă cu bazooka într-un Panzer. Ceilalți... au motive să fie ceva mai ursuzi. Sfârșitul e aproape. Vor să meargă acasă. De ce ai risca să nu-ți mai vezi familia niciodată când nemții sunt oricum înfrânți? De fapt, cred că lui Tardivat nu-i mai pasă. Lui Fournier îi convine oricum. Știai că tatăl lui are un atelier auto în Clermont? Vrea să se întoarcă acolo. Și Gaspard aparent s-a săturat să primească ordine de la Londra acum că a fost reaprovizionat. A, da, s-a autopromovat. E general acum.

Nancy își trase tunica pe ea și găsi o pereche de șosete curate în buzunar.

– Colonele Wake! De ce îți pui bocancii?

– E timpul să strângem trupele. Dacă Gaspard și-a acordat o promovare, o să-mi acord și eu una, așa că de-acum sunt feldmareșal Wake, să știi.

Gaspard nu fu de acord cu noul ei titlu, dar Nancy nu îi dădu timp să se gândească la asta. În momentul în care ieși din casa de la fermă, îmbrăcată în uniforma ei curată ca Hristos înviat din morți, îi cuceri pe toți.

Fournier se uită o clipă la ea, apoi traversă curtea să-i stea alături. Tardivat îl urmă și, când trecu prin fața ei, îi făcu cu ochiul. Gaspard nu se lăsă convins atât de ușor.

– Am terminat! Franța este liberă! urlă la ea când își anunță noul grad și le comunică noile ordine. Germanii pleacă! De ce să le stăm în cale? Asta a fost ideea!

Oamenii din spatele lui se foiau agitați. În ei se dădea o luptă între dorința de a merge în sfârșit acasă și cea de a se răzbuna, în special acum când aveau iar arme noi pe mână. Nancy bănuia că dorința de luptă era în continuare mai puternică.

– În condițiile lor? întrebă ea, drept spre Gaspard, dar atât de tare încât s-o audă toți ceilalți. Asta vrei tu? Ei vin aici, vă iau țara, vă omoară oamenii, iar voi stați și-i lăsați pe americani și pe britanici să scape de ei pentru voi? Îi lăsați să plece cu tancurile și trupele de parcă sunt la paradă? Le faceți cu mâna să se ducă să se lupte cu rușii, după câte au pătimit *și ei*? Ce fel de bărbați sunteți?

Nu se mai prefăcu că vorbește cu el și deschise larg brațele.

– Gaspard are dreptate, nu pot să vă oblig să rămâneți. Dar țineți minte: dacă plecați, Franța o să aibă pace o vreme, dar voi nu o să fiți niciodată împăcați cu voi înșivă. Puteți să mergeți acasă în siguranță, dar o să vă puteți uita în ochii soțiilor și ai fiicelor voastre știind că ați lăsat germanii să vă calce țara fără să-i loviți? Americanii și britanicii se luptă să vă elibereze țara. O să vă duceți să vă plângeți la mamele voastre că voiați să vă întoarceți acasă sau o să le faceți mândre de voi? Le faceți acest cadou femeilor din Franța care au suferit și s-au luptat alături de voi? Redați-le credința! Oferiți-le liberarea!

Toți începură să aclame.

Capitolul 61

În următoarele douăzeci și patru de ore Tardivat o duse cu mașina în taberele risipite și Nancy le ținu tuturor același discurs sau versiuni ale acestuia, de zeci de ori. Când se adunaseră cu toții la un *château* de pe dealul de lângă Cosne-d'Allier, își recăpătaseră forța inițială.

Denden le aduse ultimele informații de la Londra în timp ce își mâncau conservele în jurul focului în Sala Mare. Cu o zi înainte părăsiseră ferma și aleseseră ca sediu și punct de întâlnire *château*-ul, o minunată clădire din secolul XVII care încă mai era decorată cu tapiserii.

Germanii prădaseră deja locul, dar făcuseră o treabă cam de mântuială, dăduseră jos unele tablouri și rupseseră niște scaune. Masa din lemn masiv de stejar însă fusese prea greu de mutat.

Denden se opri la intrare, se uită la umbrele tremurătoare de pe tavanul înalt și la basoreliefurile elaborate sculptate în jurul șemineului.

– Tre' să recunosc că e mai frumos aici decât în cocioaba aia a ta jegoasă de pe platou, Fournier.

Fournier zâmbi și dădu din cap.

– Ce ai pentru noi, Denden? întrebă Nancy în timp ce venea spre ea să-i dea hârtiile.

Se uită rapid peste ele, după care le așează pe masă ca să vadă și ceilalți – Juan, Gaspard, Fournier și Tardivat.

Gaspard trase aer în piept.

– Mâine, deci.

Nancy dădu din cap.

– Comunicați-le băieților, domnilor. Și încercați să vă odihniți cu toții.

Denden o găsi în camera ei la trei dimineața, se uita pe geam peste dealurile dinspre Cosne-d'Allier.

– Dragă doamnă!

– Nu e un adăpost rău, nu? răspunse ea, întorcându-și privirea de la peisajul scăldat în lumina lunii. Dar nu pot să dorm. Patul e prea moale.

Denden se așeză pe el și săltă în sus și-n jos făcând arcurile să scârțâie.

– Vrei să bei ceva? Am auzit că germanii nu au reușit să intre în cramă și noi doi suntem destul de buni la încuietori. Sunt convins că proprietarul n-o să se supere.

– Nu în seara asta, Denden. Dar dacă vrei să cauți un tânăr fermecător să petreceți amândoi, eu nu te opresc.

El pufni, după care se trânti pe pat.

– Îmi distruge libidoul să știu că mâine avem o operațiune. Nu prea pot să mă bucur de tinerii curioși gândindu-mă că mâine ar putea fi împușcați. Își puse mâinile sub ceafă.

– O să funcționeze planul ăsta al tău?

Ea se sprijini de fereastră și își încrucișă brațele.

– Nu știu, Denden. Destul de riscant. Sper că nu ți-ai uitat rolul.

– Nu, draga mea, sunt pregătit să fiu extrem de viteaz. Apoi, dacă vreunul dintre noi supraviețuiește, o să sparg crama și o să-mi găsesc un prieten drăguț, înflăcărat de victorie.

Nancy nu era sigură că-l crede. Observase că se uită în continuare la Jules când credea că nu-l vede nimeni. Se întinse lângă el pe pat, iar el îi cuprinse umerii cu brațul și o strânse la piept.

– Nancy?

Îi mângâia părul.

– Ce e?

– Mai era ceva în comunicat, ceva ce am păstrat pentru mine, spuse el, ezitând.

Ea își mușcă buzele.

– Maiorul Böhm, șopti ea.

– Da, draga mea. Se pare că batalionul e ce a mai rămas din mai multe unități și Londra zice că toți ofițerii Gestapo de aici se întorc în Germania cu ei.

Trase aer să mai spună ceva, dar ea îi puse mâna pe piept și îl opri.

– E în regulă, Denden. N-o să plec din nou. Nu până nu se termină totul. O să-l găsesc apoi.

El o sărută pe creștet.

– Bine. Avem nevoie de tine.

Nu mai spuseră nimic altceva și într-un final Nancy își dădu seama după cum respira că ațipise. Ea nu putea și privi cum umbrele delicate pe care le arunca luna se alergau prin cameră până când veni timpul să se scoale. Să înceapă.

Capitolul 62

Poporul german era cel care dăduse greș. Nu avusese voința necesară și nu își meritase liderul care îi fusese trimis. Böhm se simțea strivit într-un Kübelwagen care huruia înapoi spre țara nerecunoscătoare, înconjurat de același gen de generali și ofițeri seniori care îl trădaseră pe Führer. Era nedrept că militari precum comandatul Schultz muriseră, în timp ce oameni cu caracter și minte slabă ca aceștia supraviețuiseră. Medaliile lor clincăiau în timp ce camioneta sălta încet pe drum.

Era ridicol să călătorească așa. Ar fi putut fi de folos în Berlin, dar era blocat alături de supraviețuitorii a două batalioane și obligați să meargă în ritmul lent al oamenilor și al tancurilor Panzer. Cum de câștigaseră Aliații? Cum de britanicii și americanii nu înțelegeau că ei și Germania aveau aceleași interese? Era evident că trebuiau să lucreze împreună ca să învingă conspiratorii iudeo-marxiști care cotropiseră Rusia. În schimb, aceste națiii, pline de oameni de sorginte rasială decentă, se luau de mână cu o gașcă de slavi semiumani. Era dezgustător, dezamăgitor, scandalos. Cum reușiseră să

supraviețuiască și să lupte, când forțele lor erau nevoite să fure arme chiar de la propriii morți? Nimic din ceea ce învățase la Cambridge alături de cele mai luminate minți ale generației sale nu îl pregătise pentru capacitatea de a îndura atâta suferință. Tot ce știa el îi spunea că ar fi trebuit să fie zdrobiți de mult și că francezii, pe care îi trataseră cu răbdare atât cât se putuse, ar fi trebuit să-i accepte și să-i celebreze; că englezii, cu respectul lor pentru origini nobile și o gândire avansată în privința eugeniei și a purității rasiale ar fi trebuit să li se alăture de la început. Și cu toate astea nu o făcuseră.

Își imagina ce ar face dacă s-ar întâlni vreodată cu unul dintre generalii germani care luptase în est. L-ar scuipa în față, i-ar smulge epoleții și i-ar întinde creierii jalnici și lipsiți de demnitate pe drum.

Se uită fix la colonelul de pe banca din fața lui și își imagină scena cu un fior de plăcere. Furia asta îl distrăgea măcar de la rana pe care i-o făcuse Wake pe obraz și care refuza să se vindece. Brusc, colonelul începu să tușească și să-i curgă sânge din colțul gurii. Păru surprins, apoi ofensat, de parcă ar fi fost victima unei mici gafe sociale, după care căzu în față și Böhm văzu gaura glonțului în pânza camionului.

Camionul se opri brusc, iar maiorul auzi șuieratul gloanțelor în aer. Afară se strigau comenzi. Își ignoră camarazii, se duse spre spatele camionului și sări afară, în drum.

– Adăpostiți-vă! le strigă infanteriștilor confuzi, care de-abia acum, prin ceața epuizării, își dădeau seama că se trage în ei.

Începură să se risipească de pe drumul principal, dar malurile erau abrupte, iar șanțurile nu foarte adânci.

– Folosiți-vă de mașină ca să vă adăpostiți! Uitați-vă de unde vin gloanțele și apoi trageți într-acolo!

La un metru de el, un sergent care-și conducea plutonul din calea focurilor încasă un glonț în gât și se împiedică chiar lângă Böhm, încercând să oprească sângerarea cu mâna. Böhm se dădu la o parte, ca să evite șuvoiul arterial.

O sută de metri în spatele lui, auzi o rafală de mitraliere și văzu trei oameni cum se zvârcolesc în șanț. Alergă spre vârful coloanei, unde comandantul de tanc și colonelul care era presupusul șef al catastrofei ăsteia de operațiuni țipau unul la altul în văzul oamenilor.

– Ce naiba faceți? îi întrebă Böhm aspru. De ce ne-am oprit?

Comandantul de tanc îl salută.

– Colonelul insistă să răspundem atacului, domnule, și să încercăm să ajutăm răniții.

Böhm se întoarse spre colonel. Bărbie efeminată, păr negru. Stirpe de proastă calitate. Nu trebuia să fie primit niciodată în SS.

– E o ambuscadă, colonele. Nu lăsa inamicul să aleagă terenul de luptă. Pornește spre oraș imediat. Forțele Aliate sunt la o zi distanță în urma noastră; trebuie să trecem peste pod înainte ca Maquisul să-l arunce în aer, ca să avem vreo șansă să participăm la apărarea patriei.

Colonelul se înroși la față.

– Nu o să fug de niște țărani care au pus mâna pe niște arme ușoare!

Exact în spatele lor auziră urletul și ecoul bubuitului surd al unei rachete. Se întoarseră și își feriră ochii, în timp ce camionul din mijlocul coloanei izbucni în flăcări.

– Se pare că țăranii au și bazooka, colonele, i-o trânti Böhm.

Colonelul se întoarse repede cu spatele la el.

– Înaintați! Înaintați acum! Spre oraș!

Comandantul tancului se grăbi să urce în Panzerul lui și Böhm îl auzi cum urlă aceleași comenzi prin stație. Coloana se smuci și se puse rapid în mișcare. Unul dintre tancurile din mijlocul coloanei începu să împingă camionul în flăcări pentru a-l da din drum în timp ce oameni cu hainele și părul în flăcări se chinuiau să iasă din el. Pe măsură ce camioanele înaintau, infanteria alerga pe lângă ele.

Böhm îl urmă pe colonel spre mașina lui de serviciu. Colonelul îi aruncă o privire acră, dar așteptă până când Böhm trânti ușa, înainte să dea ordin șoferului să pornească.

Denden stătuse în clopotniță încă de dinainte să răsară soarele, uitându-se spre piața liniștită de dedesubt. Era un locșor destul de frumos. Drumul de la Montluçon șerpuia prin văi împădurite spre sud și se încheia într-o piață înconjurată de clădiri cu trei etaje, un amestec de piatră și bârne de lemn. La parter erau magazinele orășelului, aprozarul, măcelăria, fierăria și barurile. Toate erau închise azi. Fațada clasică și modestă a primăriei veghea din nordul pieței. Treptele erau tocite de generațiile care urcaseră să înregistreze nașteri, căsătorii, morți, să ia acte și cartele de rație. Ușa era încuiată astăzi.

În spatele pieței, artizanii și croitorii își aveau atelierele și casele, apoi casele începeau să se rărească și să se transforme în mici ferme. Orașul era tivit cu livezi. Biserica, refăcută în piatră deschisă la culoare de un porcar

devenit antreprenor de cale ferată, ocupa colțul de nord-est al pieței. Autoritatea religioasă a orașului își veghea oamenii într-un parteneriat respectuos cu primăria seculară, umăr la umăr cu drumul principal care trecea printre ele și apoi peste pod.

Când Denden își mută binoclul spre nord, îi văzu pe Gaspard și pe Rodrigo verificând încărcăturile de pe mândrul pod de piatră care trecea peste râu. Porcarul îl construise și pe acesta, un cadou pentru oraș care să înlocuiască trecătoarea veche și îngustă și care deservise orașul timp de trei sute de ani. Era singurul pod pe o rază de treizeci de kilometri care ar fi permis unui tanc să treacă. Porcarul, în generozitatea sa vizionară, pictase o țintă pe acel loc.

Nancy trimisese oameni în oraș să evacueze civilii de-ndată ce primise informațiile finale de la Londra. Însă nu toată lumea plecase. Primarul, care se prefăcea că nu vede activitatea Maquis din zonă timp de doi ani, insistă să primească o pușcă și un loc în care să stea și adusese și câțiva jandarmi cu el. El era sub comanda lui Tardivat, în spatele unui rând de saci cu nisip, în colțul primăriei. Alți locuitori rămăseseră în urmă să-și păzească proprietățile și un număr de femei tinere se oferiseră să îngrijească răniții în *château* sau în clădirea primăriei. Restul localnicilor își luaseră copiii, adunaseră de mâncare și apă cât puteau să ducă și porniseră spre dealuri, fără să știe ce o să mai rămână din viețile lor la finalul zilei.

Denden văzu coloana mai întâi ca pe un licăr de lumină într-un parbriz mai jos în vale. Încet-încet, apăru în raza lui vizuală și șarpele cel gras. Numără tancurile și înghiți în sec. Cinci nenorociri dintr-alea. La naiba! Infanteria părea că mărșăluiește destul de ordonat. Spera să arate un pic mai mototoliți. Dumnezeule, erau mulți rău!

Își scoase bidonul și bău sănătos.

– Jules, transmite-i feldmareșalului Wake următoarele detalii, te rog. Începu să înșire estimările numărului de trupe, de camioane și de tancuri. Apoi ar fi bine să-ți găsești locul.

Era exact stilul lui Nancy să-l pună pe Jules în rolul de mesager între ei. Nu prea vorbiseră cât așteptaseră să apară convoiul în vale, doar nimicuri. Dar Denden simțea că Jules începe să se înmoaie, auzea o undă de regret în vocea lui. Asta ajuta, deși era și dureros, dar Denden le era recunoscător și lui, și lui Nancy.

Jules se ridică în picioare.

– Succes, Denis, îi spuse, deși până atunci îi zisese căpitanul Rake.

– Și ție, Jules, răspunse Denden. Ai grijă.

Jules țâșni în jos pe scările spiralate din clopotniță fără să mai spună nimic și Denden își dădu seama că trebuie să clipească de câteva ori ca să-și limpezească vederea.

Exact la timp încât să vadă coloana cum se cutremură și se oprește la vreun kilometru în afara orașului.

– Nu, nu... spuse el blând. Fugiți la mami și la tati, inimioarelor!

Dintr-odată, o ceață de flăcări. René reușise să ajungă pe prima poziție cu jucăriile lui. Foarte bine.

– Hai, hai, veniți în oraș, spuse Denden din nou. Nu e prea frumos acolo, nu-i așa, dragilor? Haideți!

Trecu un minut și coloana se smuci în față, mai repede ca înainte. Denden își puse ochelarii și ridică un steag – sau mai degrabă rămășițele distruse ale pernuței roșii de satin a lui Nancy, pe care le recuperase din autobuz și le legase de un băț pe care îl înfipsese între obloanele ferestrei.

Nancy se uita la nenorocitul ăla de turn de o oră, până să audă bubuitul exploziei și răpăitul îndepărtat al focurilor de armă. Apoi, steagul roșu.

– Să-nceapă spectacolul, băieți, strigă ea.

Ieșirea dintre piață și primărie fu baricadată cu un zid de saci cu nisip – spre vest era păzită de un grup condus de Tardivat, iar spre est de oamenii lui Nancy. Nancy își puse pușca Lee-Enfield pe un sac și își umezi buzele, simțind gustul ușor înțepător al rujului V de la Victorie de Elizabeth Arden.

Nu erau proști. Un tanc intră primul în piață. Huruitul motorului era asurzitor, iar dimensiunea tancului mult prea mare pentru spațiul pieței. În umbra lui veni un val de infanteriști. Unul dintre protejații lui René se ridică în picioare la vestul podului și trase cu bazooka în șenilele tancului, timp în care ceilalți trăgeau cu arma, împușcând infanteriștii și forțându-i să se ascundă.

Încărcătura explodă, aruncând în aer doi infanteriști, dar tancul merse mai departe.

– La naiba!

Juan trăgea și reîncărca arma constant lângă ea.

– Cum de se mai mișcă?

Un al doilea tanc veni hurducăind în piață și se duse lângă primul. Preț de o secundă, cei doi monștri se opriră în mijlocul pieței, la vreo sută de metri distanță de ei. În spatele lor veni un nou șuvoi de infanteriști. Porniră din nou înainte. Nancy era sigură că nu îi vor bombarda, pentru că riscau să facă și drumul și podul impracticabile. Dar asta nu însemna că nu puteau să treacă peste ei pur și simplu.

Protejatul lui René se ridică din nou.

– Baftă, șopti Nancy.

Încarcă, alege ținta, trage. Încarcă, alege ținta, trage. Împușcă un soldat care le făcea semn oamenilor lui să înainteze, exact în fața tancului. Soldatul căzu și tancul trecu peste el.

Un freamăt de aer și explozia de bazooka. Nancy se uită la încărcătură cum sare sub tanc și explodează, orbind-o. Când își recăpătă vederea, era oprit, iar din turelă ieșea un fum negru. Avea trapa deschisă și doi membri ai echipajului se chinuiau să iasă, înecați de fum. Nancy nimeri unul. Primul tanc venea în continuare drept spre ei și-n piață încă mai veneau infanteriști care trăgeau spre ei din spatele tancurilor, din centrul pieței. Indiferent câți eliminau, se năpusteau și mai mulți din spate, iar grupul central, condus de primul tanc, înainta fără oprire spre ei. Începuseră să apară găuri în rândurile lor.

– Retragerea! țipă Nancy, înlocuindu-și pușca cu Brenul și trăgând rafale scurte și controlate.

Nemții mai mult ca sigur trimiseseră deja echipe de flancare prin străzile laterale și prin spatele lor, iar ea nu avea decât câteva arme risipite, ascunse prin casele de pe lângă piață ca să le țină piept.

Juan se împiedică și căzu. Îi trecuse un glonț prin umăr.

Nancy se uită spre vest. Și Tardivat se retrăgea. Germanii veneau năvală peste sacii de nisip, iar maquisarzii se băteau corp la corp, dobitoci încăpățânați ce erau. Nancy îl apucă pe Juan de guler, îl trase înapoi, trăgând în continuare de la șold și secerând oamenii din fața ei. Totul era ca la antrenamente acum. Sunetul și lumina, instinctele de care se folosea, partea conștientă a minții amuțită de zgomot. Tancul aproape că-i ajunsese din urmă când un al treilea intră în piață.

Juan strigă la ea:

– FUGI!

Nancy îi dădu drumul și se îndreptă spre colțul bisericii fără să se uite în urmă. La naiba, veneau de pe străzile laterale! Trase de ușa clopotniței. Un sergent cu fața brăzdată de cicatrici răsări din unghiul ei mort, iar mitraliera se blocă. Omul porni spre ea. Nancy lăsă Brenul să alunece pe curea, scoase cuțitul și se dădu într-o parte, lăsându-l să alerge spre lamă în timp ce ea se întoarse și îi tăie gâtul.

Intră apoi pe ușă și se duse în sus pe scările în spirală. Alunecă. Bocancii îi erau uzi de la sângele lui Juan, mâinile de la cel al germanului. Se duse în față din nou. Sunetul era asurzitor; tancul aruncă un proiectil care explodă printre sacii cu nisip, trimițând valuri de pământ în aer și zguduind fundația turnului.

Se grăbi spre trapă, în clopotniță, îi urlau plămânii, iar mușchii îi erau în flăcări. Denden o aștepta cu binoclul în mână. Se întoarse.

– La pământ!

Ea nu se gândi, se lipi de scândurile prăfuite și prost potrivite. Denden scoase arma și trase, un, doi. Nancy auzi un suspin și se întoarse să vadă un soldat deasupra ei, partea din față a tunicii înflorindu-i cu o pată umedă și întunecată. Inima îi stătu în loc. Îi dădu soldatului un șut, îl nimeri în gleznă și îl trimise zburând pe scări, apoi trânti trapa. Cum de nu îl auzise?

– Blocheaz-o! strigă Denden.

Mișcă-te, Nancy. Apucă sacul cu nisip pe care îl căraseră Jules și Denden în turn de dimineață și îl trase peste ușă.

– Singuri, în sfârșit, spuse Denden cu un zâmbet stângaci.

Ea îi luă binoclul.

– Mulțumesc.

El nu răspunse. Doar dădu din cap și se uită din nou în piață. Ea ridică binoclul la ochi, încercând să înțeleagă ce vedea. Vedea sub ea cadavrele maquisarzilor trântiți peste sacii de nisip.

– Hai, Gaspard, dobitocul dracu,' șopti ea în barbă, ținând binoclul atât de strâns că i se albiseră degetele.

Oamenii lui erau împrăștiați de ambele părți ale drumului care ducea spre pod, pe partea cealaltă a orașului. Ultima linie de apărare.

– Hai. Aruncă-l în aer!

Böhm și colonelul abandonaseră mașina și ocupaseră o poziție pe panta înaltă din partea de vest a orașului. Ofițerii juniori se urcau pe maluri spre ei

sau plecaseră la ordinele colonelului.

Colonelul era din ce în ce mai binedispus.

– O tentativă cam încropită de apărat podul, spuse el. O lovitură norocoasă de bazooka și oameni curajoși, cu siguranță, dar nu au provizii și nu au destui oameni. Cred că ție trebuie să-ți mulțumim pentru asta, Böhm, nu-i așa?

Böhm nu răspunse, continua să se uite la operațiuni prin binoclu.

– Am înțeles, continuă colonelul de parcă Böhm pur și simplu nu înțelesese, că tu ai pregătit terenul pentru un raid foarte de succes lângă Chaudes-Aigues. Absolut minunat. I-ai risipit în cele patru zări. Am auzit că erau atât de disperați să se reaprovizioneze, că o femeie s-a dus până în Châteauroux pentru un radio!

Böhm coborî binoclul și se uită la el.

– Și l-a luat?

Colonelul ridică din umeri.

– Cred că da, dar localnicii erau destul de siguri că nu a mai reușit să iasă din oraș. Nu ai auzit?

– Comunicația a fost oarecum întreruptă de când au invadat Aliații sudul, răspunse el.

Oare era ea? Era destul de supărată când o văzuse în Montluçon. Prea isterică pentru a putea fi șarmantă cu un radio în spate pe drumurile de țară. N-avea cum să fie ea.

– O să arunce podul în aer, spuse Böhm.

Colonelul râse politicos.

– Nu, nu. Dacă aveau suficient explozibil, l-ar fi aruncat în aer înainte să ajungem! Această micuță operațiune e dovada că nu pot să-l distrugă. Își lăsă capul pe o parte. Deși, chiar dacă au cum, am putea construi o trecătoare decentă în jumătate de zi. Slavă Domnului, avem destui oameni și destul lemn la dispoziție! Râul nu e foarte adânc aici.

Gândurile începură să i se învârtească în minte lui Böhm. Dacă ea fusese cea care se dusese după radio...

– Când a luat femeia radioul?

– Raportul a venit acum o săptămână. Ha!

– Ce? Böhm își mută privirea.

– Norișorul ăla de pe pod, care tocmai se duce. Săracii n-au avut suficient explozibil să deschidă o scrisoare. Podul e intact și ei fug să scape cu viață.

Böhm se uită la grupul de oameni care fugea peste pod și la forțele germane care se învolburau în spatele lor. Un francez căzu pe drum.

Colonelul începu să vorbească mai tare.

– Să pornim cu toții din loc, vă rog, vreau toată coloana să treacă podul în jumătate de oră. Dați-nainte! Vedeți dacă tancul avariat poate fi reparat și-mi raportați.

Böhm o simțea în sânge. Neliniștea aceea. Se uită prin piață, la baricadele din saci puțin apărate, încărcătura penibilă de pe pod. Nu reușiseră s-o plaseze în locul în care ar fi avut cele mai bune șanse să provoace niște pagube reale. Parcă nici măcar nu încercau. Atacul asupra taberei lui Nancy fusese un succes, un succes răsunător, dar el era convins că mai erau mii de oameni pe dealurile alea și ei găsiseră mai puțin de o sută de cadavre.

Nici măcar nu încercau.

Ceva îi atrase privirea, un steag înfipt între obloanele clopotniței.

– E o capcană!

Fața colonelului se contorsionă într-o expresie de scepticism politicos. Germanii se revărsau în centru orașului, nu mai trăgeau, aveau armele lăsate. Două tancuri erau pe pod, celelalte trei așteptau să intre în piață. Un echipaj de ingineri deja îl examina pe cel avariat. În piață. Böhm simți cum i se strânge stomacul. Tancurile puteau să tragă la 180 de grade în jurul lor, dar dacă la etajele superioare ale acelor clădiri erau oameni cu bazooka, erau vulnerabile.

– Scoate-ți oamenii de acolo! Retrage-te! urlă el în fața colonelului.

Era deja prea târziu.

Nancy se uită la Gaspard cum detonează încărcătura falsă și apoi fugi; omul de lângă el căzu. La naiba! La naiba! La naiba!

– Nancy! Funcționează!

Denden o trase de mână și ea întoarse binoclul spre piață. Era înțesat de soldați acum. Două tancuri urcau pe pod, cu infanteriști clocotind în jurul lor.

– Așteaptă! spuse ea.

– Dar, Nancy...

– Așteaptă, Denden.

Al doilea tanc se opri peste apă, în timp ce al cincilea și ultimul Panzer intrau în piață. Kübelwagensurile erau în spatele lui, blocând drumul.

– Acum!

Denden apucă funia clopotului și dangătul gutural răsună peste orășel.

Se dezlănțui iadul.

Ferestrele de la al treilea etaj din toată piața se deschiseră brusc și maquisarzii care așteptau înăuntru începură să reverse focuri de armă asupra mulțimii de soldați germani de jos. În același timp, podul explodă, un lanț de explozii care zguduiră turnul și îi umplură pe toți de praf. Denden striga de bucurie. O mare fântână de țărână și pietre țâșni în văzduh și un nor înecăcios intra înspre piață.

Când praful începu să se așeze peste râu, Nancy văzu că podul nu mai era. Cele două tancuri zăceau pe o parte în albia râului, în apa rapidă, înconjurate de oameni care se zbăteau. Gaspard trăgea în germanii din apă, din redutele de pe malul râului, din depărtare. Puținii care reușiseră să iasă își lăsaseră deja armele și stăteau pe mal, erau prea înspăimântați să-și ajute camarazii care se înecau, cu mâinile în aer.

Denden strigă din nou. Proiectilele de bazooka explodau în jurul celor trei Panzere. Turela unuia dintre ei se întoarse și trase în parterul măcelăriei. Cu o revărsare zguduitoare, zdrobitoare, de zidărie, casa se prăbuși peste trupele germane înghesuite dedesubt. Soldații începură să urle la comandantul tancului. Apoi, în timp ce alte două proiectile de bazooka din partea opusă a pieței loviră tancul, începură să dea în spate ca un val. Prin fantele armurii curgea fum. René ajunse la a doua poziție, deci. Țipetele deveneau tot mai acute. Infanteriștii se aruncau de pereți, își aruncau armele de parcă le ardeau mâinile. Alții se aruncau în față, pe jos. Nancy se uită spre sud. Fournier strângea capătul coloanei, îi aduna pe cei care rămăseseră în urmă și camioanele care încă nu ajunseseră în oraș. Își dădea seama că e el după mers. Ținea Brenul lejer peste piept, avea pușca pe spate și stătea la taclale cu omul de lângă el. Toți cei care rămăseseră în urmă mergeau cu mâinile în aer, iar armele lor erau risipite pe jos.

– Gata, ajunge. Spuse asta în șoaptă. Apoi clipi și dădu din cap. Denden, gata. Le-a ajuns.

El ținu sfoara și dangătul se opri. Focurile de armă se transformară dintr-o furtună într-un clipocit sporadic. O ultimă rundă de pocnituri răsfirate. Apoi liniște. Mutară sacul de la ușă și Nancy coborî scara în spirală încet și nesigur. Glezna începuse să-i sângereze din nou și de-abia acum îi ajunsese durerea prin ceața din creier. Nu văzuse nici un om care să fie de la Gestapo

în piață. Poate erau în camioane? Sau poate informațiile fuseseră greșite? Doamne, era un chin să te zbați între îndoială și speranță!

Denden o urmă. Ignorară cadavrul de pe scări și pe cel de lângă ușă și ieșiră în piață, cu spatele la râu. Tardivat împărțea deja ofițerii, îi punea pe băieți să adune armele germanilor. Maquisarzii ieșeau râuri-râuri din case, cu armele îndreptate spre soldații îngroziți. Tardivat mergea lejer spre ei.

– Felicitări, feldmareșal Wake! spuse el.

Ochii lui Nancy trecură peste cadavre, unele Maquis, multe, multe ale infanteriștilor germani prinși în capcană. Tot nu vedea oameni ai Gestapoului. Cât durase? Trei minute? Cinci?

– După ce-i dezarmați, organizați echipe să-i îngroape, spuse ea. Primarul a supraviețuit?

Tardi dădu din cap.

– Bine. Vorbiți cu el să vedem unde îi îngropăm. Duceți ofițerii în celulele poliției sau la *château*.

– Nancy! În spate!

Vocea lui Fournier. Nancy se întoarse. Un maior. Apăruse dinspre râu ca o fantomă hidoasă, cu arma ridicată, la trei metri de ea. *Deci aici am să mor*, se gândi Nancy. *Slavă Domnului că am apucat să-i văd pe dobitocii ăștia înfrânți.*

O singură împușcătură. Nancy tresări, dar nu simți durere. Oare idiotul ratase de la distanța asta? Nu. Ochiul lui drept dispăruse. Maiorul căzu în față, murise înainte să atingă pământul. Nancy auzi zgomotul a o sută de arme cum se ridică și se armează – maquisarzii își țineau armele ațintite asupra prizonierilor care tremurau, iar ea alergă în față, cu brațele ridicate.

– Nu! strigă Nancy. Băieți, sunt în regulă! Uitați-vă la mine! Am reușit!

Totul era pe muchie de cuțit. Le clocotea sângele în vene și nu era unul care să nu fi văzut cum arde ferma prietenului lui sau care să nu aibă vreo rudă dispărută. Cu toții știau poveștile despre femei și copii uciși, brutalitatea sălbatică a germanilor din aceste ultime luni. Dar nu. Nu acum. Nu puteau să-i bată pe germani și să devină ca ei.

Ea se urcă pe un tanc de unde putea să-i vadă pe toți. *Hai, Nancy. Doar o dată. Găsește-ți cuvintele*. Își deschise brațele larg.

– Oameni ai Maquisului! Ascultați-mă! Acești oameni sunt prizonierii voștri. Ați câștigat, v-ați câștigat libertatea. Franța este liberă. Trupele care v-

au luat țara sunt la picioarele voastre, vă cer îndurare. Fiți bărbați! *Vă rog, ascultați-mă! Vă rog, vă rog pe ce am mai sfânt, vă rog, ascultați-mă!*

Ziua asta trebuia să fie o victorie, o zi de sărbătoare, nu masacrul unor prizonieri pentru care vă veți face procese de conștiință în anii care vor urma.

– Ascultați-mă! Fiți mai buni decât oamenii obișnuiți! Fiți oamenii Maquisului!

Unu. Doi. Apoi, încet, unul câte unul, lăsară armele. La dreapta ei, un soldat german, un băiat de cel mult șaptesprezece ani, începu să plângă, iar un altul, mai în vârstă, își puse brațul pe umerii lui, cu ochii la pușca Maquis de lângă el. Țeava nu mai era îndreptată spre el.

Ea se uită în jur, pe partea cealaltă a râului, de unde venise glonțul care îi salvase viața. Acolo era Gaspard, cu arma lângă el. Ridică mâna în semn de salut.

Capitolul 63

Majoritatea prizonierilor fuseseră cazați prin oraș sau în castel, dezarmați, în grupuri mici, fiecare casă fiind păzită de maquisarzii în care Nancy avea încredere că nu se vor îmbăta sau răzbuna înainte de ajungerea Aliaților. Oamenii Gestapoului tot nu fuseseră, deși probabil că se ascundeau printre soldații obișnuiți. O să afle ea în curând. O să se uite în ochii fiecăruia înainte să ajungă americanii. Mai întâi trebuia să se asigure că se menține pacea, că ziua victoriei nu devine un măcel la lăsarea întunericului.

Nancy și Fournier se întoarseră în Sala Mare a *château*-ului și, cu o sticlă de brandy pe masa din fața lor, făceau pregătirile pentru săptămânile care urmau. Deja veniseră delegații din unele dintre orașele și satele din zonă care îi rugau să trimită reprezentați care să participe la ceremoniile de mulțumire pentru eliberarea lor. Denden, așezat într-un colț îndepărtat al turnului, trimitea și primea mesaje și vești într-o frenezie de cod Morse.

– Mergem întâi în satele care au fost victime ale represiunilor, spuse Nancy. Apoi în orașele natale ale oamenilor care au murit. Scoase un

carnețel din tunică.

– Ce e asta? întrebă Fournier. Am crezut că i-ai dat căpitanului Rake notițele tale.

– E cartea morților, răspunse Nancy și i-l întinse, apoi își umplu paharul din nou. Nume, adrese. Pe astea le-am ținut la mine.

Fournier îl luă ca pe un obiect sfânt și îl puse în buzunar, apoi termină paharul.

– O să dau o tură prin oraș. Să văd că totul e în regulă. Noapte bună, feldmareșal!

– Noapte bună.

Dar Nancy nu se duse la culcare. Trebuia să gândească un plan ca să adune toate armele și tot explozibilul pe care-l putea aduna, să golească rezervele de arme înainte să le găsească vreun puști și după aceea să găsească un sistem prin care să distribuie banii care mai rămăseseră de dat oamenilor și familiilor celor care nu supraviețuiseră. Apoi, o să pornească în căutare.

Pașii grăbiți dinspre hol o făcură să ridice capul. Jules.

– *Madame* Nancy, l-am prins pe colonelul care conducea coloana. Tardivat l-a închis în cămară.

– Foarte bine, Jules. Altceva?

– Colonelul avea un om de la Gestapo cu el. Denis mi-a spus... că dacă aud ceva de Gestapo să vin să vă spun dumneavoastră, și doar dumneavoastră. Dar cred că niște oameni l-au descoperit. E în grajd.

Sări în picioare și ieși din cameră înainte să termine el de vorbit, cu mâna pe arma de la brâu.

Câțiva maquisarzi erau acolo, se certau cu cei doi gardieni care se dădură la o parte când se apropie ea.

– Băieți, spuse ea senin, mergeți și odihniți-vă. Și verificați să nu fiți răniți. Să țineți rănile curate. Ar fi al dracului de tragic dacă ați muri de septicemie, nu-i așa? Lăsați-l pe ăsta pe mâna mea.

Funcționă. Gașca se risipi și gardienii îi aruncară o privire recunoscătoare. Ea aprinse un felinar de la cel care ardea în curte. Oare avea omul ăsta cum să știe ce se întâmplase cu Henri? Îi era teamă că o să răspundă la o expresie mută cu un glonț. Își putea vreunul dintre ei aminti câți oameni omorâseră? Deschise ușa și o închise în urma ei înainte să ridice lampa. Grajdurile miroseau a fân proaspăt și a pielărie. Omul Gestapoului era sprijinit de ușa

uneia dintre boxe, avea mâinile și picioarele legate și un sac peste cap. Nancy își aminti senzația. Atârnă felinarul de un cui de lângă ea.

Șocul pe care îl simți când trase sacul și îl văzu pe Böhm clipind către ea fu foarte puternic. Încă una dintre farsele lui Dumnezeu. El știa. Urma să afle răspunsul și dintr-odată îi era frică, îi era frică pentru prima dată în viața ei. Se simțea de parcă îi fugise podeaua de sub picioare și trebui să-și adune toate puterile ca să stea în picioare.

Își scoase arma din toc și îi ținea țeava lipită de tâmplă înainte să-l recunoască în mod conștient.

– E viu Henri? spuse ea.

Într-o mișcare cu încetinitorul, își imagină glonțul cum se învârte pe țeavă, apoi cum îi crapă craniul și-și croiește drum prin țesutul moale al creierului lui, șuvoiul de sânge și creier zburând pe paiele de lângă el.

El o privea. Apoi, când văzu că așteaptă un răspuns, își duse mâinile legate la buzunarul tunicii.

– O să-ți spun. Dar te rog să faci ceva pentru mine.

Degetele lui prinseră marginea unei scrisori și o scoaseră.

– Du-i asta fiicei mele. Dă-mi cuvântul tău de onoare.

– Bine.

Ridică mâinile legate, iar ea luă plicul, îl îndesă în buzunarul de la pantaloni, cu revolverul ațintit în continuare spre capul lui.

– Acum, spune-mi. Mai e Henri în viață?

– Răspunsul e în buzunarul tău. Aceea este o scrisoare de adio pentru copilul meu. Pentru că știu că o să mă execuți, așa cum am făcut și eu cu soțul tău acum multe săptămâni. A fost ucis, la puțin timp după ce l-au vizitat tatăl și sora lui. Viața are un soi de simetrie cumplită.

Imaginea creierilor lui Böhm împroșcați peste fân era atât de clară că fu surprinsă să vadă că încă nu apăsase pe trăgaci.

Böhm se uita la ea și pentru prima dată de când îl cunoscuse părea... confuz.

– Fă-o, *madame* Fiocca. Ți-am ucis soțul. Am ordonat să fie torturat. L-am chinuit săptămâni în șir. A suferit groaznic, știi asta. Apoi te-am torturat pe tine, când ți-am dat șansa să-l salvezi. Știu cum te-a afectat asta, *madame* Fiocca. Am văzut. Ai mai încercat să mă omori o dată, acum de ce eziți?

Auzi disperarea din vocea lui. Puse piedica la revolver și îl așeză la loc în tocul de la șold.

– Nu, Böhm. O să fii judecat. Mi-ar plăcea foarte mult să te omor, dar ar fi foarte egoist din partea mea, nu crezi? Sunt destule văduve, mame, tați și soți care au nevoie de răspunsuri de la tine. O să te predau americanilor.

El își încrucișă degetele, dar Nancy văzu că îi tremurau. Luă lampa și îl lăsă singur, în întuneric.

Capitolul 64

Dragă Fräulein *Böhm,*

Numele meu este Nancy Wake și sunt o agentă care a lucrat cu Maquisul în sudul Franței. Tocmai ți-am capturat tatăl și îl vom preda autorităților americane. M-a rugat să-ți trimit această scrisoare. Nu știu ce scrie în ea, îmi imaginez că este ceva despre cum și-a sacrificat el viața pentru visul Germaniei Mari și cum a fost dispus să facă lucruri dificile ca să te protejeze pe tine și viitorul tău.

Tatăl tău este un monstru. Un om mic și, în ciuda educației sale, un om care nu știe nimic despre viața umană și despre iubire. Am văzut regimul pe care l-a servit înainte de război și nu am văzut nimic în afară de cruzime și o brutalitate sfidătoare pe post de forță. Asta nu este forță. Este doar slăbiciune care încearcă să se deghizeze și care atacă pentru a-și ascunde propria frică sfâșietoare. El o să-ți spună că e patriot, bănuiesc. Eu știu că este un laș.

Mi-a torturat și mi-a omorât soțul. Mi-a omorât prietenii. Nu este un erou primit cu brațele deschise în țară. El și cei ca el au făcut milioane de femei ca mine să sufere groaznic, milioane de fete ca tine și cred că de-abia începem să aflăm adevărata anvergură a ororilor pe care le-au comis ei sub masca științei și a patriotismului.

Tu ești tânără. Tu nu ești responsabilă pentru această suferință, dar în anii care urmează, vei avea de făcut o alegere. Să fii furioasă și speriată toată viața și să ignori adevărul sau să-l înfrunți, să fii puternică și să ajuți la clădirea unui alt viitor.

Cu drag,
Nancy Wake.

Capitolul 65

Americanii ajunseră dimineața târziu și săltară prizonierii cu eficiență voioasă. Lăsară și lăzi cu provizii, mâncare în mare parte, dar și combustibil pentru locuitorii orașului Cosne-d'Allier care se întorceau, chiar și câțiva ingineri constructori care primiseră misiunea să refacă podul pe care tocmai îl distrusese Gaspard. Vestea că Parisul fusese eliberat ajunsese la ei pe la amiază.

După plecarea prizonierilor, inclusiv a lui Böhm, tensiunea din oraș începu să se risipească și la amiază primarul anunță că va organiza o petrecere. Fiecare membru al Maquisului avea o fată la braț și flori la butonieră, iar proprietarul castelului veni nu ca să-i dea afară, ci ca să deschidă crama și să împartă vinul.

După ce dădu mâna cu americanii și parcurse ultimele instrucțiuni de la Londra, Nancy se retrase în camera ei și încercă să doarmă. Știa că Henri era mort. Știa asta de luni întregi, de fapt, iar după călătoria ei pe bicicletă o simțea ca pe o certitudine, dar nu se confruntase cu ea, nu privise adevărul în față până când nu-i spusese Böhm azi-noapte. O lăsase golită pe dinăuntru. Își luă la revedere, apoi începu procesul de doliu, fără să-și dea seama.

– Nu sta îmbufnată, feldmareșal! spuse Denden, mai pe înserat, intrând c-un pas săltat în camera ei, cu fața rozalie și cu un rânjet de vulpoi mulțumit.

Ea se ridică în coate.

– Te-ai împăcat cu Jules, Denden?

Zâmbetul lui șovăi.

– Într-o oarecare măsură. Suntem prieteni din nou, dar el nu îndrăznește să...

– N-ar fi trebuit să întreb, îmi pare rău.

El scutură din cap.

– Nu-ți cere scuze. E alegerea lui. Acum, fii cuminte și perie-ți părul. Am o mică surpriză pentru tine.

Ea se dădu jos greoi din pat și își găsi peria și rujul. Ce păcat de oglinjoara pe care o aruncase în hău! Poate o să-i dea Buckmaster alta, dacă îl roagă frumos. Se examină în oglinda pătată de pe măsuța de toaletă, întrebându-se de câte ori se uitase stăpâna conacului în ea, aranjându-și diamantele la gât. Reflexia pe care o văzu semăna surprinzător de mult cu Nancy Wake.

– Denden, a fost noroc?

– Ce anume, dragă? întrebă el.

– Glonțul pe care l-ai tras din turn în omul care era să mă omoare. Tu mereu ai luat note atât de proaste la tras cu arma, dar te-am văzut cum ai tras. Ca la carte. Ca să nu mai zic că ai avut o viteză de reacție impresionantă.

El ridică din umeri.

– Știi că urăsc armele. Trebuia să le fi spus clar și instructorilor. Dar asta nu înseamnă că nu pot să trag în contextul potrivit.

– Mulțumesc.

Se uită la ea cum lasă peria, apoi o luă de mână și o conduse afară din cameră jos pe scările principale, o trăgea atât de tare că ea trebui să protesteze, apoi o împinse pe scările din față, ținând-o de umeri în timp ce venea puțin în spatele ei.

– Deja mi-ai mulțumit. Acum, hai.

Fournier, Juan, René, Tardivat și Gaspard o așteptau pe trepte. Juan avea brațul în ghips și Gaspard pusese pe el un costum. Chiar și cu bandajul pe ochi, arăta ca un om de afaceri prosper, genul care le deschide doamnelor ușa într-un restaurant decent din Montluçon și lasă bacșiș mare, iar Nancy se gândi că probabil asta era. Își aminti un zvon despre un magazin de electronice pe care îl deținea. Acum ținea un buchet mare de flori proaspete, culese din grădinile din Cosne d'Allier. I-l oferi lui Nancy, împingându-le cam stângaci spre ea și făcu o reverență.

– *Alors, madame* Nancy, spuse el.

Ea luă florile și dădu mâna cu el. Gaspard se înroși, apoi întinse mâna spre Denden.

Denden dădu mâna cu el scurt.

– Acum, să-nceapă petrecerea!

Gaspard își drese glasul, strigă:

– Feldmareșal Wake, vă salutăm!

Și așa începu. Trupele Maquis, unii cu steagul Franței, alții cu emblemele satelor și orașelor lor, începură să mărșăluiască din spatele castelului și se strânseră în spatele ei. Se descurcară destul de bine chiar, în ciuda faptului că se mai împingeau sau râdeau și continuau să mai vină. Zeci, apoi sute de oameni se adunară în fața scărilor până când curtea se umplu ochi. Adierea vântului trăgea de steaguri, făcându-le să fluture și să tresară.

Denden se aplecă în față și îi șopti la ureche:

– După asta, bem!

Gaspard se duse în față.

– Felicitări feldmareșalului!

Zgomotul aproape că o dădu jos din picioare.

Sala Mare era plină. Steagurile atârnau de bârne. Reușiră să mute masa imensă de stejar și mai aduseră și altele, apoi, ore în șir, maquisarzii și invitații lor mâncară, băură și cântară imnurile naționale ale Aliaților sau versiuni ale lor. Își sorbeau vinul și se înroșeau când doamnele din oraș își acopereau urechile și le corectau manierele. Deveniră sentimentali și începură să cânte din nou. Băieții din jurul lui Nancy, la masa de onoare, discutau despre planurile lor de viitor. Tardivat și Fournier aveau de gând să se alăture armatei normale, Gaspard se gândea să intre în politică, iar Denden declară posomorât că se cară la Paris cât de repede se poate să vadă exact cât de eliberați erau. René îi surprinse pe toți când le spuse că și el se duce la Paris, ca să-și îndeplinească visul de a scrie cărți pentru copii, și odată ce el și Denden jurară că vor împărți un bârlog în Montmartre, începu să descrie cu lux de amănunte prima lui capodoperă despre un șoricel alb din Australia care vine la Paris pentru o serie de aventuri incitante. În timp ce René respingea unele dintre ideile din ce în ce mai obscene ale lui Denden, Nancy recunoscu o figură familiară în spatele sălii.

– Garrow!

Plecă de lângă ceilalți și aproape că se aruncă în brațele lui. El o strânse tare pentru o clipă, apoi o împinse mai în spate, să se uite ca lumea la ea. Era îmbrăcat în civil, arăta ca un turist englez într-o excursie cu mașina. Tweed și dialect scoțian din cap până-n picioare.

– Când ai ajuns? întrebă ea.

– Nu de mult, căpitane Wake. Nu o să-ți spun feldmareșal.

Nancy se îmbufnă, iar el râse.

– Am venit să-ți transmit vești de la Londra. O treabă al dracului de bună, cuvintele lui Buckmaster.

– Mulțumesc, răspunse ea și vorbea serios.

Garrow deveni mai serios.

– Uite ce e, Nancy, poți să pleci câteva zile? Din câte văd, ai totul sub control aici, iar eu sunt cu mașina. M-am gândit că poate ți-ar plăcea să te întorci cu mine în Marsilia. Putem să plecăm mâine-dimineață.

Ea se uită în jur prin cameră – la oamenii înflăcărați de victorie, oamenii aceștia pe care îi condusese, la care ținea, cu care luptase, care luptaseră alături de ea. Începu o nouă interpretare a Marseillezei și toți se ridicară în picioare și urlau de se zguduiau pereții. Era cel mai potrivit moment.

– Putem să plecăm acum?

El o bătu pe umăr.

– Mă duc să aduc mașina.

Când se reîntâlniră pe alee, Denden era pe scaunul din spate, cu bagajul lângă el.

– Parisul poate să mai aștepte, draga mea. Vin și eu.

Capitolul 66

Ajunseră repede, deși ruta era întortocheată și constant se văzură nevoiți să facă cale întoarsă ca să evite podurile distruse și dărâmăturile de pe drum sau să aștepte coloanele de trupe americane și britanice să treacă. Asta le dădu răgaz să stea de vorbă. Philippe fusese găsit viu într-o tabără la nord de Paris. Și Marshall supraviețuise cumva, reușise să scape din casă cu trei gloanțe în el târându-se prin podurile vecinilor. Garrow nu insistă pe cei pierduți.

Într-un final ajunseră la marginea orașului, apoi în suburbii și, înainte ca Nancy să fie pregătită, chiar pe strada ei. Garrow opri mașina în fața casei ei. Îi lăsă pe ea și pe Denden să coboare, apoi le spuse că are de rezolvat niște

treburi și că se întoarce într-o oră. Apoi plecă. După ce făcu un schimb de saluturi cât se poate de scurte cu vânzătorul de pește și soția lui și cu alți câțiva vecini curioși, Nancy se apropie de vechea ei casă. Grădina era năpădită de buruieni și ușa era încuiată.

– S-o spargem?

Ea scutură din cap și săpă cu degetele în pământul uscat al unui ghiveci de la capătul scărilor, în care creștea un dafin ofilit. Băgă cheia în ușă. O învârti. Împinse ușa și intră. Denden o urmă.

Aerul mirosea a stătut.

Denden se înecă.

– Îmi pare rău, Nancy.

Mai rămăseseră doar pereții. Cine locuise aici după ce ea fugise luase totul la plecare: tablourile și cărțile alese cu atâta grijă de Henri, chiar și măsuța de cafea elegantă a lui Nancy. Și le imagina legate de plafonul mașinii unui ofițer german, abandonate pe drum undeva între locul acesta și granița cu Elveția. Distruseseră tot ce nu putuseră să ia. Gunoaie și resturi erau adunate într-un colț, iar mâncarea putrezită puțea în bucătărie. La etaj găsiră camerele goale, perdele erau rupte, chiar încercaseră se dea foc în capătul scărilor.

– Dobitocii, spuse Denden.

Nancy nu simțea nimic. Henri era mort, erau doar niște pereți.

Cineva bătu la ușa din față și ei coborâră împreună. Poate Garrow își dăduse seama că nu voia să stea prea mult în dărăpănătura asta în care fusese fericită cândva. Deschise ușa. Nu era Garrow.

– Claudette!

– *Madame*!

Era roșie la față și gâfâia.

– Vecinii dumneavoastră mi-au spus că ați venit acasă.

De-ndată ce Denden își dădu seama că era cineva cunoscut, se duse și se așeză pe scări, cu o față mai sumbră și mai înțepenită decât îl văzuse ea vreodată.

Servitoarea lui Nancy îmbătrânise zece ani în mai puțin de optsprezece luni. Cu un zvâcnet de durere, remarcă eșarfa din jurul capului lui Claudette. Cineva probabil o acuzase că avusese o aventură cu un german, sau că colaborase și o pedepsiseră pentru asta. Nancy observase într-unul dintre

orășelele prin care trecuseră când veneau, femei dezbrăcate până la chiloți în piața orașului, cu capetele rase, și mulțimile care le huiduiau. Într-alt loc văzuse milițieni spânzurați de felinare, cu cartoane pe care scria TRĂDĂTOR în jurul gâtului și se întrebase câți dintre bărbații și femeile care treceau pe lângă ei colaboraseră și ei un pic. Destul. Nemții plecaseră. Dar în război, se întâmplă lucruri.

– Vino înăuntru, Claudette.

Servitoarea ezită pe trepte.

– Claudette, știu că Henri a murit, deci dacă îți faci griji că trebuie să-mi spui asta, nu e cazul.

Umerii lui Claudette se lăsară puțin.

– Nu știam dacă ați auzit... Eu... eu nu vreau să intru, *madame*. Dar trebuie să vă spun ceva. Înainte să vă zică altcineva. A venit un om de la Gestapo acasă la mama, la vreo două-trei zile după ce ați plecat.

Nancy se sprijini de cadrul ușii și își încrucișă brațele.

– Un bărbat înalt? La vreo patruzeci de ani, cu păr blond? Îi plăcea să vorbească despre cum a fost educat în Anglia?

Claudette dădu din cap.

– Îl chema Böhm, îl cunosc. Ce s-a întâmplat?

Claudette nu se putea uita la ea. Se holba la pantofii ei scofâlciți și vorbea repede.

– Voia să știe despre dumneavoastră, *madame*. Voia să știe totul despre dumneavoastră. N-am putut să-i spun nimic despre prietenii dumneavoastră care veneau pe-acasă, dar el nu părea că vrea să afle despre asta. Voia să știe despre dumneavoastră, așa că eu... i-am spus tot ce am putut să-mi amintesc, tot ce auzisem. Despre tatăl dumneavoastră care v-a părăsit și că nu vă plăcea de mama dumneavoastră, că ați fugit de acasă, despre cărțile și barurile dumneavoastră preferate și toate lucrurile care mi-au venit în minte.

Își trase nasul și își șterse lacrimile cu dosul palmei.

– Mi-era frică pentru mama și pentru frățiorul meu.

Nancy inspiră adânc, încet. Deci aflase toate acele lucruri de la servitoarea ei cea isteață. Nu de la Henri.

– Îmi pare rău, *madame*.

Nancy simți cum i se înfierbântă ochii. Imaginea aceea care o rănise atât de tare, cu Henri care îi spune lui Böhm toate secretele ei, fusese o minciună. Henri îndurase și nu spusese nimic. Böhm luase tot ce avea speriind fata asta tânără. Simți un val profund de mândrie față de soțul ei.

– Înțeleg, Claudette.

Nu mai putu spune nimic și începu să închidă ușa, dar Claudette puse mâna pe vitraliu ca s-o oprească.

– Am ceva pentru dumneavoastră.

Nancy aștepta nervoasă în timp ce Claudette scotocea prin geantă.

– *Monsieur* Fiocca a trimis asta la adresa mamei din Saint-Julien. Am păstrat-o în speranța că o să vă întoarceți teafără acasă.

Un plic, adresat lui Nancy Fiocca, cu scrisul lui Henri.

Nancy se holbă la plicul care tremura între degetele lui Claudette. Reuși să-l ia din mâna ei și, după ce șopti un mulțumesc, închise într-un final ușa. Se duse și se așeză lângă Denden pe scări, dar pentru că nu reușea să deschidă plicul, el i-l luă din mână, rupse sigiliul, scoase o singură foaie de hârtie împăturită și i-o întinse fără să spună nimic.

Dragă Nancy,

Mi-au dat voie să scriu o scrisoare, sper că va ajunge la tine și că ești bine. Nu am foarte mult timp la dispoziție înainte să mă ia, deci trebuie să fiu concis. Cum să rezum viața noastră împreună? Aș putea să-ți spun că te iubesc. Și chiar așa e. Aș putea să-ți spun că fiecare secundă cu tine merită o mie de ani în locul ăsta. Și chiar așa e. Tu ai fost mereu o femeie de acțiune, așa că o să-ți spun doar ce am făcut. Nan, mi-au oferit o ultimă cină și eu am cerut un singur lucru, un pahar de Rug din 1928. Böhm tocmai mi l-a adus personal. Beau în cinstea ta, fata mea dragă.

Nu mi-e frică. Ceea ce-mi doresc mai mult pe lumea asta e fericirea ta, numele tău va fi ultimul cuvânt pe care îl voi rosti.

Cu toată dragostea mea, Henri.

Pentru a doua oară de când venise în Franța, Nancy plânse, urlă până o durură coastele, dar de data asta Denden avea un braț în jurul ei și o ținu strâns până când ce fusese mai rău trecu.

Când se întoarse Garrow, stăteau în continuare împreună pe scări, ca niște copii care își așteaptă părintele să vină acasă. Nancy se ridică în picioare,

puse scrisoarea în buzunar cu grijă și îi deschise ușa.

Garrow aruncă o privire înăuntru și făcu mutre.

– La dracu'! Îmi pare rău că n-ai avut parte de o primire mai bună, draga mea.

În spatele ei, Denden se ridică și el și luă bagajele din hol.

– E doar o casă, Garrow, spuse Nancy. O s-o vând. Mă-ntorc la Paris. Mă duc în toate barurile cu Denden și René o vreme. Oricum nu cred că aș mai putea să trăiesc aici.

– O să te distrăm noi, spuse Denden, trecând pe lângă ea pe trepte.

Garrow își băgă mâinile în buzunare și își încovoie umerii.

– Nu e prea frumos, Nancy, dar ai vrea să arunci o privire prin oraș? Dacă tot am mașina? Apoi, dimineață, pot să te duc înapoi la băieții tăi. Știi că toate satele din Auvergne vor să dea o petrecere în cinstea ta. Trebuie să te vadă acolo.

Ea se uită la Denden și el dădu din cap.

Nancy îi urmă și închise ușa în spatele său. Putea face asta. Să-și ia un rămas-bun prelungit, să-și vadă oamenii cum se reintegrează în viața civilă.

– După asta cred că pot să vă fac amândurora rost de locuri de muncă la Paris, dacă vreți, continuă Garrow. Ceva plicticos la ambasadă, să mutați hârtii dintr-o parte într-alta, dar, slavă Domnului, o să fie multe de făcut, dacă e să facem ordine în harababura asta.

– O să fie altfel decât a fost la circ, spuse Denden sec. Eu mă bag, Garrow, dacă se plătește suficient de bine încât să înot în brandy.

Merseră împreună la mașină. Denden se așeză pe scaunul din spate și Garrow îi deschise ușa lui Nancy, un soi de reîntoarcere bruscă la galanteria de dinainte de război. Începură încet o plimbare prin orașul brăzdat de cicatrici.

Catedrala părea că scăpase de ce era mai rău, cocoțată deasupra portului bombardat. Încă mai veghea, plină de rugăciunile pescarilor și ale soțiilor lor. Pe apă, o bărcuță sau două se plimbau printre epavele vaselor mai mari. Se duceau să adune plasele în timp ce lumina zilei se stingea în văzduhul vast.

Să faci ordine în harababura asta o să dureze generații întregi, se gândi Nancy, aplecată pe fereastră, cu bărbia în palmă, în timp ce Garrow conducea încet. Acum începea procesul lent și dureros de reconstrucție, de creare a unei fundații solide de amintire și de uitare. Munca odioasă de

rescris legi, de restabilit norme, de reconstruit bunăvoința, respectul și generozitatea care să mențină pacea. Avea să fie o muncă plictisitoare și plină de compromisuri, fără nici o legătură cu viața ei incitantă și plină de orori din Auvergne.

Garrow schimbă viteza și mașina toarse când coti pe o stradă la marginea Cartierului Vechi. Pe una dintre grămezile de resturi, o bătrână și o fetiță adunau cărămizile care nu fuseseră sparte într-o roabă galbenă, ruginită. Puteau să reconstruiască cu ele. La baza grămezii erau aranjate cele care fuseseră deja recuperate.

– Garrow, oprește mașina, te rog.

Așa făcu, iar ea se dădu jos.

– Ce faci, Nancy?

Ea își feri ochii de soarele amiezii și arătă spre cele două figuri care munceau.

– Vreau să le ajut. Începu să se cațăre pe maldărul de dărâmături.

Garrow se întoarse spre Denden, care era pe bancheta din spate.

– Acum ce facem?

Denden observă cum Nancy se profilează pe cerul albastru-deschis, le salută pe femei, iar apoi se apleacă să adune cărămizi. Se dădu jos din mașină oftând, iar Garrow opri motorul și făcu la fel. Denden miji ochii la soare, apoi scoase o pereche de ochelari din buzunarul de sus. Îi puse la ochi, după care spuse:

– Știi prea bine ce facem. Mergem după ea, desigur.

O luară în sus pe pantă să i se alăture.

Notă istorică

Din considerente literare, am schimbat unele date și ordinea evenimentelor, am inventat câteva episoade, am omis unele persoane și am creat personaje pe baza altora. Însă, din respect pentru Nancy, pentru oamenii cu care a luptat și familiile lor, vrem să le oferim cititorilor noștri un

rezumat al schimbărilor pe care le-am făcut și să dăm câteva recomandări pentru lecturi suplimentare celor care vor să afle mai mult.

Nancy s-a născut în Wellington, Noua Zeelandă în 1912. Părinții ei s-au despărțit după ce familia ei s-a mutat în Australia. Cadoul primit din partea mătușii materne i-a permis să călătorească mai întâi în America, apoi la Londra și la Paris unde a lucrat ca jurnalistă pentru publicațiile Grupului Hearst. Dezgustată de violența antisemită pe care a văzut-o când lucra în Viena și Berlin, a jurat să lupte împotriva naziștilor când va avea ocazia.

În 1936, în timpul unei vacanțe în sudul Franței, l-a cunoscut pe Henri Fiocca, un industriaș bogat. Când a început războiul, Nancy se afla în Anglia, dar se întoarce imediat în Franța, iar ea și Henri se căsătoresc pe 30 noiembrie 1939, nu în ianuarie 1943 când a fost distrus Vechiul Port al Marsiliei, un eveniment pe care ea l-a urmărit de la distanță. De la începutul războiului, Nancy a fost curier și a condus refugiați și prizonierii evadați de-a lungul rutelor de evadare Pat O'Leary și Ian Garrow, unde și-a dobândit porecla de Șoarecele Alb de la germani, pentru abilitatea ei de a se furișa prin punctele de control. Tot ea a organizat și a finanțat evadarea lui Ian Garrow din închisoare după ce acesta fusese capturat. Întrebată de banii pentru mită, ea chiar a depus o plângere oficială la poștă și a susținut că folosise banii ca să-și plătească o notă la bar.

După ce a auzit că Gestapoul o urmărește și că îi ascultă telefoanele, a fugit din Marsilia și a rămas captivă în Franța săptămâni în șir. A încercat să evadeze trecând Pirineii. Chiar a sărit dintr-un tren în mișcare, în timp ce se trăgea și și-a pierdut toți banii, toate bijuteriile și actele în acest timp. Henri Fiocca a fost arestat de Gestapo la ceva timp după ce Nancy a părăsit Marsilia. El chiar a fost torturat pentru informații despre Nancy, dar el a refuzat să le ofere, în ciuda rugăminților familiei lui, și a fost ucis de Gestapo pe 16 octombrie 1943. Nancy a aflat despre moartea lui de-abia după eliberare.

După ce a ajuns într-un final în Anglia și a fost refuzată de Forțele Franceze Libere, Nancy a fost acceptată de DOS cu ajutorul lui Garrow. L-a cunoscut pe Denis Rake în timpul antrenamentelor, iar ea și Violette Szabo i-au scos pantalonii unui instructor și i-au atârnat de un catarg. Chiar a intrat prin efracție în birourile bazei de antrenament ca să-și afle calificativele (cu un alt prieten, nu Denis), dar pentru că erau bune, nu le-a modificat. A fost trimisă în Franța în primăvara lui 1944. Alături de ea s-a

aflat pe tot parcursul războiului John Hind Farmer, nume de cod Hubert, care a lucrat în strânsă colaborare cu Maquisul până la eliberare. Amândoi l-au cunoscut pe Henri Tardivat, cu care au rămas prieteni toată viața. În biografia ei, Nancy povestește cum i-a auzit pe Gaspard (Émile Coulaudon) și oamenii lui că plănuiesc s-o omoare și, după ce i-a înfruntat pe el și pe oamenii lui, ea și Hubert au plecat să lucreze cu Henri Fournier, unde s-au întâlnit cu Denis și radioul lui, câteva zile mai târziu. Nancy și Gaspard au dezvoltat o relație profesională bună mai târziu, în timpul războiului. El a fost numit Cavaler al Legiunii de onoare, la fel ca și Tardivat, Denis și Nancy însăși. Nancy a lucrat îndeaproape și cu Antoine Llorca (Laurent) și René Dusacq (Bazooka) și mulți alții.

În Ziua Z, Nancy îl prelua pe René Dusacq dintr-o ascunzătoare din Montluçon. Într-adevăr a aruncat în aer diverse poduri în timpul cât a fost în Franța, dar nu viaductul Garabit, pe care cititorii care cunosc regiunea îl vor recunoaște din descrierea din acest roman. Desfășurarea evenimentelor – Nancy primește autobuzul, atacul asupra taberei lui Gaspard și așa mai departe au fost și ele alterate. Nancy chiar a omorât cu mâinile goale, a evitat o tentativă de asasinare la mustață, a condus oameni în luptă și a ordonat executarea unei femei spion. Oamenii ei au acceptat ordinul de-abia după ce Nancy i-a asigurat că este dispusă s-o execute ea însăși. A participat într-adevăr la atacul asupra sediului Gestapo, condus de Henri Tardivat. Nu a intrat în clădire și nu a otrăvit ofițerii. Nancy s-a referit la drumul ei epic cu bicicleta (în jur de cinci sute de kilometri în șaptezeci și două de ore) ca pe cea mai mare reușită a ei din timpul războiului, pentru că a reușit să livreze mesaje vitale către Londra, cu ajutorul operatorului *Franța Liberă,* că aveau nevoie de un radio și coduri noi. Maquisarzii într-adevăr au organizat o paradă de ziua ei, pe 30 august 1944, la cinci zile după eliberarea Parisului. Nancy a condus numeroase operațiuni împotriva germanilor, a capturat trupe germane puse pe fugă și a supravegheat transferul lor pe mâinile forțelor SUA. Autorii au reprezentat și au dramatizat aceste operațiuni prin bătălia de la Cosne-d'Allier, deși bătălia însăși a fost inventată de noi.

După ce i-au torturat și ucis soțul în Marsilia, Gestapoul a vânat-o activ pe Nancy în tot timpul cât a fost în Franța. Au tapetat regiunea Auvergne cu imaginea ei, au oferit recompense din ce în ce mai mari pentru capturarea ei

și au trimis cu regularitate spioni care să încerce să se infiltreze în Maquis. Böhm este o versiune dramatizată a acelor eforturi. Deși el este o invenție, atrocitățile comise de naziști împotriva unor indivizi și a unor sate întregi din Franța ocupată nu sunt.

Indiferent ce au inventat sau modificat, autorii ar vrea să sublinieze faptul că uimitorul curaj, calitățile de lider și caracterul lui Nancy Wake sunt fără îndoială prea mărețe ca să fie cuprinse într-un roman.

Nancy Wake a fost căsătorită cu al doilea soț, John Farmer, timp de patruzeci de ani și a locuit cu el în Australia în aproape tot acest timp. După moartea lui, ea s-a întors în Europa și a murit în 2011 la Londra. La cererea ei, cenușa ei a fost împrăștiată lângă satul Verneix, la opt kilometri de Montluçon.

Nancy și-a scris autobiografia, *The White Mouse* (*Șoarecele Alb*), la fel ca și Denis Rake, *Rake's Progress* (*Călătoria lui Rake*). Maurice Buckmaster a scris și el o relatare remarcabilă a DOS, *They Fought Alone* (*Au luptat singuri*), care e în curs de apariție. Biografia lui Nancy, scrisă de Russell Braddon, *Nancy Wake*, a fost un bestseller constant de la data publicării. *Search for the Maquis: Rural Resistance in Southern France* (*În căutarea Maquisului: rezistența rurală în sudul Franței*) de H.R. Edward este un excelent studiu academic în limba engleză despre lucrurile care s-au întâmplat în acea regiune în care a servit Nancy, iar *Behind the Lines: The Oral History of Special Operations in World War II* (*În spatele liniilor inamice: o istorie orală a operațiunilor speciale din al Doilea Război Mondial*) de Russell Miller este o fascinantă colecție de mărturisiri ale altor agenți curajoși care au lucrat în spatele liniilor inamice.

Darby Kealey și Imogen Roberts
Los Angeles și Londra, 2019

Poezie de cinci versuri cu subiecte comice și de multe ori vulgare